
KÜBRA NUR
BİN BELA
BİR Karanfil
3. BASKI

BİN BELA BİR Karanfil

KÜBRA NUR

REN

BİN BELA BİR Karanfil

KÜBRA NUR

Havalimanında, İzmir'den İstanbul'a dönüş uçağımın saatini beklerken uçağın rötar yapmaması için bildiğim bütün duaları okuyordum. Zaten herkesten habersiz İzmir'e gelmiş olmam yetmezmiş gibi bir de Zeynep'in düğününe geç kalırsam sevgili ailemin bana neler yapacağını düşünmek bile istemiyordum. Üstelik bana yapacakları şeylerde hiç de haksız sayılmazlardı. Sonuçta onlar benden habersiz bir adım dahi atsalar dünyayı başlarına yıkan bendim ve bu durumda benim de herkese karşı açık olmam beklenirdi ama olamazdım. Çünkü içinde bulunduğum ahval ve şeraitte ben, kendime bile zar zor açık olabiliyordum.

Esasında şehir değiştirmek, ailemden uzaklaşmak, hayatımı bu yönde devam ettirmek planlarım arasında yoktu. Birkaç hafta öncesine kadar yoktu yani. İtiraf ediyorum, birkaç hafta öncesine kadar bir planım bile yoktu arkadaşlar. Üniversiteyi bitirdiğimden beri boş boş oturup insanlara sataşmak dışında bir şey yapmıyordum ama sonra herkesin hayatında değişiklikler olmaya başladı. Zeynep evlenmeye karar verdi; bu defa doğru adamla. Hare kariyeri için güzel bir adım atarken, benden bir yaş büyük ablam Bahar açaca-

ğı işletme için kolları sıvadı. Kızları geçtim, oğlanlar bile hayatına çekidüzen vermeye başladı. Yağız, hayalleri için Fransa'ya gitti. Efe, babasıyla çalışmaya başladı.

Bir de Ateş'in yeni bir sevgilisi vardı.

Bunu hatırlamak kalbimdeki yanardağın tekrar lavlar püskürtmeye başlamasına sebep olunca oturduğum bankta iki büklüm oldum. *Neden bunları hissetmek zorundayım,* diye bağırarak etrafı birbirine katmak istesem de bunu yapamayacağımı biliyordum. Havalimanıydı burası. Biraz sesimi yükseltsem beni paketleyip alırlardı hemen. O yüzden hırçınlığımı daha sonrası için sakladım. Bütün hırçınlığımı biriktirip, tüm fırtınalarıma rağmen topraklarında yaprak kımıldatamadığım Ateş'e sakladım. Bunların hepsi onun hakkıydı.

Oflarken saatime baktım ve hâlâ yarım saatten fazla vaktimin olduğunu gördüm. Telefonuma şöyle bir göz attığımda Zeynep'ten on tane mesaj geldiğini görünce iyice ağlamaklı oldum. Karşıma tüm sevdiklerimi alıp *inanın işlerin böyle gelişmesini ben de istemezdim,* diye tane tane derdimi anlatmak istedim. Ama mülteci isteklerdi bunlar. Kim kime neyi anlatabilmişti ki bugüne kadar?

Yine de size biraz anlatmayı denemek isterim arkadaşlar. Bunun için ilk önce kalbimdeki yanardağ ile tanışmanız gerek. Siz ona Ateş Arıkan diyeceksiniz elbette. Hikâye on altı yaşında, kalbimdeki bu yanardağın ilk kez tutuşması ve etrafa lavlar püskürtmesiyle başlıyordu. O güne kadar yalnızca, babamın en yakın arkadaşının oğlu olan Ateş'ti benim için. Kendisiyle dalga geçildiğinde bile göz devirmekten öte tepki vermediği için beni pek de eğlendirmeyen, havalı, sessiz çocuk. Hakkında pek de düşündüğüm birisi değildi. İkimiz küçüklüğümüzden beri iyi arkadaştık ama hepsi o kadardı. Dahası yoktu.

Derken lise üçüncü sınıfa başladığım sene her şey değişti. Boş derslerden birinde, sınıf arkadaşlarımın saçmalıklarından sıkılıp sataşacak yeni insanlar aramak için okulu şöyle bir dolaşayım dediğimde yolumun arka bahçedeki basketbol sahasına düşmesine kader mi dersiniz yoksa tesadüf mü bilmiyorum. Fakat orada arkadaşlarıyla basketbol oynayan, sektirdiği turuncu topla koşturup zıplayan ve o güne dek hiç görmediğim bir yönüyle karşıma çıkan Ateş Arıkan'ı ben ilk gördüğümde bunun ilahi bir ceza olduğunu düşünmüştüm.

Kızıl ve kıvırcık saçlarının o hareket ettikçe nasıl dağıldığını, topu basket potasından geçirdiğinde yüzünü nasıl da yaramaz bir gülüşün kavradığını, o sessiz sakin çocuğun sahada koştururken gerçekten bir ateş parçasına dönüşüp kalbimi bir anda nasıl tutuşturduğunu çok iyi hatırlıyordum. *Kızıl ve kıvırcık saçları.* Zaten onları hiç ama hiç aklımdan çıkaramıyordum.

İşte boş dersimin olduğu o gün, Ateş'i basket sahasında görmek kalbimde bir ihtilal başlatmış, uykudaki yanardağı uyandırmıştı. Bu yanardağın doğduğum andan beri yüreğimde olduğuna inanıyordum. O gün tutuşmuştu ve o günden beri söndüremiyordum. Küllendiği zamanlar oluyordu elbette. Sakinleşip başı dumanlı normal bir dağdan farksızlaştığı zamanlar... Ama sonra Ateş bir şey yapıyordu. Bana gülümsüyordu. Bir şey söylüyordu ya da insanı yutan o sonsuz buz mavisi gözleriyle bana bakıyordu. Ve bom! Her yer yine lavlar altındaydı.

Fakat kendisi benim ona karşı hissettiklerimin aynısını ne yazık ki bana karşı hissetmiyordu. Nereden biliyorsun demeyin. Beni Hare'den farksız gördüğüne yemin edebilirdim. Zira bunca sene boyunca yanlış yorumlayıp umutlanabileceğim bir cümle dahi duymamıştım ağzından. Birlikte

çok eğlensek, çok gülsek, harika vakit geçirsek bile bunların arkadaşça bir manadan fazlasını barındırmadığını, en azından onun için böyle olduğunu çok iyi biliyordum. Sevgi saklanamazdı. Ben Ateş'e bakarken sadece bakışımla ona serenatlar yapıyordum. O ise dümdüz bakıyordu işte. Diğer tüm insanlar bana nasıl bakıyorsa öyle.

Buna rağmen seneler boyunca ondan vazgeçmemiş, buna niyetlenmemiştim bile. Kalbimdeki yanardağı nasıl yok edebilirdim ki? Edemezdim. Peki, şimdi ne değişmişti? Eh, bunun cevabını biraz önce vermiştim. Herkesin hayatında bir şeyler oluyordu ve benim hayatımda da bir şey olmuştu. İnsanlık için küçük ama benim için büyük bir şey.

Birkaç hafta önce, oldukça sıradan bir günde tüm Arıkan ve Erarslan çocuklarının olduğu ortak konuşma grubumuza konum atıp, "Buraya yakın olan varsa beni alsın." yazdığımda ilk cevap veren Ateş olmuş ve eğer beklersem on beş dakika sonra gelebileceğini söylemişti. Kalbimde magmatik hareketler hemen başlamıştı tabii ki. Gönlümün Ateş Arıkan'a kayıtsız kaldığı günler çok eskiden varsa bile senelerdir yoktu sonuçta.

Bulduğum ilk umumi tuvalete hızla dalıp, hiçbir şeye değmemeye çalışarak üstüme başıma çekidüzen vermiş, makyajsız yüzüme nahoş bir bakış atıp hiç değilse dudaklarımı renklendireyim diyerek hafif bir ruj sürmüştüm. Birbirine girmiş saçlarımı yatıştırmam zor olsa da Ateş gelmeden önce görüntümü biraz olsun düzeltmeyi başarabilmiştim.

Ateş'in siyah arabası önümde durduğunda hiç beklemeden yolcu koltuğuna atlamış ve ona kocaman gülümseyerek, "Selam!" demiştim. Gözlerim onun yakışıklı yüzünü, dağınık kızıl saçlarını, burnunun üstündeki tatlı çilleri, kimseler-

de benzerini bulamadığım maviş gözlerini hızla dolaştıktan sonra onun konuşmasını beklemeden orada ne işim olduğuna dair gereksiz ayrıntılar vermiş, birkaç dakika boş boş konuşmuş ve onun beni dinlerken dudağında beliren küçük tebessümün keyfini sürmüştüm.

Ateş, benim olduğum her şeyin tam zıddıydı. Ben ne kadar heyecanlıysam o, o kadar sakindi. Ben bir şeyi anlatırken en uzun yolu seçerken, o hep kelimelerden tasarruf ederdi. Benim yaşadıklarım düşük çenem yüzünden herkes tarafından bilinirken, Ateş'in hayatının her köşesi bilinmezlerle çevriliydi. Bu hayatta benim tutabildiğim tek sır Ateş'e olan aşkımdı. Ateş ise kendi başına koskoca bir sırdı.

Keşke böyle tek tek, maddeler halinde olmazları açıkladığımızda gönlümüz meseleyi kavrayıp bizi olmayacak sevdalardan azat edebilseydi. Bu gerçekten hayatımızı inanılmaz derecede kolaylaştırmaz mıydı? Ama ne yazık ki dünya bu şekilde işlemiyordu.

Anlatacağım bir şey kalmadığına karar verdiğimde derin bir nefes almış, ardından hayatımın hatasını yapmış ve bunun farkında olmamanın getirdiği saçma neşeyle, "Ee, sen ne arıyordun buralarda?" diye sormuştum Ateş'e.

O da minik bir gülümseme ile "Kız arkadaşımın yanına geldim." demişti.

Kalbimdeki yanardağ bir kere daha tutuşmuştu böylelikle. Ama bu, bambaşka bir tutuşmaydı. Tüm iç organlarım, kemiklerim hatta ruhum bile bunun ateşiyle eriyip yok olmuş, ben de tüm bunlar yaşanırken yüzümde aptal bir gülümsemeyle Ateş'e bakakalmıştım. Ağlamamak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Konuşmak için Ateş'i ve kız arkadaşını içermeyen bir mevzu bulmam gerekiyordu. Bir şeyler

söylemezsem oturduğum koltukta eriyip gidecekmiş gibi hissediyordum. Bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Ben İzmir'e gidiyorum." dedim. Ne öncesini ne de sonrasını düşünmüştüm bunu söylerken.

Araba, Ateş'in ani freniyle sarsılarak durduğunda önce karşımızdaki kırmızı ışığı, sonra da şaşkınca bana bakan Ateş'i gördüm. "Ne İzmir'i?" diye sordu o kızılımsı kaşlarını çatarak.

Omuz silkip, "Bildiğimiz İzmir işte." derken gülmeye çalıştım. "Birkaç sene çekirdeğe çiğdem demeye karar verdim."

Ateş esprime gülmedi. Tebessüm bile etmedi. "Ne yapacaksın ki İzmir'de?"

Yine aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Yüksek lisans." Aklıma böyle şeyleri yerleştirenler hep bizim kızlardı. Onlar kariyer diye tutturmasa ben de şimdi böyle şeyler konuşuyor olmayacaktım işte. *Hayatımı kimler kaydırdı diye soran olursa söylersiniz.*

Ateş bu cevabıma tepki vermemişti. Yüzünden bir şeyler okumak öyle zordu ve ben kalbimdeki enkazdan ötürü öyle halsizdim ki yolun geri kalanını neredeyse hiç konuşmadan tamamlamıştık. Arabadan inmeden önce ona İzmir konusunu şimdilik saklı tutmasını, kızlara düğünden sonra anlatacağımı söylemiştim. O da başını sallamış ve yine bir yorum yapmadan konuyu kapatmıştı.

O gece yatağımda tavanı izlerken İzmir meselesi gitgide mantıklı gelmeye başlamıştı. Ateş'e açılacak, aşkımı ilan edecek falan değildim. Bir sevgilisi yokken bile bu beni korkutan bir şeydi. Güzel, içimi ısıtan, beni mutlu eden bir arkadaşlığımız vardı ve hiçbir yere varmayacak bir mesele yüzünden bunu ziyan etmek istemezdim. Ama burada kalıp

Ateş'i başkasıyla izlemek de bir seçenek değildi. Benim canım tatlıydı. O kadar yanıp tutuşmayı kaldıramazdım.

Belki de İzmir'de geçireceğim iki sene gerçekten de bana iyi gelirdi. Ateş'i görmeden geçecek iki sene... Yani düşüncesi bile ağlama ihtiyacı doğuruyordu içimde ama mantıklı da geliyordu. Ona olan aşkım tamamen bitmese bile belki zamanla beni daha az incitecek bir şeye dönüşürdü. Belki o kadar azalırdı ki artık yokmuş gibi yapabilirdim. Belki iki sene sonra Ateş'in gözlerine her yanımı alevler sarmadan bakabilirdim.

İşte bu düşüncelerle, kimseye haber vermeden girdiğim bu yolda başvurum kabul edilince üniversiteye gelip lisansüstü kaydımı yaptırmıştım ve eve dönüş uçağını beklerken karşılaşacağım, kendimi aniden ortasında bulacağım meselelerin hiçbirinden haberim yoktu. Ateş'ten kaçmak için girdiğim bu yolun beni yine döndürüp dolaştırıp Ateş'e getireceğini asla tahmin edemezdim.

Uçağımın anonsu nihayet yapılırken hızlıca Zeynep'e, *"İki saate oradayım."* yazıp yolladım. O an geleceğe dair emin olduğum tek şey, eve vardığımda Zeynep'in beni eşek sudan gelinceye kadar dövecek olmasıydı.

2 Sene Sonra

İnadım, merakım ve birtakım tasvip edilmeyen huylarım yüzünden şu fani dünyada başıma gelmeyen yalnızca birkaç şey kaldığını size kıvançla bildirmek isterim sevgili pencere önü çiçeklerim. Zira bendeki bu bela mıknatıslığı, kemiklerime işlemiş bu uğursuz alışkanlıklar, karakterime ilmek ilmek işlenmiş bu tuhaf özellikler geldiğimiz şu noktada

başımı öyle belalara sokmuştu ki iki yıldır acil bir durum olmadıkça adımımı atmadığım İstanbul'a apar topar geri dönmek zorunda kalmış, burada bile peşimdeki beladan kurtulamamıştım.

Başımdaki bereyi kaşlarımı kapatacak kadar aşağı çekip simsiyah güneş gözlüğümle birleştirdiğimde görünmez olduğumu düşündüm. Bir bereyi, güneş gözlüğüyle birlikte takarak bir moda devrimi başlattığımın farkındaydım. Bazıları buna saçmalık da diyebilirdi ve bu canımı sıkardı. Ama öncesinde canımı sıkan şeylerin öyle uzun bir listesi vardı ki bu minicik sıkıntı uzay boşluğunda bir toz zerresinden farksız olurdu. Giydiğim siyah ceketin yakalarını kaldırarak yüzümü saklayabildiğim kadar saklamaya çalıştım. Muhtemelen baştan ayağı siyah bir siluet gibi görünüyor olmalıydım fakat bu bile yeterli gelmiyordu. Başımın üzerinde beni işaret eden neon bir ok varmış gibi hissediyordum. Etrafı kolaçan ediyor, hızlı adımlarla yürüyor, saklanabildiğim her şeyin arkasına saklanıyordum.

İzmir'e gidişim gibi İzmir'den dönüşüm de herkesten habersiz ve aniden olmuştu. Bu sabah kendimi havalimanında bulmuş, birkaç saat sonrasındaysa İstanbul'a ayak basmıştım. Şehrimin tanıdık dokusu kalbimi tatlı tatlı sızlatırken beklenenden erken dönüşümün sebebi bana nostalji yapacak zaman tanımamıştı.

Arkadaşlar... Peşimde adamlar vardı. Gerçekten.

Sevgili ailem başıma ne işler açtığımı bir duysa neler olacağını hayal edebiliyordum doğrusu. Annemin söyleyeceği lafların her biri kulaklarımda çınlıyordu ben sokağı hızlı hızlı arşınlarken. Babam muhtemelen beni bir kaleye hapseder, abim de kapının önüne üç ejderha yerleştirirdi. Üstelik

bunların hiçbiri dışarıdaki tehlikeleri benden uzak tutmak için olmazdı. Tam tersine beni dışarıya göndermemek, bin türlü belamı dünyaya saçmamı engellemek için olurdu hepsi. Bazıları prenses olduğu için kaleye kapatılırdı. Misal olarak ablam Bahar. Fakat ben kaleye kapatılırsam bunun hiçbir asil tarafı olmazdı. Surlar beni dünyadan değil, dünyayı benden korurdu.

İşte tam da bu sebeple sevgili pencere önü çiçeklerim, tüm işlerimi mutlak bir gizlilikle yürüttüğümü bilmelisiniz. Başımın büyük bir belada olduğu yadsınamaz bir gerçekti ve kimsenin bundan haberi yoktu. Hiç kimsenin. Akşam yemeğinde ne yediğimi, dişlerimdeki dolgu sayısını, kolumu kaç kez kırdığımı ve âşık olduğum ilkokul öğretmenimin adını dahi bilen pek sevgili kuzenlerim ve en yakın arkadaşlarım bile nelere bulaştığımı bilmiyordu. Öğrenmemeleri için de elimden geleni yapacaktım elbette. Zira bu defa öyle bir pisliğe bulaşmıştım ki batacaksam bile tek başıma batmalıydım. *Sevdiklerimizi tehlikeye sokmayacak kadar delikanlıydık icabında.*

Delikanlılığımı bir saniyeliğine kenara bırakıp batmamak için dualar ederken adımlarımı iyice hızlandırdım. Sokağın sonunda göze zar zor çarpan Fırtına'nın Yeri tabelasını gördüğümde nihayet derin bir nefes aldım. Hâlâ kapanmamıştı. Eğer takip edilme ihtimalim olmasaydı sevinç çığlıkları bile atar, mekândan içeri koşarak girerdim ama bütün amaç göze batmamaya çalışmakken bu hareketlerin mantıksızlığı tartışmaya dahi açık değildi. O yüzden tüm çığlıklarımı içimde tuttum ve koşmak yerine acele adımlarla mekâna giriş yaptım.

Selamünaleyküm sevgili yârim İstanbul. Ece Nehar Erarslan gerçekten de geri döndü.

İsteyerek terk etmediğiniz yerleri, nihayet geri döndüğünüzde neredeyse hiç değişmemiş halde bulmak bu dünyadaki en nadide nimetlerden biri olmalıydı. Üniversitedeyken arkadaşlarımla bulduğum, kuzenlerimle defalarca geldiğim, köşedeki bilardo masasında Ateş'e onlarca kez yenildiğim Fırtına'nın Yeri, gençliğimin hareketli zamanlarındaki gibi görünüyordu. Tüm mobilyalar eskimiş, içeride sigara içilmediği halde her köşeye tütün kokusu sinmiş, doksanların pop müziğinden vazgeçememiş haldeydi. Hâlâ. Tıpkı bıraktığım gibiydi. Hiçbir güzelliğinin olmayışıyla çok güzeldi. Tıpkı benim gibiydi.

Başımdaki bereyi oflayarak çıkarttım ve gözlüklerimi de çıkarıp cebime tıkıştırdım. Saçlarımı elimle havalandırırken derin bir nefes aldım ve mekânın bayat kokusunu ciğerlerime doldurdum. Bunu tuhaf bir memnuniyet ile karşıladım. Hasret duygusu, küçük ve hatta rahatsız edici ayrıntıları bile güzelleştiriyordu. Burada böyleysem evime döndüğümde ne yapacağımı çok merak ediyordum. *Mutfaktaki çöp kovasına hasretle sarıldığımı görürseniz rica ediyorum şaşırmayın.*

Boş masalardan birine geçip oturduğum sırada tereddütlü bir sesin, "Ece?" dediğini işittim. İlk ismimi kullanan insanlar genelde okuldan tanıdıklarım olurdu. Bu yüzden başımı kaldırıp Okan ile karşılaştığımda pek de şaşırmadım.

"Ta kendisi." diye cevap verdim gülerek. "N'aber Okan?"

Okan teklif beklemeden karşıma geçip oturduğunda da hiç şaşırmadım. Kendisi insanlarla hemen samimiyet kuran tiplerdendi; davet beklemez, reddedilmeyi kafaya takmaz, yalnızca eğlencesine bakardı. Bu yüzden onunla tanıştığımız andan beri iyi anlaşırdık.

"Nerelerdesin kızım sen ya? Yıllar oldu resmen. Görünmüyorsun hiç ortalarda."

Sıkıntıyla iç geçirirken lafa *hiç sorma Okan*, diye başlamak istedim ama elbette dumanlı başımın dertlerini onunla paylaşmayacaktım. Kimseyle paylaşmayacaktım çiçeklerim, olan biten her şey bir sır olarak burada kalacaktı. *Anlaştık mı?*

"İzmir'deydim. Yüksek lisans falan derken uzak kaldım buralardan." dedim ona kısaca. Klasik geçiştirme cümleleri. "Sen neler yaptın?"

Okan'ın yüzünü bir sıkıntı ifadesi bürüdü. "Ben hâlâ mezun olmaya çalışıyorum. Bu sene bitiyor okul ama, kararlıyım."

Neşeyle güldüm. Tanıdık bir mekâna girip tanıdık bir yüzle karşılaşmanın ve sıradan bir sohbete dalıp biraz ısınmanın etkisiyle kanımdaki adrenalin oranı azalmaya başladı. Okan'ın gereksiz yere uzayan okulundan bahsederken, benim İzmir'deki günlerime dair bazı hikâyeler anlatırken rahatladığımı hissettim. Doğrudan eve gitmek yerine sokaklarda yan kesiciler misali hızlı hızlı yürümemin sebebi de buydu. Ailemle yüzleşmeden önce sakinleşmem gerekiyordu. Onlara yalanlar sıralamadan önce içimdeki korku düğümlerini çözmem gerekiyordu.

Ateş'i görmeden önce kendimi buna hazırlamam gerekiyordu.

Zihnimin içinde italik bir yazıyla parlayan bu küçük cümle, kalbimin ısısının bir anda artmasına sebep oldu. İki seneyi uzaklarda geçirmek kalbimdeki yanardağı elbette yok etmemişti. Tüm korlar, lavlar ve başı dumanlı dağlar olduğu yerde duruyordu. Tek ümidim, Ateş'i gördüğüm anda her şeyin olduğu gibi kalması, yanardağımın bir anda lavlar saçmaya başlamamasıydı. Artık küllenmiş olmasıydı. Zira

İzmir'in en büyük amacı buydu; evimden kilometrelerce uzaklara sırf içimdeki sevdayı küllendirmek için gitmiştim. Bir de yüksek lisans falan vardı tabii ama onlar biraz bahaneydi doğrusu.

Okan'la sohbetimizin ortasında, aklım Ateş'i düşünmekle dağıldığı sırada garsonu çağırmamış ve herhangi bir sipariş vermemiş olmamıza rağmen masaya bir anda karışık kızartma tabağı ile cam şişede kola gelince şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Başımı mutfağa doğru çevirince Fırtına'yı gördüm ve kocaman sırıttım.

Pekâlâ, Fırtına'nın gerçek adı elbette bu değildi. Asıl adı Ahmet'ti. Kırklı yaşlarının ortalarında olan Ahmet Abi, tanıştığımız ilk gün ona Fırtına dışında herhangi bir şey ile hitap edersek cevap vermeyeceğini söylemişti. Abi, amca, kardeş gibi sıfatlar da buna dâhildi ve bu konuda oldukça ciddiydi. O yüzden herkes ona Fırtına diyordu. Bana başlarda biraz arabesk gelse de zamanla bu isme alışmıştım. Şimdi onu yalnızca Fırtına olarak düşünebiliyordum.

Fırtına konuşmayı seven biri değildi. Sesinin neye benzediğini bile unutmuştum ama beni bir kardeş gibi sevdiğini biliyordum. İki yıl aradan sonra beni gördüğünde, masama her zamanki siparişimden yollamasından anlayabilirdiniz bunu.

Sırıtışıma bir baş selamı ile karşılık verdikten sonra Fırtına ortadan kayboldu. Ben de kızartma tabağımdakilere gömüldüm. Adrenalin, gizli saklı işler, koşuşturmacalar derken acıktığımı fark etmemiştim ama ağzıma attığım ilk lokmadan sonra midemde dipsiz bir kuyu olduğunu gördüm.

Koca bir kızartma tabağını tek başıma mideye indirdikten ve Okan'la epey muhabbet ettikten sonra, "Artık kalksam iyi olacak." dedim. "Eve gitmeliyim. Geç bile kaldım."

Evet, korkunun ecele faydası yoktu. Anlamsızca geciktirdiğimiz bu karşılaşmaların varacağı yer hep aynıydı. Zaten artık özlemek de yormaya başlamıştı. Gidip aileme kavuşmak, azabımın kalanını onların yanında çekmek istiyordum. İnsan sevdiklerinin yanında olunca her şey biraz olsun kolaylaşıyordu. Belki benim de kafamı toplamam ve içine düştüğüm belalardan kurtulmanın bir yolunu bulmam kolaylaşırdı. Neden olmasın?

Okan'la vedalaştım, hesabı ödedim ve çıkışa yöneldim. Yürürken bir yandan ceketimin fermuarını çekiyor, bir yandan üstümü düzeltiyordum. Merdivenleri inerken ise pek sevmediğim siyah beremi başıma geçirmeye çalışıyordum. İşte bu sırada pek fazla önüme bakamadım. Gözlerimin önü saçlarla ve kumaşlarla kaplıyken bir şeye çarptım. *Birine.*

Kaşlarımın üstüne kadar inmiş bereyi geri çekmeden ve başımı geri yatırıp çarptığım kişiye bakmadan önce bile onun kim olduğunu anlamıştım. Böyle bir anda karşımda beliren, tanıdık kokusuyla etrafımı sarıp, eve gitmeden bana evdeymişim gibi hissettiren insan yalnızca bir kişi olabilirdi. Varlığını hissettiğim anda kalbimdeki tüm kuşları özgür bırakan sadece bir kişi olabilirdi.

Nefesimi tuttum, heyecan çığlıklarımı yuttum ve başımı kaldırıp Ateş Arıkan'ın bebek mavisi gözlerinin tam içine baktım. Gözleri gözlerime değdiği anda kalbimdeki volkan kükremeye başladı.

Ateş'in sakin, neredeyse ifadesiz yüzünde minik bir gülümseme belirdi. Aklımın her köşesine sinmiş tanıdık siması bu gülümsemeyle aydınlandı. Uzanıp öpmek istediğim dudakları aralandı, ardından kim bilir ne zamandır duymadığım sesi kulaklarıma doldu.

"Hoş geldin Karanfil."

Tek bir cümle. Tek bir cümle söylemişti ve yine her yer lavlar altındaydı. Omuzlarımı düşürüp derince iç çektim ve büyük bir sessizlikle yenilgimi kabullendim. *Hoş mu buldum acaba gönlümün yanardağı?*

1

"Hoş geldin Karanfil."

Her aynanın karşısına geçişimde kendime verdiğim onlarca sözü silip atmam için bu üç kelime yetmişti. Bu üç kelime ve Ateş Arıkan'ın bebek mavisi gözleri. İnşa ettiğim koca kaleyi kendi ellerimle yerle bir ederek ileri atıldım ve hiçbir şey düşünmeden, hiçbir şeyin hesabını yapmadan Ateş'in boynuna sıkıca sarıldım. Kısa bir an için kalbimdeki yanardağın lavları her şeyi eritti; bütün dünya yok oldu ve geriye yalnızca Ateş ile Nehar kaldı. Simsiyah bir sonsuzluğun ortasında birbirine sıkı sıkı sarılan Ateş ile Nehar.

En yakın arkadaşlarınızdan birine platonik olarak âşık olmanın bazı güzellikleri vardı. Mesela onun boynuna ahtapot gibi sarılırken bu arkadaşlığın arkasına saklanabiliyordum. Elbette kokusunu derince soluduğumu fark ederse işler biraz tuhaflaşabilirdi ama ben bir profesyoneldim; Ateş Arıkan'a gizlice âşık olma profesörüydüm. Onun tanıdık ve ferah kokusunu içime çektiğimi, ona sarılırken kalp atışlarımın çıldırdığını, bazı anlarda onu tutup şöyle adam akıllı

öpmemek için kendimle nasıl savaştığımı asla anlayamazdı. Ben Ateş Arıkan'a âşık olma bordo berelisiydim. Her hareketimi izleyen ve beni benden daha iyi tanıyan ablam Bahar bile çözememişti sevdamı. Bu işte o kadar iyiydim. O yüzden hiç korkmuyor, çekinmiyordum.

Tam bir profesyonel olduğum için sarılmayı tam zamanında bıraktım. Kollarım Ateş'in kaslı vücudunu terk etmemek için çok dirense de onlara söz geçirmeyi başardım ve Ateş ona olan kara sevdamı sezmeden kendimi geri çektim.

Gözlerim tekrar onun yakışıklı yüzünü bulduğunda neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktım. Onu çok özlediğimi elbette biliyordum, kalbim bunca zamandır o tarifsiz yoksunluk hissiyle sızlıyordu fakat onu gerçekten ne kadar özlediğimi o an kavrıyordum. O an, ona bakarken nasıl olup da İzmir'e gidebildiğimi anlayamıyordum. Ateş'in o düzgün güzel burnundan, dolgun dudaklarından, parmaklarımı dolaştırmak istediğim muazzam çenesinden, o bebek mavisi gözlerinden nasıl ayrılabilmiştim? Bunu yapabildiğim için bir yerlerde birileri beni bazı ödüllere aday göstermeliydi. *Dünyanın En Güçlü Kadını* ödülü mesela, bana verilmeliydi. En azından *Kendi Sevdasıyla Savaşanlar* dalında.

Ateş onu görmediğim zamanlarda biraz değişmişti. Tüm bu değişiklikleri bana yolladığı ya da sosyal medyaya eklediği fotoğraflardan takip etmiştim elbette ama kendi gözlerimle görmek başkaydı. Bir kere saçlarını kısaltmıştı. Bu üzücüydü çünkü âşık olduğum o kızıl bukleleri artık ortada yoktu. Ateş'in saçlarını kestirdiğini ilk öğrendiğimde o bukleler için ağıtlar yakmış olsam da acısı geçmemişti, hâlâ yüreğimde taptazeydi. Dramatik bir şekilde onun göğsünü yumruklayarak, "Nasıl kıydın ha? Söyle nasıl kıydın onlara?" diye bağırma isteğimi zor zapt ediyordum.

Acımadan katlettiği kızıl buklelerini biraz olsun telafi eden şey ise kızıl renkli kirli sakalıydı. Güzel çehresini örten, uzanıp bir öpücük kondurmak istediğim kızıl sakalları...

Bir de her nasıl oluyorsa onu son gördüğümden daha heybetli göründüğü gerçeği vardı ki bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Kendi başıma ayakta duramayacağıma ikna olup hemen yanımdaki duvara yaslandım ve ona son bir bakış attım. Ateş'in lise yıllarında cılız bir çocuk olduğuna inanmak zordu. Üniversiteye başlamadan önceki sene adeta serpilmişti fakat bu heybetli haline asıl üniversite yıllarında kavuşmuştu.

Lisedeki o cılız çocuğa da âşıktım, inanın. Ama karşımdaki adam... Bambaşka bir şeydi. Düz beyaz bir tişört ve açık renk bir kot pantolon ile böyle göze çarpan bir adam olabileceği hiç aklıma gelmezdi. Geniş omuzları, iri ama yine de zarif görünen kol kasları, uzun, güçlü bacakları ve bütün bu görkemli vücudun birleştiği sakin tabiatı ile Ateş Arıkan türünün tek örneği olabilirdi. Bir kaplanın içinde hiç vahşilik olmaması gibi. Kendi kendine evcilleşen bir aslan gibi.

"Tesadüfe bak." diye mırıldandım gözlerimi ondan ayırmak için kendimi zorlarken. "Ben de tam eve geçmeden önce bir... Bir arkadaşla görüşmek için buraya gelmiştim."

Ateş konuşmadan önce diliyle hafifçe dudaklarını nemlendirdi ve başını iki yana salladı. "Tesadüf değil." derken çenesiyle kapıyı işaret etti. "Fırtına burada olduğuna dair mesaj attı. Ben de gelip seni görmek istedim. Çünkü iki senedir her İstanbul'a gelişinde seni kıl payı kaçırıyorum."

Yanaklarım tuhaf bir utanç duygusuyla ısındı. Zira iki senedir her İstanbul'a gelişimde -ki olabildiğince az gelmiştim- Ateş'i görmeden ayrılabilmek için adeta üç farklı

operasyon planı hazırlıyordum. Çünkü Ateş'le iletişimde olmak farklı bir şeydi, onu kanlı canlı karşımda görmek ise farklı... Mesajlaşmalar, telefon konuşmaları, birbirimize yolladığımız fotoğraflar sadece içimdeki yanardağı yatıştırıyor ve hasretten ölmemi engelliyorken, onu görmek her şeyi ters yüz ediyordu. Tıpkı şu an olduğu gibi. Onu görünce, yani her gördüğümde, bir parça daha âşık olmanın önüne geçemiyordum.

"Evet, bana vakit ayıramıyorsun bir türlü ama seni affediyorum. Bilerek yapmadığını biliyorum." Böyle durumlardan sıyrılmanın en iyi yolunun zeytinyağı taklidi yapmak olduğunu çok küçük yaşta öğrenmiştim. Üste çık ve konuyu değiştir. Asla değişmeyen ve her zaman işe yarayan taktiğimdi. "Bu kadar hızlı gelebildiğine göre yakınlardaydın demek ki? Hayırdır? Yoksa yine gönül işleri mi?"

Çok güzel taktiklerim olduğu gibi çok güzel intihar yöntemlerim de vardı. Üstüme benzin döküp kendimi yakmak yerine Ateş'e böyle sorular sormayı tercih ediyordum mesela. Daha acı verici oluyordu.

Ateş'in kızılımsı kaşları minik bir şaşkınlıkla çatıldı. "Gönül işleri?" İma ettiğim şeyi mi anladı, yoksa o da iki yıl önceki o her değiştiren ânı mı anımsadı bilemiyorum ama başını iki yana salladı. "Uzun süredir gönül işleriyle ilgilenmiyorum. Şirketten eve dönüyordum. O yüzden buraya yakındım."

Bu cevabın üzerine kendimi alev alev yanarken serin sulara atlamış gibi hissettim. Öyle büyük bir rahatlamaydı ki neredeyse ağlamaya başlayacaktım. Başımdaki onlarca belanın yanı sıra bir de korkunç kıskançlık krizleriyle uğraşmayacak olmam harika bir şeydi. Benimki gibi sefil bir

hayat yaşıyorsanız böyle şeylere sevinmeniz elbette kaçınılmazdı.

"Peki, beni eve bırakmaya ne dersin, sevgili Napolyon?" Keyfimin yerine gelmesiyle sorduğum bu soru, birden çok amaca hizmet ediyordu; hem Ateş'le yapılacak bir araba yolculuğu için can atıyordum hem de peşimdeki adamların beni bulma ihtimaline karşı bir an önce buradan defolup gitmek istiyordum.

"Napolyon mu?" Ateş hafifçe gülüp başını iki yana salladı. Onu güldürmeyi başardığım için hayali bir yıldız kazandım. "En azından bu seferkini tanıyorum." dedikten sonra bir baş işaretiyle çıkışı gösterdi ve yürümeye başladı.

Bu Napolyon muhabbetinin anlaşılması için beni daha yakından tanımanız gerekir sevgili pencere önü çiçeklerim. Üniversitede tarih bölümü okuma isteğimle ailemi şaşırtmış ama çok severek okuduğum bölümümden dereceyle mezun olmuştum. Tarih benim için gerçek bir sevdaydı. İnsanlara tarihteki ilginç isimlerle seslenmek, bazı isimleri hakaret olarak kullanmak gibi bazı mesleki deformasyonlara uğramış olabilirdim. Yakınımdaki insanlar bu duruma bağışıklık kazanmıştı ama ilk defa karşılaştıklarımı biraz şaşırttığım doğruydu.

Ateş'in peşine takılıp ilerlerken kendimi saçma bir şekilde iyi hissediyordum. Sevdiğin insanın yanı başında olmasının nasıl bir his olduğunu unutmuştum. İnsanın içinde nasıl çiçekler açtığını, o azap veren özlem duygusunun artık olmadığını veya çok ama çok azaldığını, sebepsiz bir neşenin her yanı sardığını, sevdiğin yanında olunca nasıl derin nefesler alınabildiğini unutmuştum. Hatırlamak güzeldi. Korktuğum gibi olmaması, kalbimin içine çökmemesi, bir kara deliğin

beni yutmaması güzeldi. Eğer Ateş'in koluna sarılıp, başımı omzuna yaslayabilseydim daha da güzel olurdu ama şükürsüzlük etmeye gerek yoktu. *Çünkü Ateş Arıkan çok güzeldi.*

"Nasıldı İzmir?" diye sordu yürürken. Dar sokağa o kocaman arabasıyla giremediği için biraz uzağa park etmek zorunda kalmıştı.

Onun uzun adımlarına yetişmek için hızlanırken söylediğim ilk kelime, "Sıcak." oldu. Ardından İzmir hakkında konuşmaya başladım. Denizini ne kadar sevdiğimden, insanıyla oldukça iyi anlaştığımdan, her sabah boyoz yediğim için bir sürü kilo aldığımdan bahsederken ensemde hissettiğim tuhaf bir karıncalanma beni teyakkuza geçirdi. Ateş'e çaktırmamaya çalışarak arkaya baktığımda mideme sert bir yumruk yemiş gibi iki büklüm oldum. Peşimizdelerdi. İki kişi. Kalabalık yüzünden koşamıyorlardı ama gözleri üstümüzdeydi. Daha önce bu tipler tarafından iki defa kovalandığım için yanılmadığıma emindim. Peki, ama bundan nasıl kurtulacaktım?

Korku içimi buz gibi kaplarken düşünecek fazla zamanım yoktu. İleri atıldım ve çılgınca bir şey yapıp Ateş'in elini sıkıca tuttum. Bu ani temas kalbimi hepten işlevsiz bırakır gibi oldu ama hayatta kalma içgüdüsüyle hızlıca toparlandım. Ateş'e ciddiyetle bakıp, telaşlı bir sesle, "Koşmamız lazım." dedikten sonra rotamızı değiştirip sağa döndüm ve yokuş aşağı koşmaya başladım.

Ateş'in tereddüdü ilk birkaç saniye bizi yavaşlattı fakat sonra o da arkamızdaki hareketliliği fark etti. Biz koşmaya başladığımızda peşimizdekiler de bize katılmıştı. Ateş, yakışıklı yüzünün her yanını kaplayan soru işaretlerine rağmen onu kovalayan insanları görünce koşacak kadar akıllıydı.

Son zamanlarda hayatım böyle kovalamacalarla geçtiği için epey antrenmanlıydım. Biraz nefes nefese kalmış olsam da yokuşun sonuna kadar bayılmadan ve benden beklenmeyecek bir hızla ulaşmayı başarmıştım. Ateş ise nefes nefese bile kalmamıştı ama şu an buna odaklanmanın sırası değildi. Aklımı bir arada tutmak zorundaydım ki peşimizdeki adamlardan kurtulmanın bir yolunu bulabileyim. Yokuşun sonuna geldiğimizde tamamen içgüdüsel bir şekilde sola saptım. Ateş de beni takip etti.

Arkamızdaki adamlar arayı kapatmak üzereydi. Hızlıca bir şeyler düşünmem gerekiyordu. Hem peşimizdeki adamları atlatmak için, hem de Ateş'e mantıklı bir açıklama yapmak için. Lakin bütün çabalarıma rağmen beynim tamamen durmuş gibiydi. Odaklanabildiğim yalnızca iki şey vardı; ilki koşmam gerektiği, ikincisi ise Ateş'in elini tutuyor olduğum gerçeği. Bunların dışında her şey etrafımda hızlıca akan, silik görüntülerden ibaretti. Yanlarından koşarak geçip gidiyordum.

Sola doğru savrulduğumu hissedince dudaklarımdan küçük bir çığlık koptu ama hemen sonra Ateş'in beni bir kahvehaneye soktuğunu fark edip kendime geldim. Onlarca okey oynayan amca başını kaldırıp bir anda bize bakınca biraz tuhaf hissettim. Onlara geniş, aceleci bir sırıtış eşliğinde baş selamı verirken Ateş beni kahvehanenin içine doğru çekiştiriyordu.

Arkamıza bakıp peşimizden gelenleri görmeye çalıştığım sırada Ateş'in, "Buranın başka çıkışı var mı?" diye sorduğunu işittim ve önüme döndüğümde on beş, on altı yaşlarında genç bir çırakla konuştuğunu gördüm.

Bize merakla bakan bu çırak parlak bir gençti ki durumu hızlıca kavradı ve çay ocağının arkasındaki kapıyı işaret etti.

"Abi, şuradan bizim daireye geçip yan apartmanın içine çıkabilirsiniz. Apartmanın kapısı da bir arka sokağa çıkıyor."

Ateş başını sallayıp, "Eyvallah." dedikten sonra çocuğun gömleğinin cebine yüz lira sıkıştırdı ve beni tekrar çekiştirerek çay ocağının arkasındaki kapıya götürdü. Hızlıca dağınık, iki odalı bir evin içinden geçtik ki bu çok garip bir tecrübeydi. Benim için bile. Daha sonra dairenin kapısını açıp apartmana çıktık. Hiç oyalanmadan iki merdiven inip arka sokağa ulaştığımızda rahatlayarak derin bir nefes aldım. Kurtulmuştuk!

Ateş beni çekip bir duvara yasladığında biraz heyecanlanmadım desem yalan olurdu. Üstelik bu, biraz önceki maceranın hissettirdiğinden çok daha farklı bir heyecandı. Sıcak ve ışıltılıydı. Ta ki Ateş'in gözlerine bakana kadar. Onun bebek mavisi gözlerinin içine baktım ve çok erken sevindiğime karar verdim. O tatlı bakışlarda şu âna dek gördüğüm en sert ifade vardı ve bununla nasıl baş edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Bakışmamızla geçen sessiz birkaç saniyenin ardından Ateş sakince, "Bir açıklama yapacak mısın Nehar?" diye sordu.

Başımı geri atıp duvara yasladım ve zihnimi toparlayabilmek için açık mavi gökyüzüne baktım. Ateş'e gerçekleri söyleyebileceğimi zannetmiyordum. Bir şeyler uydurmam gerekiyordu ama her zaman zehir gibi işleyen kafam şu sevda meseleleri yüzünden pelteye dönmüştü. Peşimizdeki adamlardan değil, Ateş'in ne kadar güzel koktuğundan bahsetmek istiyordum.

Derin bir nefes alıp tekrar Ateş'e döndüm ve aklıma gelen ilk hikâyeyi anlatmaya başladım. "Şimdi aslında ortada bir

mesele yok. Yani var da çok büyük bir şey değil. Bizim bir arkadaşın saçma sapan işleri bunlar. Bu arkadaş şey yapmış..."

Cümlem, Ateş'in uzanıp parmaklarını dudaklarıma bastırmasıyla yarıda kesildi. Kalbimin ortasındaki sevgili yanardağım korkunç bir kükreme ile coşarken; Ateş'in, benim üstümde nasıl bir etkisi olduğundan haberi dahi yoktu. Aksi takdirde bu hareketi yüzünden cinayete teşebbüs ile yargılanacağını bilir, kendisine çekidüzen verirdi.

"Eğer yalan söyleyeceksen bir açıklama yapma." dedi. Sesi yine sakindi ama bu defa biraz sertti.

Dokunuşu benden uzaklaşınca gözlerim dolmasın diye derin bir nefes aldım ve sanki içimi görebiliyormuş gibi dikkatle bakan o bebek mavisi bakışlarından gözlerimi kaçırdım.

"Önemli bir durum değil." derken sesim boğuk ve yalancı çıkıyordu. "Gerçekten."

Ateş'in bakışlarının birkaç saniye daha yüzümde dolaştığını hissettim. Dokundukları yeri yakarak geçiyorlardı. Sonra sıkıntıyla ofladığını işittim ve bakışlarımı yerden kaldırıp tekrar ona çevirdim. Gözleri kapalıydı, eliyle çenesini sıvazlıyor, bana muhteşem bir manzara sunuyordu. Mimiklerini oldukça minimum düzeyde kullanan bir adam için bu ciddi seviyedeki bir öfkenin belirtisiydi. Ateş'i dünyada bu hale getirebilen tek insan ben olabilirdim.

Tek elini duvara dayayıp hafifçe üzerime eğildi. Babamdan gelen genler sağ olsun, ben uzun boylu bir insandım. Bu yüzden Ateş'in yanında çok da ufak tefek kalmıyordum. Ama o koca cüssesiyle bu şekilde üzerime eğildiğinde kendimi minicik hissetmiştim. Yüzündeki ifadede gezinen hiddet onu olduğundan da kocaman gösteriyordu sanki.

"Bu adamlar kim? Peşimizdekiler?"

Sorusunu tüm ciddiyetiyle gözlerimin tam içine bakarak sorduğunda saklanacak hiçbir yer bulamadım. Portakalı soyup başucuma koyup yeni bir yalan uyduramadım. "Bilmiyorum." dedim sıkıntıyla. "Tanımıyorum bu insanları."

Ateş'in dudakları dümdüz bir çizgi halini aldığında içimde biriken üzüntü ve pişmanlık iyice koyulaştı. Keşke İstanbul'a dönmeseydim diye düşündüm. O ise uzun bir süre hiçbir şey söylemeden yüzümü süzdü. Kalbim sanki boğazımda, parmak uçlarımda, dudaklarımda atıyordu. Ateş'in uzayıp giden bakışları ve bunu takip eden sessizliği ağlamak istememe sebep oluyordu. Ama ben insanların yanında ağlamazdım. Ateş'in yanında ağladığım günler geçmişte olduysa bile artık olmazdı. Bu yüzden gözlerimi onun gözlerine dikip en sevimli bakışlarımla bakmaya başladım.

Bana acıması uzun sürmedi. Zar zor duyulan bir oflamayla başını iki yana salladıktan sonra geri çekildi ve "Hadi gidelim." dedi.

Hiç itiraz etmeden peşine takıldım, zira bizi kovalayan adamlar tekrar izimizi bulacak diye ödüm kopuyordu. İkinci bir kovalamanın ardından beni değil sevimli bakışlar, dünyanın tüm yavru köpekleri bile kurtaramazdı. Bunu bilerek Ateş'in uzun adımlarına ayak uydurdum ve arabanın yanına gelene dek sesimi çıkarmadım.

Kapıyı açıp yolcu koltuğuna oturduğumda içimdeki yük hafifledi. Şimdilik o adamlardan da, Ateş'in sorularından da kurtulmuştum. Bana daha fazla ısrar etmeyeceğini bilecek kadar tanıyordum onu. Israr etmeyecek ama o bebek mavisi bakışlarını da asla üzerimden çekmeyecekti. Ateş Arıkan işlerini hep böyle hallederdi; sessiz, telaşsız ve derinden.

Arabayla İstanbul sokaklarında ilerlerken kendime olan biten her şeyi düşünmeyi yarım saatliğine ertelemek için izin verdim. Kovalamacaları, yanımdaki adamın sessiz öfkesini, başımdaki bin tane belayı bir kenara ittim ve eve dönmenin huzuruna kendimi açtım. Kendi şehrimdeydim. Ailemin, arkadaşlarımın ve sevdiğim adamın yanındaydım. Yarım saat sonra her sorunla tek tek dövüşecek kadar dinlenmiş olacaktım, sonra da her zaman yaptığım gibi bütün belalarımdan bir bir kurtulacaktım. Çünkü Ece Nehar Erarslan hep böyle yapardı.

Ama şimdi biraz durmanın ve derin nefesler almanın kimseye bir zararı yoktu.

Başımı çevirip Ateş'e baktım. Kalbimde birtakım magmatik faaliyetler baş gösterdi ama çabucak kontrol altına aldım. İki senedir kendimi mahrum ettiğim bu küçük zevkin tadını doyasıya çıkarmak istiyordum. Saatlerce burada oturup Ateş'in kızıl saçlarını, sakallarını, bir kalemle çizilmiş gibi düzgün burnunu ve gür kirpiklerin çevrelediği mavi gözlerini izlemek istiyordum. Tüm hayatım böyle geçse biraz olsun sıkılmazmışım gibi geliyordu ve değil tüm hayatımın, bir sonraki beş dakikamın bile böyle geçemeyeceğini bilmek kalbimi ikiye, üçe hatta dörde katlıyordu.

"Bunlardan kimseye bahsetmeyeceksin, değil mi?" diye sordum boğazıma doğru tırmanan hüznü biraz olsun bastırabilmek için.

Ateş gözlerini kısa bir an için yoldan ayırıp bana baktı. Hareketleri sakindi ama mavi gözlerinde dalgalar kıyıyı adeta hınçla dövüyordu. "Sen bahsetmeyecek misin?"

Tekrar önüne dönüşünü izlerken, "Henüz değil." dedim. "Şimdi kimseyi boş yere telaşlandırmak istemiyorum. Lütfen aramızda kalsın."

Ateş'in tek cevabı başını hafifçe sağa eğmek oldu. Evet ya da hayır demedi ama sessiz kalacağını biliyordum. Ateş'i benim için vazgeçilmez yapan en büyük etken buydu işte; ona sonsuz, sarsılmaz bir güvenim vardı. Beni hiç yüzüstü bırakmamıştı ve ömrüm boyunca da bırakmayacağını biliyordum. Ben ne zaman tökezlesem Ateş beni tutmuş, ne zaman düşsem kaldırmış, ne zaman korksam arkasına saklanmama müsaade etmişti. Bu defa da farklı olmayacaktı. Buna emindim. Bana bu hissi yaşatacak başka bir adamın varlığı söz konusu olmadığı için de kalbimdeki yanardağ ile koca bir ömür geçirecektim. Değil İzmir'e, dünyanın öbür ucuna gitsem bile bu değişmeyecekti.

2

Eve dönmek güzeldi. Beni aniden karşısında bulan ablam çığlık atarak bana sarıldığında annem ve babam telaşla kapıya koşturmuş ve önce ikimizi bir güzel azarlayıp ardından beni hasretle kucaklamışlardı. Hayatım çoğunlukla bu döngüde ilerlerdi aslında. Önce yaptığım şey için azar işitir, ardından hâlâ hayatta olduğum için birtakım sevgi gösterilerine maruz bırakılırdım. Hayatımın değişmez bir rutiniydi bu.

Annem, babam, ablam ve ben akşam yemeği için sofraya oturduğumuzda hepsi bu erken dönüşümün sebebini merak ediyordu. Normalde haziran ayının ortalarına kadar İzmir'de olmam beklendiği için bu normaldi. Onlara kendime kısa bir tatil verdiğimi söyleyip konuyu geçiştirdim ama babam kendime verdiğim bu kısa tatilden hiç hoşlanmamış olacak ki sert bakışlarını birkaç saniye daha üzerimde tuttu. Konuyu değiştirmek ve dikkatleri üzerimden çekmek için hemen ablama dönüp yeni işindeki gelişmeleri sordum. Eğer abim de sofrada olsaydı dikkat dağıtma işim daha kolay olurdu ama o Paris'teydi. Bu yüzden ablama odaklandım.

Kendisi harika bir tasarımcıydı. Harika derken bana güvenin, zira işini hakkıyla yapan bir küçük kardeş olarak asla ablam Bahar'ı boş yere övmezdim. Genelde kıyafet tasarımları yapıyor ve çok iyi işler ortaya koyuyor olsa da asıl hedefi kendisine ait bir markası olmasıydı. İşlerini büyütmek, çok daha fazlasını yapmak istiyordu. Son zamanlarda bu hedefleri için büyük adımlar attığını biliyordum. Hepimiz onun için çok heyecanlı olduğumuzdan konunun benden uzaklaşması saniyeler bile sürmemişti. Yalnızca gelişmeleri sormam muhabbetin yönünün değişmesi için yeterli olmuştu.

"Âdem Arman'la tanıştım." dedi Bahar düz bir sesle. "Onun adını taşıyan birkaç tasarım ilk koleksiyonumun duyulması için harika olacaktır ama kendisini ikna edebilir miyim, bilmiyorum. Benden pek de hoşlanmışa benzemiyor."

Kaşlarımı çatıp yüzümü buruşturdum. "Bir adamın senden hoşlanmaması için canavar falan olması gerekir."

Bahar iç çekerek, "Canavar değil." dedi. "Elbette değil. Sadece... Farklı hayatlar yaşıyoruz sanırım. Çok yetenekli bir adam ama bu yeteneğini kullanmak yerine kendi mahallesinde kabuğuna çekilmeyi tercih ediyor. Bir iş birliğine pek de gönüllü değil."

"Arman ailesinden kimseyi kişisel olarak tanımıyorum." diye lafa girdi babam. "Ama kendilerinden bahsedildiğini çok duydum. Başarılı ve profesyonel insanlar oldukları konusunda birçok övgüye kulak misafiri oldum. Eğer elinden gelenin en iyisini yaparsan kimsenin senin yeteneğine kayıtsız kalamayacağını biliyorum."

Babamın destekleyici sözleri ablamın yüzünde geniş bir gülümsemeye dönüşürken benim meselem tamamen unutulmuştu. Tekrar hatırlanmasına izin vermemek için muhabbeti

itinayla sürdürdüm, ablama işle alakalı daha fazla soru sordum ve hemen sonra annemin son dönemde nelerle meşgul olduğunu öğrenmek için harekete geçtim. Böylece akşam yemeği ailem hakkında son gelişmelerin tamamını öğrendiğim hoş bir etkinlik oldu. Hepimiz kârlı çıktık.

Gece odama çekildiğimde nihayet telefonumu kontrol edecek zaman bulabildim ve Ateş'ten iki mesaj geldiğini görünce kalbim pır pır etti. Ateş genelde mesajlaşmayı başlatan taraf olmazdı. Eğer bütün hafta ona bir şey yazmadıysam, ki bu çok nadir gerçekleşirdi, o zaman meraklanıp nasıl olduğumu sormak için arar ya da bir mesaj atardı. Bu sebeple mesaj bildirimi beni biraz heyecanlandırmıştı.

Bildirime dokunup mesajı açtığımda yüzümde koca bir sırıtış vardı.

Hâlâ hayattasın, değil mi?

İlk mesaj buydu ve iki saat önce atılmıştı. Cevap gelmeyince bir saat sonra bir tane daha yollamıştı.

Eğer bir süre daha senden haber alamazsam polise gideceğim. Bil istedim.

Yüzümdeki sırıtışla birlikte yatağıma devrilirken cevap yazmaya giriştim.

Merak etme, hâlâ hayattayım. Ayrıca emniyet güçlerimizi boş yere meşgul etmek bir suç. Bil istedim.

Mesajımın Ateş tarafından görüldüğünü gösteren mavi tik çok geçmeden ekranda belirince içim bir hoş oldu. Aynı anda telefonlarımızın ekranına bakıyor olmak sanal olarak bakışmak gibi bir şeydi sonuçta. Âşık insanlar böyle aptalca şeylerle mutlu olabilirlerdi, buna hakları vardı. *İnanmıyorsanız araştırabilirsiniz.*

Emniyet güçleri seni tanıyınca bana anlayış gösterir. Evde misin?

Tereddüt etmeden telefonun kamerasını açtım ve pijamalarımdan gocunmadan kocaman gülümsediğim bir fotoğraf çekip Ateş'e yolladım. Altına da minik bir not düştüm.

Yorgunluktan serseriliğe halim kalmadı. Bu gece şehir güvende.

Mesajı gönderdikten sonra sırıtan bir suratla tavana baktım. Dümdüz, beyaz bir tavandı ama sanki yıldızlı bir göğe bakıyormuş gibi hissediyordum. Ateş'e dair her şeyin beni bu dünyadan alıp başka bir diyara götürdüğü doğruydu. Hükmü, bir yanardağın verdiği büyülü bir diyardı bu ve yan yana dizilen birkaç harf bile çok büyük şeyler ifade ediyordu.

Ateş bana bir gülücük ya da kahkaha ifadesi atmadı ama onun tebessüm ettiğini biliyordum.

İyi uykular Karanfil.

Mesajı bundan ibaretti. Benim için yeterliydi. İyi bir uykunun temeli, Ateş'in temennisiyle atılmıştı işte.

İyi uykular şehzadem.

Cevabımı yazıp yolladıktan sonra yüzümde kamp kurmuş sırıtışımla yorganın altına girdim ve günlerdir kovalamacalar yüzünden yorgun düşmüş bedenimi dinlendirici, huzurlu bir uykunun kollarına bıraktım. Bunu hak ettiğime inanıyordum. Üstelik bugün, atıldığım bütün saçma maceralara rağmen uzun zamandır yaşadığım en güzel gündü ve bunun keyfini biraz daha sürmek istiyordum.

Uyandığımda, önce bir bulutun içindeymiş gibiydim ve aklım bomboştu. Fakat sonra mutfaktan gelen gürültüleri duydum. Zihnim çabucak açıldı ve son güncellemeleri hızlı bir şekilde, otomatik olarak almaya başladım. İzmir'de tek başıma değil, evimde ailemleydim. Üstelik dahası da vardı. Ateş'i görmüş, ona sarılmış, onunla konuşmuş hatta onun-

la el ele sokaklarda koşturmuştum. Sonuncusu tam olarak hayallerimdeki gibi olmamıştı ama yine de içimi ısıtan bir anıya dönüşüvermişti birkaç saat içinde.

Ve tabii bir de peşimde adamlar vardı. Daha İstanbul'a ayak basar basmaz izimi bulmuşlardı. Nasıl yaptıklarını bilmiyordum ama bunlar kolayca atlatabileceğim insanlar değildi anladığım kadarıyla. Yine de girdiğim bu bataklıktan çıkmanın bir yolunu bulmak zorundaydım. Eğer bu olay aileme sirayet ederse ıssız bir ada satın alır, oraya aşılmaz bir kule inşa eder ve beni o kuleye hapsedip kapımın önüne bir ejderha dikerlerdi. Bunu daha önce konuşmuştuk.

Bütün bunları birine anlatmam, biriyle dertleşmem gerekiyordu. Çünkü artık kendi kafamın içinden çıkamaz hale gelmiştim. Başvuracağım isim elbette belliydi. Benim bu hayatta tek bir sırdaşım vardı; Azra Saykı. Babamın en yakın iki arkadaşından biri olan Rüzgâr Saykı'nın ikiz çocuklarından biriydi kendisi. Çift yumurta ikizi olan erkek kardeşi Feza ile arkadaş çevremin mihenk taşlarındandılar. Üstelik koskoca yeryüzünde benim Ateş'e olan sevdamı bilen tek kişi Azra'ydı. Bu yüzden onunla konuşmam, içimdekileri kusmam ve biraz rahatlamam gerekiyordu.

Yatağın içinde kaybettiğim telefonu bulup kendisine hızlı bir mesaj yolladım, ardından da mesajı gördüğünden emin olmak için çağrı bıraktım. O bana dönüş yapana kadar tuvalete gidip elimi yüzümü yıkayacak vaktim olduğunu biliyordum. Koridorda babamın yanından geçerken onun yanağından bir makas alıp, "Günaydın Selahaddin Eyyubi." dedim.

Babam bana homurtulu bir gülüşle karşılık verdi. "Sana da günaydın deli."

Sesimizi duyan annem, mutfaktan seslenerek kahvaltıya teşrif etmemizi söyledi. Banyodan içeri girmeden, "Kahvaltıyı Azra ile yapacağım." diye seslendim.

Hızlı bir temizlik seansının ardından odama döndüğümde Azra'dan cevap geldiğini gördüm. Yarım saat sonra favori kahvaltı mekânımızda olacağını yazmıştı. Bu da demek oluyordu ki hazırlanmam için yalnızca on dakikam vardı. Neyse ki ablam Bahar gibi ayna karşısında saatler tüketen bir insan değildim. Açık renk bir kot pantolon üzerine siyah bir tişört geçirdim ve üzerime deri ceketimi giydim. Saçlarımı iyice tarayıp tepemde sıkıca topladıktan sonra koyu renk kırmızı bir rujla dudaklarımı renklendirdim. İşte hazırdım.

Evdekilere akşam geç kalmayacağımı söyledikten sonra spor ayakkabılarımı ayağıma geçirip kendimi dışarı attım. İstanbul'da olmamın güzel yanlarından biri de şüphesiz ki arabamdı. Babam bana trafikte hiç güvenmediği için arabayla İzmir'e gitmeme izin vermemişti. Ben de arabamı İstanbul'da bırakmıştım. Yaşadığım ikinci üzücü ayrılıktı bu.

İki kapılı spor arabamı garajdan çıkarırken keyfim biraz yerine geldi. "Seni çok özlemişim Çiçi Yabgu." dedim direksiyona doğru, aşkla. Keşke bunu Ateş'e de böyle cesurca söyleyebilseydim. Sonra belki o sanat harikası burnundan öperdim... Dünya birkaç saniyeliğine güzelleşip koskoca evrendeki en muhteşem gezegen haline gelirdi.

Hayalime iç çekerek arabamı çalıştırdım ve yola koyuldum. Azra ile favori kahvaltı mekânımız sahilde simit satan bir amcanın tezgâhıydı. Bizim için her zaman demli çayı, üçgen peyniri ve taze simitleri olurdu. İki gürültülü insan olarak Azra ile yan yana geldiğimizde kafelerdeki insanları çok rahatsız ettiğimiz için genelde açık havada, tüm sesimizin ve neşemizin dağılıp gideceği yerlerde buluşmayı seçiyorduk.

Azra tabiat olarak bana benzerdi ama o, içindeki çılgınlığı benden daha çok dışa vuruyordu. Görünüş olarak yani. Rastalı sarı saçları, kaşındaki piercingi, boynunu ve kolla-

rını süsleyen bir sürü takısı ile girdiği her yerde göze çarpıyordu. Bunu asla umursamaması, ilgiye karşı tamamen ilgisiz kalması onu daha da havalı bir insan haline getiriyordu. Ailemdeki herkesi çok sevsem, kuzenlerimle hemen hemen her şeyimi paylaşsam da Azra'nın doldurulamaz bir yeri vardı. Liseden beri Ateş için ağlayıp sızlamalarımı dinleyen tek insandı kendisi. Bütün sırlarımı sanki kendisininmiş gibi saklardı. Bütün deliliklerimi sanki kendisininmiş gibi benimserdi.

Yol fazla uzun sürmedi, buluşacağımız yer evime yakındı. Arabamı uygun bir yere park edip sahile doğru yürürken, daha aramızda onlarca metre varken fark ettim Azra'yı. Hardal sarısı, opak bir çorabın üstüne kısa bir kot şort giymiş, üstüne de koyu yeşil bir sweatshirt geçirmişti. Rastalı saçlarını bir yığın halinde kafasının üstünde toplamamış olsa bu sıradan bir görüntü olabilirdi elbette. Ama değildi.

Onu görür görmez koşmaya başladım ve yanına ulaştığımda sıkıca boynuna sarıldım. "Marie Curie!" diye haykırdım iki yana ağır ağır sallanırken. "Sonunda kavuştuk!"

Azra küçük bir kahkahayla geri çekilirken, "Bildiğin tek kadın kimyacı Marie Curie mi gerçekten?" diye sordu. "Artık sayıca daha fazlayız, biliyorsun. Yelpazeni genişletebilirsin."

Ona küçük bir omuz silkiş ile karşılık verdim. "Ben tarihçiyim. Tarihte bilim kadınlarına çok az fırsat verilmiş olması da benim suçum değil."

Başını ağır ağır iki yana sallarken beni sahildeki banklara çekiştirdi Azra. "Kahvaltımızı hazırladım. İkişer simit, bir sürü üçgen peynir ve Mehmet Abi'den sınırsız çay."

Mehmet Abi'nin adının geçmesiyle onun tezgâhına doğ-

ru dönüp hevesli bir şekilde el salladım. Kendisi de bana babacan bir gülüşle karşılık verdi. İlgilendiği müşterileri olduğu için adamcağızın dikkatini daha fazla dağıtmadan tekrar önüme döndüğümde Azra'nın velfecri okuyan gözleriyle karşılaştım. "Dökül bakalım." dedi beni neredeyse ürküten bir sesle. "Neler oldu?"

Simidimden koca bir ısırık koparırken aynı zamanda derin bir nefes aldım ve ağzımın dolu oluşuna aldırmadan konuşmaya başladım. İstanbul'a ani dönüşümden, Ateş'le Fırtına'nın yerindeki karşılaşmamızdan, sonra beraber kovalamaca oynamamızdan, en sonunda da dün geceki küçük mesajlaşmamızdan sırayla bahsedene kadar bir bardak çayı bitirmiştim bile. Simidimse yarılanmıştı.

Azra beni büyük bir sükût içinde dinledikten sonra çayından höpürtülü bir yudum aldı. "Peki, peşinizdeki adamlar kimdi? Hiçbir şey anlamadım. Ateş'in elini tutmak için mi planladın her şeyi? Yaparsın çünkü sen böyle şeyler."

Önce boğuk bir sesle güldüm, ardından uzun bir nefes verip başımı iki yana salladım. "Bunu sana şu an anlatamam." derken sesim sıkıntıyla dolu çıkıyordu. "İşler biraz karıştı."

Arkadaşım mavi bakışlarını kısarak uzun uzun yüzüme baktı. "Başına ne işler sardın yine?" diye sorarken sesi alçak ve tehditkâr çıkıyordu.

"Bu sefer gerçekten çıtayı yükselttim." dedim gülerek. Gergin, yapay bir gülüştü bu. "Kimseyi bu işe karıştırmamam lazım."

Azra önce kaşlarını çattı, ardından yüzüne tehditkâr bir ifade kondurup bana doğru yaklaştı. "Ben kimse değilim." dedi bir başkası için kan dondurucu olabilecek bir fısıltıyla. "Ben senin en yakın arkadaşınım. Beni bu işe karıştırmak zorundasın. Biliyorsun, kurallar böyle."

Tam ona cevap vereceğim, bu yaptığının tarzına hiç ama hiç uymadığını söyleyeceğim sırada Azra'nın gözlerinin arkamdaki bir noktaya takıldığını ve heyecanla irileştiğini gördüm. İhtimaller şelalesi zihnimin içinde çağıldamaya başlarken yutkunmak zorunda kaldım. Tenim heyecanla gerildi, ellerim hızla terlemeye başladı. Beni burada da mı bulmuşlardı? Yeniden koşmaya başlamam mı gerekiyordu?

"Azra?" dedim ürkek bir fısıltıyla. "Nereye bakıyorsun öyle?"

Azra bana dönüp, "Tamam, şimdi sakin ol ama... Seninki burada." diye cevap verdi.

Şaşkınlığım kısa bir an için heyecanımı bastırdı. "Benimki?" derken sesim öyle tuhaf çıkmıştı ki kendim bile şaşırdım.

"Ateş işte." diye çıkıştı Azra. "Kaç kişiye âşıksın kızım sen?"

"Ateş mi?" Bu ismin dudaklarımdan sıyrılmasıyla birlikte heyecan, bambaşka bir renge boyanıp tekrar geri dönmüştü. Bu sefer kalp atışlarımı hızlandıran ve ellerimi terleten korku değildi. Daha hoş bir duyguydu. Daha sıcak, daha tanıdık. "Buraya mı gelmiş? Nereden biliyor ki burada olduğumu?"

Azra kısa bir an gözlerini kısarak düşündü. "Kahvaltımızın fotoğrafını paylaşıp seni etiketlemiştim. Burayı bulması zor olmamıştır."

Mantıklı bir yoldu fakat Ateş ne zamandan beri sosyal medyada dedektiflik oynuyordu ki? *Hercule Poirot'a da bakın siz.*

Ben soruma cevap bulamadan Azra'nın ona el salladığını görünce arkama döndüm. Sabah güneşi yüzünü gölgeleyen

bir açıdan vururken, baştan aşağı siyah giyinmiş Ateş Arıkan bir insandan ziyade hayal ürünü bir şeye benziyordu. Güçlü, güzel ve efsanevi bir şeye. Ona bakarken kalbim bir anda kabarıyor, tüm göğsümü kaplıyor, sonra aniden üçe dörde katlanarak bana tuhaf bir sızı bahşediyordu. Üstelik bütün bunlar olurken adamın yaptığı tek şey bana doğru yürümekti. Yüzünde bir gülümseme dahi yoktu ama beni darmaduman etmeyi başarıyordu. Bir gün olur da yanağıma bir buse kondurursa hayatta kalma mücadeleme devam edebilir miydim, bilmiyordum.

"Selam." dedi Ateş, yanımıza vardığında. Ben ona yanımda yer açmak için bankta kenara kaymayı düşünüyordum ama o, oraya sığmayacağını fark etmiş olacak ki karşımızdaki büyük bir taşın üstüne oturmayı tercih etti. İçimdeki telaşlı anaç yön ileri atılıp, "Oturma evladım oraya." demek istese de kendime engel oldum.

"Selam." derken sesimin heyecanımı yansıtmaması için çok çabaladım. "Senin burada ne işin var Şehzade Ateş?"

Ateş bankın üzerine, bir gazete parçasını sofra bezi gibi kullanarak kurduğumuz sofraya bakıp, "Kahvaltıya geldim." diye cevapladı.

Azra'yla ikimiz aynı anda göz devirdik. "Seni doyurabilecek kadar simidimiz yok Ateşciğim." dedi arkadaşım önündeki simidi alıp bağrına basarken. "Kuş kadar lokmamıza göz dikemezsin."

Ateş küçük bir gülümsemeyle ileri uzandı ve benim simidimin ucundan bir parça kopardı. Koca bir parça. "Bu yeter bana. Kimsenin rızkında gözüm yok."

Elimde kalan küçük simit parçasına bakıp gözlerimi kıstım. "Sen kahvaltını bu saate bırakmazsın ki. Beni de bu

numaralarla kandıramazsın. O yüzden gerçekleri ötmeye başlasan iyi olur."

Tehditkâr bir sesle kurmaya çalıştığım bu cümleler Ateş'in üzerinde pek de istediğim etkiyi bırakmadı. Elindeki simit parçasını tek seferde ağzına atıp çiğnerken tek amacının zaman kazanmak olduğunu biliyordum. Gerçi beni sinir etmek için de yapmış olabilirdi bunu. Her iki konuda da başarılı olduğu doğruydu.

Azra'nın bakışlarının ikimizin arasında gidip geldiğini ve çayını, sanki bir Türk dizisi izliyormuşçasına sakin sakin yudumladığını görünce ona bir kaş göz işareti yaptım. Ateş zaten ketum biriydi. Her ikimizin gözleri de onun üzerindeyken asla konuşmazdı. Bu yüzden Azra'nın biraz uzaklaşması gerekiyordu.

Zeki arkadaşım işaretimi alınca pek istekli olmasa da telefonuna gelen bir arama varmış gibi yapıp banktan kalktı ve Mehmet Abi'nin yanına doğru uzaklaşmaya başladı. Ben de gözlerimi Ateş'e diktim ve bir yanıt alana kadar pes etmeyeceğimi anlaması için dik dik bakmaya başladım.

"Ne?" diye sordu Ateş, sanki hiçbir şey anlamıyormuş gibi masumca.

O bebek mavisi bakışlara kanmaya dünden hevesli olabilirdim ama aynı zamanda kanmayacak kadar ustaydım bu er meydanında. Gerçekten beni kandırması için çok daha fazlasını yapması gerekiyordu. "Beni takip etmeye mi başladın? Bu sence de biraz ürkütücü değil mi Ateş?" Çocuğuna yanlışını göstermeye çalışan bir ebeveyn kadar sakin ve vurgulu konuşuyor olmam tuhaftı.

Ateş gözlerini kısıp birkaç sessiz saniye boyunca yüzümü izledi. "Peşinde seni kovalayan ne idüğü belirsiz adamlar varken ürkütücü bulduğun şey ben miyim?"

"Asla." dedim ani bir inkârla. "Seni asla ürkütücü bulmam." *Yakışıklı, cazibeli, akıllı, çekici... Ama ürkütücü, asla Ateş.*

Dudaklarının kenarında bir gülümsemesinin goncası belirdi ama hemen sonra, açamadan soldu gitti. Gözlerimin içine bakarken mavi bakışları kopkoyu bir ciddiyete boyanmaya başladı. "Peşinde adamlar var." dedi alçak bir sesle, söylediği şeye inanamıyormuş gibi. "Benden bu gerçeği unutup hayatıma dümdüz devam etmemi bekliyor olamazsın, değil mi?"

Açıkçası ondan tam olarak bunu beklemiyordum. Elbette beklemiyordum. Kaç senelik arkadaştık sonuçta. Başımın belada olduğunu fark ettiğinde benim için endişelenmek onun hakkıydı ama peşime takılmasını, bu mevzuyu böyle büyütmesini de beklemiyordum. Ne vardı yani sokaklar boyunca kovalanmışsak? Herkesin başına gelmez miydi böyle şeyler?

"Ne duymak istiyorsun ki?" diye sordum çaresizce. "Başıma bir bela açtım yine. Üstelik bu sefer halı saha maçına dışarıdan müdahale edip kavga çıkarmak ya da sınav sorularını çalmaya çalışırken hocaya yakalanmak gibi bir bela değil. Beni bundan kurtarmak için suçu üstlenemez ya da birilerini pataklayamazsın Ateş. Bunlara gerek de yok zaten. Ben halledeceğim. Her şeyi halledeceğim, tamam mı?"

Son cümlemle onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalışıyordum, açıkçası ben de bilmiyordum. Sanırım ikimizin de buna ikna olması gerekiyordu.

"Neler olduğunu anlat." dedi Ateş keskin bir sesle. "Sana yardım edebilirim. Hep etmedim mi?"

"Bu sefer olmaz." derken başımı iki yana salladım. "Seni ya da başka birini bulaştıramam. Ben..."

"Çoktan bulaştım bile!" Daha önceki hayatımızda Ateş'in hararetli bir sesle cümlemi böldüğü başka bir an yaşamış mıydık, bilmiyordum. Bu bir ilk olabilirdi. Onu ilk defa konuşmak için böyle acele ederken görüyordum. "Nehar, ben çoktan bu işe dâhil oldum. Olanı biteni bir şekilde öğreneceğim. Ama... Ama istiyorum ki sen bana anlat."

Bu ısrarı karşısında direncim yavaş yavaş azalırken kendimi onun gözlerinin büyüsünden kurtarmak için gözlerimi kapatıp "Ateş..." diye lafa girmeye hazırlandığımda tekrar onun sesini işittim. Bu defa kelimeleri daha ustaca kullandı ve bana hiç acımadan, "Karanfil." dedi. "Hiç mi hatırım yok?"

Kalbimdeki yanardağ bir kere daha tüm gücüyle kükrerken ve lavlar içime yakıcı bir hisle yayılırken gözlerimi araladım. Karanfil deyişi zihnimin içinde tekrar tekrar yankılanırken hafifçe yutkundum. Ateş'in gözlerinin içine baktığımda kaçacak hiçbir yerim olmadığını görebiliyordum. Köşeye sıkışmış, Ateş tarafından tamamen kuşatılmıştım. Buradan kaçamayacağım ortadaydı. Kaçsam bile Ateş peşimi bırakacak gibi görünmüyordu. O yüzden tüm cesaretimi topladım, boğazımdaki kuruluğu görmezden geldim ve tek nefeste söyledim.

"Peşimdeki adamlar beni bir tarihi eser kaçakçısı zannediyor."

3

Ateş birkaç saniye hiç kıpırdamadan yüzüme baktı. Ardından gözlerini kapatıp bir eliyle burun kemerini sıktı. Sakin görünüyordu ama içten içe öfkelendiğini görebilecek kadar tanıyordum onu. Tam göğsünün ortasında alevlenen bir öfke fırtınası olduğunu hayalimde canlandırınca karnıma tuhaf bir ağrı girdi. O kadar heybetli bir adamdı ki öfkesini tahayyül etmeye çalışmak bile tüylerimi ürpertiyordu. Belli bir ritimle yükselip alçalan göğsüne bakarken keşke lafa biraz dolaylı girseydim diye düşünmüyor değildim. Belki alıştıra alıştıra söylemek daha iyi olabilirdi. Çünkü Ateş'i bozmuşum gibi hissediyordum. Adamın ayarlarıyla oynamış gibi...

Gözlerini tekrar açıp yüzüme baktığında, "Bana gerçekten bir tarihi eser kaçırmadığını söyle." dedi. Sesi yalvarır gibi çıkıyordu. Öyle ciddiydi ki bu haline gülesim geldi fakat elbette gülmedim. Zavallı adamı bu hale ben getirmiştim.

"Tam olarak kaçırmadım." derken dudaklarımı büzdüm.

Ateş derin bir nefes aldı. O kadar derindi ki bir anda bü-

tün göğü ciğerlerine, o geniş göğsüne dolduracak zannettim. "Lütfen her şeyi baştan anlatır mısın?"

Usul usul başımı salladım. En doğrusu her şeyi en baştan anlatmaktı gerçekten. Keşke bunu, Ateş'i felç edecek bir giriş yapmadan önce düşünseydim, o zaman ona bu kadar acı çektirmiş olmazdım. Birkaç saniye durakladım ve olayı kafamın içinde toparlamaya, her şeyin nasıl başladığını hatırlamaya çalıştım. "Biliyorsun, ben üniversitede Kızılderili soykırımları üzerinde çalışmalar yapıyorum." diye söze girdim. Zira her şeyin başı sömürgeci İngiliz devletiydi.

"Bundan bir ay kadar önce İzmir'deki bir müzeye 1638 yılında yapılmış bir cep saati geldi. Bu cep saati ilgimi çekti çünkü saat, Pequot Soykırımı sırasında köleleştirilen bir Kızılderili zanaatkâra yaptırılmıştı. Kemikten oyulmuş, üzerine Kızılderili desenleriyle beraber İngiliz Kraliyet Arması işlenmiş, değerli taşlarla süslenmiş bu cep saatinden toplamda iki tane yapılmıştı. 1638 yılında İngiltere Kralı I. Charles ve eşi Henrietta Maria'ya hediye edilen saatlerden biri zamanın bir yerinde kayboldu, diğeri ise müzeye bağışlandı. Normalde İngiltere'de bir müzede sergilenen saat, İzmir'e kısa süreli bir gösterim için getirildi."

Çok fazla bilgi verdiğim için biraz duraklayıp Ateş'in söylediklerimi iyice özümsemesini bekledim. Pürdikkat bana odaklanmış bebek mavisi gözleri içimdeki karmaşayı çoğaltıyordu ama görmezden gelmeyi denedim. Bakışlarının parlaklığından, olayı takip etmekte zorlanmadığı belliydi. Zaten Ateş her zaman çok zeki bir adam olmuştu. Bu yüzden anlatmaya devam ettim.

"Saat müzeye geldiğinde üzerinde incelemeler yapmak için çok heyecanlıydım. Danışman hocam da benim kadar

heyecanlı olduğundan, saati yakından görebilmek için gerekli izinleri almamız çok uzun sürmedi. Saat müzede bulunduğu müddetçe, sergi saatleri dışında bize verilen bir kimlik kartı ile müzeye gidip cep saati hakkında incelemeler yapabiliyorduk. Başıma gelen en güzel şeylerden biriydi bu Ateş. Gerçek olduğuna bile inanamıyordum. O kadar heyecanlıydım ki bütün boş vakitlerimi saatin başında, onun en ufak bir noktasını, en küçük bir detayını dahi gözden kaçırmamak için çabalayarak geçirdim."

O zamanları hatırladığımda derince bir iç çekme arzuma karşı koyamadım. Ne güzel günlerdi. Tarihe olan sevdamın içimde kabarıp coştuğu, bana bazı zamanlarda içimdeki yanardağı bile unutturduğu vakitlerdi. Fakat sonra her şey nasıl da sarpa sarmıştı. Hayatımın sürekli bu minvalde ilerliyor oluşu beni artık yıpratmaya başlıyordu doğrusu. En tepedeki heyecanlardan, en olmadık maceralara devinip duran bir düzenin içinde yorgun düşüyordum.

"Saat müzeden götürülmeden önceki gece, aslında çalışmalarımı tamamlamış olmama rağmen gidip son kez onu görmek istedim. Bilirsin, kafamın içinde bir ses sürekli gözden kaçırdığım bir şeyler olduğunu söylüyordu. Son bir kez daha bakmak ve göremediğim o şeyin ne olduğunu anlamak istiyordum. Bu yüzden o gece bir kere daha müzeye gittim."

Ateş'in gözleri beni dinlerken hafifçe kısılmıştı. Tüm sakinliğiyle karşımda duruyor, sözümü bölmek için en ufak bir harekette dahi bulunmuyordu. Fakat ben, umduğundan fazla durakladığımda devam etmem için küçük bir baş hareketi yaptı.

"Müzeye gittiğimde tuhaf bir manzarayla karşılaştım." dedim temkinli bir sesle. "İki tane saat vardı. Biri saatin ol-

ması gereken yerde duran saatti, diğeri ise benim abur cuburlarımı sakladığım gizli duvar bölmesine koyulmuş olandı."

Ateş'in pürüzsüz ifadesi minik bir kaş çatışla bozulunca, "Müzeye abur cubur sokmamızdan pek hoşlanmıyorlar." diye açıkladım. "Ama zamanımın çoğunu kapalı bir odada geçirirken acıkıyorum ve her zaman çalışmamı bırakıp kalkacak vaktim olmuyor."

Kalbimin tepesi dumanlı yanardağı, yani Ateş Arıkan başını iki yana sallarken gözlerini söylediklerime inanamıyormuş gibi kıstı. "Biri senin gizli abur cubur bölmene saat mi saklamış? Anlamıyorum."

"Orası benim gizli bölmem değil." derken derin bir nefes aldım. "Orası muhtemelen benim asla keşfetmemiş olmam gereken bir bölmeydi. Çalışma masasının dayalı olduğu duvarın alt kısmında, neredeyse hiç fark edilmeyen bir yerdi ama ben keşfedip boş olduğunu görünce birkaç kez abur cubur saklamış olabilirim."

Sabır diler gibi derin bir nefes alıp "Ee, sonra?" diye sordu Ateş. "İkinci bir saat buldun."

"Evet, ikinci bir saat buldum." Hafifçe alt dudağımı dişleyip birkaç saniye bekledim. "Gizli bölmedeki saat, orijinal saatti. Orijinal saatin yerine konulmuş olan ise çok iyi bir replikaydı. Neredeyse bire bir aynılardı. Birileri saati çalmaya çalışıyordu anlayacağın. Planları replikayı İngiltere'deki müzeye gönderdikten sonra boşalan odadan rahatlıkla orijinal saati kaçırmaktı. Ben böyle tahmin ettim en azından."

"Lütfen bana, bu noktada polisi aradığını söyle." dedi Ateş yumuşak bir sesle. "Lütfen."

Alt dudağımı daha sert ısırıp başımı iki yana salladım. Polisi arama seçeneğinin hiç aklıma gelmemiş olduğunu

söylersem Ateş'e kalp krizi geçirtebileceğimin farkındaydım. "Koridorda ayak sesleri duydum. Ya da heyecandan uydurdum, bilmiyorum ama paniğe kapılınca aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Gerçek saati olması gereken yere koyduktan sonra bir daha değiştirilememesi için replikayı çaldım ve müzeden ayrıldım."

Ateş bir an için gerçekten saati çaldığıma inanmış olacak ki replikayı çaldığımı duyunca yüzündeki gerginlik biraz azaldı. "Replikayı aldın, öyle mi?"

Başımı büyük bir özgüvenle sallayıp onu onayladım. "Replikayı aldığıma ve orijinal saati İngiltere'deki yuvasına gönderdiğime eminim. Son kararım."

Mavi bakışları yeni bir soruyla bir kere daha kısıldı. "Peki, peşindeki adamlar?"

İşte işin bir kördüğüme dönüştüğü kısım burasıydı. "Anladığım kadarıyla onlar orijinal saatin bende olduğunu düşünüyorlar ve yine anladığım kadarıyla... Onlar bu soygunun arkasındaki adamlar."

Kulaklarımı çok içten, ta yürekten söylenmiş, hınçla ve hayretle süslenmiş bir, "Yuh!" nidası doldurdu.

Bu tepki elbette Ateş'e ait değildi. İçinde yaşadığımız dünya bir anda parçalanmaya başlasa ve gökten başımıza olmayacak şeyler yağsa bile Ateş böyle bir coşkuyla yuh demezdi. Bunu diyen, Ateş'in gözlerinin etkisi altında olduğum için gizli gizli bizi dinlediğini fark edemediğim arkadaşım Azra'ydı.

Şaşkın bakışlarla ona döndüğümde yaptığı ayıbı hiç umursamayarak yanıma sokuldu. Yüzümü ellerinin arasına alıp, "Ah be güzelim." dedi. "Ne işler açtın sen böyle başına? Nasıl belalara bulaştırdın kendini?"

Ellerine vurarak yüzümden uzaklaştırdım. "Azra! Bu yaptığın çok ayıp ama."

"Azra haklı." diye araya girdi Ateş sıkıntıyla. "Gerçekten ne işler açtın başına Karanfil?"

"İsteyerek olmadı ki!" Kendime saklamaya yemin ettiğim meseleye aniden hayatımdaki iki mühim insanın dâhil oluşu içimdeki gerginlik kat sayısını artırırken bir sonraki adımımın ne olacağını hiç bilmiyordum. "Her şey birdenbire gelişti. Replikayı çantama atarken adamların benim peşime takılabileceklerini düşünmemiştim bile. Sadece zaten çok büyük acılar yaşamış bir sanat eseri, bir daha kötü ellere düşmesin istedim. Yeterince kötülük ve zulüm görmüştü, artık hak ettiği tek şey hayran bakışlardı."

Benim tarihe ve tarihten kalanlara duyduğum sevdayı paylaşmayan Ateş, elini sıkıntıyla kızıl saçlarının arasından geçirirken "Polise gitmeliyiz." dedi.

Başımı iki yana salladım. "Elimizde sadece bir replika var Ateş. Gerçek saat çoktan İngiltere'de, müzede. Çalınan bir şey yok ortalıkta. Polis ne yapabilir ki? Soyguncuları bulsa bile çalınan bir şey olmadan kimseyi tutuklayamazlar. Ki bana inanırlar mı, o bile meçhul."

"Ben de polisin bu noktada çok bir şey yapabileceğini düşünmüyorum." diye bana katıldı Azra. "Bence yapacağımız şey belli. Bu adamlar varlığını unutana kadar seni yer altında bir odaya hapsetmeliyiz."

Azra'ya gözlerimi devirirken Ateş'in ciddi bakışlarında bir an için bu öneriyi değerlendirdiğini gördüm. Dehşete düşmüş bir ifadeyle ona baktığımda, "Her türlü çözüme açığım şu an." diyerek ellerini iki yana açtı. "Bunun için beni suçlayabilir misin?"

"Kimse beni hiçbir yere kapatmayacak." derken kollarımı birbirine doladım. "Hem size ben halledeceğim demedim mi? Benim bir planım var. Siz karışmayın."

Ateş gözlerini kapatıp yüzünü gökyüzüne çevirdi. Derin bir soluk verdiğini duydum. "İşte ben de tam olarak bundan korkuyordum."

Ona alıngan bir bakış attım. Tamam, her planım mükemmel bir sona ulaşmıyor olabilirdi ama böyle yapmanın ve cesaretimi kırmanın bir lüzumu var mıydı şimdi? "Bu kadar korkak olma küheylan." derken çenemi yukarı kaldırdım. "Bu tehlikeli sularda yüzmeyi sen kendin seçtin."

Bütün bu havalı tavrım Ateş'in bana çevirdiği bakışlarına çarpıp dağıldı. Onun koca cüssesi karşısında yaramaz bir kız çocuğundan öteye gidememek üzücüydü. Bu sefer yaramazlığı abartıp başka bir boyuta taşımış olmam, onun gözünde hâlâ minik, uçarı Nehar olduğum gerçeğini değiştirmemişti anlaşılan.

"Neymiş bakalım bu planın?" diye sorarken ses tonu iyice suratımın asılmasına sebep oldu.

Duruşumu dikleştirdim. Tarihteki bütün güçlü, kararlı ve ne yaptığını bilen insanlar dik dururdu. Ben de güçlü, kararlı ve ne yaptığını bilen birisi olarak onların yolundan gidecektim. "Müzede çalışan birisinin bu işin içinde olduğunu düşünüyorum. Hatta buna eminim. O, her kimse onu bulacağım ve her şeyi itiraf etmesini sağlayacağım. Böylece polis ortada gerçek bir soygun teşebbüsü olduğuna inanabilir ve suçlular cezasını çekebilir."

Ateş bir kere daha eliyle yüzünü sıvazladı. "Seni kovalayan adamlara doğru koşacaksın yani." derken sesi tuhaf bir şekilde boğuk çıkıyordu. Bir histeri gülüşünü mü bastırıyor-

du yoksa bir kükremeyi mi karar verememiştim. *Keşke bir kere kükrese, eminim çok güzel kükrer.*

"Yapılacak en mantıklı şey bu." diye direttim.

Azra lafa atlamakta hiç sakınca görmedi. "Yapılmayacak tek şey bu asıl. Hem nasıl bulacaksın ki müzedeki adamı? Dedektif misin sen?"

"Hayır ama yeterince Hollywood filmi izledim." dedim. Bunun berbat bir savunma olduğunun farkındaydım. "Hiçbir şey yapmadan durmak daha iyi olmayacak. Adamlar beni İstanbul'da da buldu sonuçta. Ayrıca fark ettiniz mi bilmiyorum ama size fikrinizi de sormadım."

Azra birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra Ateş'e döndü. İkisinin de gözlerini kısarak bakıştığı kısa bir an yaşandı. Bundan hoşlanmadım, zira aynı anda bana döndüklerinde gözlerindeki bakış hiç hoşuma gitmemişti.

"Ne?" diye bağırdım onlara karşı. Bu sessiz iletişimlerindeki manayı çözememek sinirlerimi yıpratmıştı.

"Ben de seninle geliyorum." dedi Ateş.

"Ben de." diye ekledi Azra. Ve tam ben itiraz etmeye hazırlanırken araya girdi. "Eğer buna karşı çıkarsan Kuzey Amcamla ciddi bir konuşma yapmam gerekir. Bil isterim."

En yakın arkadaşımın bu ihaneti bir ok gibi kalbime saplanırken bakışlarımı son bir umutla Ateş'e çevirdim lakin boşunaydı. Yüz ifadesi asla aşamayacağım bir kale kapısını andırıyordu. Gözlerinde de fethe hazır bir komutanın kararlı bakışı vardı. Onu ikna etmenin bir yolu varsa bile düşünemeyecek kadar güçsüz bir haldeydim.

"Tamam." derken omuzlarımı düşürdüm. "Siz kaşındınız. Sizi bu meseleye dâhil etmemek için her şeyi yaptım."

Ateş bana kısa süren, ufacık bir gülümseme ikram etti.

"Keşke en başında kendini bu meseleye dâhil etmemek için bir şeyler yapsaydın."

Gülümseyişinin güzelliği bile öfkemi yumuşatmaya yetmedi. Çantamı omzuma takıp ayağa kalkarken Azra'ya kırgın bir bakış attım ve ardından başka bir şey söylemeden yürümeye başladım. Tek başımayken başıma belalar açmak sorun değildi. Bir yolunu bulup sıyrılmayı başarabiliyordum. Sevdiklerimin yanında minik haylazlıklar yapmak da sorun değildi çünkü genelde kimseye zarar vermiyordum. Fakat peşimde eli silah tutan adamlar varken Azra'yı ve Ateş'i benimle beraber sürükleme düşüncesi ağlamak istememe sebep oluyordu. Hayatımda ilk defa yaptığım bir şeyden gerçekten pişman oluyordum; keşke İstanbul'a dönmeseydim. Eğer İzmir'de kalsaydım bu işi tek başıma çözebilirdim. Ya da en nihayetinde zarar gören tek kişi ben olurdum. Akılsız başımı alıp dağlara taşlara vurmak, parçalamak istiyordum.

Kendi düşüncelerimin karmaşasına düğüm olmuş bir şekilde yürürken kolumda nazik bir tutuş hissettim. Korkmaya zaman bulamadan Ateş'in yumuşacık sesi kulaklarıma doldu. "Nehar, bekle lütfen."

Tutuşuyla duraklayıp ona döndüğümde içime tuhaf bir ağlama arzusu doldu. Ateş'e benim yüzümden en ufak bir zarar gelirse yeryüzünde kendimi bağışladığım herhangi bir senaryoya dair küçücük bir ihtimal var mıydı? Zannetmiyordum.

"Eve gitmek istiyorum." dedim huysuz bir sesle. Eve gidip Azra ve Ateş'i peşime takmadan İstanbul'dan kaçmanın bir yolunu bulmak istiyordum.

"Beraber gidelim." derken eli kolumu okşar gibi kayıp uzaklaştı.

"İşin yok mu senin?" Keşke bütün bunlar olurken gerçekten ve bütün kalbimle istediğim tek şey Ateş'e sıkıca sarılmak, onun kolları arasına sığınıp saatlerce öyle kalmak olmasaydı. Fiziksel olarak mümkün olan ama gerçek dünyada karşılık bulamayan bu istekler ruhumu tüketiyordu.

"Efe bir süre tek başına idare edebilir."

"Bana bebek bakıcılığı yapmak zorunda değilsin Ateş." dedim yorgun bir tavırla. "Beni şımarık ve yaramaz bir kız çocuğu olarak gördüğünü biliyorum ama inan bana kendi başımın çaresine bakabilirim."

Ateş'in kızılımsı kaşları kafa karışıklığıyla çatıldı. "Seni bir kız çocuğu olarak görmüyorum ya da sana bebek bakıcılığı yapmıyorum." derken oldukça ciddiydi. "Şımarık ve yaramaz olduğunsa sugötürmez gerçekler."

"Hadi ama..." diyerek başımı iki yana salladım. Bir çocuk gibi avutulmayacaktım. Ateş tarafından değil. Bu defa değil. "Benim peşimde dolaşıp durmaktan daha iyi işlerin vardır. Bu yüzden bu yaptığına bebek bakıcılığı denir. Başıma bir şey gelirse kendini kötü hissetmek istemiyorsun. Bunu anlıyorum ve bu gerçekten çok tatlı. Ama bana bir şey olmayacak ve vaktini saçma sapan şeylerle çaldığım için en sonunda kendini kötü hisseden ben olacağım."

Ateş birkaç saniye sessizce gözlerimin içine baktı. Bu bakışlarla beni her şeye ikna edebilirdi. Bu bakışlarla beni bir uçurumun kıyısında yürütebilirdi. Gerçi zaten yapıyordu. Her seferinde neredeyse düşeceğim, dipsiz bir uçurumun kenarına getiriyordu beni.

"Babam her zaman, her insanın bir suç ortağına ihtiyacı olduğunu söyler." dedi tatlı bir sesle. "Yağız'ın arabasını çalıp benim basketbol maçıma geldiğin günü hatırlıyor mu-

sun? Maç çıkışı eve dönerken Yağız'a yakalanmamak için kırk takla atmıştık. Ya da Hare'nin elbisesini mahvettiğin zamanı? Yeni yıkanmış çamaşır sepetine koyup Hare'nin o çamaşırların üzerine elindeki vişne suyunu dökmesini sağlamıştık."

O zamanları hatırlayınca elimde olmadan sırıttım. "Kızıl şeytan yine de anlamıştı elbisesini benim lekelediğimi. Ama en azından kanıtlayamamıştı."

Ben gülünce Ateş de güldü. Güzel yüzüne öyle tatlı bir tebessüm kondurdu ki olduğum yerde buharlaşıp dünyanın dört bir yanına dağılacağıma inandım. "Bunları yaparken hep senin suç ortağın olduğumu düşünmüştüm." dediğinde sesi de en az gülüşü kadar tatlıydı. Çocukken doğum günü pastama yaptığım gibi kremasından gizlice bir parmak çalmak istiyordum. Eminim tadına bir defa baksam müptelası olurdum.

"Bu durumda benim de senin suç ortağın olmam gerekir." derken içimdeki tüm o kötü hislerin yavaş yavaş dağıldığını hissediyordum. Ateş Arıkan yine sadece var oluşuyla bazı dertlerime derman oluyordu. Üstelik bundan haberi dahi yoktu. "Ama sen çok uslu bir çocuksun. Hiç yaramazlık yapmıyorsun."

Ateş küçük bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapatırken kalp atışlarımı hızlandırdı. Yüzündeki küçük gülümseme yerini koruyordu ve bir de bebek mavisi bakışlarına tatlı bir pırıltı eklenmişti. "Belki de beni zannettiğin kadar iyi tanımıyorsundur. Belki de yaptığım yaramazlıkları çok sessiz sakin hallediyorumdur."

Bu cümlesi yüz ifademin şaşkınlıkla ve heyecanla harmanlanmasına sebep oldu. Gözlerim kocaman açılırken

Ateş'e dair bilmediğim şeyler olduğunu düşünmek, bunları keşfetme isteğinin tatlı bir kaşıntı gibi tenime yayılması ve aniden içime dolan enerji dudaklarımdan bir kıkırtı dökülmesine sebep oldu. "Neler diyorsun Deli Petro?"

Ateş sırıtarak elini bana uzattı. "Diyorum ki..." dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Suç ortağı mıyız Karanfil?"

Hayatta imkânsız olan bazı şeyler vardır; insanlar uçamaz, filler zıplayamaz, zürafalar ses çıkaramaz. Ece Nehar Erarslan da Ateş Arıkan'ın ona uzattığı eli geri çeviremezdi. Bu yüzden Ateş'in elini tuttum. Kalbim bir mehter takımı gibi coşkuyla marşlar çalarken "Suç ortağıyız." dedim. Yanardağım bir kere daha alevlendi. Yine yüreğim lavlar altında eriyip gitti ve yine kimse bunu bilmedi.

4

Ateş beni evimin önünde bıraktıktan sonra Efe'yle buluşmak için şirkete geçeceğini söyledi. Onu gelişmelerden haberdar edeceğime söz verdiğimde içi biraz rahatlamıştı. Yarın bir araya gelip bu konuyu detaylıca konuşmak istediğini, ne yapacağımıza karar vermemiz gerektiğini ve ondan habersiz hiçbir şey yapmamam gerektiğini iyice tembihledikten sonra bana son bir endişeli bakış atmış ve ardından yoluna devam etmişti.

Evin bahçe kapısından girerken duygularım ve aklım bir kedinin oyuncağı olmuş ip yumağı kadar karmakarışıktı. Zihnimdeki her şey birbirine dolanmış, çözülemez bir hal almıştı. Bu yüzden bana doğru gelen adamı gördüğümde aramızdaki mesafenin kısalığını kavrayamadım. Kendimi ancak son anda durdurabildim ve çarpışmaktan kıl payı kurtulduk. Hafifçe geriye doğru sendelesem de düşmedim.

"Affedersiniz." dedi adam. Sesi kalın ve tok çıkıyordu. Tuhaf bir havası vardı. Ona kısa bir an için dikkatle baktığımda bu tuhaf havanın sadece sesinde değil, görüntüsünde

de var olduğunu fark ettim. Çok uzun bir adam sayılmazdı. Ama heybetli bir duruşu vardı. Gri bir pantolon ve bembeyaz bir gömleğin üstüne açık renk bir trençkot giymişti. Bu kombine, gür sakalları ile birleşen gür saçları eklendiğinde ortaya hoş bir manzara çıkıyordu. Düzgün, güzel burnu ve gri renkteki bakışlarıyla karşımdaki adam kesinlikle ilgi çekici birisiydi. Ayrıca daha önce hiç karşılaşmadığım birisi.

"Sorun değil." derken bu adamla beraber bizim evin bahçesinde dikildiğimi fark ettim ve "Birine mi bakmıştınız?" diye sordum. Bir yandan da peşimde beni kovalayan adamlar varken bu kadar dalgın olmamın ne kadar yanlış olduğunu düşünerek zihnimin içinde kendimi çimdikliyordum. *Daha iyisini yapabilirsin Ece Nehar Erarslan!*

Adam tek eliyle arkasında duran giriş kapısını işaret etti. "Bahar'ı eve bırakmıştım." Bunu söyledikten sonra yüzüme dikkatli bir bakış atıp "Siz Nehar olmalısınız." dedi ve bana elini uzattı. "Âdem Arman."

Âdem Arman. Bu isme dair bildiğim her şey bir liste halinde zihnimin içinde akmaya başladı. Kendisinin ablam Bahar'la çalıştığını ya da çalışmak üzere olduğunu hatırlıyordum. Kapalıçarşı'da eski bir dükkânın sahibiydi. Aynı zamanda ünlü bir markanın da. Takı ve saat tasarlıyordu.

Saat tasarlıyordu.

Saat.

Uzattığı elini tutup onunla tokalaşırken genişçe gülümsedim. "Ben de tam tahmin ettiğiniz gibi Nehar Erarslan." dedim enerji dolu bir sesle. "Tanıştığımıza sevindim." Cümlemin bitiminde nefes dahi almadan, çabucak ekledim. "Bir şey sorabilir miyim?"

Âdem efendi bunu beklemiyor olacak ki minik bir şaşkınlık ile kaşlarını hafifçe çattı. "Tabii."

"Saatlerle ne kadar ilgileniyorsunuz?"

Çenesini biraz yukarı kaldırıp gri gözlerini düşünceli bir ifadeyle kıstı. "Oldukça yakından ilgileniyorum." dedi az ve öz bir şekilde.

"Peki, eski saatlerle?" diye daralttım sorumu.

Âdem hafifçe gülümsedi. "Daha da yakından."

Yüzüme koca, sinsi bir sırıtış yayıldı. Aradığım şeyin böyle ayaklarıma kadar gelmesi her zaman gerçekleşen bir olay değildi. O yüzden bu ânın keyfini sonuna kadar çıkarmaya, bu fırsatı çok güzel bir şekilde değerlendirmeye kararlıydım. "Eminim cüzdanınızda bana verebileceğiniz bir kartınız vardır."

Âdem ağır bir hareketle cüzdanını çıkarıp açtı ve içinden beyaz bir kart alıp bana uzattı. "Hafta içi Kapalıçarşı'da bulabilirsiniz beni. Ya da ablanız gibi evimin kapısına dayanmayı tercih edebilirsiniz, bilemiyorum."

Ablama dair verdiği bu ayrıntı kaşlarımı hayretle yukarı kaldırmama sebep olsa da zihnimin asıl odağı saatte olduğu için fazla sorgulamadım. Kartı alıp ona teşekkür ettim ve iyi günler diledikten sonra eve doğru ilerlemeye başladım. Saat hakkındaki sorularımı sorabileceğim birini bulmak beni gerçekten mutlu etmişti. İzmir'e geçmeden önce bir ara Kapalıçarşı'ya uğramam gerektiğini aklımın bir köşesine hızlıca not ettikten sonra Âdem'in ablama bu küçük karşılaşmamızdan bahsetmemesini umdum. Zira en son istediğim şey sevdiğim birinin daha bu meselenin içine dalıp kendisini tehlikeye sokması olurdu.

Saat sekiz sularında salondaki üçlü koltuğa uzanmış telefonumla uğraşırken evde sakin bir akşam geçireceğime inanıyordum. Yoksa altımda siyah bir eşofman ve üstümde

çamaşır suyu lekeli kırmızı, bol bir tişört olmasının başka ne açıklaması olabilirdi ki? Fakat elbette hayat beni umduklarımdan kilometrelerce uzağa düşürmekte gecikmedi. Ateş'in attığı mesajın bildirimi telefonuma düştüğünde hızlıca koltukta toparlandım ve oturur pozisyona geçtim.

Evde misin?

Tek sorudan oluşan bu mesaj biraz suratımın asılmasına sebep oldu. Ateş'e zaten evden ayrılacak olursam haber vereceğimi söylemiştim. Şimdi neden bunu soruyordu?

Suç ortakları birbirine güven duymalı. Evden ayrılsaydım haber verirdim.

Cevabımı yazıp yolladıktan sonra ekranı kapattım. Onunla sanal olarak bakışmak istemiyordum o an. Gerçek dünyada bebek mavisi bakışlarına karşı koymak imkânsız olabilirdi ama sanal ortamda ona direnmeyi becerebiliyordum işte.

Keşke bu direnişim, bildirim sesini duymamla sona ermeseydi tabii.

Affedersin. Sizin evin önünde seni beklediğimi söylemeden önce uygun bir giriş yapmak istemiştim sadece.

Ateş'e karşı inşa ettiğim tüm kalelerin iskambil kâğıtlarından oluşu bendeki bir eksiklikten mi kaynaklanıyordu yoksa kalbimdeki sevda mı bunu gerekli kılıyordu, hiçbir zaman emin olamıyordum. Ama mesajı okur okumaz yüzüme yerleşen gülümsemeyi kovmamın mümkün olmadığını biliyordum.

Geliyorum.

Hızlıca cevabımı tuşlayıp gönderdikten sonra bileğime geçirdiğim lastik toka ile saçlarımı topladım ve üstüme ince bir hırka alıp aşağı indim. Bazı insanlar deli divane âşık oldukları adamın yanına giderken pijamalarını çıkarmayı

düşünebilirlerdi tabii. Ya da makyaj yapmayı... En azından lekesiz bir tişört giymeyi... Ama Ateş beni bütün pasaklı hallerimle zaten görmüş olduğu için ben boşuna çabalamıyordum. Lekeli tişört, tavşan kulakları olan bir şapka, alev kırmızısı bir elbise... Fark etmezdi. Karşısına aniden gelinlikle dahi çıksam ne giydiğime dikkat eder miydi, bu bile bir merak konusuydu. *Denemek lazım bir gün.*

Aşağı indiğimde bahçedeki ağaca yaslanıp kollarını birbirine bağlamış Ateş ile karşılaştım. Acaba onu her gördüğümde ona doğru koşma, ardından sıkıca boynuna sarılma isteğimin azaldığı bir gün olacak mıydı? Ya da artık bu isteğe direnemediğim ve kendimi aniden onun kollarının insafına bıraktığım kutlu bir gün... Bunlar da hayatımdaki merak konularından bazılarıydı fakat henüz bunları denemeye cesaretim yoktu.

"Selamünaleyküm Şehzade Ateş." dedim ona dolayamadığım kollarımı kendi etrafıma dolarken. "Teftişe mi çıktın?"

Ateş gülümsedi. Şakalarıma kahkahalar atmak tabiatında yoktu belki ama her birine bir güzel gülümseme bahşetmeyi iyi bilirdi.

"Seni almaya geldim." derken kendini iterek doğruldu. Yüzüne vuran sokak lambasının ışığı, kirli sakallarının kızıl ışıltılarla parlamasına sebep oluyordu. Benim de içimin sızlamasına.

"Nereye gideceğiz?"

"Spor salonuna."

Aldığım cevap kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Zira bunu hiç beklemiyordum. "Ne işimiz var orada paşam?"

"Gidince görürsün." dedikten sonra arkasını dönüp kapıya doğru ilerlemeye başladı Ateş.

Bir uzaklaşmakta olan yârime, bir de üzerimdeki lekeli tişörte baktım. Ateş'in beni bu halde görmesi başka bir şeydi, diğer insanların beni bu kılıkla Ateş'in yanında görmesi başka bir şey... O yüzden, "Bekle!" diye seslendim. "Üstümü değiştirip geleceğim!"

Ateş'ten cevap beklemeden tek nefeste eve koşturdum. Dolabımdan temiz bir eşofman altı ve temiz bir tişört alıp hızlıca üstümü değiştirdim. Saçlarımı da tarayıp tekrar topladıktan sonra koşar adımlarla aşağı indim. Ateş çoktan arabayı çalıştırmış beni bekliyordu. Ben içeri atlar atlamaz gaza bastı.

Aniden hızlanan arabanın içinde kendimi toparlayınca Ateş'e döndüm ve dikiz aynasından arkayı kontrol ettiğini fark ettim. Ben bile peşimde beni kovalayan adamlar olduğuna bu kadar hızlı alıştıramamıştım kendimi ama Ateş, kızıl saçlı bir James Bond gibi görünüyordu. Tüm tehlikelerin farkındaydı ve beni korumaya kararlıydı. Neyse ki bu defa peşimize takılmış birileri yoktu.

"Evimi bulduklarını zannetmiyorum." dedim.

"Henüz." diye ekledi Ateş. "Yarın kapına dikilirler."

Kaşlarımı çattım. "Nereden biliyorsun?"

"Müzeden saat çalan adamlar seni neden bulamasın Nehar?" diye sordu. Çok mantıklı bir soruydu sahiden. Beni neden bulamasınlardı ki?

İçime çöken sıkıntıyla, sessizleşip yolcu koltuğuna gömüldüm. Beni bulan insanlar sevdiklerimi de bulurdu. Ben onlardan kaçsam da sevdiklerim kaçamazdı. Bir an önce İzmir'e dönmem gerekiyordu. Bir an önce bu beladan bir şekilde kurtulmam gerekiyordu ama her şey öyle yorucu bir hale gelmişti ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. Yata-

ğıma uzanıp günlerce uyumak, uyandığımda da her şeyin bir rüya olduğunu görmek istiyordum.

Tam bu sisli ve soğuk umutsuzluk ummanının ortasında, arabanın içine aniden tatlı, karamel kıvamında bir ses doldu.

"Gel bana sor bana sevgi bu mu diye..."

Ateş'in güzel ve ahenkli sesi, onun cüssesine hiç de uymayan bu şarkıyla etrafımı kapladığında sürüklenip duran sandalım kıyıya yanaşmaya başladı. Birileri karanlıkta bir fener yaktı. Korkularım ışığı görüp koşarak kayboldular ortalıktan. Sisler dağılmaya başladı.

"Girsene kalbime düşmüşken elime..."

Gözlerini bir an için yoldan ayırıp dudaklarındaki belli belirsiz bir gülüşle bana döndü Ateş. Mavi bakışlarında uzun mazimizin tatlı anıları dans ediyordu. Gözlerine bakarken beraber geçirdiğimiz yüzlerce yaz gecesinden birinin hayaletini görebiliyordum. Üzerimde etekleri uçuşan beyaz bir elbise vardı. Sahildeydik ve akşam çöküyordu. Efe'yle Yağız denizin soğumasına aldırmadan yüzmeye devam ediyorlardı. Bahar, Hare'nin saçlarını örüyor, Zeynep de Hare'nin dizlerinde yatıyordu. Ben bütün gün Ateş'i izlemiş ve neden neşesiz göründüğünü anlamaya çalışmıştım. Hâlâ gözlerim ondaydı ve hâlâ neden yüzünün asık olduğunu anlayamamıştım. Can sıkıntım beni dürtüp durduğu için en sonunda dayanamadım. Kalkıp yanına gittim ve etrafında eteklerimi uçuşturarak dönmeye başladım. Dilimde bu şarkı vardı. *Gel bana, sor bana, sevgi bu mu diye. Girsene kalbime düşmüşken elime.*

"Boş veren boş gezen olsan da bana ne,
Ben sevemem kimseyi senin yerine."

Ateş bu şarkının bu sözlerini söylerken gözlerimden ba-

kışlarını kaçırdı. Bunun beni üzmesine müsaade etmedim, yüzümdeki gülümsemeyi öldürmedim. Ardından Ateş, eliyle ona eşlik etmemi işaret etti. Onu kıracak değildim. Şarkının havasına bürünmem ve omuzlarımı oynatarak sözlere girmem yalnızca bir saniyemi aldı.

"Baksana talihe mal verir kimine,
Seni vermiş benim gibi birine.
Baksana talihe mal verir kimine,
Seni vermiş benim gibi birine."

Gönül isterdi ki bu sözleri Ateş'in yüzünü avuçlarımın arasına alıp o maviş gözlerine bakarak, burnunun ucuna minik bir öpücük kondurup yanaklarını sıkarak söyleyebileyim. Ama ancak ona yandan bakışlar atıp sevdamı oyunbaz gülüşlerle örterek söyleyebiliyordum.

"Yandı yandı içim yandı, içti aşkı kanmadı.
Kalbimin istediğini almak nasip olmadı."

Aniden yükselen neşem Ateş'in daha geniş gülümsemesine, düzgün dişlerinin hafifçe görünmesine sebep oldu. Şarkıya eşlik ederken bir kere daha bana döndüğü sırada, *"Baksana halime, gülme deli diye."* diyordum, oturduğum yerde hafifçe salınarak. *"Akıl ermez bu gönül işine."*

O an gözlerimiz birbirine değdiğinde, Ateş'e bakmanın her seferinde kendini yenileyen ve asla tekrar etmeyen bir tecrübe oluşundan ötürü, kalbimdeki zelzeleye her defasında hazırlıksız yakalanışımdan ötürü bir anda aklım bulanıverdi. Bakışı beni hafifçe dağıttı. Şarkının sözlerini unuttum. Zihnimin içinde yalnızca *kalbimin istediğini almak nasip olmadı* kısmı dönüyordu. Takılı kalmış bir plak gibi. *Kalbimin istediğini almak nasip olmadı.* O da sıradaki sözlerle muhtemelen çok alakasızdı. Bu yüzden aniden sustum.

Ben susunca Ateş devam etti ama sesini ikimizin söyleyişine göre ayarladığı için çok tuhaf bir an yaşandı. Sustu ve kaşlarını hafifçe çatarak, "Mızıkçı." dedi. Tıpkı sahilde, o benim şarkıma eşlik etmediğinde benim ona dediğim gibi. Bense mızıkçılığımı, duygularımı örten yapmacık bir kıkırtıyla bastırdım.

Neyse ki varmak istediğimiz yere gelmiştik de Ateş arabayı park ederken bakışlarını benden çekmek zorunda kalmıştı. Böylelikle ben de zihnimi tekrar bir araya toplayabildim. Ateş'in yanında kendimi lunaparktaki hız treninde gibi hissediyordum ve bunun geçici bir durum olmadığını bilecek kadar uzun süredir bu sevda işinin içindeydim.

Arabadan indiğimizde önünde durduğumuz binaya şöyle bir baktım. Normalde spor salonları hep çok renkli tabelalar ile donatılırken burada sadece siyah bir zemin üstüne spor salonunun adı yazılmıştı. Bina da tek renkti. Koyu bir yeşile boyanmıştı. Hiçbir abartı, süs yoktu. Tam Ateş'e göre bir yerdi.

Ateş arabasının bagajından bir spor çantası alıp yanıma geldiğinde ilerlemeye başladık. Salonun girişinde genç bir güvenlik görevlisi bizi geniş bir tebessümle karşıladı.

"Hoş geldiniz Ateş Bey." dedikten sonra bana dönüp ekledi. "Hoş geldiniz hanımefendi."

Ateş güvenlik görevlisine karşılık verirken kapı açıldı ve içeri geçtik. Bizi bir resepsiyon karşıladı. Orada da Ateş'in yaşlarında, kaslı ve uzun saçlı bir adam çalışıyordu. Ateş onun yanına yanaşıp bir şeyler söylerken ben etrafı inceledim. İçerideki duvarların rengi daha açık bir yeşildi. Tahmin edilebileceği gibi oldukça sade döşenmiş bir mekândı, inceleyecek çok fazla şey yoktu. Neyse ki Ateş'in resepsiyonistle konuşması uzun sürmedi, bir dakika sonra yanıma geldi.

Tekrar yürümeye başladık, uzun ve güzel aydınlatılmış bir koridoru geçtiğimizde karşı karşıya duran iki kapının önüne durduk. Anladığım kadarıyla bunlar soyunma odalarıydı. Ateş eliyle soldakini işaret edip, "Misafirler için ayrılan dolapları kullanarak eşyalarını bırakabilirsin." dedi. Ardından spor çantasını açıp mavi bir havlu çıkardı. "Senin için Hare'nin kıyafetlerinden yedek eşofman ve temiz havlu da getirdim. Beş dakika sonra burada buluşuruz."

Havluyu elime bıraktıktan sonra şaşkın bakışlarımı görmezden gelip erkeklerin soyunma odasına daldı. Peşinden gidip, "Ne yapıyoruz yiğidim biz burada?" dememek için kendimi zor tuttum. Babam küçükken beni erkek tuvaletlerine ve soyunma odalarına girmemem konusunda o kadar çok tembihlemişti ki istesem bile bunu yapabileceğimi zannetmiyordum.

Soyunma odasına girdim. İçeride benden başka üç kadın daha vardı. Göz göze geldiğimizde içlerinden birine gülümseyerek selam verdikten sonra misafirler için ayrıldığı belirtilen dolaplara gidip yedek kıyafetlerimi, cep telefonumu ve elimdeki havluyu koydum. Duvara asılı boy aynasının önünde kendime bakıp topladığım saçlarımı sıkılaştırdıktan sonra burada durmanın manasız olduğuna karar verip tekrar hole çıktım.

Duvara yaslanarak Ateş'i beklediğim birkaç dakikanın ardından soyunma odasının kapısı açıldı ve karşılaştığım manzara nefesimi kesti.

Ateş üzerinde kendine hafifçe bol gelen siyah bir atlet, altında da bileklerine doğru daralan siyah bir eşofmanla dışarı çıktığında oksijenin ciğerlerime doğal yollarla dolması artık mümkün değildi. Yaşam destek ünitesine ihtiyaç duyu-

yordum, zira böylesine güzel bir adam karşısında nasıl sağ kalabileceğimi bilmiyordum. Ateş'in son birkaç yılda vücudunu geliştirip kas yapmasına dair bizim oğlanlar arasında birçok espri dönüyordu. Ve elbette heybeti gözden kaçmıyordu ama ben onu uzun zamandır bu kadar az kıyafetle görmemiştim. Bu kasların böyle güzel görünebileceğini hiç düşünmemiştim.

Anlık bir boş bulunmayla duvardan güç alarak doğruldum ve elimi uzatıp Ateş'in kolundaki kası sıktım. En azından bunu denedim. Taş gibiydi. "Bunlar gerçek mi?" diye sordum. Sesim o kadar şaşkın çıkmıştı ki benim bile gülesim geldi. Ama gülecek hal mi kalmıştı sevgili pencere önü çiçeklerim? Bende bir nefeslik derman bile yoktu o saniyede.

Ateş dokunuşumla hafifçe irkilirken aynı zamanda utangaç bir gülümsemeyle başını öne eğdi. "Sen de Efe gibi dalga geçmeye başlamayacaksın, değil mi?"

"Ne haddime Kutluk Bilge Kül Kağan!" derken parmağımla göğsünü dürttüm. "Böyle bir sanat eseri ancak takdir edilir." Allah'tan boş konuşmalarım diyardan diyara nam salmıştı da böyle anlarda Ateş beni ciddiye alıp neler saçmaladığımı sormuyordu. Çünkü şu an, şu görüntü karşısında aklım tam bir tutulma halindeyken ve kalbimdeki duygular hırçın dalgalarla kıyılara çarparken nasıl Ateş'e olan sevdamı gizleyebilirdim ki? Elbette bir şekilde dilimden dökülecekti.

Ateş gülerek -ki bu hâlâ utangaç bir gülüştü- göğsündeki elimi kavradı ve "İltifat için teşekkür ederim." dedi. *Estağfurullah şehzadem, asıl ben teşekkür ederim böyle bir güzellik için,* demek yerine dilimi ısırdım. "Ama şimdi oyalanacak vaktimiz yok." diye devam etti hâlâ elimi tutarken. "Çalışmaya başlamamız gerek."

Nihayet beynime biraz oksijen gittiği için midir bilinmez Ateş'in sözleri bana neden spor salonunda olduğumuzu bilmediğimi hatırlattı. "Ne çalışması?" diye sordum safça. "Niye vaktimiz yok ki?" Kendimi en akıllı hissettiğim anlardan birinde değildik kuşkusuz.

Ateş elimi indirdi ama bırakmadı. "Madem seni kovalayan adamlara doğru koşacağız..." diye lafa girdi sıkıntılı bir ses ve ifadeyle. "En azından biraz hazırlığımız olsun." Mavi bakışlarıyla yüzümü süzdüğü birkaç saniyenin ardından bir kere daha konuştu. "Sana kendini savunmayı ve bir adama nasıl yumruk atman gerektiğini öğreteceğiz Karanfil. Hadi başlayalım."

5

Elimdeki ince, deri eldivenler ve Ateş'in tam yanında durduğu kum torbası bana biraz şaka gibi geliyordu. Ya da gözlerimi kırpıştırsam yok olacak çöl serapları gibi... Zira akşamın bu vaktinde yapmayı en son umduğum şey bir spor salonunda Ateş Arıkan'dan dövüş dersleri almaktı. Gerçi Ateş'i içeren her aktivite biraz aklımı çelerdi benim. Fakat ona yumruk sallamak pek de bunlardan biri değildi.

"Dik dur." dedi Ateş. Sesi sert değildi ama bir öğretmen tonlamasında, otoriter bir havayla konuşuyordu. Onu böyle görmek benim için farklı bir tecrübeydi ve o an, Ateş'in bugüne kadar bana hiçbir şeyi emretmemiş olduğunu fark ediyordum. Normal hayatta en fazla, "Dik durmanı istiyorum Karanfil." falan derdi herhalde. "Nehar, lütfen dik durur musun?" gibi bir şeyler. Aradaki bu farkı görmek dudağımın kenarında yaramaz bir gülüşün seğirmesine sebep oluyordu fakat gülemezdim. Ateş bu kadar ciddiyken olmazdı.

"Dik duruyorum zaten." derken biraz daha dikleştirdim duruşumu. Kendimi sopa yutmuş gibi hissediyordum ama bu bile Ateş'e yeterli gelmiyor gibiydi.

"Boynunu eğiyorsun." Yanıma yaklaştı ve çenemi nazikçe iterek başımın duruşunu düzeltti. İçimdeki yaramaz kız çocuğu, dokunuşunun tatlı hissini tekrar duyabilmek için başımı yeniden öne eğmeyi önerdi. Ama Ateş'in beni bir çocuk gibi görmesini istemiyorsam ona kulak asmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Bu yüzden benim için ne kadar zor olsa da duruşumu hiç bozmadım.

"Her zaman önceliğin kaçmak olmalı." dedi Ateş, tekrar karşıma geçerken. "Bu önlemleri, kaçamadığın bir durum söz konusu olursa diye alıyoruz. O yüzden eğer kaçma şansın varsa, sakın kahramanlığa soyunma. Anlaşıldı mı?"

Başımı bir kere sertçe sallayıp tekrar dikleştirdim. "Anlaşıldı kaptan!"

Ateş onayımın ardından, "Şimdi, ilk olarak saldırganla karşı karşıya kaldığını düşünelim." derken bir adım bana yaklaştı. "İlk yapmanı istediğim şey, elinin iç kısmıyla göğsüme sertçe vurarak beni kendinden uzaklaştırman. Böylece en azından kaçacak kadar zaman kazanabilirsin. Hadi, göster bakalım."

Başımı yana eğip Ateş'e kararsız bir bakış attım. "Sana mı vuracağım?"

Sevgili yârim etrafına hızlı bir bakış atıp kollarını açarak, "Burada sadece ikimiz olduğumuza göre." dedi.

"Ama ben sana vuramam ki!" *Taş olurum vallahi, taş! İnsan sevdiğine hiç vurur mu?*

"Vursun." dedi Ateş son heceyi uzatarak. "Sertçe vur hatta. Hadi."

Başımı iki yana sallayıp, "Olmaz." diye itiraz ettim. "Nasıl vurayım ben sana şimdi?"

Tek elini kızıl saçlarının arasından geçirip gözlerini de-

virdikten sonra yine bir öğretmen edasıyla adımı söyledi Ateş. "Nehar. Çok az zamanımız var ve inan, senin bana vurman önümüzdeki en küçük problem. O yüzden yap şunu. Lütfen."

Onun sabırsızlanmaya başladığını fark edince istemeden de olsa iç çekip başımı salladım ve bana tarif ettiği gibi avucumun iç kısmıyla göğsüne vurarak onu geri ittim. Ateş sadece olduğu yerde sendeledi.

"Daha sert ve daha hızlı vur."

Talimatına bir kere daha başımı salladım ve bir kere daha vurdum. Bu sefer elimi korkak tutmamıştım, zira savurduğum darbeler Ateş'i çok da yıpratacak gibi görünmüyordu.

İkinci vuruşumla geriye doğru bir adım atmak zorunda kalan Ateş, "Çok güzel." dedi. "Ama daha sert vurman lazım."

"Beni kovalayan adamlar senin kadar... Kaslı değil." derken onun vücuduna aklımı karıştıracak kadar uzun bir bakış attım. Yanlış bir karar olduğunu daha ilk saniyesinde anlamıştım ama ne yazık ki kendime engel olamadım. Keşke Ateş'i spor salonunda kazakla durmaya ikna etmenin mantıklı bir yolu olsaydı. O zaman belki elimdeki sorunlara daha rahat odaklanabilirdim.

"Biz kendimizi en kötüsüne hazırlayalım." diye cevap verdi Ateş. Dudaklarını yine o utangaç gülümsemelerinden biriyle kıvırmıştı. Benim zavallı kalbimi yoran, beni bitkin düşüren gülümsemelerinden biri. "Bir kere daha vur. Ama bu defa daha sert olsun."

İç çekerek başımı salladım ve dediğini yaptım. Bu defa daha sert bir şekilde tam göğsünün ortasına avucumun iç tarafıyla vurarak onu ittim ve Ateş hafifçe inleyerek geriye doğru bir adım attı.

Bunu beklemediğim, üstelik Ateş'in canını yakabileceğimi hiç düşünmediğim için aniden telaşlanarak, "İyi misin?" diye sordum.

Ateş telaşıma hafifçe kaş çatarken elini göğsüne, tam vurduğum yere koyup, "Ben iyiyim." dedi. "Ama gururum biraz incindi."

Gülümseyerek duruşunu dikleştirdiğinde rahatladım. İzin verse incinen gururuna da bir öpücük kondururdum ama böyle bir şeyi talep etmedi ne yazık ki. Tekrar bana yaklaşıp bir kere daha ona vurmamı istedi. İlerleyen dakikalarda da aynı vuruşu yaklaşık on kez daha tekrarladık. Nihayet Ateş, onu yeterince iyi itebildiğime ikna olunca ya da göğsü bir darbeyi daha kaldıramayacak hale gelince beni kum torbasına yöneltti. Bu hoşuma gitmişti, zira sevdiğim beyefendiye vurmak benim gibi delikanlı bir kadına hiç yakışmıyordu.

Kum torbasının karşısında yaklaşık bir beş dakika Ateş bana nasıl durmam gerektiğini, kolumu nasıl hareket ettirmem gerektiğini ve gardımı nasıl tutmam gerektiğini anlatıp durdu. O an bunları hafızama kazıyor ama bir yandan da kavga anında panik halindeyken bunları nasıl hatırlayacağımı düşünüyordum. Sırtımı dik tutmak ve kollarımı hep yüzümü koruyacak hizada kaldırmak adamın biri beni öldürmeye çalışırken aklıma gelir miydi? Bence gelmezdi. Yine de bu şüphelerimi Ateş'le paylaşmadım. Çünkü beni yer altında bir mahzene kapatmasını hiç istemiyordum.

Duruşumun yeterince düzgün olduğuna karar verince karşıma geçip kum torbasını iki eliyle tuttu Ateş. "Şimdi sert bir yumruk atmanı istiyorum." dedi. "Kolun düz bir şekilde ilerleyecek, gücünü de omzundan alacaksın."

İtiraf etmem gerekirse Ateş'in lafları benim için hiçbir

anlam ifade etmiyordu. Gücümü omzumdan nasıl alacağımı mantığıma oturtamıyor, zihnimde buna dair manalı bir resim çizemiyordum. Ama delikanlılığıma zeval getirecek halim yoktu. Bu yüzden derin bir nefes alıp rastgele bir yumruk savurdum ve ne yazık ki istediğim etkiyi bırakmadı.

"Gücünü omzundan almanı söyledim." diye açıkladı Ateş başarısızlığımı. "Bileğinden değil."

Ona öyle kafası karışık bir şekilde baktım ki bir şey söylememe gerek kalmadı. Kum torbasını bırakıp yanıma geldi. Tek elini sırtıma, omzumun biraz aşağısına yerleştirdi. "Yumruğu savururken dönüşü tam buradan yaparsan gücünü omzundan almış olur ve daha sağlam vurursun."

Ateş'in dokunuşu kalbimde o tanıdık volkanik faaliyetlere sebep olurken odaklanabilmek için derin bir nefes aldım. Yumruğumu ağır çekimde ileri doğru uzatırken, "Böyle mi?" diye sordum.

Ateş ileri uzanıp sağ eliyle bileğimi tuttu. Diğer eli hâlâ sırtımdayken kolumu geri çekip tekrar gard pozisyonuna dönmemi sağladı. Sonra sırtımdaki elini hafifçe bastırarak omzuma yön verdi ve bileğimi ileri doğru iterek ağır çekimde bir yumruk daha atmamı sağladı. "İşte böyle." derken sesi alçaktı. Ya da ben kalbimin çılgınca atışının uğultusundan böyle işitiyordum.

"Anladım." dedim sesimin titrememesi için olağanüstü bir çaba harcarken. Biraz dikkat dağınıklığı bulabilmek umuduyla bakışlarımı, Ateş'in bileğimi tutan elinden ayırıp tam karşıya çevirdim. Sanırım bu, gün içinde verdiğim en kötü karardı. Tam karşımızdaki duvarı boydan boya kaplayan aynada Ateş ile ikimizin yansımasını görünce kalbime hızla lavlar yayılmaya başladı. Aramızdaki mesafe yok de-

necek kadar azdı. Tüm heybetiyle yanı başımda duruyor, bileğimi tutuyor ve rengini dünyanın tüm renkleri içinden tek seferde seçebilecek kadar iyi bildiğim mavi gözleriyle bana bakıyordu. Gönlüm bu cümleyi kurarken asla tarafsız olamazdı tabii ama birbirimize yakışıyorduk. Benim esmerliğim, koyu kahverengi saçlarım, yeşil gözlerim ve onun bütün bunlara taban tabana zıt oluşuyla, kızıl saçları ve sakallarıyla hoş bir uyum yakalıyorduk. Şimdi uzanıp şakağıma bir öpücük kondursa kimse bunu yadırgamazmış gibi hissediyordum. Aynadaki aksimize bakarken birbirimiz için yaratıldığımız düşüncesini zihnimden atamıyordum ve bu görüntüde Ateş'in yanına kendimden başkasını koduramıyordum.

"Nehar?" diye fısıldadığını işittiğim sırada ben ona dönecek fırsatı bulamadan Ateş bakışlarını benim baktığım yere çevirdi ve aynada göz göze geldik. Kısa bir saniye için içim merakla doldu; benim gördüklerimi o da görmüyor muydu? O da bize bakınca aklından bunları geçirmiyor muydu? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Aynı şeye bakıp nasıl bambaşka şeyler görebilirdik?

"Tamam." dedim gözlerimi hızlıca ondan kaçırarak. "Tekrar deneyeceğim." Duruşumu hızla toparlayıp Ateş'in dokunuşlarından uzaklaştım. Gardımı kaldırdım, omzumu Ateş'in gösterdiği gibi hareket ettirsem de yumruğum için asıl gücü kalbimdeki yanardağdan aldım ve kum torbasına sert bir yumruk geçirdim. Bu sefer doğru yapmıştım. Kum torbası hızlıca geriye doğru savruldu ve ardından hesap edemediğim bir şekilde, aynı hızla üstüme doğru gelmeye başladı.

Küçük bir çığlıkla kendimi geriye attığımda Ateş'e çarptım. Kaçacak başka yer bulamadığım için üstüme gelen

kum torbasına karşı sıradaki tek savunmam gözlerimi kapatıp olduğum yerde küçülmek olmuştu. Ama kum torbası bana çarpmadı. Tok bir ses duyduğumda tek gözümü aralayıp baktım ve Ateş'in elini ileri uzatarak kum torbasını durdurmak gibi mantıklı bir hareket sergilediğini gördüm. Eh, onun aklı benimki gibi aşktan bulanmıyordu tabii. Elbette mantıklı davranırdı.

Kum torbası yavaş yavaş, küçük bir eksende salınırken Ateş'in iç geçirdiğini duydum. Bakışlarımı ona çevirdiğimde göz göze geldik. "Minimum insan ve minimum eşya koşullarında bile kendini sakatlayacak bir yol buluyorsun." dedi bana biraz şaşkınlık içeren, sakin bir sesle. "Sana hayret ediyorum Karanfil."

Omuz silkerek cevap verdim. "Herkesin kendine has bir yeteneği var işte."

Ondan sonraki yarım saat boyunca kum torbasını yumrukladım. Görüldüğü kadar kolay bir iş değildi. Benim kum torbasına salladığım her yumruk, bir noktada onun bana salladığı bir yumruğa dönüşüyordu. Dolayısıyla kum torbası yarım saat kadar beni dövdü de diyebilirdik biz duruma. Çünkü her şey bittiğinde dayak yediğime yemin edebilecek bir haldeydim.

En sonunda ham bedenim isyan bayrağını çekti ve yalvaran gözlerle Ateş'e baktım. Muhtemelen o, sahip olduğu kondisyon ile daha saatlerce burada kalabilirdi ama ben tükenmiştim. Bana içmem için bir matara su uzattığında minnettarlıkla teşekkür edip yere yığıldım. Suyun yarısını içip bitirdikten sonra sere serpe minderler üzerine uzanıp gözlerimi kapattım. Bu akşamın faturasını önümüzdeki bir hafta boyunca çekeceğim kas ağrılarıyla ödeyeceğimi çok iyi biliyordum.

Üstüme düşen bir gölgeyi fark edince gözlerimi açtım ve kalkmam için bana elini uzatan Ateş'i gördüm. Dediğim gibi, Ateş'in bana uzattığı eli geri çevirdiğim bir paralel evrenin varlığından şüpheliydim. Uzanıp elini tuttum ve beni çekerek yattığım yerden kaldırmasına izin verdim. Beraber soyunma odalarına ilerledik ve on beş dakika sonra buluşmak için sözleşerek soyunma odalarına girdik.

Hızlı bir duşun ardından nemli saçlarımı elimle taramaya çalışarak koridora çıktığımda Ateş'in orada beklediğini gördüm. Onun kısa saçları hemencecik kurumuştu ve üstünde artık kaslarını örten kıyafetler vardı. *Çok şükür.*

Yan yana ilerleyerek spor salonundan çıktık. Otoparka doğru ilerlerken göz ucuyla Ateş'e bakıyordum. Onun sağ tarafta bir şeye dikkatle baktığını fark edince ben de bakışlarımı oraya çevirdim ve spor salonunun tam yanına kurulmuş olan basket sahasında basket oynayan gençleri gördüm.

Ateş de lisedeyken basketbol oynamaya başlamış, üniversitede de bunu devam ettirmişti. Ta ki üniversitenin üçüncü senesinde bir araba kazasında omzunu ve sağ ayak bileğini sakatlayana dek. O korkunç kazanın olduğu günü hatırlıyordum. Hafızamdan silip atmak istediğim ama asla unutamadığım, azap dolu bir gündü ve Ateş'in sadece küçük sakatlıklarla kurtulmasının nasıl bir mucize olduğunu çok iyi biliyordum. Ailecek yaşadığımız korku o kadar büyüktü ki bizim için Ateş'in hayatta olmasından daha mühim bir şey yoktu o an için. Doktor sakatlıklarından bahsederken mutluluktan ağlamıştık. Zira Ateş yaşıyordu ve gerisi teferruattı.

Ateş açısından ise durum daha farklıydı. Elbette hayatta kaldığı için çok sevinmişti ama basketboldan ayrılmak onu zannettiğimizden daha fazla üzmüştü. Sezonun kalan yarı-

sında takımının tüm maçlarını yedek kulübesinden izlemiş, sonrasında ise takımdan ayrılmıştı. O dönem onu neşelendirmek için kendimi ne hallere soktuğumu hatırlayınca gülesim geliyordu. Yapmadığım şebeklik kalmamıştı ama en sonunda onu biraz gaza getirip sporun farklı dallarıyla ilgilenmeye ikna edebilmiştim. Gördüğü fizik tedaviden sonra kaslarını güçlendirmek için düzenli bir spor programına başlamıştı. İşte bugünkü haline de böyle ulaşmıştı.

Fakat hâlâ basket sahalarını deli gibi özlediği oldukça açıktı. Tamam, oldukça değil, Ateşçe açıktı. Basket sahasındaki gençlere on saniyeden uzun bakması onların yerinde olmayı ne kadar arzuladığını anlamama yetiyordu ve bunu görmek kalbimi kırıyordu.

"Bir gün seninle maç yapalım." dedim tatlı bir sesle ona yanaşırken. "Bütün bu saat muhabbeti bittikten sonra... Sen şimdi paslanmışsındır. Eskiden karşında hiç şansım yoktu ama belki bu defa ben kazanırım."

Bakışlarını bana çevirip hafifçe güldü Ateş. "Bu saat muhabbetini..." dedikten sonra hafifçe durakladı. "Kazasız belasız atlatmayı başarabilirsek eğer, bir maç sözüm olsun."

Hafifçe yana devrilip omzumla onun kolunu dürttüm. "Kazandığımda ne kadar şımaracağımı şimdiden hayal edebiliyorum."

Bakışlarını karşıya çevirdi ve bu defa sesli bir şekilde -içimi eriten bir sesle üstelik- tekrar güldü gönlümün sultanı. "Bunun yalnızca hayalinde kalacak olması ne acı..."

Arabaya binerken ona havalı bir bakış atmayı denedim. Ama nemli saçlarımla muhtemelen ıslak bir fare gibi göründüğüm için bunun pek de başarılı olmadığını düşündüm.

Eve dönene kadar geçen sürede konuşmaya çok mecalim

kalmamıştı. Ateş, bütün gücümü spor salonunda tüketmeme sebep olmuştu; hem fiziksel hem de duygusal olarak. O yüzden ayakkabılarımı çıkarıp bacaklarımı yukarı topladım ve Ateş'e doğru dönüp koltukta rahat bir pozisyonda kıvrıldım. Onun insanı rahatlatan sessizliğinde, bana sunduğu profilin güzelliğini seyre dalarak yolculuğun keyfini çıkardım. Bunu hak etmiştim.

Bizim evin önüne geldiğimizde Ateş arabayı durdurdu ve ikimiz de arabadan indik. Ben paldır küldür ilerlerken sevgili yârim bahçe kapısından içeri girmeden önce hızlıca etrafı kontrol etti. İçeri girdiğimizde ise birkaç saat önce onu ilk gördüğümde yaslandığı ağaca dayadı tek omzunu.

"Yarın öğleden sonra seni alacağım." dedi sakin bir sesle. "Bu adamlar nerede yaşadığını bulmadan -hâlâ bulmadılarsa eğer- bir plan yapalım ve akşam İzmir'e doğru yola çıkalım."

"Yarın akşam mı?" diye sordum şaşkınca.

Ağır ağır başını salladı. "Bu mesele uzadıkça işler karışacak. Sen, ben, Azra. Yarın akşam arabayla yola çıkıyoruz ve bir an önce bu işi halledip sağ salim geri dönüyoruz. Tamam mı?"

Ateş'in hipnotize edici mavi gözlerine bakarak iç çektim ve ben de başımı salladım. "Sen nasıl emredersen şehzadem."

Gönlümün sultanı, benim deli ruhumun padişahı hafifçe tebessüm etti. Sonra ağaçtan kendini iterek doğruldu. "İyi geceler Karanfil." dedi ardından bir öpücüğün gelmesi farz olan tatlı bir sesle. Ama elbette öpücük falan gelmedi.

"İyi geceler Celalettin Harzemşah." diye karşılık verirken bir kere daha ona sarılmamak için kollarımı kendi etrafıma doladım. "Yarın görüşürüz."

Ateş'in bebek mavisi bakışları bir defa daha yüzümü dolaştı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama hemen vazgeçti. Sonra hafifçe başını eğip selam verdi ve ağır adımlarla bahçe kapısından çıkıp gitti. Arabanın motorunun çalıştığını ve uzaklaştığını duydum. Ateş'ten her ayrılışımda olduğu gibi bir sıkıntı hissi boğazıma kadar tırmandı. Geri gitmesi için hafifçe yutkunurken *macera başlıyor,* diye düşündüm ve İzmir'in buna hazır olup olmadığını merak ettim.

6

Şabahın kör saatinde Kapalıçarşı'nın içinde ilerlerken etrafın nispeten sakin olması hem beni mutlu ediyor hem de tedirgin olmama sebep oluyordu. Sürekli arkama bakma ve birilerinin beni izleyip izlemediğini kontrol etme ihtiyacı hissediyordum. Yüzüme üç saniyeden uzun bakan herkes şüpheliler listesindeydi. Her birinin yanından adeta koşarak geçiyordum. Ateş'ten habersizce, hatta herkesten habersizce yollara düşmüş olmam da içimde bir suçluluk hissi doğuruyordu ama onu şimdilik görmezden gelmeye kararlıydım. Vakti geldiğinde kendisiyle ilgilenecektim.

Cebimdeki kartı çıkarıp bir kere daha adrese baktım. *Arman Saat ve Mücevherat.* Yaklaştığımı fark edince gördüğüm tüm dükkânların tabelalarına bakmaya başladım. Aradığımı bulmam çok da uzun sürmedi. Siyah bir tabelanın üstünde altın ve beyaz renklerle yazılan harfler gülümsememe sebep oldu. Adımlarımı o yöne çevirirken kalbim öyle hızlı atıyordu ki eşikte düşüp bayılırsam buna şaşırmazdım. Neyse ki bayılmadan dükkândan içeri girmeyi başardım.

Elinde bir paspasla yerleri silmekte olan bir genç karşıladı beni.

"Hoş geldiniz han'fendi!" dedi sabahın bu saatinde nereden bulduğunu hiç anlamadığım bir coşkuyla. "Nasıl yardımcı olabilirim size?"

"Âdem Bey'e bakmıştım." dedim hemen. "Nehar Erarslan ben. Kendisini hafta içi burada bulabileceğimi söylemişti."

Eliyle bir saniye beklememi işaret ettikten sonra cep telefonunu çıkarıp bir numarayı aradı. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Abi." dedi. "Nehir Hanım geldi. Seni görmek istiyor."

"Nehar." diye araya girerek düzelttim onu. Sıkça karşılaştığım bir durumdu bu. "Adım Nehar."

"Nehar Hanım." dedi genç de hemencecik. Sonra karşı tarafı dinledi ve adam sanki onu görebiliyormuş gibi ağır ağır başını salladı. "Tamam abi. Selametle."

Telefonu kapattıktan sonra bana tezgâhların arkasındaki koyu kahverengi kapıyı işaret etti. "Han'fendi ben sizi Âdem Abi'nin ofisine alayım. On beş dakikaya burada olur kendisi. Buyurun."

Bana gösterilen kapıdan geçip küçük bir ofise girdim. Derli toplu, az eşyalı bir yerdi. Büyükçe bir masanın önünde misafirler için konulmuş koyu renk iki berjerden birine oturdum. İsmini öğrenemediğim genç, bana bir şey isteyip istemediğimi sorunca bir bardak çay rica ettim ve sonra ofiste yalnız kaldım.

Can sıkıntısıyla etrafı izlerken gözlerimi oyalayan ilk şey masanın arkasında kalan duvarı süsleyen üç eski saat oldu. Ortadaki İstanbul'a göre ayarlanmıştı ve şu anki zamanı işaret ediyordu. Onun solunda kalanın altında Beyrut, sağında-

kinin altında ise Rabat yazıyordu. Her üçü de oldukça eski görünen saatlerdi ve koyu yeşil üzerine krem rengi, otantik desenler ile tasarlanmış duvar kâğıdının üstünde çok hoş görünüyorlardı.

Bir süre daha etraftaki ıvır zıvırı inceledim. Çoğu şey antikaydı, bu yüzden ilgimi çekiyorlardı fakat burası küçük bir odaydı. Çok da fazla eşya yoktu. Neyse ki on beş dakikadan çok da fazla beklemem gerekmedi. Çayım geldikten ve ben ağır yudumlarla onu yarıladıktan sonra ofisin kapısı yavaşça açıldı. Üzerinde koyu renk bir ceket ile Âdem Arman içeri girdiğinde gülümseyerek ayağa kalktım.

"Günaydın." dedi elini uzatıp benimle tokalaşırken. "Sizi bu kadar erken beklemiyordum. Kusura bakmayın."

"Sorun değil." diye cevap verip kalktığım koltuğa geri oturdum. "Bu akşam İzmir'e döneceğim için bu kadar erken geldim. Asıl siz kusura bakmayın." Sonra duraklayıp sevimli bir ifadeyle yüzümü buruşturdum. "Sizli bizli konuşmak zorunda mıyız?"

Âdem hafifçe tebessüm ederken ceketini çıkartıp askıya astı ve masasının başına geçip koltuğuna yerleşti. Giydiği bembeyaz gömlekte tek bir kırışık bile yoktu. Gür, kahverengi saçlarını geriye doğru taramıştı. Sakalları ona sert bir görüntü veriyordu. Oturduğu koltukta oldukça heybetli görünüyordu ve etrafa tuhaf bir enerji yayan, mesafeli bir duruşu vardı. Bir kabadayıya mı daha çok benziyordu yoksa bir eski zaman beyefendisine mi emin olamıyordum.

"Hayır." diye karşılık verdi bana. "Değiliz." Sonra ellerini masanın üzerinde birleştirdi, kolundaki saat ve parmağındaki büyük gümüş yüzük oldukça dikkat çekiciydi. "Sana nasıl yardımcı olabilirim? Saatler hakkında sorular sorarak dikkatimi çektin. Merakla dinliyorum seni."

Bakışlarımı onun yüzüne çevirip sevimli bir şekilde gülümsedim. Gülümsememin amacı tamamen gerginliğimi örtmekti. Çünkü elimi çantama atıp müzeden çaldığım replikayı çıkarırken gerginlikten bayılmak üzereydim.

Saati sessizce çıkarıp masanın üzerine bırakırken Âdem'i izledim. Gri gözleri önce elimdekine odaklandı, kaşları hafifçe çatıldı, ardından bir ciddiyet ifadesi gelip bütün yüzünü kapladı. Saati tanıdığı ânı yakalamam hiç zor olmadı. Zira yüz ifadesine aniden nüfuz eden hayret, gözden kaçacak gibi değildi. Bakışlarını hızla yüzüme çevirip, "Bu..." dedi.

Başımı sallayarak onayladım. "Evet, o." Sonra küçük hatamı hızla telafi ettim. "Yani onun replikası."

Âdem bakışlarını tekrar saate çevirdi. Adeta büyülenmiş gibi bakıyordu ki onu tamamen anlıyordum. Bu yalnızca bir replika olsa bile gerçeğinden ayırt etmesi çok zordu ve insanın her gün karşılaşabileceği bir saat de değildi. "Bakabilir miyim?" diye sordu elini uzatırken. Onaylamak için başımı salladığımda saati nazik bir tutuşla eline aldı.

Büyük bir dikkatle, gözlerini bir sarraf gibi kısarak, elindeki saati bir replika değil de gerçek bir sanat eseriymiş gibi tutarak inceledi Âdem. Ben de bu sırada sabırla onu bekledim. Nihayet incelemesini tamamladığında, "Saati İzmir'deki müzeye gidip kısa süreliğine görme şansım olmuştu." dedi. "Eğer sen bunun replika olduğunu söylemesen gerçeğinden ayırt edemezdim sanırım."

Başımı ağır ağır salladım. "Neredeyse bire bir aynılar." diye cevap verdim. "Aralarındaki tek bir küçük farkı yakalayabildim. Bu saatin yelkovanını oluşturan ok şeklinin ucunda iki kuyruk var, oysa orijinalinde üç kuyruk vardı."

Âdem takdir eden bir ifadeyle kaşlarını kaldırıp dudaklarını büktü. "Bunu fark etmek çok zor."

"Son haftalarda bu saat ile yatıp bu saat ile kalktım." dedim ve tam o anda ona kendimden hiç bahsetmediğimi fark ettim. Hızlıca tarih okuduğumdan, yüksek lisans yaptığımdan ve saat ile olan kısa mazimizden söz edip aklındaki soru işaretlerinin birazını süpürdüm. Hemen sonrasında ise "Sana danışmak istediğim bir şey var." diye lafa girdim.

"Nedir?"

"Bu replikayı yapabilecek kadar yetenekli birilerini hiç duydun mu?" Kafamdaki soru işaretleri arasından belki de en büyüğünü nihayet bir muhataba sormak harika bir histi. Zihnimdeki dayanılmaz kaşıntı biraz olsun azalırken Âdem'in bir kere daha kaş çatmasını izledim. Düşünceli bir tavırla elini yüzüne götürüp sakallarını ovuşturdu.

"Film setleri ya da mücevherata meraklı zenginler için böyle ünlü eserlerin replikalarını yapan çok insan tanıyorum." derken sesi dalgın geliyordu. "Gerçi bu tamamen gerçek bir ustanın işi. Böyle bir şey yapabilecek biri var ama..." Duraklayıp tereddüt dolu bir bakışla yüzümü süzdü.

"Ama?" dedim merakla, devam etmesi için.

"Ama pek tekin biri değildir."

İçimdeki heyecanı dizginleyemedim ve bir çocuk gibi neşeyle ellerimi çırparken, "Harika!" diye cıvıldadım. Ardından Âdem bana dehşete düşmüş gözlerle bakmaya başladı. Bu da hızla kendimi sakinleştirip tepkilerimi normalleştirmem gerektiğini hatırlamama sebep oldu. "Bunu yapan adamı bulmam gerekiyor da..." dedim. "Kendisiyle çok işim olmayacak zaten. Sadece birkaç soru soracağım, o kadar."

Âdem tek kaşını hafifçe yukarı kavislendirdi ve uzun uzun yüzüme baktı. Gümüşi gözleri zihnimi okumaya çalışıyor gibiydi. Bu saldırısına ben de gözlerimi kısarak kar-

şılık verdim. Zihnimin içi o kadar karışıktı ki içeri girebilse bile yolunu bulamazdı.

"Sen bu saati nereden buldun ki?" diye sordu bana aniden.

Bu soruyu beklemediğim için bir saniye boyunca öylece kalakaldım. Ardından da dünyanın en uyduruk yalanını sıktım. "İnternetten aldım."

Âdem bir an bana *"Ciddi misin?"* der gibi baktı ama neyse ki bu sorguyu daha fazla uzatmadı. Masasının üzerinden bir kâğıt alıp hızlıca bir şeyler yazdı ve bana uzattı. "Adamın lakabı Çengel Hamdi. Yanına gittiğinde benim ismimi verirsen sana yardımcı olur belki. Olmazsa da çok eşeleme, uzaklaş oradan, tamam mı?"

Neredeyse olduğum yerde zıplayacak kadar sevinirken elimi uzatıp kâğıdı aldım ve adrese baktım. Adres İzmir'deydi ki bu çok mantıklıydı. Sonuçta bütün bu kördüğümün başkenti orasıydı. "Çok teşekkür ederim." dedim Âdem'e içtenlikle. "Çok yardımcı oldun gerçekten."

Âdem ağır bir hareketle başını sallayıp, "Rica ederim." diye karşılık verdi. Karizmatik bir adamdı. Yaptığımız şu kısa sohbetin ardından bir eski zaman beyefendisine benzediğinde karar kılmıştım.

Ona gitmem gerektiğiyle ilgili kısa bir açıklama yaptıktan sonra adresin yazılı olduğu kâğıdı cebime atıp ayağa kalktım. Bir kere daha tokalaştık, birbirimize iyi günler dilledik ve ben kapıya kadar ilerledim. Tam çıkmak üzereyken son anda aklıma gelen şey yüzünden aceleyle arkama dönüp, "Son bir ricam olacak." dedim. "Bu konuştuklarımızdan ablamın haberi olmazsa..."

Âdem bir süre cevap vermedi. Ardından ağır ağır başını salladı. "Olmaz."

Geniş bir gülümseme eşliğinde ona bir kere daha teşekkür edip ofisten çıktım. Bütün bu mesele sona erdiğinde beni Âdem ile tanıştırdığı için sevgili ablama teşekkür etmeyi de zihnimin bir köşesine not ettim.

Sabahki Kapalıçarşı maceramda kimseye yakalanmadan eve dönmüş olmayı başarsam da Ateş beni evden alıp onların evine getirdiğinde gerginliğim had safhadaydı. Takip edilme ihtimaline karşı aracımızı değiştirip evin arka çıkışından ayrılmayı planlamıştı gönlümün sultanı. Benim zihnim öyle allak bullaktı ki böyle ajancılık işlerine hiç giremiyordum. İzmir'e geri dönüyor olmak bile bir noktada masal gibi geliyordu. Masaldan da ziyade, sanki hayatım saçma bir filme dönmüştü de ben olan biteni uzaktan izliyordum sadece. Neyse ki başroldeki oğlan çok yakışıklıydı. Aksi takdirde yeterince gerildiğime kanaat getirip kanalı değiştirebilirdim.

Kucağımda yatmakta olan, Arıkan ailesinin saygıdeğer köpeği Plüton'un başını okşamakla meşgulken tam karşımdaki tekli koltukta oturan Hare, kıstığı açık kahverengi gözleriyle dakikalardır beni izliyordu. Bu onun zorlayıcı sorgu taktiklerinden birisiydi. Bakışlarıyla karşısındaki insanı delirtiyor, ardından onun çözülmesini sağlıyordu. Ama ben bu numaraları yutacak değildim. *Zaten delirmiş bir kızı daha ne kadar delirtebilirsin ki Hare Arıkan?*

"Göz kenarların kırışacak." dedim ona sakince ve Plüton'un kahverengi tüyleri arasında kaybolan parmaklarıma baktım. "Öyle bakıp durmaya devam edersen..."

Hare başını hafifçe yana eğdi ama bakışlarını değiştirmedi. "Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Neyi?"

"Abimin İzmir'de aniden bir işinin çıkmasının ve bu işin, senin aniden ortaya çıkan tatil ihtiyacın ile kesişmesinin olasılığını."

Kurduğu uzun cümle gözlerimi devirmeme sebep oldu. Bunun da bir başka kafa karıştırma taktiği olduğunu biliyordum. "Normalde hesap yapman bu kadar uzun sürmezdi. Hayırdır, hasta falan mısın?"

Hare yüzünü buruşturdu ama cevap vermeye fırsat bulamadı. Çünkü tam bu sırada Ateş elinde küçük bir valizle içeri girdi ve salona girer girmez mavi gözleri beni buldu.

"Çıkalım mı?" diye sorduğunda Hare'nin bakışlarından kurtulma şansına balıklama atlayarak yerimden kalktım. Bu sırada Ateş yanından geçtiği kardeşinin başına hızlı bir öpücük kondurup akşam onu arayacağını söyledi. Evden çıkıp Akın Amca'nın arabasına binerken Hare'nin bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum.

Ateş'in arabası büyük bir arabaydı. Onun sakin tabiatına tezat olarak vahşi bir görüntüsü ama heybetiyle uyumlu bir hali vardı. Akın Amca'nın arabası ise siyah ve daha küçüktü. Dikkat çekmemek için babasının arabasıyla gitmemiz gerektiğine karar veren Ateş'i bu arabanın şoför koltuğunda görmek bir an için bana garip gelmişti. Sanki buraya sığamayacak gibiydi. Fakat elbette sığdı. Koltuğa oturup rahat edeceği şekilde ayarladı. Ondan sonra arabayı çalıştırdı.

Evin bahçesinden ayrıldığımızda içimdeki duygular bir sıkıntı yumağına dönüşmüştü. Oflayarak, "Şimdi nereye gidiyoruz ilk önce?" diye sordum.

"Azra'yı alacağız." dedi Ateş. "Ondan sonra İzmir'e."

Anladığımı belirtircesine başımı salladıktan sonra tekrar

sessizliğe gömüldüm. Ateş de benim kadar gergin olmalıydı ki bu sefer neşemi yerine getirmek için şarkılar söylemedi ya da tatlı tatlı bana sataşmadı. Saykı malikânesinin önüne kadar sessizce yolculuk ettik. Araba durduğunda ise ikimiz de acelemiz yokmuş gibi aheste hareketlerle aşağı indik.

Azra, ona mesaj attığım için çoktan küçük bir valizle kapının önüne çıkmıştı. Bu beklediğimiz bir manzaraydı ama yanında hiç beklemediğimiz bir sürpriz vardı. İkizi Feza Saykı da eş bir valizle tam yanında dikiliyordu.

Size biraz Feza'dan bahsetmek isterim sevgili pencere önü çiçeklerim. Kendisi görünüş açısından tam olarak babasının oğluydu. Öyle bir yakışıklılığı ve cazibesi vardı ki herkes ondan bir parça etkilenirdi; bundan nefret edenler bile. Altın sarısı saçları her zaman parıldar, buz mavisi gözlerindeki bakış ise insanın tenini karıncalandırırdı. Feza, lisenin popüler çocuğuydu. Üniversitedeyken herkesin ismini bildiği o gençti. Girdiği her ortamda fark edilir ve ilgi uyandırırdı. Bütün sinir bozucu tavırlarına, titizliğine ve soğukluğuna rağmen insanları etkilemeyi bir şekilde başarırdı. Hakkındaki şahsi fikrim ise şuydu; bir ülkenin veliaht prensiymiş gibi davranmasını sevimli buluyor ve kendisini çok seviyordum. Lakin bu defa onu gördüğüme hiç sevinmemiştim.

Çatık kaşlarımla Azra'ya yaklaşırken sorularım gözlerimden okunuyor olmalıydı ki arkadaşım iki elini birden yukarı kaldırıp, "Ben hiçbir şey anlatmadım, yemin ederim." dedi. "Nereden öğrendiğini hiç bilmiyorum ama ondan kurtulamadım."

Kaşlarım bu defa hiçbir şey anlamadığım için çatılırken bakışlarımı Feza'ya çevirdim. İkizine yorgun bir bakış atıp, "Ben burada yokmuşum gibi konuşman çok saygısızca."

dedi. Ardından bana dönüp gülümsedi. Kibar bir gülümsemenin arasından düzgün beyaz dişleri göründüğünde ona kızgın kalmak zorlaşıyordu. "Ece, kraliçem. Hoş geldin. Seni özlemiştim."

Beni böyle tatlı sözlerle tavlayabilecek, asıl amacımdan saptırabilecek tek insan Ateş Arıkan'dı, o yüzden Feza'ya gözlerimi kısarak baktım. "Ne işin var senin burada?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi yüzünü buruşturdu ve başını ağır ağır iki yana salladı. "Kimsede nezaket kalmamış." Ardından bakışlarını sırayla benim, Ateş'in ve Azra'nın üstünde dolaştırıp keyifle gülümsedi. "Sizinle beraber şu hırsızları bulmaya geliyorum." dedi. "Oralarda aklı başında birilerine ihtiyaç duyacak olmanız bir kenara, Azra'yı tek başına böyle bir çılgınlığın içine yollayamam. Malum ikizlik meselesi... Ona bir şey olursa canım çok sıkılır."

Ben konuşmaya fırsat bulamadan Ateş düz bir sesle, "Bizimle hiçbir yere gelmiyorsun." diyerek araya girdi. Bana da sadece başımı sallayarak onu onaylamak düştü.

"Geliyorum." dedi Feza hızlıca. "Beni arabanıza almamak gibi seçeneğiniz elbette var ama kendi arabamı sürmemi engelleyebileceğinizi zannetmiyorum."

Sıkıntıyla oflarken sakin kalabilmek umuduyla gözlerimi kapatıp içimden beşe kadar saydım. Hiçbir halta yaramadı. "İzmir'e bir orduyla mı gideceğiz gerçekten?" derken Azra'ya baktım. Kendisi mahcup bir tavırla omuz silkmekten başka bir cevap vermedi.

Feza ise "Evet." deyip elindeki valizi Ateş'e doğru savurdu. Ateş onun valizini havada yakaladığı sırada o çoktan arabanın arka kapısını açmış, oturmak üzereydi. Bakışlarımı tekrar Ateş'e çevirdiğimde mavi gözlerinin buz gibi bir ifa-

deyle kaplandığını gördüm. Muhtemelen kucağındaki valizi hızlıca Feza'nın kafasına fırlatmak falan istiyordu. Eh, haksız da sayılmazdı.

Onu sakinleştirmek için hafifçe koluna dokundum ve "Ondan kurtulmanın bir yolu yok, biliyorsun." dedim.

Ateş bana baktığında bakışlarındaki buzlar çatırdadı. "Aslında var ama..." diye mırıldansa bile öfkesinin geri çekilmeye başladığı aşikârdı. Kaşları çatık bir şekilde arabaya ilerledi ve elindeki valizi bagaja koymak yerine Feza'nın kucağına attı. Ardından şoför koltuğuna geçti.

Biz de Azra ile beraber hemen arabaya koşturduk. O valizini bagaja atıp ikizinin yanına kurulurken ben de yolcu koltuğundaki yerimi aldım. Hepimiz yerimize geçince Ateş hiçbir şey demeden arabayı çalıştırdı ve bir kere daha yola koyulduk. Bu defa rotamız İzmir'di ve arabada dört kişiydik. Saykı ikizlerinden Feza, çoktan kulaklıklarını takıp başını koltuğun sırtına yaslamış ve rahat bir pozisyon bulup gözlerini kapatmıştı. Azra ise öne doğru çıkmış, başını iki koltuğun arasından uzatmış, bir Ateş'e bir de bana bakıyordu.

"Yemin ederim." dedi bir kere daha. "Ona hiçbir şey anlatmadım. Gerçekten. Bana inanmak zorundasınız."

Ona inanıyordum. Zira bu Feza'nın aniden belirip ortada dönen olayın tuhaf ayrıntılarını bildiği ilk durum değildi. Daha önce de benzer şeyler yaşamıştık. Dolayısıyla Azra'yı suçlamıyor ve ona güveniyordum.

"Bunu nasıl yaptığını çözmemiz lazım." dedim Feza'yı kast ederek. "Her seferinde nasıl oluyor da kimseye anlatmadığımız şeyleri bilebiliyor?"

Azra gözlerini kısarak başını iki yana salladı. "Sanırım gizli güçleri var."

"Tek gizli gücü sinir bozmak." diye araya girdi Ateş. "Onun dışında muhtemelen kapılarınızı falan dinliyordur."

Azra'yla aynı anda hıhladık. "Bizi amatör mü zannediyorsun Ateşciğim?" dedi Azra.

"Kapıları olan yerlerde konuşmayız gizli işlerimizi." diye araya girdim. "Mesajlaşmayız, günlük tutmayız, hakkında konuştuğumuz insanların gerçek isimlerini kullanmayız..."

"Pot kırmayız. Ağzımızdan laf kaçırmayız. Ayrıca konu değiştirmekte ustayızdır. Birini fark ettiğimiz anda çok doğal bir şekilde saçımızı hangi renge boyatmak istediğimizden bahsetmeye başlayabiliriz."

"O yüzden..." dedim kendimden emin bir şekilde. "Feza'nın büyücü olduğuna inanıyoruz."

Ateş asabı bozulmuş gibi gülerek başını iki yana salladı. "Sizinle uğraşmayacağım."

Azra, ona inandığımız için rahatlayarak yanağıma bir buse kondurdu ve ikizi gibi kulaklıklarını takıp kestireceğini söyledikten sonra geri çekildi. Canım arkadaşımın bunu Ateş ile ikimize kısıtlı da olsa baş başa bir zaman sağlayabilmek için yaptığını çok iyi bildiğimden ona dikiz aynasından minnet dolu bir bakış attım. Evet, ikimiz aynı zamanda bakışlarımızla da anlaşabiliyorduk.

Bir süre sessizlik içinde ilerledikten sonra göz ucuyla Ateş'e baktım. Gözleri pürdikkat yola odaklanmıştı. Her zamanki gibi sakin bir ifadesi vardı ama çenesindeki küçük gerilme bazı gerginliklere dair ipucu oluyordu. Oraya bir öpücük kondursam gerginlik falan kalmazdı ama daha önce de bahsetmiştim; mülteci istekler ve gerçek dünyadaki izdüşümlerinin bambaşkalığı...

Bu yüzden sadece, "Eğlenceli olacak." diye laf atmakla

yetindim. "Yani şu dörtlüye bir baksana. Kim bununla baş edebilir ki?"

Gözlerini yoldan ayırıp yüzüme kısa bir bakış attı Ateş. Gözlerinin mavisi içimdeki yangını serinletiyordu. Ciddi olmadığımın bilincinde olarak bana ayak uydurdu ve "En azından çok başımız sıkışırsa Feza'yı önlerine atıp kaçabileceğiz." dedi.

Kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım. "Ah, hayır. Zavallı adamlara bunu yapacak kadar cani olamayız."

Ateş keyiflenip genişçe gülümsedi. "Başka çaremiz kalmazsa diye diyorum. Yoksa ben kötü kalpli bir adam değilim."

Sen harika bir adamsın demek istedim. Ama ani aşk itirafları uzun bir yola henüz yeni çıkmışken sakıncalı olabilirdi.

"Şimdiden bir yedek planımız bile var." derken sanki çok rahatmışım gibi arkama yaslandım. "İzmir bizden korksa iyi olacak."

Ateş'in gülümsemesi biraz küçülürken gözleri bir kere daha gözlerimi buldu. Bakışlarındaki tereddüdü, soruları, endişeyi okumak çok kolaydı. Bunları gizlemek için çabaladığını görmek de öyle.

Bu yüzden sahici bir gülümsemeyle onun gözlerinin tam içine baktım ve "Ben hiç korkmuyorum." dedim. Bunu inanarak söylediğimi fark edince içimde onlarca düğüm çözüldü. Bir de üstüne Ateş elini uzatıp parmaklarını varla yok arası bir dokunuşla yanağıma değdirdiğinde kendimi bulutların üstünde hissedecek kadar hafifledim.

"Korkma, Karanfil." dedi alçak bir sesle. "Sağ salim geri döneceğiz."

Ona inandım. İnanmamak için hiçbir sebebim yoktu çünkü bugüne dek Ateş bana hiç yalan söylememiş, bir kere dahi hayal kırıklığına uğratmamıştı. Beni hiç yarı yolda bırakmamıştı. Ona her zaman kendimden çok güvenmiştim ve bugün de bu değişmeyecekti. O, döneceğiz diyorsa dönecektik. İşte bu kadardı.

7

İzmir. İki yıl önce ani bir kararla kendini tam ortasında bulduğum bu güzel şehrin günün birinde benim için bir kördüğüme, bir labirente, hatta bir kafese dönüşeceğini tahmin edemezdim. Kalbimdeki sevdayı söndürmek için ayak bastığım bu topraklara iki yıl sonra yanımda en büyük yangınımla geri döneceğimi de öyle. Ama işte buradaydım. Bir oda bir salondan oluşan öğrenci evimde küçük bir valize giyecek birkaç kıyafet tıkıştırıyor ve Ateş'in odanın karşı tarafında dikildiği gerçeğini göz ardı etmeye çalışıyordum.

Benim burada bir evim vardı evet, fakat bu evde kalamazdık. Çünkü beni arayan adamların bakacağı ilk yer burası olurdu. Eve girmek bile tehlikeliydi; İzmir'e geldiğimi ne kadar geç öğrenirlerse bizim için o kadar iyi olurdu. Ama müzeye giriş yapabilmem için bana verilen kartı evde bırakmıştım ve onu almazsam sıkıntı çıkardı. Hazır gelmişken giyecek birkaç eşya almanın da sakıncası yoktu.

İçine rastgele bir şeyler tıkıştırdığım valizimin fermuarı-

nı kapattıktan sonra küçük odamdaki büyük komodinin üzerine koyduğum fotoğrafları inceleyen Ateş'e baktım. Odaya girer girmez ilk işim Ateş'in tek başına fotoğrafının bulunduğu çerçeveyi hızla çekmecelerden birine saklamak olmuştu. Ama ikimizin beraber olduğu bir fotoğraf hâlâ oradaki çerçeve kalabalığının arasında duruyordu. Onu kaldırma gereği duymamıştım çünkü bütün arkadaşlarımla ve bütün kuzenlerimle benzer fotoğraflarım vardı. Bir tane de Ateş'le olması garip bir durum değildi. Yine de bir ara Ateş'in o fotoğrafı eline alıp baktığını görmüş ve tuhaf bir utanç hissederek bakışlarımı kaçırmıştım. Sanki parmaklarını fotoğrafın üzerine dolaştırsa hasretle o fotoğrafa sarılıp uyuduğum geceleri görebilecekmiş gibi hissetmiştim.

Oysa göremezdi. Ben görmesini istediğim zamanlarda bile görememişti.

"Hazırım, kaptan!" dedim gür sesle ve Ateş'in bana dönmesini izledim.

Ağır ağır başını sallayıp, "Çıkalım o zaman." dedi. "Fazla oyalanmayalım."

Onu onaylayıp kapıya doğru ilerledim. Azra ve Feza bizi arabada bekliyorlardı ve çoktan sıkıntıdan patlayacak noktaya geldiklerinden emindim. İkizlerin birçok erdemi olsa da sabretmek bunlardan biri değildi. Her ikisi için de.

Eve bir daha ne zaman uğrayacağımı bilemediğim için etrafı son bir kez kolaçan edip açık camları kapatıp dış kapıya yöneldiğimde Ateş'in orada beni beklediğini gördüm. Kapıyı kilitleyip evden ayrıldığımızda, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Önce kalacak bir yer bulup yerleşelim." dedi Ateş. "Çok göz önünde bir yer olmamalı."

"Beş yıldızlı bir otelde kalamayacağımızı öğrenince Feza

çok üzülecek." derken hafifçe kıkırdadım. Ona bu haberi verdiğimizde yüzünün alacağı memnuniyetsiz şekli hayal etmek dahi beni güldürmeye yetiyordu.

Ateş umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Dilerse arabada da kalabilir. Ben itiraz etmem."

Aşağı indiğimizde arabanın kaputuna oturmuş bir karton bardakta kahve içen ve bir yandan da telefonunu karıştıran Feza'yla karşılaştım ilk önce. Azra hâlâ arabada uyuklamaktaydı. Feza bizi fark edince havalı bir hareketle yere atladı, pantolonunu silkeledi ve bardağında kalan son yudumu hızlıca içip karton bardağı elinde büzüştürdü. "Sonunda." dedi düz bir sesle. "Bu İzmir işinin bu kadar sıkıcı olacağını nereden bilebilirdim? Bir maceraya çıkıyoruz zannetmiştim."

Feza'nın sakin, etrafa özgüven yayan, hükmedici bir sesi vardı. Konuşmanın ortasında aniden fermanını okumaya başlasa kimse bunu yadırgamazdı. Bu yüzden çoğu zaman etkileyici, bazense çok sinir bozucu oluyordu. Tam şu an, epey sinir bozucuydu mesela. "Kusura bakmayın haşmetmeapları." dedim yapmacık bir hürmet ile. "Tez fermanınızı duyuyoruz, bütün İzmir bizi kovalamaya başlıyor."

Elindeki bardağı kaldırımın kenarındaki çöp kovasına fırlatan Feza dudaklarını birbirine bastırıp başını onaylamaz bir tavırla iki yana salladı. "Böyle ucuz bir mizah ile asaletini gölgeliyorsun Ece." dedikten sonra ağır adımlarla arabaya yöneldi ve arka kapıyı açıp bindi.

Ateş ve ben de arabaya bindiğimizde içerideki hareketlilik Azra'yı uyandırdı. Yüzüne düşen rastaları eliyle itip olduğu yerde doğrulurken, "N'aber?" dedi arkadaşım. "Neredeyiz biz şu an?"

Ona olan biteni özet geçtim. Bu sırada Ateş arabayı ça-

lıştırmış, çoktan yola koyulmuştu. Nereye gittiğimizi biliyor gibi sürüyordu. Benim aklıma gidebileceğimiz bir yer gelmediği için kontrolü tamamen ona bırakmaya karar vermiştim. Bu arabadaki insanlar içinde, bunca telaşenin arasında bize kalacak bir yer ayarlamayı akıl edebilecek tek kişi Ateş'ti sonuçta.

"Şimdi bizim planımız ne tam olarak?" diye sordu Azra uykusundan iyice sıyrıldığında. "Nasıl bulacağız aradığımız adamları?"

Çalıştığım kısımdan bir soru gelmesinin hevesiyle geniş-çe gülümsedim. "Aklımda birkaç şey var." dedim hızlıca. "İlk önce müzeye gitmemiz lazım. Oradaki güvenlik görevlileriyle aram çok iyidir. Onlardan güvenlik kameralarının kayıtlarına bakmak için izin isteyeceğim. İçlerinden birini ikna edebileceğim konusunda oldukça eminim. Kayıtlara eriştiğimde ilk işim, saati son gördüğüm gün o odaya girenlerin kimler olduğuna bakmak olacak ve..."

"Sence bir tarihi eseri kurnazlıkla çalacak kadar zeki insanlar güvenlik kameralarını akıl edememiş midir Ece?" diye araya girdi Feza.

Ona elimi uzatıp beklemesi gerektiğini işaret ettim. "Hırsızlığa dair bir görüntü bulabileceğimi zannetmiyorum. Ama yine de şansımı deneyeceğim. Eğer hiçbir şey bulamazsam da son iki haftanın kayıtlarını inceleyip odaya erişim sağlamış herkesin ismini alacağım. Hem kameradan hem de kart okuyucunun kayıtlarından bakıp yabancı birinin girip girmediğini kontrol edeceğim. Böylelikle hiç değilse bir listemiz olacak. Bir başlangıç noktamız."

Azra çocuksu bir hevesle ellerini çırptı. "Dedektiflik yapacağız!" diye şakıdığında sırıttım. "Listedeki isimlerin peşine düşeceğiz ve aradığımız adamı bulmaya çalışacağız."

"Aynen öyle." Planım Azra'yı heyecanlandırmış ve göz ucuyla gördüğüm kadarıyla Feza'nın da aklına yatmıştı. Ama asıl Ateş'in tepkisini merak ettiğim için ona döndüm ve en coşkulu duygularını dahi mikroskobik ölçülerde gösteren yârimin güzel suretinde tepki avına çıktım. Fakat gözlerini tam olarak göremediğim için çok fazla ipucu bulamadım.

Neyse ki "O zaman kalabalık olmamız ilk defa işe yarayacak." diyerek benim giderek alevlenen merakımın üstüne bir parça su serpti. "Dedektiflik yaparken iki takıma ayrılıp isimleri bölüşebiliriz."

"Ben Ateş'le aynı takımda olmam." dedi Feza düz bir sesle.

Azra hemen atılıp, "Üzülme sevgili ikizim, ben seni zaten Ateş'in ellerine bırakmam." diye araya girdi.

Ben bu gruplaşmadan oldukça memnun olduğum için keyifli bir sırıtışla Ateş'e dönüp, "Bana kaldın sanırım Alâeddin Keykubat." dediğimde onun da gülümsediğini gördüm.

Omuzlarını yukarı kaldırıp, "Başa gelen çekilir." derken sesinde oyunbaz tınıların koşuştuğunu duyabiliyordum.

"Bir şey daha soracağım." diyerek araya girdi Feza. "Şimdi, senin peşinde adamlar var. Yani bu insanlar seni tanıyorlar. Sen de müzeden birilerinin işin içinde olduğunu düşünüyorsun ama aynı zamanda peşindeki adamların senin İzmir'de olduğunu fark etmelerini istemiyorsun. Bu durumda müzeye gidersen kendini açığa çıkarmış olmayacak mısın?"

Bu, benim de üzerinde kafa yorduğum bir ikilemdi. Müzeden içeri adım attığım anda adamların tekrar peşime takılma ihtimali çok yüksekti. Fakat bunun almam gereken bir risk olduğunu düşünüyordum. "Böyle bir ihtimal var tabii." dedim Feza'ya dudaklarımı bükerek. "Elimden geldiğince

fark edilmemeye çalışacağım ve olabildiğince az insanla temas kuracağım. Bir de şansıma güveneceğim tabii."

Feza sıkıntıyla ofladı. "Kesinlikle kusursuz bir plan." derken alay ettiği açıktı fakat başka bir şey söylemedi.

Bense derin bir nefes alıp, "Halledeceğiz." dedim, güvenle. "Hiçbir sorun çıkmayacak."

Azra benim pozitif enerjimi desteklemekten çekinmedi. Ateş de hiç değilse olumsuz bir şey söylemedi. Ortamda elbette bir gerginlik hâlâ vardı. Her birimiz sonunun nereye çıkacağını bilmediğimiz bir yolda yürümenin tedirginliğini taşıyorduk. Ama bir arada olmak biraz rahatlatıyordu. Ateş'le baş başa kalmayı dünyalara değişmesem bile Azra ve Feza'nın varlığından da memnundum. Onları böyle bir tehlikenin içine sürüklemeyi asla istemezdim tabii. Fakat yalnız olmadığını bilmenin verdiği o müthiş rahatlamayı da nasıl inkâr edebilirdim ki?

Ateş arabayı dar bir sokakta durdurduğunda arabanın camından başımı uzatıp etrafa baktım. Buranın İzmir'in neresi olduğunu pek anlayamamıştım. Zira iki senedir İzmir'de yaşasam da bu şehri avucumun içi gibi bildiğim falan yoktu. Küçük ve sıkıcı bir dairenin içinde geçirmiştim günlerimi. Okul ile evim arasındaki mesafenin çok da dışına çıkmamıştım, haliyle bu şehirde kendimi hiç de ev sahibi gibi hissetmiyordum.

Ateş bir açıklama yapmadan aşağı atlayıp arabanın arka tarafına doğru yürüyünce ben de hızlıca çantamı kavrayıp aşağı indim. Çok geçmeden Azra ile Feza da beni takip etti. Bu sırada Ateş çoktan valizlerimizi indirmiş, bagajı kapatmak üzereydi.

Feza kıstığı buz mavisi bakışlarıyla etrafı bir kolaçan ettikten sonra "Bu çöplükte neden durduk?" diye sordu. Ar-

dından bakışlarını yerde duran valizlere çevirip derin bir iç çekti. "Umarım bu, varlığından şüphe ettiğim espri anlayışının bir ürünüdür Ateş."

Ateş sakince, "Evet." dedi. "Bunca karmaşa içinde enerjimi sana şakalar yapmaya harcıyorum Feza." Sonra başka bir şey demeden kendi valizini ve benimkini kavrayıp yürümeye başladı. Azra ile ben Azra'nın valizini çekiştirirken Feza da hoşnutsuz bir şekilde kendininkini aldı.

Birkaç metre sonra bir pansiyonun kapısından içeri girdik. Apartman tipinde bir binaydı. Diğer evler arasında hiç göze çarpmıyordu. Eğer kapısındaki siyah tabelada pansiyon olduğu yazmasa sıradan bir apartman olduğunu düşünebilirdim.

Ateş içeri girer girmez resepsiyona yöneldi. Biz de birkaç adım gerisinde onu bekledik. Kısa bir süre sonra bize döndüğünde elinde iki kart vardı. Birini bana uzatıp, "Azra ile odanızın anahtarı." dedi. "Bizim odanın hemen yanındasınız."

Ben anahtarı alırken Feza dehşete düşmüş bir sesle, "Bizim odanın derken?" diye sordu. "Oda tekil mi Ateş? Bizim odalarımız demek istemedin mi?"

Ateş cevap vermedi ve asansöre doğru yürümeye başladı. Bu ikilinin senelerdir değişmeyen bu iletişim şekli beni gerçekten çok eğlendiriyordu fakat şu an gülünecek zaman değildi. Azra ile beraber Ateş'in peşine takıldık. Şansımıza asansör zaten giriş kattaydı ve düğmeye basınca kapı açıldı. Biz içeri doluşurken Feza hâlâ şaşkın bakışlarla olduğu yerde dikiliyordu.

"Ateş, lütfen iki farklı odada kalacağımızı söyle bana!" diye bağırdığında Ateş onu beklemeden asansörün kapısını kapattı ve dördüncü katın düğmesine bastı.

Kısa bir asansör yolculuğundan sonra dördüncü katta indik ve dar bir koridorda ilerleyip nispeten daha geniş bir alana çıktık. Dört oda vardı. Yan yana olan iki tanesinden birine yöneldiğimizde Ateş, "Yerleşip biraz dinlenelim." dedi. "Sonra da yemeğe çıkarız."

Onu onayladıktan sonra Azra ile odamıza girdik. Lüks bir yer değildi. Aralarında kısa bir mesafeyle yan yana konuşlandırılmış iki yatak temiz görünüyordu. İkisinin de bir başında küçük birer komodin vardı. İki kapılı bir gardırop, odanın diğer ucundaydı. Küçük bir masa ve iki sandalyenin konulduğu duvara, küçük ekran bir televizyon monte edilmişti. Bir balkon kapısı hemen göze çarparken camsız diğer kapının banyoya açıldığını düşünüyordum.

Valizimi yataklardan birinin yanına bıraktıktan sonra yığılırcasına yatağa uzandım. Azra da benim adımlarımı takip edip kendini yüzüstü bir şekilde yatağa devirdi.

"Sadece arabada oturarak nasıl bu kadar yorulmuş olabiliriz?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Stresten." dedim. "Bir avuç kötü kalpli hırsızla savaşmaya gelmiş olmanın stresi."

Azra sözlerimi değerlendiriyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Mümkün." Ardından yatakta doğruldu ve üzerindeki ceketi çıkarttı. "Ben bir saat kestirmek istiyorum. Yemek yiyeceksek bunun için biraz enerji toplamalıyım."

Ben de yorgundum ama uyuyacak kadar değil. Zaten yatsam bile uyuyabileceğimi zannetmiyordum. Bu yüzden Azra üzerini değiştirip yatağa girerken ben kalkıp valizimi yerleştirmeye koyuldum. Çok fazla eşyam olmadığı için bu çok vaktimi almadı. Arkadaşımın çoktan uykuya daldığını

görünce yolculuğun ağırlığından kurtulmak için hızlı bir duş almaya karar verdim.

Odadaki banyo küçük ama çok şükür ki temizdi. Sıcak suyla kaslarımı gevşeten bir duş aldıktan sonra –ki söz konusu kaslarım spor salonu maceramız yüzünden hâlâ deli gibi ağrıyordu- odaya geri döndüğümde yapacak hiçbir şeyim kalmamıştı. Ben de çaresizce Ateş'e mesaj attım ve ne yaptığını sordum. Geri dönüş almam hiç uzun sürmedi. Bildirim çubuğuna düşen mesajı, hiç eskimeyen çocuksu heyecanımla açtım.

Balkona çıksana.

Sadece bu yazıyordu ki benim için yeterliydi. Hâlâ nemli olan saçlarımı elimle düzelttikten sonra üzerime ince bir hırka alıp balkona çıktım. Yurdumun her yerinde görebileceğiniz, sokakları dar bir mahallenin manzarası karşıladı beni. Ardından Ateş'in, "Karanfil." diye seslendiğini işittim.

Sesin geldiği yöne döndüğümde akşam güneşiyle yüzü aydınlanan Ateş'i gördüm. Onu görüşümle kalbimdeki senfoni orkestrası hızla heyecanlı bir şarkının girişini yaptı. Yanardağım bu ritme uyarak alevlenirken genişçe gülümsedim. "Selam Çöl Kaplanı. Nasılsın?"

"Bir saattir Feza'nın odanın küçüklüğü ve konfor eksikliği hakkındaki mızırdanmalarını dinliyorum." derken bezgince soludu. "Buna rağmen iyiyim. Sen?"

Kıkırdayarak balkonun korkuluklarına yaklaştım. Odalar aynı duvarı paylaştığı için olsa gerek balkonlar birbirine oldukça yakındı. Bu balkondan diğerine hiç zorlanmadan geçebilirdim lakin böyle bir şey yapmaya kalkarsam Ateş'in sinirleneceğini bildiğim için hiç yeltenmedim. Sadece ona

en yakın olacağım noktaya ilerleyip ellerimi korkuluklara dayadım. "Bu macera Feza ile aranızdaki buzları eritip daha çok yakınlaşmanızı sağlayabilir." derken sesim oldukça oyunbaz çıkıyordu. "Belki onu sevmeye başlarsın."

Ateş gözlerini devirdi. Benim yaptığımı yapıp balkonun kıyısına, tam karşıma gelirken, "Feza'yı sevmiyor değilim." dedi dürüstçe. "Seviyorum sevmesine fakat ona katlanamıyorum. Bütün o kibirli tavırları tansiyonumu düşürüyor."

"Kolay bir insan değil." diyerek ona katıldım. "Ama bana bile katlanıyorsun. Feza sana vız gelir."

Gülümseyişi tatlı bir şekilde sağa doğru kayarken elini uzatıp burnumun ucuna hafif bir fiske attı. "Sana katlanmıyorum. Katlanmamı gerektirmiyorsun."

Burnumu buruşturup hafifçe kendimi geri çekerken, "Yalancı." dedim. "Seni tarihi eser kaçakçılarıyla yüz göz ettiğim halde bunu söylemen çok tatlı. Ama yemezler paşam."

Ateş elini götürüp hafifçe çenesindeki sakalları sıvazladı, aynı anda içimde birkaç duvarı yıktığından habersizdi her zamanki gibi. "Ben yalan söylemem." dedi usulca. "Biliyorsun."

Biliyordum. Onca yıllık tanışıklığımızda Ateş'in tek bir yalanına rastlamamıştım. Yine de bana katlanmadığını düşünmek hayal gibi geliyordu. Zavallı adamın başını öyle çok derde sokuyordum ki bundan şikâyetçi olmaması bu evrende imkânsızdı. Ben bile çoğu durumda kendime katlanmak durumunda kalıyordum. Kendimi bile yoran bir ele avuca sığmazlığım, bir uslanmazlığım vardı. Hayatını sakinlik çerçevesinde sürdürmek isteyen Ateş Arıkan bunlara sadece katlanabilirdi. Asla gönüllü olmazdı.

"Yarın müzeye giderken benimle gelecek misin?" diye

sordum aniden. Onca an yaşanıyordu, bir sürü şey oluyordu ama saatin başıma sardığı belanın tedirginliği neredeyse hiç yakamı bırakmıyordu. Bütün bu keşmekeşi unutabildiğim belki de iki üç an olmuştu ki hepsi de Ateş'in bana bakıp gülüşüyle kesişiyordu.

"Elbette geleceğim." dedi Ateş hiç düşünmeden. "İzmir'de bensiz bir adım bile atmayacaksın."

Şımarıkça gülerken hafifçe balkondan sarktım. "Yani sen benim pelerinsiz kahramanım mısın?"

Güzel yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. "Bende kahraman kumaşı yok pek ama sen benim başımın belasısın."

Sözleri gözlerimin kocaman açılmasına sebep olurken hafifçe omzuna vurdum. "Allah adamı çarpar." dedim hayretle. "Sen kalk İstanbul'dan benim başıma açtığım işleri toparlamaya gel, peşimizde silahlı adamlar varken benimle sokaklarda koştur, bana yumruk atmayı öğret, sonra kalkıp ben kahraman değilim de. Buna kimse inanmaz Gıyaseddin Keyhüsrev."

Tek omzunu yanındaki duvara yaslayıp keyifle güldü Ateş. Gülüşünün sesi birkaç saniyeliğine bana her şeyi unutturdu. Kalbimdeki yanardağ coşup etrafa lavlar püskürttü. "Sen öyle diyorsan." dedi ve sözleri zihnimdeki eski bir anının üstündeki tozları üfledi.

Akın Amcaların yani Ateşlerin evinde balkonda oturuyorduk. Eylül ayının başlarıydı ve okulun başlamasına günler kalmıştı. Hepimizde yazın izleri vardı; uzamış saçlar, esmerleşmiş tenler, kulaklarımızda yeni delikler ve Ateş'in omzuna yaptırdığı ilk dövme. Mandala desenleri arasına gizlenmiş yuvarlak bir dünya haritasıydı. Otantik ve havalı duruyordu. O kadar ilgimi çekiyordu ki sürekli parmakları-

mı o dövmenin üzerinde gezdirmek istiyordum. Ona dokunmak için adeta ellerim kaşınıyordu.

"Çok acıdı mı?" diye sordum Ateş'e, dövmesinin üzerinde gezdiremediğim parmaklarımı bacaklarımın altına sıkıştırırken.

Ateş sakince, "Biraz." dedi. "Çok değil."

"Neden dünya peki?"

"Haritaları seviyorum. Hoşuma gidiyorlar."

Duraklayıp içimdeki hareket etme arzusunu bastırmak için dudaklarımı dişledim. "Ben dövme yaptırsam çiçekli bir şeyler yaptırırdım kesin. Ve renkli. Mor lavantalar mesela. Ayak bileğime." Sonra aniden aklıma gelen bir fikirle, "Ya da..." dedim. "Bir dolunay yaptırırım. Omzuma. Ama seninki kadar büyük değil."

Ateş'in kaşları bir ilgi emaresiyle çok az yukarı kavislendi. "Dolunay mı?" diye sordu. "Neden peki?"

İçimden, çünkü bir uydu gibi senin etrafında dönüp durmaktan alamıyorum kendimi, diye geçirdim. Ama bunu ona söylemek yerine hafifçe omuz silktim. "Çünkü bana kalırsa ay olmasa dünya çok yalnız kalırdı. Çok canı sıkılırdı." Sonra kendimi daha fazla tutamadım ve işaret parmağımı uzatıp hafifçe Ateş'in dövmesine dokundum. "Bence bu dünyanın bir arkadaşa ihtiyacı var."

Ateş tebessüm etti. Söylediğim şeyin hoşuna gittiğini bebek mavisi gözlerinden okuyabiliyordum. "Sen öyle diyorsan." dedi tatlı bir sesle.

Aradan seneler geçmişti. Şimdi omzumda değil ama ensemin hemen altında, çoğu kimsenin, Ateş'in bile bilmediği küçük bir dolunay dövmesi vardı. Ben hâlâ Ateş'in uydusuydum. O farkında olmasa da etrafında dönmeye devam

ediyordum. Ve hâlâ parmaklarımı dövmesinin üzerinde doyasıya gezdirebilmiş değildim, hâlâ o minicik dokunuşla yetinmekteydim. Ateş hiç görmüyordu ama ben, değişen ve sabit kalan şeyler arasında büyüyüp giden ve bir gün mutlaka solacak olan bir karanfildim. Hepi topu bir gün mutlaka solacak olan bir çaresiz karanfil.

8

Müzenin kapısından içeri girerken hissettiğim iki şey vardı; heyecanla karışık inanılmaz bir gerginlik ve bir adım geriden beni takip eden Ateş'in yadsınamaz varlığı. Bunun dışında yere değen ayaklarımı, önünden geçip gittiğim çalışanların dikkatini çekmemek için kıvranırken tuttuğum, sonra da ciğerlerime gerginlikle doldurduğum nefesi dahi hissetmiyordum. Uyuşmuştum. Adımlarım, sanki onlara önceden bir rota çizilmiş gibi benden bir komut beklemeden ilerliyorlar, gerginliğin ve sevdanın pençelerinde kıvranan bedenimi hedefe doğru taşıyorlardı. Onlara minnettardım. Eğer böyle çalışmıyor olsalardı şuraya yığılır kalır ve ne yöne gideceğime asla karar veremezdim.

Güvenlik ofisi eksi birinci kattaydı, girişin hemen altında. Bu yüzden merdivenden hızlı hızlı inerken Fatih Abi'nin vardiyasına denk gelmek için dua ediyordum. Hasan Abi de olurdu ama bu ikisi dışındakileri pek tanımıyor, haliyle onlara pek güvenmiyordum. Eğer yabancı biriyle karşılaşırsam ve kendisinden çok olumlu bir enerji alamazsam

pansiyona geri dönmeyi ve şansımı yarın yeniden denemeyi düşünüyordum.

Neyse ki buna gerek kalmadı. Kapıyı hafifçe tıklatıp içeri girdiğimde Fatih Abi'nin tanıdık yüzüyle karşılaştım. Gerginliğimdeki onlarca düğümden bir tanesi çözülünce rahat bir nefes aldım ve sırıttım. *İşte, şans bizden yana. Gördünüz mü?* Hemen arkamdan içeri giren Ateş kapıyı kapatırken Fatih Abi, "Hoş geldin Nehar." dedi gülümseyen bir yüzle. "Nerelerdeydin? Yoksun ortalarda bir haftadır."

"Hoş buldum Fatih Abi." Ona hızlıca bir haftalık kısa bir tatil yaptığımdan bahsedip arkadaşım Ateş'i tanıttım. Sonra tatlı bir dille, hazırladığım rapor için çalışma saatlerimin detaylarına ihtiyacım olduğundan o kadar karmaşık bir şekilde ve o kadar uzun bahsettim ki aslında çok saçma bir şey istiyor olmama rağmen mantıklı bir şeymiş gibi göstermeyi başarabildim. İşin sırrı lafı, karşınızdakinin kafasını iyice karıştıracağınız kadar uzatmaktaydı ve bu benim için çocuk oyuncağıydı. Biraz sızlanmak, biraz Ahmet Hoca'yı övmek, biraz ondan şikâyet etmek, ufak tefek gelecek kaygılardan bahsetmek derken Fatih Abi'yi hipnoz etmeyi başarmıştım. *Benim hiç yeteneğimin olmadığını düşünen varsa, bu yeterli bir cevap olmuştur umarım.*

Fatih Abi uzun konuşmamı, kafa karışıklığını gösteren hafif bir kaş çatışla dinledikten sonra, "Tabii." dedi ve beni monitörlerin yanındaki bir dizüstü bilgisayara yönlendirip hızlı bir şekilde aradığım görüntülere nasıl ulaşabileceğimi gösterdi. Benim bu görüntülerin bir kopyasını almam gerekiyordu ama bunu Fatih Abi'den isteyemezdim. Beni ne kadar seviyor olsa da buna izin vereceğini zannetmiyordum. O yüzden Ateş ile minik bir plan yapmıştık. Ben görüntü-

leri yanımda getirdiğim taşınabilir belleğe atarken o Fatih Abi'yi oyalayacaktı. Tarihteki en eski bir şey aşırma planıydı bu sanırım, fakat çoğu zaman işe yarardı.

Ben bilgisayarın başına geçtiğimde Ateş'le kısa bir bakışma ânı yaşadık. Mavi gözlerindeki parıltı göreve hazır olduğunun işaretini veriyor, bir yandan da içimdeki yanardağı tutuşturuyordu. Ama o lavlara odaklanmanın sırası değildi şimdi.

Ateş'in ağır hareketlerle Fatih Abi'ye yaklaştığını gördüm. Dikkat çekmemek için bakışlarımı bilgisayar ekranına çevirsem bile kulağım onlardaydı. Ateş önce Fatih Abi'ye işlerinin zor olduğunu söylemiş, ardından da güvenlikle ilgili çok da dikkat çekmeyecek sorular sormaya başlamıştı. Konu Fatih Abi'nin müzede karşılaştığı komik olaylara kaydığında muhabbetleri iyice koyulaşmıştı ki bu da benim harekete geçme zamanımın geldiğini gösteriyordu.

Cebimden çıkardığım belleği bilgisayara taktım ve kamera kayıtlarının olduğu klasörden kontrol etmek istediğim tarihler arasındaki bütün dosyaları kopyalayıp belleğe taşıdım. Veri aktarımı benim kalp atışlarımdan daha yavaş olduğu için biraz gerilsem de bu bekleme zamanını değerlendirmeye karar verdim. Bilgisayarı biraz kurcaladığımda ihtiyacım olan ikinci şeyi bulmam zor olmadı: kart okuyucunun kayıtları. Oradaki verileri de kopyalayıp belleğe taşıdım. Nihayet işim bittiğinde Fatih Abi hâlâ Ateş'e bir şeyler anlatmaktaydı. Belleği tekrar cebime atıp oturduğum yerden kalktım ve onların yanına gidip Fatih Abi'nin sözünü bitirmesini bekledim.

Bu işi bu kadar kolay halletmek kendimi yetenekli bir ajan gibi hissetmeme sebep olmuştu. Oysa yapacağımız işin en

kolay kısmı zaten buydu. Asıl maceramız bundan sonra, takip edeceğimiz adamların listesine ulaştığımızda başlıyordu.

Fatih Abi'yle vedalaşıp oradan ayrıldığımızda Ateş hemen, "Hallettin mi?" diye sordu.

Genişçe sırıtarak başımı salladım. "Kart okuyucu kayıtlarını bile buldum!"

Ateş'in yakışıklı yüzünde bir takdir gülümsemesi belirince kendimi tutamayıp bir zafer kahkahası attım ve yanından geçmekte olduğumuz iki kadın bana onaylamaz bakışlar attılar. Bu, bana göze çarpmamam gerektiği gerçeğini hatırlatınca omuzlarımı yukarı kaldırıp olduğum yerde ufalmayı denedim ama yüzümdeki sırıtışı silemedim. Bu planın başarılı olduğuna hâlâ inanamıyordum.

Müzeden çıkınca doğruca arabaya koşturduk. Bizi pansiyonda bekleyen Azra ve Feza'dan ne durumda olduğumuzu soran birçok mesaj almıştım. Ateş arabayı çalıştırırken hızlıca onlara yolda olduğumuzu yazdım. Sonra da "Bu akşam kamera görüntülerini inceleyip kart okuyucudaki kayıtlarla eşleştirir ve kimlerin peşine düşeceğimize dair sağlam bir liste oluşturabiliriz." derken koltuğa yaslanıp rahat bir nefes aldım. Nihayet harekete geçmiş olmak, bu meseleden kurtulmak için bir şeyler yapmaya koyulmak bana iyi hissettiriyordu. Kendimi canlanmış gibi hissediyordum. Güzel ihtimaller artık daha yakınımdaydı. Ateş zaten yanı başımdaydı. Yani mutlu olmak için çok fazla sebep vardı.

Fakat sanırım Ateş benimle aynı hisleri paylaşmıyordu. Zira sözlerime baş sallamak dışında başka bir tepki vermemişti ve benim neşeli halimin aksine o oldukça sakin duruyordu. Gerçi o her zaman bana göre çok sakin duran bir adamdı ama yine de bu olayın üstüne biraz heyecanlanmasını beklerdim.

"Daha iyi bir planın varsa duymak isteriz sultanım." diye çıkışırken buldum kendimi elimde olmadan.

Ateş sakince, "Yok." dedi.

Fakat bu benim içimi rahatlatmadı. "Neden seni rahatsız eden bir şey varmış gibi davranıyorsun o zaman?"

Gözlerini kısa bir an için yoldan ayırıp bana şaşkın bir bakış attı. "Davranmıyorum ki. Düz duruyorum."

Buna cevap olarak sadece gözlerimi devirdim. Çünkü beni kandırabileceğini zannediyorsa yanılıyordu. Bugüne bugün bordo bereli Nehar Sultan'dım ben. Başka insanlar Ateş'e bakar ve onun duygularını göremezdi belki. Bense ne kadar zorlanırsam zorlanayım küçük işaretleri okumayı başarırdım. "Ateş..."

"Sadece birilerini kovalama fikri bana biraz absürt geliyor." dedi Ateş sıkıntıyla. "Eğer bu olayın başkahramanı senin yerine başka birisi olsaydı bütün bunların hayal ürünü olduğunu düşünürdüm."

Eh, biraz hakkı vardı doğrusu. Kendi halinde bir grup insanın bir anda tarihi eser kaçakçılarının peşine düşmesi her gün rastlanan bir durum değildi. Fakat ne yazık ki yaşanan buydu. Biz bu noktadaydık ve Ateş'in artık bunu kabullenmesi gerekiyordu.

Pansiyona geri döndüğümüzde Ateş kendi odasına geçmeden önce beni durdurdu ve bir saat sonra buluşup görüntüleri hep beraber izlemeye başlamayı önerdi. Peşimizdeki adamlara yakalanmaktan korktuğumuz için yemeği dışarıda yemiyor, odalarımıza söylüyorduk. Bir yandan yemek yiyip bir yandan görüntüleri izleme fikri cazip geldiği için ona tamam dedim. Zaten bu işe bir an önce başlamamız gerekiyordu.

Odaya girip üstümü değiştirirken olan biteni tüm ayrıntılarıyla Azra'ya anlattım. Hatta biraz süslemiş bile olabilirdim bütün olanları. Kendimi başarılı bir ajanmışım gibi gösterebileceğim çok fazla an yaşamıyordum en nihayetinde. Elime böyle bir fırsat geçmişken kıymetini bilmezsem nasıl Ece Nehar Erarslan olabilirdim?

"Sonunda eğlenceli kısma geçebileceğiz." dedi Azra rastalarıyla oynarken. "Yani güvenlik kameralarını izlemek pek de eğlenceli sayılmaz ama kendi adıma konuşursam nihayet olaya dâhil olabileceğim için mutluyum."

"Keşke sizi hiç dâhil etmeden bu işten sıyrılabilseydim." derken neşem bir anda dağıldı, sıkıntıyla ofladım ve giydiğim eşofmanın paçalarını düzelttim.

Azra epey sesli bir hıhlama eşliğinde bana baktı. "Çok biliyorsun sen." dedikten sonra kendince Ateş'in sesini taklit ederek –ama elbette kıyısına bile yaklaşamayarak- "Karanfil." diye ekledi.

Kaşlarımı çatarak ona ters bir bakış attım. Ateş dışında bana karanfil diye seslenen herkese verdiğim genel tepkiydi bu. Zira Ateş, o güzel dudaklarından dökülen o eşsiz sesiyle bu kelimeyi güzelleştirse ve bin harika mana eklese bile hâlâ bu lakabın ortaya çıkış şeklinden pek hoşlanmıyordum.

Her şey ilkokulda başlamıştı. Evet, o kadar eskiydi. Süt dişlerimin tek tek döküldüğü, yerine çıkan kocaman ön dişlerimle bir fare gibi gözüktüğüm dönemlerdi. Uçarılığım zirvedeydi. Evde aileme, okulda öğretmenlerime illallah ettiriyordum. Gün içinde ismim daima bir ünlem işaretiyle söyleniyordu. Her akşam babam, anneme bezgin gözlerle bakarak, "Bugün ne yapmış?" diye soruyordu.

İşte o senelerde okulda oynanacak bir tiyatro oyunu için

seçmeler yapılacaktı. Bunu duyar duymaz başrolü oynamayı kafaya koymuştum elbette. Daha azı beni kurtarmazdı ve bu rolü elde etmek için elimden gelen her şeyi yapar, elimden gelmeyenin de sınırlarını zorlardım. Öğretmen tahtaya oyunun ismini ve rolleri yazmaya başlar başlamaz dikkatimi tek bir kelime çekmişti. *Karanfil.* Hem oyunun adında geçiyordu hem de öğretmenin tahtaya yazdığı ilk rol oydu. Demek ki başroldü. Yani benim hedefim karanfil olmaktı.

Daha öğretmen yazmayı tamamen bitirmeden yerimden hevesle fırlamış ve "Ben karanfil olacağım!" diye haykırmıştım.

O an öğretmenimin bana dönüp sakince gülümsemesinden bu işin altında bir bit yeniği olacağını anlamalıydım ama hem yaşım küçüktü hem çok heyecanlıydım. Bu yüzden öğretmen tamam dediğinde işin ne kadar kolay olduğunu düşünmemiştim. O zamanlar gerçek hayatta istediklerimize o kadar da kolay ulaşamayacağımızı bilmiyordum.

Bütün roller dağıtıldıktan ve her şey ayarlandıktan sonra ilk prova zamanı gelmiş, öğretmen hepimize oyun metinlerini dağıtmaya başlamıştı. Başrol olduğum için heyecanla metni elime almış ve ezberleyeceğim yüzlerce repliği görmek için sayfaları çevirmeye başlamıştım.

Fakat gelin görün ki tek bir repliğim bile yoktu. Bir tane bile.

Oyun, ortada duran ve hiç konuşmayan, kıpırdamayan, sadece öylece dikilen bir karanfilin etrafında dönüyordu. Onun ne olduğunu hiç bilmeyen orman sakinlerinin –yani hayvanların- bu tuhaf yaratık hakkındaki konuşmalarıyla sürüp gidiyordu. Benim tek rolüm de oyun boyunca sahnenin ortasında dikilmekten ibaretti. Oyunun başından sonuna dek tek yapmam gereken sahnede kıpırdamadan durmaktı.

Bu durum benden başka herkesi çok eğlendirmişti. Öğretmenim, annem ve babam, kardeşlerim ve kuzenlerim... Sırf bir saat boyunca konuşmadan dikildiğimi görmek için herkes oyunu izlemeye gelmişti. Babam tek kelime konuşmadığım koca oyunu videoya almıştı. Video boyunca arka planda ailemin bana bakıp gülüştüklerini duyabiliyordunuz üstelik.

İşte o tiyatro oyununda dünyanın en somurtkan karanfilini oynadıktan sonra uzun bir süre bana herkes karanfil diye seslenmişti. Çünkü böyle yaptıklarında sanki hakarete uğramış gibi çıldırıyor ve bağırıp çağırarak onları eğlendiriyordum. Ama sonra zamanla bu hitabı daha az duymaya başladım. Duyduğumda hâlâ sinirlensem bile abartılı tepkiler verip insanları eğlendirmeyi bıraktığımda herkes bana tekrar adımla seslenmeye başladı.

Ateş hariç.

O bana neden hâlâ karanfil diyordu bilmiyordum doğrusu. Diğerleri gibi alayla söylemiyordu hem de. Sanki ismim buymuş, bana böyle hitap etmesi gerekiyormuş gibi doğal bir şekilde söylüyordu. Bazen karanfil kelimesinin ince yaprakları arasına gizlenmiş birkaç sevgi damlasını sezdiğim bile oluyordu. Ama sevda insanı sevildiğine inandırmaya iten, insana düşler gördürüp bunları sahici zannettiren bir duyguydu. Bu sebeple kendimi çok da kaptırmıyordum.

Yatakta yatan Azra'yı itip yanına sıkışırken, "Bana karanfil deme." diye tısladım. "Ben sana telli diyor muyum?"

"Demiyorsun çünkü beş yaşında değilsin." dedi Azra özellikle diş tellerini gösterecek şekilde.

Aramızdaki çocukça atışma odanın kapısının tıklatılmasıyla bölündü. Kalkıp kapıya doğru giderken gelenlerin Ateş

ve Feza olduğunu biliyordum. Yine de açmadan önce kim olduklarını sordum ki Ateş, "Neden sormadan açtın?" diye başımın etini yemesin.

Ateş ve Feza ellerinde üç büyük boy pizza kutusu ve iki şişe içecekle beraber içeri girdiğinde Azra yerinden fırlayıp kollarını açarak, "Hoş geldiniz!" diye şakıdı.

Feza ikizine yüzünü buruşturarak baktı. "Üç saat önce gördüğün insanları karşılamak için gereksiz bir coşku bu Azra."

Azra tek kaşını kaldırıp ikizine düz bir bakış attı. "Size değil pizzalara söyledim bunu." dedikten sonra Feza'nın elindeki kutuyu kapıp yatağının üzerine kuruldu.

Ben Azra'nın yanına geçerken Ateş'le Feza da masaya geçtiler. Feza bir yatağa oturup yemek yiyecek son insandı sanırım. Ateş de pizzadan çok müzeden aldığımız görüntülerle ilgilendiği için masaya oturup masanın üstünde duran dizüstü bilgisayarı çalıştırmaya girişmişti.

Bense açtım. Bu yüzden Azra'nın açtığı pizza kutusuna ağzımın suyu akarak bakarken ikimize birer bardak meyve suyu doldurmak için ayağa kalktım ve hazır kalkmışken de eşofmanımın cebine sıkıştırdığım taşınabilir belleği Ateş'e uzattım.

Nihayet herkes sabit bir konuma geçtiğinde Ateş izleyeceğimiz ilk görüntüyü oynatmak için tuşa bastı. Bir yandan pizzamı yerken bir yandan da ekranda akan görüntüleri izlemeye koyuldum. Gerçek zamanlı görüntüler olduğu için ve tamamını izlememiz iki hafta süreceği için videoları hızlandırmıştık. Buna rağmen bana oldukça yavaş geliyordu. Çünkü koridordan geçip duran insanlar olsa bile dakikalar boyu odaya giren kimse olmamıştı.

On beş dakika kadar izledikten sonra ekranda kendimi görünce sırıttım. Kulağımda kulaklıklarla hafifçe dans ederek odaya gelişimi ve içeri girişimi izlemek beni keyiflendirdi. Tatlı görünüyordum. Çok geçmeden odadan çıktığım anı da izledik. Ondan sonra listemizin ilk ismi ekranda belirdi. Ateş görüntüyü durdurdu, ben de ekrana yaklaşıp kim olduğunu net bir şekilde görmeye çalıştım. Müzede rastlaştığım ama adını bilmediğim bir adamdı. Görüntünün alt kısmından tarih ve saat bilgisine baktıktan sonra kart okuyucunun kayıtlarını açtık ve bingo! Cihan Yıldırım şüpheliler listemize bir numaradan giriş yapmış bulunmaktaydı.

Görüntüyü tekrar oynattık ve yeni bir yüz görene dek izlemeye devam ettik. Pizzalarımız yendi, bitti. İçeceklerimiz tükendi. Bir ara Azra kalkıp camı açtı. Sonra ben kalkıp üzerime bir hırka aldım. Ateş arada sıkıntıyla saçlarını karıştırdı. Feza bazen sessizliği can sıkıntısı serzenişleriyle deldi derken görüntülerin çok büyük bir kısmını izledik.

Listeye altı isim yazıldı ve en sonunda hırsızlığın olduğu muhtemel zaman dilimine girdik.

Aslında ben olsam ilk buradaki görüntüleri izlerdim ama Ateş en baştan başlatınca sesimi çıkartmamıştım. Dikkatimi toplayabilmek için acımaya başlayan gözlerimi ovuşturdum ve son bir gayretle görüntülere odaklandım. Ekranda kendi görüntüm belirince sabırsızlanıp yerimde kıpırdandım. Oflayarak dışarı çıkışımı bekledim. Ben dışarı çıktıktan sonra koridor boşaldı ve hemen ardından görüntü karıncalanıp kapandı. Videoda yarım saatlik bir kısım daha olmalıydı ama kaydın o andan sonrası tamamen siyah ekrandı.

Bu durum beni şaşırtmamıştı elbette. Beklediğim bir şeydi ama yine de hayal kırıklığına uğratmıştı.

Sonraki videoya geçtik ve ben yine ekranda kendimi gördüm. Replikayı çaldığım gündü bugün. Alt dudağımı dişleyerek görüntüleri izlemeye başladım. Saatlerdir sıkıntıyla baktığım şey nihayet bir aksiyon filmine dönüşmüştü.

"Benden sonra odaya girenlere de dikkat etmeliyiz." dedim. "Birisi odadan hayal kırıklığı ile ayrılacak çünkü."

Benim koşarak çıkışımı izlediğimiz sırada Feza bana döndü ve onaylamaz bir bakış atarak başını iki yana salladı. Eğer bu kadar gergin olmasaydım ensesine bir şaplak indirmek isterdim doğrusu. Ama bunun yerine nefesimi tutup odaya kimler girecek diye beklemeye başladım.

Önce görevliler girdi. Saatin güvenli bir şekilde odadan çıkarılışını izledik. Ondan sonra ise odaya kısa aralıklarla dört kişi girdi. Bunlardan üçü listemizdeki isimlerle uyuşuyordu. Dördüncüsü ise müzenin müdürüydü. Açıkçası onun bu kaçakçılık işine bulaştığını düşünmüyordum çünkü odadan ayrılırken oldukça rahat görünüyordu. Hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali yoktu ama her ihtimale karşı ismini listeye ekledim.

Sonunda elimizde bir liste ve nihayetinde yedi isim vardı. Bu isimlerden üçünün akademisyen olduğunu biliyor, diğer üçünü tanımıyordum. Biri de daha önce de belirttiğim gibi müzenin müdürüydü. Şimdi sırada bu adamların ve kadınların her birini detaylıca araştırmak vardı. Eğer saate erişimi olan kişiyi bulursak polise gitmek ve soygunun arkasındakileri yakalatmak için bir şansımız olacaktı. Tabii bu sırada soyguncuların da bizi bulmaması gerekiyordu. Zor bir görevdi ama biz de kolay insanlar değildik şunun şurasında.

Ateş bilgisayarın ekranını aşağı indirdiğinde Feza oturduğu yerden yavaşça kalktı. Ekran başında geçirdiğimiz sa-

atler bizi fazlaca dağıtmışken onda herhangi bir dağılma söz konusu değildi. Sanki birkaç dakika önce hazırlanmış gibi şık duruyordu ve bu çok sinir bozucuydu.

"İzninizle ben bir duş alıp yatacağım. Gözlerime o kadar büyük bir acı çektirdim ki onları kesintisiz bir uykuyla ödüllendirmem gerekiyor." dedi. Ardından Ateş'e dönüp ekledi. "Umarım horlamazsın."

Ateş ona cevap vermedi ama tam önünden geçerken ayağını ileri uzatıp Feza'nın takılmasını ve komik bir şekilde sendelemesini sağladı. Sonrasında da o söylenerek giderken müşfik bir tebessümle arkasından baktı.

Biz gülüşürken Azra'nın ne halde olduğuna bakmak için kafamı çevirdiğimde onun çoktan yastığına sarılıp uykuya daldığını gördüm. Sevgili arkadaşım iki gündür fazlasıyla yorulmuştu. Bütün bunlara benim için katlandığını bildiğimden içimdeki şefkati dizginleyemedim ve yerimden kalkıp onun üstüne bir örtü örttüm. Tekrar Ateş'e döndüğümde ise onun beni izlediğini gördüm.

"Sen yorulmadın mı?" diye sordum sessizce.

Sanki cevabı bilmiyormuş gibi omuz silkti. "Çok değil. Sanırım." Sonra bebek mavisi bakışları uzun uzun yüzümü süzdü. "Ama sen her an bayılacakmış gibi görünüyorsun."

Eh, beklediğim iltifat bu değildi tabii ki. Ama Ateş'in hakkı vardı. Gözlerim yanıyordu ve yatağa devrilir devrilmez uyuyabilecek kıvama gelmiştim. "Ben de uyuyacağım şimdi." dedim üstümdeki hırkaya sarılırken.

Ateş ayağa kalktı ve dizüstü bilgisayarı da masadan aldı. "Ben odaya gitmek için Feza'nın uykuya dalmasını bekleyeceğim ki katil olmayayım. O zamana kadar lobide oyalanırım." Küçük odada birkaç adım atarak kapının yanına geldiğinde bana dönüp, "İyi geceler Karanfil," dedi.

"İyi geceler şehzadem."

Ateş odadan çıktığında kendimi yığılırcasına yatağın üstüne bıraktım ve gecenin kalanı boyunca rüyalarımda kamera kayıtlarındaki adamları kovalayacağımı bildiğim bir uykuya daldım.

9

Cihan Yıldırım
Kerim Gürsoy
Nehir Şener

Listedeki üç isme gözlerimi kısarak baktığımda kendimi ödül parası peşindeki bir kelle avcısı gibi hissediyordum. Bu kanunsuzları bir bir avlayıp adalete teslim edecek ve kesemi altınlarla dolduracaktım. Bu işte bir numaraydım. Kötülerin korkulu rüyası, adaletin yarı zamanlı kahramanıydım.

Yani vahşi batıda yaşayan bir kovboy olsaydım, muhtemelen durum bu olurdu. Çok havalı bir şapkam olacağına da emindim. Fakat ne yazık ki bir atın üstünde, belimde silahımla Nevada Çölü'nde dolaştığım falan yoktu. Bunun yerine daha iyi bir şey yapıyor ve Ateş'in sürdüğü arabanın yolcu koltuğunda oturuyordum. İzmir'in bugünkü sıcağı hafiften Nevada Çölü'nü anımsatmıyor da değildi hani.

İlk hedefimiz Cihan Yıldırım isimli adamdı. Kendisi hakkında internetten biraz araştırma yapmış ve nerede çalıştı-

ğını bulmuştuk. Adamı uzaktan biraz gözetleyip bir profil çıkartmaya, şüpheli bir davranışını görürsek de daha yakından araştırmaya karar vermiştik. Bu yüzden öğretim görevlisi olduğu fakültenin yakınlarında bir yere park etmiştik ve ben tam donanımlı bir ajan olduğum için yanımda dürbün getirmiştim. Herkes bilirdi ki dürbün bu işlerin olmazsa olmazıydı.

"Lütfen indirir misin şunu?" dedi Ateş sakin, düz bir sesle.

Arabanın camına dayayıp dışarı baktığım dürbünden uzaklaşarak Ateş'e döndüm. "Dürbün olmadan adamı nasıl görebilirim Albert Einstein?"

"Adam sınıfta ders anlatırken onu niye göresin ki?"

Bu sorunun ne kadar mantıklı olduğunu umursamadan tekrar dürbünümle adamı izlemeye koyuldum. Tam bu sırada sınıftaki hareketlilik dikkatimi çekti ve anlamsız bir heyecanla, "Ders bitiyor!" dedim. İçinde olmadığım bir dersin bitişi bile beni sevindiriyordu. Acaba tarihi bu kadar sevmesem hangi güç bana yüksek lisans yaptırabilirdi? "Bak işte, dürbünümüz olmasa nereden bilecektik dersin bittiğini Ateş efendi? Hiç bilmiyorsun bu işleri. Hiç!"

Birkaç saniyelik bir sessizliğin peşinden, "Acıktın mı?" diye sordu Ateş alakasızca. Aslında çok da alakasız sayılmazdı. Saatlerdir Cihan denen adamın peşinde dolaşıyorduk ve çok doyurucu bir kahvaltı da yapmamıştık. Ben dürbünümle ajancılık oynarken fark etmemiş olsam da Ateş epey acıkmış olmalıydı.

"Bir şeyler yiyebilirim." dedim.

Ateş, "Tamam." dedi. "Sen şu adamı röntgenlemeye devam ederken ben gidip yiyecek bir şeyler alayım."

Ona dönüp huysuz bir bakış atacağım sırada tatlı tatlı gül-

düğünü görünce benim dudaklarım da istemsizce iki yana kıvrılıverdi. *Sen böyle güleceksen ben hep dürbünle dolaşırım Ateş Arıkan.* Yine de uzanıp omzuna cılız bir yumruk geçirmeden duramadım.

Ateş arabadan indiğinde bir süre daha dürbünle adamımızı gözetlemeyi sürdürdüm. Ders bitmiş olmasına rağmen sınıftan çıkmıyor, önündeki kâğıtlardan bir şeyler okuyup duruyordu. Sıkıcıydı. Bu yüzden Azra'ya mesaj atıp onların ne durumda olduğunu sormaya karar verdim.

Arkadaşımla yaptığımız kısa mesajlaşmada onların da kendi listelerindeki ilk ismi bizim gibi izlediklerini öğrenmiştim. Azra da çok sıkılıyordu. Üstelik onun yanında âşık olduğu adam bile yoktu. Neyse ki ikiziyle beraber eğlenmeyi biliyordu, bu da bir şeydi. Ya yanında Yağız olsaydı ve Azra'yla hiç anlaşamamaları bir kenara, iki sabırsız delirip ortalığı birbirine katsalardı? Bardağa daima dolu tarafından bakmak gerekiyordu işte.

Mesajlaşmamızın ardından tekrar dürbünle hedefime kilitlendiğimde onun hâlâ sınıfta olduğunu ve hâlâ dikkatle bir şeyler okuduğunu gördüm. Acaba böyle pürdikkat nereye bakıyordu? Mühim bir şey olabilir miydi? Belki de yeni soygununun detayları üzerinde çalışıyordu? Belki beni bulup öldürmek ve saati geri almak için haince bir plan yapıyordu?

Can sıkıntımın da desteğiyle bu saçma ihtimaller bana oldukça kuvvetli göründü. Bu yüzden pek fazla düşünmeden arabadan atladım ve hızlı adımlarla binaya doğru yaklaştım. Arkasına gizlenebileceğim bir ağaç bulunca oraya konuşlanıp dürbünü tekrar hedefime çevirdim. Ama biraz alçakta kaldığım için sadece adamın kafasını görebiliyordum.

Hızlı bir çözüm aradığım sırada gözüm ağaca takıldı. Basamak olarak kullanabileceğim çıkıntıları fark edince keyifle sırıtarak ayağımı çıkıntılardan ilkine attım. Sonra ikincisine. Sonra en alçak dala tutunup kendimi biraz yukarı çektim ve üstünde sabit durabileceğim üçüncü çıkıntıya ayağımı koyup biraz daha yükseldim.

Çok sağlam olmayan bir pozisyondaydım ama umursamadım. Tek elimle dengemi sağlarken diğer elimle tekrar dürbünü gözlerimin önüne getirdim. Bu defa güzel bir açı yakalamıştım. Adamın önündeki kâğıtların bir kısmını görebiliyordum. Dikkatli bakarak okumaya çalıştığım sırada aslında çok beklenen bir şey oldu. Spor ayakkabım birazcık kayıverdi ve dudaklarımdan dökülen bir çığlık ile geriye doğru sendeledim.

Filmlerde böyle sahnelerde esas oğlan kızı yere yapışmadan yakalardı ama ne yazık ki biz bir filmde değildik. O yüzden sertçe yere çakıldığım sırada beni tutacak kimse yoktu. Kimse yer çekimiyle arama girmemişti. Popo üstü kendimi yerde bulduğumda acıyla inleyerek yüzümü buruşturdum. Yerimden kalkmayı denemedim bile, zira bunu başarabileceğimi zannetmiyordum.

Neyse ki bu sırada, "Nehar!" diye seslenen Ateş'in sesini işittim. Belki filmlerdeki gibi beni yakalamak için aniden ortada belirmemişti ama en azından ayağa kaldırmak için buradaydı.

Koşarak aramızdaki kısa mesafeyi kapatan Ateş bir kere daha, "Nehar!" dedi yanıma vardığında. "Ne oldu? İyi misin?"

Ağlamaklı gözlerle kollarımı ona uzatıp, "Ağaçtan düştüm." derken benzer anları daha önce ne kadar çok yaşadığımızı düşünüyordum. Bir keresinde Trabzon'dayken tıpkı

şimdi olduğu gibi kendimi yere çakılmış halde buluvermiştim. O gün de Ateş düştüğümü görüp bana doğru koşmuştu. Yerinde duramayan ve kendisini süper kahraman zanneden bir insan olduğum için sürekli bir şeylerin tepesinden yere çakılıyordum. Mütemadiyen Ateş telaşla koşturup beni kaldırıyordu. Aramızdaki bu dinamiği seviyordum aslında. Sonuçta ben bir yerlerden düşmedikçe Ateş'in gelip bana sarılacağı falan yoktu. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Tek kolunu belime dolayıp sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kolayca yukarı kaldırdı beni yârim. "Ayakta durabilecek misin?" diye sordu ben yere paralel bir konumdan, dik bir konuma geçtiğimde.

Başımı sallarken oflayarak, "Asıl oturabileceğimi zannetmiyorum." diye mızırdandım.

Ateş'ten gülmekle homurdanmak arası bir ses yükseldi. Sanırım homurdanmaya daha yakındı. "Sormaya korkuyorum, inan ama ne işin vardı ağaçta Karanfil?"

Geçerli bir sebebim olduğunu vurgularcasına gözlerimi irileştirdim. "Adamımız bazı belgeleri pürdikkat inceliyordu. Ne olduğunu görmek istemiştim."

Cevabıma göz devirmemek için kendini zor tuttuğunu tahmin ediyordum. "Görebildin mi peki?"

Usul usul başımı salladım.

"Neymiş?"

"Sınav kâğıtları."

Ateş öyle manalı bir şekilde iç geçirdi ki başka bir şey söylemesine gerek kalmadı. Neyse ki hemen ardından belimi sıkıca kavrayıp beni biraz daha kendine çekti de bu mana denizinde boğulup can vermekten son anda kurtuldum. "Hadi seni arabaya götürelim."

Tek kolumu Ateş'in omzuna atıp ondan destek alarak arabaya kadar ilerledim. Biraz acılı bir yolculuk oldu ama daha kötülerini de atlatmıştım. Bundan da sağ çıkacağımı biliyordum. Yine de yolcu koltuğuna yüzümde bir hoşnutsuzluk buruşmasıyla otururken canım epey sıkkındı. Tek teselli Ateş'in sıcaklığını hissedebilmiş olmaktı.

Ateş kendi tarafına geçip oturduktan sonra kucağında topladığı poşetten bir dürüm çıkarıp bana uzattı. Ben dürümü alırken de bir kutu ayrana pipet takıp önüme koydu. "Şunları ye de..." dedikten sonra cebinden bir ağrı kesici çıkardı. "Bunu içersin."

Dürümümden bir ısırık alırken, "Yanında ağrı kesici mi taşıyorsun?" diye sordum.

Sevgili yârim tatlı tatlı iç geçirdi. "Ece Nehar Erarslan ile bir yolculuğa çıkıyorum. Yanımda bir ağrı kesici değil bir ilk yardım seti taşıyorum Karanfil."

Keyifle gülerken başımı iki yana salladım. "Bir de kahraman kumaşı yok bende diyorsun."

Ateş de bana küçük bir gülümseme ikram etti. Ardından kendi dürümünü açarken, "Hadi ye, soğutma." dedi.

Bir süre sessizce elimdeki dürümü yiyip ayranımı yudumladım ama uzun süren sessizliklerle pek aram yoktu. Bu yüzden bir noktada Ateş'e dönüp, "Sanırım Cihan Yıldırım sıradan bir adam." dedim neredeyse üzgün bir sesle. "Yani aradığımız kişiyi ilk denemede bulma şansımızın sıfıra yakın olduğunu biliyordum ama yine de umutlanmıştım."

"Sırada kim var?" diye sordu Ateş.

"Kerim Gürsoy."

Sevgili yârimin güzel yüzünde bir sıkıntı ifadesi belirdi. "Hakkında neredeyse hiçbir şey bulamadığımız adam mı?"

Başımı sallayarak, "Maalesef." dedim. "Azra ile Feza bize zor olanları kakalamış gibi hissediyorum."

"O ikizler..." dedi dürümünden büyük bir ısırık almadan önce. "Her şeyi yapmış olabilirler."

Arabaya dolan küçük kıkırtımın ardından ortam bir kere daha sessizleşti. Ateş'in sessizliklerle bir sıkıntısı yoktu. Eğer ağzımı açmasam saatlerce burada benimle böyle oturabileceğini adım gibi biliyordum. Benim gibi hemen sıkılmaz, oflayıp poflamaya, saçma sapan şeyler söylemeye başlamazdı. Bazen bunu nasıl yaptığını o kadar çok merak ediyordum ki Ateş'in zihnini okuyabilmek için çılgıncasına bir arzu duyuyordum. Tüm o sessizlik anlarında o güzel kafasının içinde neler dönüyordu acaba? Benim zihnimin kıyılarını deli dalgalar döverken o nasıl böyle sakin, böyle dalgasız bir deniz olabiliyordu? Bu sakinliği, üstüne göre dikilmiş muhteşem bir gömlek gibi giymeyi de başarıyordu. Ona yakışıyordu. Etrafa gizemli bir çekicilik yayıyordu ve ben mahvoluyordum.

"Şimdi ne yapacağız?"

Evet, bir kere daha dayanamayıp sessizliği delen ben olmuştum. Dürümüm neredeyse bitmek üzereydi, Ateş ise kendininkini çoktan bitirmişti. Sanırım üç lokmada hepsini yemeyi başarmıştı.

"Bu adamla ilgili bildiğimiz tek şey üniversitede profesör olduğu." derken çöplerini biraz önceki poşetin içine dolduruyordu. "Ama Cihan Yıldırım gibi derslere falan girmiyor sanırım. Yani onu böyle okul köşelerinde izleyebileceğimizi zannetmiyorum."

"Belki benim danışman hocam bu adamı tanıyordur." dedim düşünceli bir sesle. "Ona bir sorsam iyi olacak."

Ateş fikrimi mantıklı bulmuş olacak ki ağır ağır başını salladı. Bu sırada ben dürümümün son lokmasını çiğniyordum. Hızlı hızlı çiğnediğim lokmayı yutunca, "Hadi." dedim Ateş'e. "Ne duruyorsun? Çalıştır arabayı. İstikamet bizim okul."

"Şimdi mi soracaksın?"

"Ne kadar çabuk, o kadar iyi." dedikten sonra Ateş'in bana verdiği ağrı kesiciyi bir yudum suyla beraber yuttum. "Cihan denen şu adam yüzünden bir sürü zaman kaybettik zaten. Hemen sıradakine geçmemiz lazım."

Ateş başını eğerek beni onayladıktan sonra arabayı çalıştırdı. Okulumun yolunda ilerlerken Ateş'e kısaca hocamdan bahsettim. İsmi Ahmet'ti. Tonton bir dedeye benzetiyordum kendisini. Onca ciddi, çatık kaşlı tarihçi arasında her zaman gülen yüzü ve eşsiz espri anlayışıyla benim için bir pop yıldızına benziyordu. Zaten sevdiğim tarihi, onunla çalışırken daha çok seviyordum. Her zaman destekçi, yüreklendirici birisi olması ise işimi inanılmaz kolaylaştırıyordu.

Okula gelene kadar Ahmet Hoca'yı anlatmaya devam ettim. Nihayet kampüse girdiğimizde ise Ateş arabayı park edip inmeden önce bana iyi olup olmadığımı sordu. Eğer canımın yandığını söylesem kampüsün içinde beni kucağında gezdireceğini adım gibi biliyordum. Bunun aklımı çelen bir fikir olmadığını iddia edemezdim ama hayatımızda yeterince aksiyon varken böyle küçük oyunlara gerek yoktu. Bu yüzden ona gayet iyi olduğumu söyledim.

Arabadan inip fakülteye doğru yürümeye başladığımızda yakında yüksek lisansımı tamamlayıp ayrılacağım okulumu Ateş'e tanıtmaya başladım. Hangi köşesinde ders çalışırken uyuyakaldığımdan, hangi köşesinde sınav öncesi son duala-

rımı yaptığımdan, arkadaşlarımla karton bardakta tatsız bir çay içerken nerede oturduğumdan falan bahsettim. Sonra binadan içeri girdik. Ezberlenmiş adımlarla hocamın odasına yöneldim. Ateş de beni takip etti.

Daha önce defalarca tıklattığım kapıyı aynı ritimle tıklattım ve içerden o tanıdık, tok sesin, "Gel." demesini bekledim. Duyduğumda ise kapıyı yavaşça aralayıp önce içeri kafamı uzatarak, ardından Ahmet Hoca'ya kocaman sırıtarak içeri girdim.

Ahmet Hoca okuma gözlüklerini burnunun ucuna indirip çatık kaşlarıyla yüzümü bir süre süzdükten sonra, "Kanuni Sultan Süleyman olsaydım bu bir haftalık yokluğunu bağışlamaz, seni görevinden azat ederdim." dedi.

Sıradan bir karşılama beklemediğim için bu sözlere hiç şaşırmadan, "Neyse ki siz Ahmet Başkan'sınız," diyerek masasının önüne kadar ilerledim. "Ve itiraf edin, beni biraz özlediniz."

"Etrafta kendini İkinci Mehmed zanneden birileri olmayınca ortalık biraz sessizleşti tabii." Ahmet Hoca dudaklarında gizli bir gülümsemeyle bunları söyledikten sonra bakışlarını arkamda duran dağ gibi adama çevirdi. "Hoş geldiniz." dedi babacan bir sesle.

Ateş hoş bulduğunu söylerken ben hızlıca ikisini tanıştırdım. Tokalaşmalarını ve birbirlerine tebessüm etmelerini izledim. Ardından, "Aslında sizi rahatsız etmemin sebebi yardımınıza ihtiyacımız olması hocam." dedim. "Bizim için biraz vaktiniz varsa tabii."

"Hangi konuda?"

Bir an ne söyleyeceğimi bilemeyerek durakladım. Sonra göz ucuyla yanımda duran adama bakıp, "Ateş'in, Kerim

Gürsoy'u bulması lazım." dedim. "Ama ona bir türlü ulaşamıyoruz. Ne yaptıysak kendisine ulaşabilecek bir yol bulamadık." Fark ettiyseniz söylediklerimin arasında tek kelime yalan yoktu.

"Kerim Gürsoy mu?" dedi Ahmet Hoca kaşlarını hafifçe çatarak. "Eh, ulaşılması zor bir adamdır."

Kesinlikle öyleydi. Bunu ilk elden tecrübe ettiğimiz için ağır ağır başımı salladım.

"Niçin arıyorsunuz Kerim Gürsoy'u?"

Beklemediğim bu soruyla beraber bakışlarımı yardım dilercesine Ateş'e çevirdim. O ise bana bakmadan, sakin bir sesle cevap verdi. "Bir danışmanlık meselesi için."

Başını sallama sırası Ahmet Hoca'daydı. "Size ona ulaşabileceğiniz bir numara verebilirim ama en erken ne zamana bir görüşme ayarlayabilirsiniz bilmiyorum. Kendisi çok meşgul birisidir." Bunu söyledikten sonra durakladı ve hafifçe gülümsedi. "Ama şöyle yapabiliriz... Size Kerim Gürsoy'u görebileceğiniz bir davetin davetiyesini verebilirim. Orada Kerim Bey'i görebilirsiniz ve eğer dikkatini çekmeyi başarırsanız danışmanlık için bir şansınız olabilir."

Yüzüme yayılan geniş gülümseme çok aniydi. Ellerimi çırpmamak için kendimi zor tutarken neşesini zapt edemediğim bir sesle, "Harikasınız!" dedim hocama.

Ahmet Hoca harikalığını kabul eder gibi sırıtarak masanın üzerinden bir zarf alıp bana uzattı. "İki kişilik. Bir sıkıntı çıkarsa ismimi verirsiniz. Şimdiden iyi eğlenceler."

Hocaya onlarca kez teşekkür edip, çok yakında tekrar yanına uğrayacağımı söyledikten sonra Ateş'le birlikte ofisinden ayrıldım. Okulun boş bir koridoruna çıktığımızda kendimi tutamayarak yerimde zıplamaya başladım. "Kerim Gürsoy'u göreceğiz! Kerim Gürsoy'u göreceğiz!"

Ateş heyecanımı sakin bir tebessümle izlerken, "Bakıyorum da güzel haberler ağaçtan düşüşünü unutturdu sana." dedi.

Bu doğruydu. Popom hâlâ acıyor olsa da elimde tuttuğum davetiyenin sevinci bu acıyı görmezden gelmemi sağlıyordu. Zarfı dikkatle açarken Ateş'e genişçe gülümsedim. Sonra içindeki kartı çıkarıp üstünde yazanları okudum ve kaşlarım hızla yukarı doğru kavislendi.

"Ne oldu?" diye sordu Ateş tepkimi görünce.

Elimdeki kartı ona uzattım. "Oldukça süslü bir davete gideceğiz sanırım." dedim ve kartın üzerindeki adresi okurken onun da tıpkı benim gibi şaşırmasını izledim. Hoş bir manzaraydı. Hafifçe çatılan kaşları ve büzülen güzel dudakları göğsümdeki katılaşmış lavları ısıttı.

"Böyle bir yerde giyebileceğim bir kıyafet getirmemiştim." dedi Ateş iç çekerek. "Alışveriş yapmamız gerekecek."

O an Ateş'i seneler sonra ilk kez bir takım elbisenin içinde göreceğimi fark ettim ve küçük bir an için kalbim atmayı bıraktı. Onu en son mezuniyetimde siyah bir takımın içinde görmüştüm. Mezuniyet balosu için benim kavalyem olmuştu çünkü bunu yapması için ona gözlerimde yaşlarla ve bükük dudaklarımla duygu sömürüsü yapmıştım. Böyle organizasyonlardan pek hoşlanmamasına rağmen çok da ağlamam gerekmemişti doğrusu. Çünkü kabul etmediği müddetçe başının etini yiyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu beni.

Mezuniyet gecesi kapımın önünde tüm cazibesiyle belirdiği anı hâlâ çok net hatırlıyordum. O zaman saçları daha uzundu. Bukleleri yaramazlık yapmasın diye onları güzelce geriye doğru taramıştı. Yeni tıraş olmuş yüzünde o muaz-

zam hatlarını gölgeleyen tek bir şey yoktu. Beyaz gömleği ve siyah ceketinin renksizliği içinde bebek mavisi bakışları parıldıyordu. O güne dek gördüğüm en güzel şeydi. O kadar güzeldi ki az kalsın orada ağlamaya başlayıp makyajımı mahvedecektim.

Şimdi bir kere daha benzer bir görüntüye şahit olacağımı düşünmek elimi kalbime götürmeme sebep oldu. Hiçbir şeyden haberi olmayan sevgili yârim ise bunun, alışverişten nefret ettiğim için verdiğim abartılı bir tepki olduğunu düşündü.

"Oraya kot pantolonla gidemeyiz Nehar." dedi tatlı tatlı.

"Gitmeyelim zaten şehzadem." diye manasız bir çıkış yaptığımda kızılımsı kaşlarının hafifçe yukarı kalktığını gördüm. "Alışveriş yapalım yani." dedim bir açıklama olarak. "Kendimize güzel kıyafetler alalım. Giyinip kuşanıp öyle çıkalım Kerim Bey'in karşısına."

Bunları söylerken aklımda kalp atışlarımı hızlandıran bir resim canlandı. Kendimize güzel kıyafetler alacak, belimize silahlarımızı takacak, türlü hileler ile ele geçirdiğimiz davetiyeyle bir davete sızacak, ardından takip ettiğimiz adamı daha da yakından gözetleyecektik. Kim bizim Bay ve Bayan Smith olmadığımızı iddia edebilirdi ki?

10

Üzerimdeki kırmızı elbise ile ayna karşısında dikilirken en son ne zaman böyle bir heyecan yaşadığımı hatırlamaya çalışıyordum. Yani hayatımın her ânı değişik heyecanlarla bezeliydi, sizin de bildiğiniz gibi. Fakat bu seferki başkaydı. Bir dağ karanfilinin kırmızısına bürünmüş halde, güzelce düzleştirilmiş saçlarım sırtıma doğru akarken Azra'nın yaptığı çarpıcı makyajla aynanın önünde duruyor ve delicesine çarpan kalbime gülümsüyordum. Aynadaki aksime baktığımda bir ajancılık oyununa gidermiş gibi hissetmiyordum kendimi. Daha çok Ateş'le gerçek bir çift olarak gerçek bir davete katılacakmışız gibi hissediyordum. Elbette bunun çok tehlikeli bir his olduğunu farkındaydım. Buna inanırsam başıma neler geleceğinin de öyle... Buna rağmen bu güzel, bu mesut hayale kanmak öyle kolaydı ki kendimi bir ikindi uykusunun kollarında debeleniyormuş gibi mayışmış hissediyordum. O uykuları bilirsiniz. Uyumamanız gerekir ama güneş sizi sıcacık yapmıştır ve tatlı bir meltem esiyordur. Her yer sessizdir. Dünya ancak bir ikindi vakti

kavuşabileceği o sakinliktedir. Birazcık gözlerinizi yumsanız rüyalar diyarına pembe bir atın üstünde giriş yapmanız işten bile değildir. İşte tam olarak böyle bir mayışmaktan söz ediyordum.

Bu yüzden zihnimin içinde yüzüme bir bardak soğuk su çarptım ve hızla kendimi toparladım.

Kalın askılı, hoş bir göğüs dekoltesinin elbiseyle aynı kumaştan bir kemerle sonlandığı, bileklerime kadar uzanan eteğinde uzun bir yırtmacı bulunan bu elbiseyi elbette Azra seçmişti. Ben olsam siyah, düz bir şey alırdım. O tarzdan hoşlandığımdan değil, sadece alışveriş yaparken çok sıkıldığımdan ve ortamlara uygun kıyafet seçmekte zorlandığımdan... Neyse ki canım arkadaşım bu zorlu alışveriş sürecinde benim yanımdaydı ve bana onlarca elbise denetmeden benim için doğru olanı bulmuştu. Kırmızı. Cüretkâr. Şık. Her detayına bayılmıştım.

Kendimi güzel hissediyordum hissetmesine ama bu yetmiyordu. Ateş'in de beni güzel bulmasını istiyordum. Bana baksın ve derin bir iç çeksin, gece boyunca da gözlerini bir daha üzerimden ayıramasın istiyordum. Bu elbisenin içinde onu büyülemek, aklını başından alabilmek istiyordum çünkü her zaman bu kadar güzel görünmüyordum. Onun bana bakacağı ânı hayal ettikçe kendi etrafımda dönüp eteklerimi uçurasım geliyordu. Fakat ayağımdaki topuklu ayakkabılar ile bunu yapmayı denersem Ateş'in dudaklarına kondurmak istediğim öpücüğü yerdeki parkelere konduracağımı biliyordum. Bu yüzden durabildiğim kadar sakin durdum.

Azra elindeki parfümü bana doğrultup boynumun yanlarına iki küçük fıs sıkınca biraz ürperdim. "Şimdi düşüp bayılacağım heyecandan." dedim parfümün hafif kokusunu solurken.

Çok sevgili arkadaşım dişlerindeki telleri gösterecek kadar geniş ve şapşal bir sırıtışla, "Kerim Gürsoy yüzünden mi?" diye sordu.

Ona gözlerimi devirirken, "Neden olduğunu biliyorsun." diyerek yerimde kıpırdandım. "Saat kaç?"

"Son sorduğundan beri iki dakika geçti."

Oflayarak elimi saçlarıma götürmeye yeltendim ama Azra elime vurup beni durdurdu. "Şaheserimi bozamazsın. Rahat dur." diye çıkıştığı sırada odanın kapısının tıklandığını duydum ve aynı saniyede kalbimde ardı ardına toplar patlamaya başladı. Kendimi ilk seferine çıkacak gencecik bir yeniçeri gibi hissediyordum.

Azra benden önce koşarak kapıya gitti. Ateş'i içeri almasını bekledim ama o kafasını dışarı uzatıp bir şeyler söyledikten sonra kapıyı Ateş'in yüzüne kapatmayı seçti. Çatık kaşlarımın altında şaşkın bakışlarımla ona baktığımı ise bana döner dönmez fark etti.

"Etkileyici bir çıkış yapmak isteyeceğini düşündüm." dedi bu tuhaf hareketine bir açıklama olarak.

Durup bir saniyeliğine bu fikri değerlendirince Azra'nın haklı olduğuna karar verdim. Küçük siyah el çantamı alıp son kez aynaya baktıktan sonra, "Hazırım," dedim.

Azra iki elinin başparmaklarını kaldırarak bana onay verdi ve ben çok da sevmediğim ince topuklu ayakkabılarımla kapıya doğru ilerledim.

Kapıyı açıp dışarıya ilk adımımı atarken kalbim göğsümün içinde mehter marşı çalıyor, iki ileri bir geri giden devasa bir ordu ortalığı inletiyordu. Topuk seslerimin boş holde yankı yaptığı iki adımın ardından Ateş'in tam karşısındaydım. Olmaktan en çok mutluluk duyduğum yerde.

Durakladım, usulca başımı kaldırdım ve göz göze geldik. Bakışlarımız buluştuktan bir saniye sonra birbirimizi süzdüğümüz kısa bir an yaşandı.

Size Ateş Arıkan'ın bu gezegenin başına gelmiş en güzel şeylerden birisi olduğunu söylemiş miydim? Öyleydi çünkü. Kaslı ama zarif vücudu simsiyah bir takım elbisenin içinde öyle harika görünüyordu ki aklımı kaçıracaktım. İleri atılıp Ateş'in yakasına yapışarak, "Nasıl ya?" diye sormamak için kendimi zor zapt ediyordum. *Nasıl böyle güzel olabilirsin? Sana dair her şey nasıl olur da beni tam kalbimden vurur? Adalet bunun hangi köşesinde, bana gösterir misin?*

Onun da benden, benim ondan etkilendiğim kadar, hiç değilse şunun yarısı kadar etkilenip etkilenmediğini görmek için nefesimi tuttum ve bakışlarımı biraz daha kaldırdım. Tam bebek mavisi gözlerinin içine baktığım anda hol karanlığa gömüldü. Evet, çok ucuz bir pansiyonda kaldığımız için holün aydınlatmasında fotosel teknolojisi kullanılıyordu ve ışıklar sönmek için tam bu anı bulmuştu.

Ateş bana doğru bir adım attığında etraf tekrar aydınlandı. Bu adam bana her adım attığında içimin holleri de işte böyle aydınlanıyordu sevgili pencere önü çiçeklerim. Tam olarak böyle.

Karşımda durmakta olan Ateş, "Çok güzel olmuşsun." dedi alçak sesle. Lakin fısıltısı bile kulaklarımda gümbürdüyordu o an.

"Sen de çok güzel olmuşsun." diye karşılık verdim. Sonra söylediğim şey kulağıma çok saçma geldiği için gergin bir şekilde güldüm. "Hep güzelsin zaten de karizmatik olmuşsun böyle." Bu cümle ilkinden bile daha saçmaydı ve daha yüksek bir sesle gülmeme sebep olmuştu.

Gülüşüm holde yankılanıp dağılırken Ateş bana kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Ateş'in koluna girdiğim anda bu illüzyona inanmamamın bir yolu kalmamıştı. Artık kendimi kaptırmanın tehlikeli kıyısında değil, kendimi kaptırmanın tam ortasındaydım. Artık kimse beni Ateş ile gerçek bir çift olmadığımıza ikna edemezdi. Yeminler etseniz, kanıtlar gösterseniz bile boştu. Kalp bir kere inanmak istediğine inanmıştı işte.

Arabanın yanına geldiğimizde Ateş, benim için arabanın kapısını açtı ve eteklerimi toparlayıp rahatça koltuğa kurulmamı bekledi. Ardından kapıyı kapatıp kendi koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırırken benim aksime o, oldukça sakin görünüyordu. Gerçi delicesine heyecanlı olsa bile bunu benim gibi sürekli kıpırdanarak, aniden derin nefes alarak belli eder miydi, emin değildim. Ateş'i daha önce hiç öylesi bir heyecanla görmemiştim.

Yolda birkaç küçük diyalog dışında ikimiz de sessizdik. Ben normalde çok konuşur, bu durgunluğa tahammül edemeyip saçma sapan şeyler anlatmaya girişirdim fakat inandığım rüyanın bozulmasından delicesine korktuğum için yerimden kıpırdayasım bile gelmiyordu.

Neyse ki yolculuk çok uzun sürmedi. Davetin verildiği o lüks mekânın önünde arabayı durdurup indiğimizde rahat bir nefes aldım. Ateş anahtarları valeye verip yanıma geldiğinde bir kere daha bana kolunu uzattı. Bu daveti bir kere daha kıvançla ve sevinçle kabul ettim.

Kapıda davetiyemizi gösterirken de bir sorun yaşamadık. Görevli bize iyi eğlenceler dileyerek içeri girmemize müsaade ettiğinde Ateş'le sevinçli bir bakışı paylaştık. Her şey yolunda gidiyordu ve içten içe buna inanmakta zorlanıyordum.

Sakin adımlarla ilerlediğimiz davet salonu epey kalabalıktı. İçeride kimseyi tanımıyor oluşumuz beni biraz rahatsız etse de bu düşünceyi zihnimin gerilerine itip asıl amacımıza odaklanmaya çalışıyordum. Buraya Kerim Gürsoy için gelmiştik. Dolayısıyla bir an önce onu bulmalı ve göz hapsine almalıydık.

"Etrafta adamımıza benzer birilerini görüyor musun?" diye sordum Ateş'e hafifçe yaklaşıp. Ona has güzel kokusunu rahatça duyumsayabileceğim bir mesafeydi bu. Biçare kalbim yine lavlar altında kalmıştı anlayacağınız.

"Henüz değil." dedi Ateş mavi bakışlarını etrafta dolaştırmaya devam ederken. "Belki daha gelmemiştir, saat erken. Kendimize sakin bir köşe bulalım mı?"

Bu fikir kulağa hoş geliyordu. Bu yüzden onaylayıp Ateş'in beni yönlendirmesine ve insan yoğunluğunun oldukça az olduğu bir köşeye çekmesine müsaade ettim. Böylesi daha iyiydi. Biz herkesi net bir şekilde görebiliyorduk ama dikkatle bize bakmayan kimse bizim farkımızda değildi. Ateş'in bu ajanlık işlerinde benden daha başarılı oluşu beni biraz şaşırtıyordu doğrusu.

"Neden öyle bakıyorsun?"

Beklemediğim bu soruyla hafifçe irkildim ve kıstığım gözlerimle dik dik Ateş'e baktığımı o an fark ettim. "Hiç." dedim toparlanıp bakışlarımı diğer insanlara çevirirken. "Beklediğimden daha yetenekli bir ajansın. Bu beni düşündürüyor."

Görmesem de Ateş'in tatlı bir tebessümle kıvrılan dudaklarını hayalimde tüm detaylarıyla canlandırabiliyordum. "Neler düşündüğünü çok merak ediyorum. Lütfen aydınlat beni."

Dudaklarımı kısa bir an için büzdüm, ardından şüpheyle sordum. "Daha önce kaç kişiyi gizlice gözetledin?"

Ateş'in ani bir gülüşü bir öksürük sesiyle bastırdığını duyunca elimde olmadan sırıttım. "Sapık değilim, Karanfil," dedi boğuk bir sesle. "Eğer sorduğun buysa."

"Elbette değilsin!" derken sesimde azarlayan bir ton vardı. "Onu kastetmediğimi biliyorsun."

"Biliyorum." diye cevap verdi Ateş. "Daha önce hiç bu işlere bulaşmadım. Benim için bir ilk."

"O zaman doğuştan gelen bir yeteneğin olmalı." dedim. "Doğuştan gelen mavi gözlerin, doğuştan gelen güzel sesin, doğuştan gelen bir sürü müthiş başka şeylerin gibi..."

Ateş ona iltifatlar yağdırmama alışıktı. Onu beğendiğimi de biliyordu çünkü sürekli söylüyordum. Bir tek ona delicesine vurgun ve tutkun olduğumdan haberi yok gibiydi. Olmasındı da zaten.

"Ya da seninle çok zaman geçirmişimdir."

İç çekerek söylediği bu cümle beni biraz incitince hafifçe yana dönüp omzumun üstünden dargın bir bakış attım ona. "Bu durumdan bu kadar şikâyetçi olduğunu bilmiyordum."

Ateş bana bakmadan, "Değilim ki." diye cevap verdi.

Cevabında dürüst olduğunu bilsem de tatmin olmayarak tekrar önüme döndüm. "Biliyorsun ki ben kimseyi peşimde sürüklemedim. İstediğin zaman beni bırakıp gitmekte özgürsün."

Bu sırada içerisinin sıcağından bunalarak ensemdeki saçları toplayıp sol omuzumdan aşağı sarkıttım. Ateş'in yapmacık bir sıkıntıyla iç geçirdiğini işittim.

"Öyle bir şey söylemek isteme..."

Kurduğu cümle aniden yarıda kesilince Ateş'i bu kadar

şaşırtan şeyin ne olduğunu merak ettim ve başımı hafifçe ona çevirdim. Tam bu sırada, ensemin alt kısmına işlenmiş dolunay şeklindeki dövmemin üstünde tüy gibi bir dokunuş hissettim.

Kalbim, surlarının dibinde aniden beliren amansız bir ordunun işgaline uğramış gibiydi. Tüm askerlerim şaşkın, tüm komutanlarım hayretler içindeydi. Her biri keskin, ışıktan bir kılıçla katlediliyor, kalelerimin burçlarına birer birer Ateş'in bayrağı çekiliyordu. Teslim olmak yetmiyordu. Ateş beni tarumar ediyordu. Tek bir dokunuşla. Tek bir dokunuşla kalbimdeki ülkeyi ele geçiriyor, tüm ordularımı terhis ediyor ve beni bir yenilgiyle taçlandırıyordu.

Ürperişimi engelleyemedim. Bunu fark eden Ateş de hızla parmaklarını tenimden uzaklaştırdı. "Af-affedersin." dedi neredeyse şaşkın bir sesle. "Ben..." Kısa bir an durakladı. Sonra sakince tekrar konuştu. "Dövme yaptırdığından bahsetmemiştin. Şaşırdım bir an görünce."

Ne diyeceğimi bilemedim. Dokunuşu benden ayrılır ayrılmaz kendimi terk edilmiş gibi hissedişimi açıklayan hiçbir şey yoktu ortalıkta. Bu manasız hissin pençesinde, şaşkın ve tuhaf bir şekilde yaralı haldeyken Kerim Gürsoy bir kurtarıcı gibi imdadıma yetişti. Bir dakikadır görmeden baktığım o yerde belirdi ve ben, "İşte geldi." diyerek bu acımasız andan sıyrıldım.

An dağıldı, ikimizin de dikkati tamamen adamımıza kilitlendi. Ben de bu sırada Ateş'e fark ettirmeden derince bir nefes alabildim.

Kerim Bey davete tek başına katılmıştı. Adamın nasıl göründüğünü daha önce fotoğraflardan ve elbette güvenlik kamerasından görmüştüm ama yine de biraz şaşırdım. Zira

etrafına güçlü bir otorite yayan, ciddi ve sert görünüşlü birisiydi. Yaşı belki de atmışın üzerindeydi ama dinç duruyordu. Etrafındaki kalabalığı rahatlıkla yönetebilecek kadar da sağlıklıydı.

"Sence bu insan kalabalığını aşıp Kerim efendiye ulaşma şansımız var mı?" diye sordu Ateş gergin bir fısıltıyla.

Onun bu kadar yakınımda olduğunu bir kere daha hatırlamak midemin büzülmesine sebep olurken "Bilmiyorum." dedim. "Ama zaten onunla konuşmamıza gerek yok. Sadece biraz gözlemleyelim ve hakkında edinebildiğimiz kadar bilgi edinelim. Konuşmak için bir fırsat bulursak da değerlendiririz."

Ateş bir şey söylemeden hafifçe geri çekildi. O sırada mikrofondan yükselen bir ses herkesin dikkatini çekti. Bütün salon, sahneye döndü ve orta yaşlarda, karizmatik bir sunucuyla karşılaştık. Adam hepimize hoş geldiniz dedikten sonra davetin amacından, bu daveti düzenleyenlerden bahsedip sıkıcı bir konuşma yapmaya koyuldu. Her iki konu başlığı da umurumda olmadığı için bakışlarımı Kerim Gürsoy'a sabitledim yeniden.

Benim aksime o, sahnedeki sunucuyu dikkatle dinliyordu. Ta ki takım elbiseli başka bir adam yanına yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldayıncaya dek... Dikkati bir anda sahnedeki sunucudan koptu ve kaşları çatıldı. Yanındaki adamı sessizce dinledikten sonra ağır ağır başını salladı, ardından da muhtemelen asla öğrenemeyeceğim bir şeyler söyledi.

Adam yanından ayrıldıktan sonra Kerim Bey gözleriyle şöyle bir etrafı kolaçan etti. Sonra sessizce yerinden ayrılıp nereye gittiğini bilmediğim bir yöne doğru yürümeye başladı.

Heyecanla Ateş'i dürttüğümde hiçbir şey söylememe gerek kalmadan, "Gördüm." dedi.

"Hadi takip edelim." diye fısıldadım ve bir cevap beklemeden hızlı adımlarla yürümeye başladım. Ne söylediğini hiç dinlemediğim sunucu çok heyecanlı şeylerden bahsediyor olmalıydı ki hareketliliğimiz kimsenin dikkatini çekmiyordu.

Bakışlarımı Kerim Görsoy'dan bir saniye bile ayırmadım. Girdiği karanlık holü görünce kalp atışlarım iyiden iyiye hızlandı. Doğru adamı bulmuş olma ihtimalimiz beni öyle heyecanlandırıyordu ki nereye gittiğime bile dikkat etmiyordum.

"Yavaşla." dediğini işittim Ateş'in. "Fark edileceğiz."

Bu ikaz beni biraz yavaşlattı ve etrafımdaki insanların farkına varmamı sağladı. Gözlerimi yine Kerim'den ayırmadım ama bu defa daha sakin yürümeye odaklandım. Ateş de bu vesileyle bana yetişti ve tam yanıma geldi.

Uzaktan karanlık görünen koridor, aslında loş bir ışıklandırmayla süslenmişti. Koridorda ilerlemeye başladığımızda adımlarımıza daha da dikkat etmek zorundaydık çünkü koridor epey ıssızdı. Eğer ben hızlı yürürsem topuk seslerim Kerim'in dikkatini cezbedebilirdi. Elimden geldiğince sessiz olmaya ve ışığın en az olduğu yerlerde yürümeye çalışıyordum. Ateş zaten hiç ses çıkarmıyordu. Mübarek, ajan olarak doğmuş gibiydi.

Koridor bir noktada sağa doğru kıvrıldı. Kerim o yönde döndüğünde biz onun epey gerisindeydik. O noktaya kadar adımlarımızı hızlandırdık. Nihayet dönemece geldiğimizde ben ileri atılırken Ateş kolumu tutup son anda beni geri çekti ve eliyle beklememi işaret etti. Ardından benim gibi körü

körüne sağa sapmadan önce kafasını uzatıp gideceğimiz yerin durumunu kontrol etti. *Diyorum size, doğuştan ajan bu çocuk!*

Yolun açık olduğuna karar vermiş olacak ki eliyle bana gel işareti yaparak yürümeye başladı. Kolumu bırakmadı. Bunun yerine elini dirseğimden kaydırıp elimi avucunun içine aldı. Bu tutuş yüreğimi hoplatsa da şu an Ateş'in elini tutmak istemiyordum. Zira odaklanmam gereken çok mühim meseleler vardı, aklımın bulanması en son istediğim şey bile değildi. Yine de elimi onun elinden çekmedim.

Boş koridorda birden bir zil sesi yankılandı. Bir an bu sesin bizden geldiğini düşünüp ufak çaplı bir kalp krizi geçirsem de telefonu çalan kişi Kerim'di. Ofladığını, ardından derince bir sesle alo dediğini işittim. Ateş'le beraber olduğumuz yere bir heykel gibi çakılıp Kerim'in telefon konuşmasına kulak kabarttık.

"Bir haber yok mu hâlâ?" diye sordu önce.

Ardından, "Hâlâ bulamadınız mı?" diye ekledi.

Kısa bir süre karşı tarafı dinledikten sonra tekrar sesi duyuldu. "İzmir'de mi?"

Benim kalbimin gürültüsü artarken, "Tamam." dedi Kerim. "Tamam, bir an önce halledin bu işi."

Sonra epey uzun bir sessizlik oldu. Kalp atışlarım nasıl oluyor da koridorun öbür tarafından işitilmiyordu bilmiyorum. Nefes almaktan bile imtina ediyordum ama kulaklarım uğulduyordu. Sanki çok ses çıkarıyormuşum da Kerim'in bizi fark etmeyişi bir mucizeymiş gibi hissediyordum.

Bu şekilde geçen koskoca bir dakikanın ardından tekrar Kerim'in ayak sesleri yankılanmaya başladı ama bu işte bir yanlışlık vardı. Çünkü ayak sesleri uzaklaşmıyor, gittikçe

yakınlaşıyordu. Kerim'in uzaktaki silueti ise her geçen saniye bize yaklaşarak büyüyordu.

Ne yapacağımızı bilmiyordum. Kaçacak hiçbir yerimiz yoktu. Hangi yöne gidersek gidelim Kerim bizi mutlaka ama mutlaka fark ederdi. Çaresizlik içinde Ateş'e baktım.

O da benimle aynı endişeleri taşıyor olmalıydı ki azıcık ışıkta zar zor görebildiğim suretinde kaşlarının çatıldığını seçebiliyordum.

"Yakalandık." dedim fısıltıyla. Telaş içimde kaynıyordu. Biraz önceki telefon konuşmasında bizden bahsetme ihtimalini düşünmeden edemiyor, onunla karşı karşıya gelirsek ne yapacağımızı düşünüyordum. Aklıma tek bir şey bile gelmiyordu.

Ateş bir kere daha Kerim'den tarafa baktı ve başını iki yana salladı. "Hayır."

Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu.

Ateş beni belimden kavrayıp ışıklardan birini altına çekti ve ben ne olduğunu bile anlamadan dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırdı. Tek elinin enseme ilerlediğini, saçlarımın arasına karıştığını hayal meyal fark ederken Kerim'i ve onun varlığını çoktan unuttum. Peşimdeki adamları, müzeden aşırdığım replikayı, nerede olduğumuzu, adımı, yaşımı... Her şeyi ve herkesi tek bir küçük saniyede unuttum. Zihnimin bomboş duvarları içerisinde yankılanan, yankılandıkça çığ gibi büyüyen tek bir gerçek vardı.

Ateş Arıkan beni öpüyordu.

Ateş Arıkan, beni öldürüyordu.

II

Dudaklarının dudaklarımdaki tatlı baskısı bir rüya gibiydi. Gerçek olamayacak kadar güzel olduğu için rüya olduğu bilinen o rüyalar gibiydi. Bildiniz mi? Ciğerlerimde ise Ateş'in kokusundan başka hiçbir şey yoktu. Nefesim Ateş'ti, tenim Ateş'ti, parmaklarını doladığı saçlarım Ateş'ti. Aklım, ruhum, kalbim Ateş'ti. Eğer beni belimden sıkıca tutuyor olmasa şu an eriyerek onun ayaklarının ucuna yığılmış olabilirdim. Zira boynuna doladığım incecik kollarımda ona tutunacak kadar bile dermanım kalmamıştı. Bacaklarımın beni taşıması ise masum bir dilek olabilirdi yalnızca.

Geri çekildiğini hissettiğimde dudaklarımdan yükselecek itiraz cümlesini zar zor yuttum. *Gitme* dememe ramak kala ısırdım dilimi, kendimi susturdum. Bir saniye sonrasındaysa denizin derinliklerinden bir anda yüzeye çıkmış gibi nefes nefese ve şaşkındım. Heyecan, mutluluk, hayret ve daha bir sürü duygu kalbimi bir bulutun içine hapsetmişken Ateş'in beni sadece yakalanmamak için öpmüş olduğu gerçeği gelip nazikçe omzuma dokundu ve kendisini hatırlattı. Küçük bir dokunuştu bu ama görmezden gelmem imkânsızdı.

Gözlerim aralandı ve bakışlarım Ateş'i bulduğunda, "Beni öldürdün." diye fısıldadım belli belirsiz. Sözlerimin manasını kavradığımda zaten alev alev olan yanaklarım daha da ısındı. Neyse ki ışık çok azdı da elbisemle aynı renge büründüğüm Ateş tarafından görülmeyecekti.

Ateş ne söylediğimi anlamayarak tek bir solukta, "Ne?" diye sordu. Ama gördüğüm kadarıyla dikkati tamamen yanımızdan geçip uzaklaşmakta olan Kerim Gürsoy'daydı.

Bunu fırsat bilerek, "Yok bir şey." dedim ve orada daha fazla duramayacağımı düşündüğüm için başka bir şey söylemeden ilerlemeye başladım. Nereye gittiğimi bilmiyordum doğrusu. Loş koridoru geçerken Ateş'in arkamdan geldiğini duyabiliyordum sadece. Fakat bana yetişmek için bir şey yapmıyordu. Aramızdaki takip mesafesini koruyarak peşimden ilerliyordu.

Topuk seslerimin eşliğinde koridorun sonuna geldiğimde daha aydınlık görünen tarafa doğru devam ettim ve en sonunda binadan çıkmanın bir yolunu buldum. Aslında buradan çekip gitmek istiyordum ama Ateş'i burada bırakıp gidersem işlerin iyice sarpa saracağını bildiğimden kapıda durup bana yetişmesini bekledim.

Ateş yanıma vardığında kalbim önce ikiye sonra dörde katlandı. Dakikalar önce gerçekleşen ve yalnızca saniyeler süren bir öpücüğün böyle delicesine hasretini çekmem normal miydi, bilmiyorum. Bildiğim tek şey bu hasreti hayatımın geri kalanında taş dolu bir bavul gibi yanımda taşıyacağımdı. Ne yaparsam yapayım Ateş beni öpmemiş olmayacaktı. O an yaşanmıştı ve hafızama kör bir bıçakla iyice kazınmıştı. Benim için unutmak da, hatırlamamak da, özlememek de artık imkânsızdı.

Beni öldürdün Ateş. Bütün canlarım bitti.

Ateş'in yanımıza yaklaşan valeden arabayı istediğini duydum. Çok geçmeden Akın Amca'nın siyah arabası önümüzde belirdi. Ateş bir kere daha kapıyı benim için açtı. Hafifçe gülümseyip teşekkür etmek için kalan tüm enerjimi harcadım. Sonrasındaysa dünyanın en gergin araba yolculuğu başladı.

Tam yirmi dakika boyunca hiç konuşmadan ilerledik. İnsanların nasıl suskun kalabildiğini anlayamayan Ece Nehar Erarslan yirmi dakika boyunca söyleyecek tek bir kelime dahi bulamadı. Bunu bizimkilere söylesem o kadar keyiflenirlerdi ki her yıl bugünü şenlikler ile kutlarlardı. İnanılmazdı fakat durum buydu. Konuşmak bir kenara dönüp Ateş'e bakarsam bile dağılacakmış gibi hissediyordum kendimi. Gözümün ucu ona değse bin parçaya bölünecekmişim gibi.

Ateş sen beni öl dür dün.

Gittikçe çoğalan bir karın ağrısına dönüşen araba yolculuğumuz kaldığımız pansiyonun önünde sonlandığında arabadan neredeyse uçarak indim fakat yine Ateş'i beklemeden gitmek saçma geldi. Hem bu duygularla baş etmeye hem de Ateş'le aramıza bir tuhaflığın girmesini engellemeye çalışmak yorucuydu. Üstelik ben her ikisinde de başarısız olduğumu hissediyordum.

Ateş yanıma geldiğinde son bir gayretle ona dönüp söyleyecek bir şeyler aradım ama beni öptüğünde tüm kelimelerimi de kılıçtan geçirmiş olmalıydı. Zihnimin içinde bir tanesine bile rastlamadım.

Benim can çekişmemi sezmiş olacak ki "Yarın konuşalım." dedi Ateş kısaca ve pansiyona doğru yürümeye başladı.

Aynı anda hem rahatladığımı hem de incindiğimi hissettim. Ateş'in bir şeyler söylemesine ihtiyacım olduğunu o an fark ediyordum. Fakat ne söyleyecekti ki? Bir ajan olarak yapması gereken neyse onu yapmıştı. Benim canımdan sıyrılan kalbim yalnızca bir görev zayiatıydı. Yapılması gereken bir açıklama bile yoktu ortada en nihayetinde. *007 Nehar Bond durumu anlıyor ve kahroluyor. Tamam.*

Odama çıktığımda Azra hemen heyecanla karşıma dikildi ve neler olduğunu sordu. Onu, çok yorgun olduğumu söyleyerek geçiştirdim, sonra da ısrarlarından kısa süre de olsa kaçabilmek için kendimi duşa attım.

Açıkçası bu akşam verilmiş en doğru karar buydu. Sıcak suyun altında dökülen gizli gözyaşları beni biraz rahatlatmış, kalbimdeki baskıyı azıcık da olsa hafifletmişti. En azından tekrar konuşabilecek, bir şeyler söyleyebilecek ya da mantıklı tepkiler verebilecek seviyeye ulaşmıştım ki oldukça ihtiyacım olan bir şeydi bu.

Tekrar odaya döndüğümde Azra'ya olan bitenleri anlattım ama son kısmı pas geçtim. Ateş beni öldürdü, aman, öptü demedim. Birilerine sesli bir şekilde anlatabileceğim duygular değildi hissettiklerim. Ayrıca kimse bilmesin istiyordum. Her sırrımı kapalı bir kutu gibi taşıyan Azra bile.

Arkadaşım keyifsiz olduğumu sezmiş olsa dahi üstüme gelmedi. Olanları dinledikten sonra yorgunluk bahaneme inanmış gibi yapıp beni yatağa yatırdı, alnıma bir öpücük kondurduktan sonra ikizinin yanına gideceğini söyledi. Odada yalnız kalınca biraz daha rahatladım ve Ateş'in beni öptüğü o eşsiz, o imkânsız, o inanılmaz anı zihnimde binlerce kez tekrar tekrar oynatırken uykuya daldım.

Ertesi sabah kafamı biraz daha toparlamış bir şekilde

uyandığımda aynanın karşısında kendimle ciddi bir konuşma yaptım. Öncelikle peşimde beni kovalayan adamlar vardı. Bellerinde silah taşıyan tehlikeli adamlar. Yani korkunç bir belanın ortasına düşmüş, bu da yetmezmiş gibi sevdiğim bir sürü insanı kendimle beraber sürüklemiştim. Yani hata yapma şansım yoktu. Duygusal olma, saçma sapan davranma şansım yoktu. Etrafımdaki herkes beni bu çukurdan çıkarmaya çalışırken ben umutsuz âşık triplerine girip her şeyi mahvedemezdim.

Bu yüzden kendi gönlümde yayınladığım bir kanun hükmünde kararname ile bu öpücük mevzusunu en doğru şekilde halletmeye karar verdim. Ateş'i karşıma alacak ve bu öpücüğün bir sorun olmadığını, kendini kötü hissetmemesi gerektiğini, onu anladığımı söyleyecek ve konuyu sonsuza dek mühürleyecektim.

Eğer uslu bir kız olsaydım ve Ateş beni başka şartlar altında öpmüş olsaydı o zaman mevzuyu sonsuza dek uzatabilir, en sonunda Ateş'i benimle evlenmeye bile ikna edebilirdim ama hayatımın bir gününde bile uslu olmayı başaramamıştım. Hep yaramazdım. Hiç ele avuca sığmamıştım. Fakat ilk defa böylesi büyük bir cezaya çarptırıyordum kendimi.

Ateş'in beni öptüğünü unutacaktım. En azından peşimizdeki adamlardan kurtulana kadar. Ondan sonra tekrar bir durum değerlendirmesi yapıp gönlüme yeni bir ferman duyurabilirdim.

Kahvaltı için hep beraber pansiyona yakın bir kafeye gittiğimizde içimdeki duygu karmaşasını bastırabilmemin tek yolu çok konuşmaktan geçtiği için insanlar kahvaltı etme derdindeyken ben sürekli konuşuyordum. Önce gece gördüğüm rüyalardan uzun uzun bahsettim, ardından çayın acı

oluşundan on beş dakika kadar dem vurup en sonunda dün gece olanları anlattım. Kerim Gürsoy'un telefon konuşmasını tüm detaylarıyla aktardıktan sonra gözlerimi şüpheyle kısıp masadaki herkese tek tek baktım.

"Kesin benden ve saatten bahsediyorlardı."

Feza oflayarak yüzünü buruşturdu. Bunu bana mı yapmıştı yoksa yine peyniri mi beğenmemişti emin olamadım. "Zannetmiyorum Ece." dedi. "Bir milyon farklı konudan daha bahsediyor olabilirler."

Olumsuz yorumlardan ve zıt görüşlerden pek hoşlanmazdım. Bu yüzden kaşlarımı çatarak, "Bu işin arkasında Kerim Gürsoy var." diye direttim. "Hissediyorum."

Azra koca bir ekmek parçasını var gücüyle çiğneyip hızlıca yuttuktan sonra, "Nehar'a katılıyorum." dedi. "Kerim Gürsoy bence de işin içinde."

Feza sanki bize inanamıyormuş gibi hayretle bakıp başını iki yana salladı. "Tamamen dayanaksız, temeli çürük iddialar bunlar. Adam hakkında elimizde hiçbir şey yok. Sadece bir telefon görüşmesine dayanarak bunları söyleyemezsiniz." Sonra duraklayıp kıstığı buz mavisi bakışlarını Ateş ile benim aramda gezdirdi. "Başka hiçbir öğrenemediniz mi davette? Hem siz neden o kadar erken döndünüz ki?"

Masada ani bir sessizlik oldu. Ateş'in bakışlarının bana çevrildiğini hissettim ama kendimde ona bakacak gücü bulamadım. Bunun yerine çay bardağımdan höpürdeterek koca bir yudum almayı seçtim.

"Kerim Gürsoy erkenden ayrılınca biz de boşu boşuna durmak istemedik." dedi Ateş sakince.

Ağzından yalan çıkmayan adama yalanlar söyletmeye başladığım için masadaki kahvaltı bıçağını alıp bağrıma

saplamak istiyordum. Bu hareket bütün diğer sorunlarıma da kalıcı bir çözüm olabilirdi bu arada.

"Bugün ne yapacaksınız peki?" diye sordu Azra, aklımın içindeki intihar planlarından habersizce. "Yine Kerim Gürsoy'un peşine mi takılacaksınız?"

Başımı iki yana salladım. Kerim'e dair elimizde o kadar hiçbir şey yoktu ki onu takip bile edemiyorduk. "Sıradaki isme yöneleceğiz." dedim. "Nehir Şener."

Azra da kendi listelerindeki son adamın peşine düşeceklerinden bahsetti. Onların listelerindeki ilk iki adam da kendi halinde insanlar çıkmıştı. Her ikisi de dümdüz hayatlar yaşıyorlardı. Bu yüzden Kerim Gürsoy'un bu işin içinde olduğuna neredeyse emindim. Bu akşam elimizdeki diğer iki ismin de üstünü çizince diğerleri de buna ikna olacaktı. O âna dek sabırla bekleyecek, sonra da ben demiştim diyecektim.

Kahvaltıdan sonra beni yine tuhaf bir karın ağrısı vurdu. Bunun sebebi kahvaltıdaki peynirden ziyade, Feza ve Azra'nın yanımızdan ayrılması ve kaçınılmaz olarak benim Ateş ile baş başa kalmamdı. Sabah aynadaki Nehar'ın bana söylediklerini hatırlamaya gayret ederken, bir yandan da Ateş'in kollarının arasına sızıp hıçkırarak ağlama isteğimi bastırmaya çalışıyordum. Sürekli birden fazla cephede savaş vermek beni yoruyordu. Ordularım hepsine yetişemiyordu.

Arabanın tam yanında, karşı karşıya duruyorduk. Bu anın ne kadar uzayacağını ya da nasıl sonlanacağını bilmemenin baskısı iyice artınca ne olacaksa olsun dedim ve "Dün geceyle ilgili..." diyerek pat diye lafa girdim. "Endişelenmene gerek olmadığını söylemek istiyorum. Yaptığın çok akıllıcaydı. Başka nasıl Kerim'den kurtulabilirdik, bilmiyorum. Harika bir kurtarıştı. Gerçekten doğuştan bir ajan olmalısın."

Aynı cümlenin üç farklı versiyonunu art arda söylemek saçma gelince bir an durakladım ama toparlamam uzun sürmedi. "Aramıza bir gariplik girmesini istemiyorum." dedim. "Kendini tuhaf hissetmeni de istemiyorum. Çünkü ben hiç tuhaf hissetmiyorum."

Ben öldüğümü hissediyorum Ateş.

"Bu yüzden meseleyi kapatmak ve hiç olmamış gibi davranmak en doğrusu sanırım. Çocuk değiliz sonuçta. Aklı başında insanlarız. Ne dersin Cengiz Han?"

Ateş bir şey söylemeden bir müddet yüzüme baktı. Bakışlarından bir şeyler okumak o kadar zordu ki zihninin içinde neler döndüğüne dair elimde bir ipucu bile yoktu. En sonunda, "Sen nasıl istersen." dedi alçak bir sesle. "Aramızda bir tuhaflık olmasını ben de istemem."

Gereksiz, abartılı bir neşeyle, "Harika!" diye şakıdım. "O zaman hiç vakit kaybetmeden sıradaki görevimize geçebiliriz."

Küçük bir baş sallayışla beni onayladıktan sonra arabaya doğru ilerledi. Ben birkaç saniye olduğum yerde durup içimi saran lavların biraz soğumasını bekledim. Saymadığım birkaç derin nefesin ardından bu meseleyi tuhaflaşmadan bitirdiğim için kendimle gurur duyarak alnıma hayali bir öpücük kondurdum. *Sultan Birinci Nehar girdiği zorlu bir savaştan daha galibiyetle ayrılmıştı.*

Arabaya bindiğimizde ilk işim uzanıp radyoyu açmak oldu. Zira başka bir sessiz yolculuğa daha tahammül edebileceğimi zannetmiyordum. Konuşacak, bir şeyler anlatacak halim de yoktu. Kalbindeki neyse, dilinde de o olan bir insandım ben. Boş konuşsam bile bir noktada içimdekileri ortaya dökmeye başlayacağımı biliyordum. Susmak en hayırlısıydı. Bu da ortada tek bir çözüm bırakıyordu.

Radyonun düğmesine basar basmaz arabanın için Levent Yüksel'in sesi doldurdu.

"Ten beyaz saç kızıl güller, kahkahasında bülbüller
Kirpiği kapkara tüller... Ben o afete vuruldum."

İç çekme isteğimi zar zor bastırdım. Bir an elimi uzatıp şarkıyı değiştirmeyi düşündüm ama sıradaki parçanın daha üzücü bir şey olmayacağının garantisi yoktu. O yüzden vazgeçip şarkının sözlerine eşlik etmeye karar verdim.

"Göz değil nakış mübarek, bendeki aşk değil ibadet
Elleri sevdi nihayet, ben ebedi saadetten kovuldum...
Gölgemi aldım yanıma, vurdum hasretin yoluna
Benzedim bahtsız Mecnun'a, yüce Mevla'ya sığındım..."

Dramatik bir havayla saçlarımı savururken gözlerimi Ateş'ten uzak tutuyor, yine de onun bana yandan bakışını fark etmekten geri kalmıyordum.

"Seyret perişan halimi bende akşam olmakta
Dostlar seyrelmiş beyhude lafla vakit dolmakta
Avare oldum serseri oldum terk-i diyarda
Zalim senin Allah'ın yok mu?"

Gözlerimi kapatıp tamamen notalara kapıldığımda göz kapaklarımın içine kazılmış tek bir ânı izliyordum; Ateş'in beni belimden kavrayıp ışığın altına çekişi ve gözlerimi yummadan önceki o son anda iyice koyulaşmış mavi bakışları... Unutmaya, hiç değilse hatırlamamaya çalıştığım o tek an, hiç durmadan zihnimin içinde tekrar tekrar yaşanıyordu. Dün geceden beri aynı anda kaçıncı ufalanışımdı bu, bilmiyorum. Bazen Ateş'in dudaklarının baskısını yeniden hisseder gibi oluyordum ve kalbim öyle büyük bir hasretle kavruluyordu ki aldığım nefes içimi yakıyordu.

"Yârin gözü yüksekte benim bir kuru aşkım var
Düşmanlarım nispette behey kara vicdanlı yar
Yağdı saçlarıma genç yaşımda lapa lapa kar
Zalim..."

Aklımdan gitmeyen görüntüye daha fazla dayanamayıp gözlerimi açtım ve bir anlık gafletle Ateş'e baktım. Neyse ki onun gözleri pürdikkat yoldaydı da beni uçurumlardan itecek bir bakışma ânı yaşamadık. Güzel suretini birkaç saniye için gönlümce izleyebilmenin mutluluğu içimdeki diğer duyguları kısa süreliğine bastırdı. Fakat bu ânı çok uzatmayıp tekrar önüme döndüm.

"Göz değil nakış mübarek, bendeki aşk değil ibadet
Elleri sevdi nihayet, ben ebedi saadetten kovuldum..."

Ateş aniden uzanıp radyoyu kapatınca bir anda Levent Yüksel'in sesi gitti ve ben kendimi tek başıma, "Gölgemi aldım yanıma..." diye bağırırken buldum. Şaşkınlıkla duraksayıp Ateş'e baktığımda onun hâlâ gözlerini yoldan ayırmadığını gördüm. Yine de soru dolu bakışlarımın farkında olduğunu biliyordum.

"Geldik." dedi bana sadece açıklama olarak.

Arabayı müsait bir yere park ettiğinde hiç beklemeden aşağı atladım. Bir an önce şu Nehir kişisini listeden elemek ve var gücümüzle Kerim Gürsoy'a yoğunlaşmak için ellerim kaşınıyordu. Bu yüzden Ateş'in arabadaki pasif agresif huysuzluğunu sineye çekip şevkle ilerlemeye başladım.

Nehir'in nerelerde takıldığını bulmamız kolay olmuştu. Zira bizimle yaşıt, sosyal medyayı aktif kullanan ve rutinini insanlarla paylaşmakta sıkıntı görmeyen birisiydi. Hafta içi her gün öğle saatlerine doğru uğradığı ve kahve içtiği bir

kafe vardı. Üstelik kaldığımız yere çok yakındı. Onu takip etmeye bu noktadan başlamaya karar vermiştik.

Kadının neye benzediğini biliyordum. Sarıyla kahverengi arasındaki o doğal renkte, uzun saçları vardı. Orta boylu, buğday tenli, güzel bir kadındı. Kafeden içeri adımımızı atar atmaz gözlerimi etrafta dolaştırıp bu fenotipe uyan birilerini aramaya başladım ve aradığımı tam çaprazımda, iki masa uzağımda buldum.

Dudaklarım hayretle aralanırken şaşkın bakışlarımı kırpıştırarak doğru görüp görmediğime emin olmaya çalıştım. Emin olduktan sonra ise gördüğüm şeyin gerçekliğini teyit etmek için tam arkamda durmakta olan Ateş'e döndüm.

"Gördün mü?" diye fısıldadığımda gözlerini Nehir'den ayırmadan başını ağır ağır salladı.

Evet, doğru görmüştüm ve gördüğüm şey gerçekti. Nehir Şener biraz ötemizde, Kerim Gürsoy'un tam karşısında oturuyor ve onunla çok ciddi bir şekilde tartışıyordu.

12

"Şimdi doğru mu anladım?" diye sordu Azra gözlerini kısarak. "Şüpheli listemizi iki kişiye indirdik ve bu iki kişinin beraber çalıştıklarını düşünüyoruz. Kerim Gürsoy ve Nehir Şener. Öyle mi?"

Başımı hızlıca sallayarak, "Evet." dedim. "Ve bu aslında epey güzel bir şey."

"Kerim Gürsoy'u takip edemiyoruz ama Nehir Şener'i takip edebiliriz." diyerek araya girdi Feza.

Bu boşluğu kendi başına doldurmayı başarabildiği için onun sarı saçlarını karıştırarak, "Aynen öyle. Aferin Prens Feza Hazretleri." dedim.

Feza elimi vurarak uzaklaştırdıktan sonra ciddiyetini hiç bozmadan, "Bundan sonraki planımız ne peki?" diye sordu. "Yani şüphelerimiz bu insanlar üzerinde yoğunlaştı ama nasıl devam edeceğiz? Bir şey bulana kadar takip edip duracak mıyız? Hiçbir şey bulamıyoruz ki."

"Ben Nehir ile yakınlaşmamız gerektiğini düşünüyorum." dedim. "Bizim yaşlarımızda. Onunla bir arkadaşlık kurabilirsek belki hayatına burnunu sokma şansımız olur."

Azra rastalarından birini çekiştirirken bana tek kaşını kaldırarak baktı. "Nasıl yapacağız bunu tam olarak? Ayrıca seni tanıyabilir, biliyorsun."

Nehir'in beni tanıyabilme ihtimalini tamamen boş vererek yüzüme geniş, bilmiş bir sırıtış yerleştirdim ve bakışlarımı Feza'da sabitledim. "Bunun için, sevgili arkadaşım..." derken Azra ile konuşuyor olsam da sözlerim Feza'yaydı. "Sevgili ikizinin karşı konulmaz cazibesini kullanacağız."

Ortamdaki herkesin, yüzüne gözlerimi ancak kaçamak bakışlarla değdirebildiğim Ateş'in bile, ifadesinin şaşkınlıkla bezendiğini gördüm. Oysa bu kadar şaşılacak ne vardı? Gayet mantıklı konuşuyordum. Feza, aramızda en kolay arkadaş edinen insandı ve bunda o altın sarısı saçlarıyla güzel suratının önemi büyüktü. Yanlışsam yanlışsın deyin!

"Bana ahlaksızlık mı teklif ediliyor şu an?" diye sordu Feza tek eliyle kendisini işaret ederek. "Doğru mu anlıyorum?"

Ona boş bir bakış atıp, "Abartma." dedim. "Dediğim gibi, sadece biraz... Cazibeni kullanacaksın. Ne var bunda?"

Feza'nın küçük buz kütlelerini anımsatan bakışları hain bir ifadeyle kısıldı. "Ateş neden kullanmıyor cazibesini?"

Gözlerim korku dolu bir ifadeyle kocaman açılırken mimiklerimi kontrol edemediğim için tuhaf bir telaşa kapıldım. Bu soruya verebileceğim milyonlarca cevap vardı ama çanak çömlek patlamadan birini bile söyleyemezdim. Bu yüzden kısa bir an bocalayarak, "O da kullanabilir tabii." diye lafları geveledim ağzımın içinde. "Ama sen daha dışa dönük bir insansın. O yüzden senin yapman daha mantıklı."

Feza çenesini sinir bozucu bir tavırla yukarı kaldırıp birkaç saniye yüzüme baktı. Ardından, "Bence buna Nehir karar versin." dedi.

Dudaklarımdan bir histeri gülüşünün başı kaçıverdi ama hemen toparladım. "Nasıl yani?"

"Öyle yani."

Yardım diler gibi Azra'ya kaçamak bir bakış yolladım ama bu defa onun da aklına beni kurtaracak bir şey gelmemiş gibiydi.

Neyse ki Ateş, "Saçmalıyorsunuz." diye araya girdi. "Biriyle arkadaş olmanız için onu tavlamanız gerekmez."

"Ama gerekirse..." diye yükseldi Azra. Sonra benim bakışlarımın gazabıyla karşılaşıp hemen sus pus oldu. "Gerekmeye de bilir tabii."

Feza keyifle gülümserken bakışları sırayla hepimizin yüzünde dolaştı. En son bana bakarken kaşlarını burnuna kadar indirmişti. "Dediğim gibi, bence kararı Nehir versin."

Konuyu bir an önce kapatıp sevgili yârim Ateş'in namusunu koruyabilmek için, "Tamam, tamam." dedim. "Bu sonraki iş. Şimdi Nehir'i nerede bulacağız biz?"

Azra hemen cep telefonu çıkardı ve Nehir Şener'in sosyal medya hesaplarında bir gezintiye çıktı. Biz de bu sırada en kötü ihtimalle tekrar kafeye gidip onunla orada tanışabileceğimizi tartışıyorduk. Nedense benim aniden Nehir Şener ile tanışma hevesim kaçıvermişti. Eğer Kerim Gürsoy'a ulaşmanın en küçük bir ihtimali dahi olsaydı bütün grubu büyük balığın peşinde yüzmeye ikna edebilirdim. Fakat ne yazık ki yoktu. Adam kapalı bir kutuydu. Bu yüzden sadece Nehir'in Ateş'ten değil de Feza'dan hoşlanması için dua edip durmak geliyordu elimden.

Birkaç dakika sonra Azra, "Buldum!" diye bağırdı sevinçle. Sonra elindeki telefonu bize doğru çevirdi. "Nehir'in eski hocalarından birinin kitabı çıkıyormuş ve yarın kitabın

lansmanına katılacakmış. Etkinlik herkese açıkmış, özellikle baktım. Yani yarın oraya gidip onunla tanışabiliriz."

Yüzümü buruşturmadan edemedim. Azra'nın elindeki telefonu alıp bahsedilen lansman hakkındaki açıklamayı okurken, "Yine kıyafet mi almamız gerekecek?" diye sordum. "İnsan saat hırsızlarının böyle nezih etkinliklere katılıp durmasını beklemiyor tabii. Ondan bu kadar hazırlıksız geldik."

"Henüz onların saat hırsızı olduğundan emin değiliz." diyen elbette Feza'ydı. Ona ters bir bakış atmanın yeterli olacağını düşündüm. Bugün fazla şansını zorluyordu.

Ateş ise bana yaklaşıp omzumun üstünden telefona baktı. "Saat kaçtaymış bu lansman?"

"Akşam sekizde." derken sesim huysuz çıkıyordu. Zira Ateş'in oraya gidip Nehir'in etrafında görünmesini istemiyordum. Bunun tek suçlusu da olur olmadık lakırtılar edip eşeğin aklına karpuz kabuğu sokan Feza'ydı. Ne olmuştu yani küçük bir iyilik istediysek? Hemen böyle hainlikler yapmanın bir lüzumu var mıydı?

"O zaman alışveriş işini yarın halledebiliriz." dedi Ateş. Tek sıkıntı buymuş gibi. Belki de onun için tek sıkıntı buydu, kim bilir? Belki de güzel kızların etrafında dolaşıp onları tavlamaya çalışmaktan hiç rahatsızlık duymuyordu. Hiç öyle davranmıyordu ama şu sessiz, sakin tavrının altında ne yattığını nereden bilebilirdim ki?

"Bu defa Ateş'i alışverişe bir başkası götürsün." diye araya girdi Feza. "Geçen sefer sadece iki takım denedi diye yapmadığı huysuzluk kalmadı. İyi görünmenin kolay bir şey olduğunu zannediyor."

Mesele iyi görünmek olduğunda Feza gerçekten de tavsi-

yelerini alabileceğiniz birisiydi. Kendisini sıradan bir tişört ve pantolonla hiç görmemiştim. Hep bir tarzı ve bu tarzına uygun bir farkı vardı. Ateş ise tam tersiydi; sıradan bir tişört ve pantolon ona yetiyordu. Fazlasına ihtiyaç duymuyordu. Duymasındı da zaten. Bu haliyle bile adamla zor baş ediyordum, bir de tarzıyla dikkatleri üzerine çekse ne yapardım? Etraf Nehir Şenerlerden geçilmiyordu sonuçta.

"Alışverişe hep beraber çıkarız." dedim sakince. "Bu defa öyle çok süslü şeyler almamıza gerek yok." Sonra söylediğim şeyin doğruluğunu tartmak için Azra'ya baktım. "Değil mi?"

Arkadaşım beni onaylamak için hızlıca başını salladı. "Bu sefer alışveriş işi daha kısa sürecek. Ben Nehar ile ikimizin kombinlerini kafamda yaptım bile."

Ne diyebilirim ki pencere önü çiçeklerim, Allah hepimize işimizi kolaylaştıran dostlar nasip etsin.

Azra'ya bir öpücük attıktan sonra diğerlerine dönerek, "Ben acıktım." dedim.

Bu sözümle Feza hızla yerinden fırladı. "Bu sefer siparişi ben vereceğim!" Bunu bir ölüm kalım meselesi gibi söylemesinin sebebi bizim sipariş ettiğimiz hiçbir yeri beğenmemesiydi elbette. "Nihayet midemizden içeri düzgün şeyler girebilecek böylelikle."

Kimse ona itiraz etmedi. Azra ikiziyle aynı damak tadına sahipken Ateş ve ben yemek seçmeyen insanlardık. Önümüze ne konulsa şikâyet etmeden yerdik.

Feza sipariş vermek için bizim odamızdan çıkıp kendi odalarına geçtiğinde ben de dört duvar arasında durmaktan sıkıldığımı fark ettim. Azra'nın telefonuyla oynamaya daldığını görünce kalktım ve sessizce balkona çıktım. Güneşin

tatlı ısısını tenimde hissederken açık havadan derin nefesler aldım ve içimdeki sıkıntılı hissin geçmesini bekledim ama ne yazık ki geçmedi.

Bu sırada arkamda birtakım ayak sesleri işitince kimin peşimden geldiğini tahmin etmekte hiç zorlanmadım. Ateş'ti.

Balkonun kapısı açıldı, Ateş yanıma geldi ve alan bir anda daralıverdi. Ateş her yeri kaplıyordu. Mecazen. O odaya girdiğinde benim için oda Ateş'ten ibaret hale geliyordu. Onun olmadığı, doldurmadığı tek bir köşe dahi göremiyordum. Hal böyleyken sürekli ona çekiliyordum. Ona körkütük âşık olmadan önce bile böyleydi bu. Ortaokul zamanlarındaki o cılız, kızıl kafalı çocuğun bile böyle bir etkisi vardı.

Ben bu histen şikâyetçi değildim. Kalbimdeki yanardağı seviyordum. Ama Ateş'in bir başkasına böyle hissettirme ihtimali içimdeki lavları kusmak istememe sebep oluyordu.

Yanıma gelip dirseklerini balkonun korkuluğuna dayayarak öne eğildi Ateş. Aramızdaki mesafeye bu kadar kolay kıyıyor olabilmesini kalbinde bir yanardağ taşımıyor oluşuna bağlıyordum. Zira ben onun kokusunu aldığımda bu dünyadan belli bir mesafe ile uzaklaştığım için böyle yakınlıklara zor cesaret ediyordum.

"Yakınlarda bir spor salonu buldum." dedi bana. "Gidip biraz çalışmak ister misin? Feza'nın sipariş ettiği yemeğin gelmesi en az bir saat sürer çünkü."

Başımı ona çevirip güzel yüzüne baktım. Güneş tam karşısından vurduğu için bebek mavisi bakışları kısılmıştı. Kızıl renkli saçları ve sakalları ise güneş ışıklarıyla tatlı tatlı parıldıyordu. Saçları yavaş yavaş uzamaya başladığı için mutluydum. Ateş'in sürekli eliyle dağıttığı, sonra tekrar düzeltmeye çalıştığı bukleleri özlemiştim.

"En son antrenmanımızdan sonra üç gün düzgün bir şekilde yürüyemedim, biliyor musun?" *Tuvalete giderken ağladım Ateş, bacaklarımı kullanamadığım için.*

Ateş'ten tatlı bir gülüş sesi yükseldi. Düzgün, beyaz dişlerinin göründüğü nadir görülen bir gülüş çeşidiydi bu. İnsan böyle güzel gülüşü olan birinin bunu neden bu kadar az sergilediğini merak ediyordu tabii. Yine aynı insan, yani ben, bu olaydan memnuniyet de duyuyordu. *İnşallah Nehir'in yanında hiç gülmezsin Ateş.*

"Kendine hamlamak için izin verirsen öyle olur." dedi. Sonra kollarından kendini iterek doğruldu ve tek elini bana uzattı. "Hadi."

İtiraz etmek istedim. Gitmek istememek istedim ama bu dünyanın en zor şeyiydi. Ateş Arıkan bana tatlı bir davetle elini uzatırken onu tutmamak zavallı kalbime bir işkence olurdu. Bunu yapamayacağımı daha önce de söylemiştim.

Elimi onun avucuna bırakırken yüzümde can çekişen bir ifade vardı. Biraz sonra kaslarımın nasıl yanacağını, üstelik içimdeki volkanın da buna eşlik edeceğini bildiğimden bir an ağlamaklı olmuştum. Gönlümün sultanı ise gülüyordu.

Ateş on dakika sonra buluşalım deyip odadan çıktıktan sonra bir eşofman takımı ile havlu kaptım ve üzerimi değiştirirken Azra'ya spor salonuna gideceğimizi söyledim. Ona da gelmek isteyip istemediğini sordum. Azra karşılık olarak öyle bir bakış attı ki başka bir cevap vermesine gerek kalmadı.

Pansiyondan çıktıktan sonra on dakikalık bir yürüyüşün ardından, bir binanın en alt katına birkaç kum torbası, birkaç koşu bandı ve bir sürü ağırlık konularak açılmış bir spor salonuna vardık. Ateş'in normalde takıldığı mekânlara hiç

benzemiyordu ama beyefendi burada da bir baş selamıyla karşılanmayı becermişti. Kaşla göz arasında hangi vakitte burayı bulmuştu da bu insanlarla tanışmıştı acaba?

Kısık gözlerimle etrafı izlerken, "Göze çarpmayacak olanlar arasında bulabildiğim en iyi yer." dediğini işittim. "Hafta içi genelde boş oluyormuş. Hafta sonları da mahallenin gençleri geliyormuş. Sahibi Tufan Abi iyi birine benziyor."

Salonun ortasına konuşlandırılmış ringin yanına gelince Ateş'e döndüm. Tek kaşım hafifçe yukarı doğru kavislenmişti. "Biz geceleri uyurken sen Batman gibi sokaklarda dolaşıp spor salonu mu arıyorsun?"

Ateş siyah, ince bir eldiveni eline geçirirken, "Geceleri değil." diye cevap verdi. "Sabahları siz uyurken gelip spor yapıyorum."

"Sana bazen sinir oluyorum." derken ringin kenarlarına ellerimi dayayıp kendimi yukarı çektim ve halatların arasından geçip ringin içine girdim. Ateş de eldivenlerini giydiğinde yanıma gelip giymem için bana bir çift eldiven uzattı.

"Önce biraz ısınalım. Birkaç tur koşabiliriz."

Bu işleri bilen kişi Ateş olduğu için ona uymaktan başka çarem yoktu. Sızlanarak da olsa koşmaya başladım. Ağır bir tempoda birkaç tur attık. Sonra Ateş hızlanmamı söyledi. Daha ısınma aşamasında kendimi günlük sporumu tamamlamış gibi hissediyordum, karşımdaki adam ise terlememişti bile. *Şu an seni tekmelesem ne yapabilirsin ki Ateş Arıkan?*

"Bana sanki sana küfretmişim gibi bakmayı keser misin Nehar?"

Nefes nefese kalmış bir halde kaşlarımı çatıp, "Küfretme o zaman." diye çemkirdim.

Ateş'in bebek mavisi gözleri hayretle açıldı. "Etmedim ki!"

"Yalancı!" Aynı anda hem koşup hem konuşmaya gücüm yetmeyince duraklayarak eğildim ve ellerimi dizlerime dayadım. "Küfür değil mi şimdi beni bu hale düşürmen ama kendin ter bile dökmemen?"

Ateş nereden aldığını görmediğim bir şişe suyu bana uzattı. "Daha ısınma aşamasındayız, biliyorsun değil mi?"

Elindeki şişeyi alıp doğruldum ve birkaç yudum içtikten sonra "Tamam." dedim. "Isındım ben." *Kalbimizde bir volkan taşıyoruz sonuçta genç adam.*

Ateş bana pek ikna olmamış gibi baksa da itiraz etmedi ve beraber ringin ortasına yürüdük. Eline bir ellik geçirip göğsüne kaldırdı. "Yumruğun nasıl atıldığını hatırlıyor musun?" diye sorarken bakışları benim koşturmaktan kızarmış yüzümde dolaşıyordu.

Hızlı hızlı başımı salladım. Ardından gardımı kaldırdım.

"Şimdi önce sağ elinle, sonra sol elinle art arda yumruk atmanı istiyorum." dedi Ateş. Kısa bir an elliği indirip havaya hızlı iki yumruk savurarak bana bir örnek gösterdi. "Böyle. Anladın mı?"

Bir kere daha başımı salladım. Ateş elliği tekrar yukarı kaldırdığında çok değil, birkaç gün önce öğrendiğim bilgileri anımsamaya çalışarak iki yumruk salladım. Sağ yumruğum idare ederdi ama sol varla yok arası bir şey olmuştu.

Sevgili yârim buna rağmen, "Güzel." dedi. "Tekrar. Bu sefer sol yumruğuna daha çok odaklan."

Bu olay yarım saat kadar devam etti. Bu defa yumruk attığım kişi Ateş olmadığı için rahattım. Arka arkaya yumruklarımı sallarken kendimi iyi hissediyordum doğrusu. İçimde

beni sürekli kıpırdanmaya iten o fazladan enerjinin akıp gittiğini hissediyordum. Sakinleşiyordum. Ateş'in de bu olayı neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyordum.

En nihayetinde Ateş, duygusuz, hissiz birisi değildi. Sadece yapısı itibariyle duygularını göstermeyen birisiydi. İfade edemediği için, içinde biriken o duygu yoğunluğunu bir şeyleri yumruklayarak, ağırlık kaldırarak ya da koşarak atıyordu demek ki. Kendini bu şekilde rahatlamış hissediyordu. Anlayabiliyordum.

Bir yumruğu daha sertçe Ateş'in elindeki elliğe gömdükten sonra nefes nefese durakladım. Kol kaslarım cayır cayır yanmaya başlamıştı ve parmak eklemlerim acıyordu. Bugünlük bu kadar çalışmanın yeterli olacağını söyleyeceğim sırada küçük bir gürültü dikkatimi çekti.

Ateş'in arkasındaki bir noktaya, sesin geldiği yere baktığımda yirmilerinin başında bir grup gencin, ellerinde tespih sallayarak, gevşek gülüşlerle bize yaklaştıklarını gördüm. En önde, kendilerini çok havalı zannettikleri her hallerinden belli olan bu grubun lideri vardı. Gür siyah saçlı, güzel yüzlü bir oğlandı ve çarpık bir gülüşle bize bakarak yanımıza yaklaşıyordu.

Ateş nereye baktığımı merak edip arkasını dönünce o da misafirlerimizi gördü. Duruşunu dikleştirmesinden anladığım kadarıyla onlardan pek de hoşlanmamıştı.

Güzel yüzlü oğlan gülüşünü bozmadan tek kaşını kaldırıp, "Vay, vay, vay." dedi. "Böyle düşüyor mu abi ya?"

Eğer burada tek başıma olsaydım bulduğum her şeyi bu çocuğun kafasına fırlatarak düşmenin ne olduğunu ona gösterirdim ama benim bunu yapmama gerek kalmadan Ateş ağır adımlarla ringin kıyısına yaklaştı, dirseklerini kalın ha-

latlara dayadı ve öne eğilip hiçbir şey söylemeden çocuğun suratına bakmaya başladı.

Onun yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama çocuğun gittikçe cılızlaşan ve en sonunda silinen çarpık gülüşüne bakarak epey ürkütücü bir ifade olduğunu tahmin edebiliyordum. Benzer bir ifadeyi bir belgeselde, sürüdeki alfa kurda diklenme hatası yapan genç kurdun yüzünde de görmüştüm zamanında. Keyifli bir manzaraydı benim için. Grubun içine yayılan tedirginliği izlerken de gülmemek ve Ateş'in sadece bakışlarıyla sağladığı otoriteyi bozmamak için kendimle büyük mücadele veriyordum.

En sonunda güzel suratlı çocuk, "Tamam abi ya." dedi gevşek bir sesle. "Ne kızıyorsun?"

Ardından arkasındaki sürüyü de beraberinde götürerek ringden uzaklaştı. Ateş de tekrar doğrulup bana döndü.

Tuttuğum kahkahayı koyuverirken hissettiğim heyecanla yerimde zıpladım. "Çok havalıydı." dedim Ateş'e neredeyse bağırarak. "Tek kelime bile etmedin. Sadece baktın ve ödleri koptu!"

Sanki biraz önce insanları bakışlarıyla kovalayan adam o değilmiş gibi utangaç bir gülümsemeyle başını öne eğdi. Nasıl oluyordu da yaptığı en ufak şeyler dahi onu daha çok sevmeme, daha çok istememe sebep oluyordu anlayamıyordum ama şu an Ateş'e, yarım saat öncesinden daha fazla âşıktım.

"Hadi gidelim artık." dedi. "Birazdan bir sürü böyle tip gelir."

Ateş halatların arasından geçip ringden aşağı atlarken ben de peşinden ilerledim. "Bana da baksana bir kere öyle. Çok merak ediyorum, ne olur!"

Sırtı bana dönük bir şekilde elindeki eldivenleri çıkarırken, "Bakamam ki." dedi.

Onu ikna edecek uzun bir konuşma için derin bir nefes alırken arasından geçmeye çalıştığım halatlara dolanıp ringin kenarından aşağı düştüm. Ani, beklenmedik ve asla öngöremeyeceğim bir düşüştü. Bir anda kendini yerde buluvermiştim. Neyse ki bu defa popomun değil, dizlerimin ve ellerimin üstüne iniş yapmıştım. Popom bir önceki darbenin etkisini yeni atlatmıştı da...

Ateş bir hışımla yanıma gelirken, "Sadece arkamı döndüm Nehar." dedi. "İki adım bile uzaklaşmadım. Sadece arkamı döndüm. Nasıl başarıyorsun bunu?" Sonra kollarımdan tutup beni yerden kaldırdı.

Ellerimi yavaşça birbirine vurup silkerken, "İyiyim, iyiyim." diye güvence verdim. "Acımadı bir yerim."

Ateş bana inanmadığını belli eden bir bakış attıktan sonra uzanıp ellerimi ellerine aldı. Avuç içlerimi kendisine çevirip kızarmış, hafif hafif zonklayan ellerime baktı. Kızılımsı kaşları çatılmışken eğilip güçlü bir nefesle ellerime üfledi.

Bu mesafeden ona bakarken, dokunuşlarını ve hatta nefesini hissederken beni öptüğü gerçeğini unutmak ya da en azından hatırlamamak öyle zordu ki... Yine beynimde dönüp duran aynı sahnenin içine hapsolmanın kıyısındaydım. Ateş beni tekrar kendine çeksin istiyordum. Tekrar gözlerimin içine o mesafeden baksın. Bir kere daha öpsün. Son kez öpsün. Son kez ama bir küçük kerecik daha. Şu dünyada ne kadar zaman vardı? Bunun bir dakikasını Ateş'le aramızdaki tüm engelleri yok etmeye harcayamaz mıydık? Beni bir kere öpmüştü ve dünyanın ekseni falan kaymamıştı. Bir kere daha öpse ne olurdu ki?

Bu isteğin içimi nasıl bir hızla ele geçirdiğini ve Ateş'le aramızdaki mesafenin bir delilik anında kolayca katledilebileceğini fark ettiğimde ani bir hareketle geri çekildim. "Ben iyiyim." dedim boğuk, tuhaf bir sesle. "Ama çok acıktım. Gidelim mi?"

13

Feza ve Ateş ile beraber alışveriş yapmak ölüm gibi bir şeydi. Neyse ki kimse ölmedi.

Gelin görün ki çapraz ateş arasında Azra ile ben epey hırpalandık. Ateş ilk beğendiği şeyi alıp gitmek isterken Feza denenmeden bir şey alınamayacağını söylüyordu. Kendisi denemek için bir sürü kıyafet seçmişti ama yalnızca bununla yetinmeyip Ateş'e de bir sürü gömlek denetmişti. Şahsen Ateş güzel kıyafetler denerken bir yere oturup onu izlemek benim şikâyetçi olduğum bir durum değildi. Her bir gömleğin Ateş'e ne kadar yakıştığına bakmaya önümüzdeki seneye kadar devam edebilirdim. Fakat bir mağazada geçen bir saatin ardından Ateş buna beş dakika daha tahammül edemeyeceğini belirtmiş ve lacivert bir gömleği Feza'nın suratına fırlatarak onu almak istediğini söylemişti. Öfkesini çok az belli eden bir insanın bu raddeye gelmesi kolay değildi. Bunun farkında olan Feza üstelemeye son verdi ama Ateş'in var olmayan zevkine ve moda anlayışına bir süre laf ettikten sonra kendisi için seçtiği kıyafetleri tek tek deneyip ayna

karşısında dakikalarca inceleyerek bize işkence etti. En sonunda elimizde poşetlerle pansiyona geri döndüğümüzde keyfi yerinde olan tek kişi de Feza'ydı.

Her birimizin duş alıp hazırlanması epey vaktimizi aldı. En sonunda ayna karşısında yine Azra'nın seçtiği kırmızı bir elbisenin içindeydim. Bu defa elbise daha günlük bir şeydi. Belimden itibaren bollaşan etekleri dizlerimin tam üstünde bitiyordu. Dekoltesi, yırtmacı ya da ensemin altındaki dövmeyi gösterecek bir açıklığı yoktu. Ayrıca Azra saçlarımı güzelce örmüştü. Derli toplu, tatlı bir kız gibi görünüyordum ki bu, Azra'nın görüntüsünün tam tersiydi.

Rastalı saçları omuzlarından geriye doğru dökülürken önden ikişer rastasını arkada birleştirmişti. Giydiği siyah elbise aslında hoştu. Ama onun altına giydiği örümcek ağına benzeyen siyah çoraplar ve postal tarzı botlar ile Azra Saykı olmaktan yine ödün vermiyordu. Sürdüğü bordo rujun onunla nasıl bu kadar bütünleşebildiğini anlamıyordum. Zira ben aynı rengi sürdüğümde hasta gibi görünüyordum. Biraz sonra radyoaktif madde kusacak gibi...

Dar elbisesinin eteklerini aşağı doğru çekiştirirken, "Nasıl görünüyorum?" diye sordu Azra.

"Harikasın." dedim. "Ama yine yaşlı teyzeleri evinin bodrumunda insan yemediğine inandırmakta güçlük çekeceksin."

Genişçe sırıttı ve omuz silkti. Birileri onun evinin bodrumunda insan yediğine inansa, bu Azra'yı hiç de rahatsız etmezdi.

Oğlanlarla holde buluştuğumuzda Feza'nın üzerindeki mürdüm rengi cekete bakıp iç geçirdim. Böyle bir rengi ancak Feza kendisine bu kadar yakıştırabilir ve desenli bir

gömlekle bu kadar rahat giyebilirdi. Saykı ikizlerine gerçekten bayılıyordum.

Arabaya bindiğimizde bu defa Azra ve ben arka koltuğa geçtik. Çünkü hâlâ Nehir Şener hakkında bulduklarımızı inceliyorduk. Gerçekten hayatını gözler önünde yaşayan birisiydi. Nasıl olmuştu da bir hırsızlığa bulaşmaya cesaret edebilmişti anlamıyordum. Ben bu olayların içine çekildiğimden beri sosyal medyada ölü taklidi yapıyordum mesela.

Gerçi şikâyet etmiyordum, Nehir'in böyle olması işimize yarıyordu. Sosyoloji bölümünü bitirdiğini, yüksek lisansını İzmir'de tamamladığını ve şimdi de doktora yapmakta olduğunu keşfedebilmiştik. Yeni başlamıştı. Yüksek lisansta yazdığı tezin soykırımlar hakkında oluşu beni pek de şaşırtmamıştı. Nihayetinde bir noktada saatle neden ilgilendiği ortaya çıkmalıydı, değil mi? Aradığımız cevap da buradaydı.

Tezinin bir kısmını okumuştum. Benim gibi özel olarak Amerika'daki Kızılderili soykırımlarıyla ilgilenmiyordu. Sadece bir alt başlık olarak incelemişti. Fakat yine de saatin ilgisini çekmesi çok doğaldı.

"Tez konusu üzerinden onunla muhabbet kurabilirsin." dedi Azra bana bakmadan. "Eminim ölüp giden zavallı insanlar hakkında konuşacak çok şeyiniz vardır."

Yüzümü buruşturdum. Bunun sebebi Nehir ile herhangi bir diyalog kurmak istemiyor oluşumdu. Kadının beni tanıma ihtimalini görmezden gelmek için çok çalışsam da gelemiyordum. Bir de Feza aklıma Nehir'in Ateş ile ilgilenebileceğine dair şüpheler soktuktan sonra kadın birden gözüme fazla güzel görünmeye başlamıştı. İri kahverengi gözleri ve dolgun dudaklarıyla hem sevimli hem de çekiciydi. Bunun tehlikeli bir kombinasyon olduğunu herkes bilirdi. Dünyada

hem sevimli hem de çekici kadınlardan daha iyi çok az şey vardı.

"Evet." dedim isteksiz bir sesle. "Bu mantıklı. Belki konuyu Kerim Gürsoy'a getirmenin bir yolunu da bulabilirim." Bu kısa yorumun ardından tekrar teze dönmüş, yazılara odaklanarak aklımdaki endişeleri ve vesveseleri görmezden gelmeye çalışmıştım.

Lansmanın yapılacağı yere geldiğimizde gerginliğim iyice ayyuka çıkmıştı. Gözlerim etrafta dolaşıp kitap tanıtımı için gelmiş insanları incelerken içimdeki sıkıntıyı bastıracak yollar arıyordum ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Ateş beni kollarına alıp biraz sarılsa rahatlardım aslında. Fakat mülteci istekler konusunda fazlasıyla bilgi sahibi olduğumuz için bu konuyu tekrar açmayacaktım.

"İşte şurada." dedi Azra başıyla sol tarafı işaret ederek. Kimi gösterdiğini bildiğim için dönüp bakma zahmetine girmedim.

"Tek başına mı?" *Ne olur sevgilisiyle olsun!*

"Evet, ikramlardan atıştırıyor."

Yüzümü buruşturdum, yine. Hâlâ Nehir'den tarafa dönmek için bir hamle yapmamıştım. Azra'nın bana dik dik baktığını fark edince, "Ne?" dedim düz bir sesle. "Daha yeni geldik."

Arkadaşım ciğerimi bildiği için tavırlarımın sebepleri olarak sunduğum bahaneleri itinayla görmezden gelebiliyordu. Beni çekiştirerek Nehir'den tarafa ilerlerken, "Bu işi ne kadar çabuk halledersek Nehir'den o kadar çabuk kurtulur, İstanbul'a o kadar çabuk döneriz." dedi fısıltıyla. "Ayrıca herkes senin Ateş'inin peşinde de değil. Paranoyakça davranma."

Azra'nın sağlı sollu tokatlarıyla biraz kendime geldim ve Nehir'e doğru yaklaşırken yüzüme küçük tebessüm kondurmayı başardım. Neyse ki sevgili dostum Azra'nın gereksiz neşesi bendeki açığı kapatacak kadar fazlaydı.

"Merhaba." dedi Nehir'in yanına varır varmaz.

Nehir, beklemediği bu ani selam karşısında küçük bir şaşkınlık ânı yaşasa da çabucak gülümseyip, "Merhaba." diye karşılık verdi.

Azra'nın konuya nereden gireceğini oldukça merak ederken elini uzatıp kendini tanıtmasını izledim. "Ben Azra Saykı."

Karşımızdaki kadın gülümsemesini bozmadan Azra'nın elini sıktı. "Nehir Şener ben de. Memnun oldum."

Mecburen ben de elimi uzatıp ismimi, ardından da memnun olduğumu söyledim. Sonra meydanı tekrar Azra'ya bıraktım.

Arkadaşım kaşla göz arası bana kaba etimden bir çimdik attıktan sonra Nehir'e, "Buraların yabancısıyız." dedi. "Lansmanı duyunca heyecanla geldik ama kimsecikleri tanımıyoruz."

"Öyle mi?" Nehir'in aniden beliren misafirperver havasının üstüne kusmak istedim. "Benim üniversiteden bir hocamın kitabı." dedi tatlı, gururlu bir sesle. "Çok severim kendisini."

"Demek hocanız..." Azra suskunluğum yüzünden anbean daha da öfkelense bile bunu gizlemeyi çok iyi başarıyordu. "Ne okumuştunuz?"

Nehir bu noktada hevesle kendi hayatını anlatmaya başladı. Önce sosyoloji okuduğunu söyledi, ardından Azra'nın sorduğu sorulara cevap olarak hangi üniversitede okudu-

ğundan, bölümünü ne kadar sevdiğinden bahsetti. Ardından konu, elbette Azra'nın yönlendirmesiyle, yüksek lisans ve doktoraya geldi. Nehir şevkle yüksek lisans tezinden bahsetmeye başlayınca arkadaşım sahte bir şaşkınlıkla araya girdi.

"Aa! Biliyor musun? Nehar'ın tez konusu da soykırımlar ile ilgili." Beni dirseğiyle dürtüp yüzüme imalı bir bakış attı. "Öyle değil mi Nehar?"

"Evet." dedim kibar bir sesle. "Amerika'daki Kızılderili soykırımları üzerine çalışıyorum."

Sonra Nehir ile aramızda ilgimi çektiğini itiraf etmekte çok zorlandığım bir sohbet gelişmeye başladı. Kendisi genel olarak soykırım dönemlerindeki toplum yapısı, toplumun mevcut yönetime karşı tepkileri gibi şeyleri araştırsa da o dönemlerdeki sanat ve düşünce yapısının gelişimiyle de ilgileniyordu. Tezinin bir kısmına göz attığım için bu konulardaki çalışmalarını azıcık ucundan biliyordum. Ve yine itiraf etmekte zorlanıyordum ama çalışmalarından epey etkilenmiştim.

Tam kendimi sohbete kaptırdığım sırada bize doğru yaklaşan adımlar dikkatimi dağıttı. Başımı çevirip bakmadan bile yaklaşanların Ateş ile Feza olduğunu anlamıştım. Yüz ifadem şekil değiştirip ekşi bir hal almasın diye bütün gücümü kullandım. Öyle ki Ateş'in gelip gülümseyerek, "Merhaba." deyişini izlemeye yetecek kadarı kalmadı elimde.

Nehir'in Ateş'e dönen bakışları izledim. Açık kahverengi gözlerinin beğeniyle ışıldaması, yüzündeki gülümseyişin aniden daha parlak bir hal alması ve yanaklarının hafifçe kızarması... Ben bu filmi biliyordum arkadaşlar. Öyle çok izlemiştim ki. Filmdeki esas kız sürekli değişmişti; bir bak-

mışsınız üniversiteden bir arkadaşım, bir bakmışsınız yazlıktaki komşumuzun kızı, bir bakmışsınız Hare'nin ders çalışmak için eve getirdiği arkadaşlarından biri... Kızlar hep değişiyor lakin Ateş, insanın yanaklarına tatlı bir pembelik veren cazibesiyle başrolde sabit kalıyordu. Ben bu filmi onlarca kez izlemiştim. Şimdi bir kere daha izlemeye gücüm var mıydı, bilmiyorum.

Ateş ile Feza'nın sırayla Nehir ile tanışmasını bekledim ama boşuna bir bekleyişti bu. Bizim soykırımlar ile alakalı sohbetimiz çoktan eriyip yok olmuştu. Esas kızımızın yeni bir odak noktası vardı ve ne yazık ki o Feza değildi.

Aklımdan bu saat işini başka nasıl çözebileceğimize dair düşünceler geçiyordu hızla. Acaba Nehir'i kaçırıp bir odaya kilitlemek ve her şeyi itiraf edene dek kuru ekmek ile beslemek işe yarar mıydı? Eğer bu işin arkasındakinin o olduğundan yüzde yüz emin olsaydım bu yöntemi denemekte sakınca görmezdim. Ama masum olma ihtimali de vardı ve durup dururken bir de adam kaçırma suçuyla karşı karşıya gelmenin lüzumu yoktu. Ben mahpustayken Ateş'i çok özlerdim çünkü.

"Harika bir tesadüf bu." dediğini işittim Ateş'in. Normalde konuştuğundan daha fazla konuşuyor olması onu tekmelemek istememe sebep oluyordu ve bunu benim için yaptığı gerçeği o anki öfkemi hiç yatıştırmıyordu. "Senin için güzel bir fırsat, değil mi Nehar?"

Değil Hüdavendigar, değil.

Tez meselesinden bahsettiklerini tahmin ederek, "Öyle gerçekten." diye mırıldandım. "Bu konu hakkında konuşacak birilerini bulmak çok güzel."

Sesimin her yerinden yapmacık bir samimiyet çabası akı-

yordu. Ama anlaşılan kimseyi rahatsız etmiyordu. Zira Nehir Hanım hâlâ gülümseyerek Ateş'e bakıyor ve sanki konuşan ben değilim de oymuş gibi davranıyordu. Ona bakıp yutkunmakta güçlük çekerken andan yavaş yavaş kopuyordum. En sonunda kendimi seneler öncesinde, unutmak için zihnimin en ücra köşelerine ittiğim, tozlu, paslı, karanlık bir anının içinde buldum.

Bakışlarımın pürdikkat kilitlendiği yerde iki kişi vardı. Biri kalbimin padişahı, içimdeki tüm kıtaların hükümdarı, hanlar hanı, sultanlar sultanı, haşmetli Ateş Arıkan'dı ki baktığım yerde olmasından büyük kıvanç duyuyordum. Onu izlemek beni sakinleştiriyordu. İyice uzayıp kıvırcıklaşmış kızıl saçları arasına tek elini daldırıp onları karıştırıyor, sonra bundan rahatsız olup eliyle düzeltmeye çalışıyordu. Ezbere bildiğim hareketlerini dakikalar boyu hayranlıkla seyredebilirdim.

Elbette tam yanında oturan ikinci bir kişi olmasaydı ve güzel manzaram içimde kaynayan kıskançlık lavlarıyla eriyip gitmeseydi...

Meyra Tekin.

Ateş'in yanında otururken öyle mutlu görünüyordu ki dikkatli bakarsanız başının üzerinden çıkan pembe kalpçikleri çıplak gözle görebilirdiniz. Durmadan bir o yana, bir bu yana savurduğu saçlarının ezkaza gelip parmaklarıma dolanmıyor oluşu üzücüydü. Zira o siyah telleri güzelce kavrayıp, saçlarına asılarak Meyra'ya tiz bir çığlık attırmak eğlenceli olabilirdi. Onun için de bir değişiklik olurdu hem. Dakikalardır Ateş'in söylediği şeylere attığı yapay kahka-

halardan sonra ona da iyi gelirdi şöyle esaslı, gerçekçi bir tepki. Ama olmuyordu işte. Saçları o savururken Ateş'in koluna çarpıyor, fakat benim parmaklarıma dolanmaktan beri duruyordu.

"Kıza neden öyle bakıyorsun?"

Ablam Bahar'ın ani sorusuyla bakışlarım odağını kaybetti. Bir an bocalayarak küçük bir şaşkınlık ânı yaşasam da hızlıca toparladım ve omuz silkerek, "Hoşlanmıyorum ondan." dedim. "Beni rahatsız ediyor."

Gerçekleri söylemek insanları esas noktadan uzaklaştırırken yalanlardan daha çok kullandığım bir yöntemdi. Meyra'ya olan nefretimi açıkça belli ettiğimde insanlar bunu Ateş'le bağdaştırmadan önce başka ihtimalleri düşünmeye daha çok açık olurlardı. Ya da en azından ben onları kendi uydurma sebeplerimle yönlendirebilirdim. Ateş'e olan sevdamı yanardağımın diplerinde gizleyeceğim derken bu iplerin en usta cambazı olmuştum farkında bile olmadan.

"Gayet tatlı bir kız." dedi Bahar gözlerini kısarak. "Nesinden rahatsız oluyorsun?"

Ateş'e bakan gözlerinden, Ateş'le konuşan ağzından, Ateş'in koluna dokunan parmaklarından ve savurup durduğu saçlarından. Hatta Ateş'in yanında aldığı nefesten, damarında dolaşan kandan, uzayda kapladığı hacimden. Kısacası her şeyinden rahatsız oluyordum ama ablama cevap olarak sadece, "Saçlarını savurup durması sinirimi bozuyor." dedim. "Bir de kelimeleri uzatarak konuşuyor. Böyle tiplerle niye arkadaşlık ediyoruz biz?"

Ablam bir an duraklayıp dudaklarını büktü. Anladığım kadarıyla Meyra'nın sesli olarak saydığım yönlerinden o da pek hazzetmiyordu fakat bunu dile getirmeyecek kadar

yumuşak kalpli birisiydi. Bu yüzden omuz silkip "Hare'nin arkadaşı." demekle yetindi. "Biliyorsun, o arkadaş edinmekte biraz sıkıntı çekiyor. Bu yüzden edindiği arkadaşlara iyi davranmamız lazım."

"Biz Hare cadısının neyine yetmiyoruz acaba?" diye homurdandım elimde olmadan.

Ablam ise "Nehar!" diye ikaz etti.

Hare'nin, her nereye kaybolduysa bir an önce ortaya çıkıp çok sevgili arkadaşını başımızdan, yani Ateş'in başından almasını öyle çok istiyordum ki. Fakat sinsi kızıl ne işler peşindeyse ortalıkta görünmüyordu. Meyra'ya kapıyı bile ben açmıştım. Çok tatsız bir andı.

Ela ile kahverengi arasına sıkışıp kalmış bakışlarını – kendisi yeşil gözlü olduğunu iddia ediyordu ama değildi– üzerimde dolaştırıp, "Sen de mi buradaydın?" demişti.

"Ben hep buradayım." derken yüzüne dik dik, ifadesizce bakmayı başarabildiğim için kendimle gurur duyuyordum.

"Öylesin gerçekten." diye mırıldanarak içeri girmesi ona çelme takmak istememe sebep olmuştu. Ama böyle çaylak hataları yapıp kendimi bu kız karşısında suçlu durumuna düşürmeyecek kadar aklı başındaydım.

Yine de şu an, Ateş'le baş başa konuşup gülüştüklerini izliyorken keşke çaktırmadan bir çelme takıverseydim diye yakınmıyor değildim. Belki gürültü patırtı Hare'nin dikkatini çeker ve gelip misafiriyle ilgilenmesini sağlardı. Zavallı Ateşciğim de Meyra'nın tacizci tavrından korunmuş olurdu.

Nihayet merdivenlerde bir ayak sesi duyunca rahat bir nefes alarak o yöne döndüm. Pijamaları içinde, elinde bir kahve fincanıyla aşağı inen Hare'yi görünce kaşlarımı çattım.

"Bu ne sorumsuzluk Hürrem Sultan?" dedim yüksek ses-

le. Odadaki herkesin Hare'yi fark etmesini istiyordum. Odadaki herkes Hare'yi fark etsin ve Ateş'ten uzaklaşsın artık... Lütfen. "Burada misafir beklerken sen nerelerdesin?"

Hare yanıma yaklaşırken kaşlarını çatıp, "Ne misafiri?" diye sordu.

Neler döndüğünü anlamam üç saniyemi dahi almadı. Hare'nin bir misafirden haberi dahi yoktu çünkü Meyra Kazıklı Voyvoda'sı buraya habersiz gelmişti. Amacı da Hare'yle arkadaşlık etmek falan değil, apaçık bir şekilde yârim Ateş'e yürümekti. Kapıda o çelmeyi takmadığım için öyle çok pişmandım ki...

Meyra, Hare'yi fark edince hızla yerinden fırladı. Yüzünde küçülen bir tebessüm ile onun yanına gidip boynuna sarıldı ve dün uğrayacağından bahsettiğini hatırlatmaya çalıştı. Hare bunu nasıl da unutmuştu? Cevap çok açıktı arkadaşlar... Hare'yi tanıyan herhangi biri, onun herhangi bir şeyi unutmayacağını çok iyi bilirdi.

Yine de kendisi iyi kalpli birisi olduğu için Meyra'nın ayan beyan ortada duran yalanını sesli bir şekilde ifşa etmedi. Onu odasına davet ederek de beni içinde debelenip durduğum bataklıktan kurtardı.

İçimde Hare'ye karşı derin bir minnettarlık yükselirken Meyra saçlarını savurarak Ateş'e döndü, genişçe gülümsedi ve "O zaman hafta sonu maçta görüşürüz." dedi. Aynı saniye içerisinde kıskançlık hissinin korkunç lavları içimde yükselmiş ve yükselecek olan diğer bütün duyguları alaşağı edip kalbimi eritmeye başlamıştı.

Yâdıma düşen anıyı geldiği yere gönderebilmek için sertçe yutkundum. Ama başarılı olamadım. O an kendimi nasıl da teselli etmeye çalıştığım, nasıl tüm güzel olasılıklara sıkıca sarıldığım da geldi aklıma. O günden sonra Meyra'nın hayatımıza daha çok dâhil oluşu da. En sonunda Ateş'in onu kız arkadaşım diye yanımıza getirişi de. Dört cepheden taarruza maruz kalınca orada daha fazla duramayacağımı hissettim. Muhabbet zaten bensiz de ilerlemekteydi. Kimsenin fark etmeyeceğini umarak geri çekildiğim ve derin nefesler alacağım bir köşeye doğru harekete geçtiğim sırada kolumda bir dokunuş hissettim.

"Nereye gidiyorsun?" diye soran Ateş'in sesi az kalsın dizlerimin bağının çözülmesine, yere düşüp kalmama sebep olacaktı. Ama beni durdurup sormasaydı da bir köşede kan kaybından ölüp kalabilirdim.

"Lavaboya." dedim hızlıca. "Hemen döneceğim."

Dokunuşu tenimden uzaklaştı. Minik baş sallayış ile beni onayladıktan sonra gitmeme müsaade etti. Lavaboya doğru titreyen adımlarla ilerlerken bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Şimdi bu bakışlardan güç alıp, kendimi güzelce toparlayıp, bütün kötü anıları çıktıkları sandıklara kilitleyip lansmana geri dönecektim. Geri dönüp Nehir'in karşısında yıkılmadan duracaktım. Çünkü ben Sultan Birinci Nehar'dım ve girdiğim bu savaştan galibiyet ile ayrılmak zorundaydım.

14

Lansmanın bu kadar sıkıcı geçeceğini tahmin ediyordum ama yine de sonlarına doğru öyle çok bunalıp, öyle çok kıpırdandım ki Azra beni dürtüp rahat durmamı söylemek zorunda kaldı. Rahat durmak istemiyordum. Bu saat işini artık çözmek, İstanbul'a dönmek ve kalan vaktimi tarih kitaplarıyla Ateş'e bölüştürmek istiyordum. Ateş'i alıp Nehir'den çok uzaklara kaçırmak istiyordum. Artık İzmir'de olmak istemiyordum ve bütün bunların gerçekleşmesi için önce lansmanın bitmesi gerekiyordu.

Nihayet yazar, misafirlere geldikleri içip teşekkür edip sohbete ikramları tadarken devam edebileceğimizi, imza almak isteyenlerin kitaplarını imzalayabileceğini söylediğinde derin bir nefes verdim ve kimseyi beklemeden ayağa fırladım. Gözlerim kalabalıkta Nehir'i aradı. Kendisine çok meraklı değildim fakat bu işi bitirmek için ona ihtiyacımız olduğunu biliyordum. Bu lansmanda bir ilerleme kaydedemezsek Nehir'in karşısına çıkmak için yeni bir yol arayışına girmek zorunda kalacaktık ki bu da işime gelen bir durum değildi.

Bu yüzden kararlı adımlarla Nehir'e doğru ilerlerken üzerimdeki ölü toprağını da silkeledim. Nehir, Meyra değildi; Ateş de her göz süzenin peşine takılan bir adam değildi. Saçma sapan kuruntularla kendimi üzüp durmayacaktım. En azından çok üzmeyecektim. Biraz üzebilirdim yine. Söz veremiyordum doğrusu.

Onun hocasından uzaklaşmasını beklediğim bir küçük dakikanın ardından yanına gidip, "Güzel lansmandı." dedim. "İmza almak için sabırsızlanıyorum ama sanırım biraz imza sırasının azalmasını bekleyeceğim."

Nehir de yazarın başına üşüşen insan topluluğuna bakıp, "Sanırım ben de daha müsait bir zamanı kollayacağım imza almak için." dedi. Sonra bana döndü. Kahverengi bakışlarında samimiyet ve merak göze çarpıyordu. "Biliyor musun? Eğer böyle ortamları seviyorsan seni hafta sonları toplandığımız kulübümüze davet edebilirim. Genelde sosyal bilimler okumuş insanlar var kulüpte. Tarih okuyan birkaç kişi de var. Hem onlarla tanışırsın hem de farklı alanlara ilgin varsa yeni fırsatlar bulmuş olursun. Ne dersin?"

"Harika olur!" dedim gözlerim parlayarak. Ayağıma kadar gelmiş bu fırsatı geri çevirecek değildim. Ben onu beraber çıkacağımız bir yemeğe davet etmeye niyetliyken teklifin ondan gelmesi çok daha iyi olmuştu. Böylelikle ben de çok şüphe çekmeyecektim.

Nehir genişçe gülümsedi. "Bu hafta sonu kulüpten bir arkadaş yeni işletmesinin açılışını yapacak. Torbalı taraflarında dağ evleri işletmeye başlıyor. Açılış için bizleri davet etti. Bir akşam kalacağız. Sen de arkadaşlarınla birlikte gelebilirsin. Daha samimi bir ortamda kaynaşmak senin için de kolay olur."

Arkadaşlarımla birlikte... Elbette Nehir beni değil, aslında Ateş'i davet etmek istiyordu ama bunu direkt olarak söyleyemediği için ben harika bir aracı oluyordum. Samimi ortam, kaynaşmak falan bunlar hep alt metinli kelimelerdi.

"Çok güzel olur." dedim içimde kaynayan kıskançlık lavlarını görmezden gelerek. "Bu cumartesi mi?"

"Evet. Eğer telefon numaranı verirsen sana adresi ve saati iletirim. Davetiye gerekmiyor zaten, sizi orada ben karşılarım."

Bu kısa diyaloğun ardından kitap imzalatma bahanesiyle Nehir'in yanından ayrılıp bizimkilerin yanına döndüm. Aramızda geçen konuşmadan kısaca bahsettikten sonra pansiyona geri dönmeyi önerdim. Bunun sebebi çok yorgun olmamın yanında, bir de böyle kalabalık yerlerde görülmenin tehlikeli oluşuydu. Kaç gündür İzmir'de fink atıyorduk ve bir yerlerde birilerinin bizi kovalamaya başlaması an meselesiydi. Bunu ne kadar geciktirebilirsek o kadar iyi olurdu. Nehir'in beni tanıdığına dair bir işaret yoktu ve şansımızı daha fazla zorlamasak güzel olurdu.

"Benim de güzel haberlerim var." dedi Feza. "Nehir'i tavlamamış olsam da işe yarar bir şeyler buldum. Hem de Kerim Gürsoy hakkında." Sonra bana kısık gözlerle bakarak ekledi. "Bir şeyler başarmak için bedenimi kullanmak zorunda değilim."

Onun bu tavrına elimde olmadan kıkırdarken, "Ne öğrendin anlatsana." dedim. Kerim Gürsoy ismi beni heyecanlandırıyordu.

"Kerim Bey İzmir'de yapılan bir kültür merkezi projesinde başdanışmanmış. Bilin bakalım projenin yüklenici inşaat firması kime ait?"

Kısa bir an ihtimalleri düşündüm. "Kime? Tanıdık birine mi?"

Azra ise ikizinin zihninden bilgiyi telepatik bir şekilde almış olacak ki hevesle olduğu yerde zıpladı. "Bize ait! Bize ait, değil mi?"

Feza sırıtarak başını salladı. "Babamın istediği gibi şirket işleriyle daha yakından ilgileniyor olsaydım bu bilgiye erişmemiz bu kadar uzun sürmezdi muhtemelen." derken yüzünde keyifli ve yaramaz bir tebessüm vardı.

Ben hevesle ellerimi çırptığım sırada, "Fazla şanslıyız." dedi Ateş sakince. "Bu durum pek hoşuma gitmiyor doğrusu."

Ortamın neşesi ani bir şüphe ile geri çekilirken hepimiz Ateş'e döndük. Yüzündeki ciddi ifadeden bu mevzu hakkında sahici endişeler taşıdığını görebiliyordum. "Çok da şanslı sayılmayız." dedim biraz onu, biraz da kendimi rahatlatmak amacıyla. "Yani İzmir'e geldiğimiz ilk üç gün elimiz tamamen bomboştu. Buraya kadar kazarak ilerledik. Bu şanssa bile hak ettiğimizi düşünüyorum."

"Ben de öyle." diyerek bana katıldı Feza. Sonra Ateş'e hoşnutsuz, buz gibi bir bakış yolladı. "Sırf sen kuru havadan nem kapıyorsun diye başarılarımıza gölge düşürmeyi reddediyorum."

Ateş gözlerini devirdi. Bazen Feza'yı, Ateş'ten böyle net ve keskin tepkiler alabildiği için kıskandığımı hissediyordum. *İlla her lafınıza muhalefet mi edelim Şehzade Ateş?*

"Ben sadece dikkatli olalım diyorum." dedi Feza'ya değil de bana bakarak. "Peşimizdekileri hafife almayalım. Bu insanlar senin peşinden İstanbul'a adam gönderdiler. Şu an bizi izliyorlarsa buna hiç şaşırmam."

Bu ihtimal tüylerimi ürpertirken Ateş'in endişesini yok

sayamadım. Adamları tanımıyorduk. Elleri nereye kadar uzanıyor bir fikrimiz yoktu ve gerçekten de son iki gündür çok mu şanslıydık acaba? "Tamam." deyip iç geçirdim. "Dikkatli olacağız. Bir an önce pansiyona dönmekle buna başlayabiliriz."

Arabaya doluşup pansiyona geri dönerken herkesin kafası karışık gibiydi. Azra arka koltukta başını omzuma yaslayıp İstanbul'a döndüğümüzde neler yapacağımızdan bahsetmeye başladığında onun da en az benim kadar endişeli olduğunu anlamıştım. İzmir'de geçirdiğimiz her gün gerginliğim bir kat daha artıyordu. Bir an önce bu meselenin kapanmasını öyle çok istiyordum ki...

Eğer eve sağ salim dönersek bir daha kimsenin işine burnumu sokmayacaktım. Bahar'ın elbiselerini çalıp giydikten sonra üstüme bir şeyler dökerek kıyafetlerini mahvetmeyecektim. Hare ne zaman isterse saçını örecektim. Abimin çocukluk fotoğraflarını bulup kız arkadaşına atarak onu rezil etmekten de vazgeçecektim. Eğer sağ salim eve dönersek artık çok uslu bir kız olacak, macerayı yalnızca tarih kitaplarının sayfalarında arayacaktım.

Bunları düşünürken bakışlarım dikiz aynasına takıldı. Bir an için Ateş'le aynada göz göze geldik. Tekrar yola dönmesi gereken âna kadar mavi bakışları gözlerimde oyalandı ve ben o kısacık anda kendimi boyumdan büyük bir söz verirken buldum.

Eğer eve sağ salim dönersek Ateş'e ilan-ı aşk edecektim!

Eve dönmeyi, bunu bir an önce ve sağ salim yapmayı öyle çok istiyordum ki... Bu saat hırsızlığı olayı Ece Nehar Erarslan'ın jübilesi olacaktı. Bundan sonra mütevazı bir hayat yaşayacak ve kalbimdeki sevdayı artık tek başıma sırt-

lanmaya son verecektim. Eğer sağ salim bu şehirden çıkabilirsek çok farklı bir insan olacaktım.

Pansiyona döndüğümüzde Azra hemen makyajını çıkarıp pijamalarını çekerek yatağa atladı ve beni de dizi izlemek için yanına çağırdı. Fakat onun izlediği tuhaf dizileri takip etmiyor oluşum bir kenara, herhangi bir şey izleyecek kadar sakin bir zihne sahip değildim. Bu yüzden teklifini geri çevirdim ve üzerimi değiştirdikten sonra gidip çocuklarla takılacağımı söyledim.

Pijamalarımı giyip yüzümdeki makyajdan kurtulduğumda günün yorgunluğu üstüme çöküverdi. Üzerime bir hırka alıp yan odanın kapısına gittiğimde omuzlarım çökmüştü. Kapıyı çaldım. Birkaç saniye sonra yaklaşan adım sesleri duyuldu ve kapı açıldığında karşımda Feza'nın yakışıklı yüzü belirdi.

"Selam." dedi beni içeri alırken. Duştan yeni çıkmış olmalıydı ki sarı saçları ıslaktı. Üzerinde bol, uzun kollu siyah bir tişört ile kırmızı bir eşofman altı vardı. Kendi evi dışında hiçbir yerde yere çıplak ayakla basmayı sevmediği için beyaz bir spor ayakkabıyla dolaşıyordu odanın içinde. Bu ayakkabıları da bu odadan başka bir yerde giymediğine emindim. Bu tavırlarıyla zavallı Ateş'i delirtiyor olmalıydı. Sevgili yârim, benim başımıza açtığım belalar yüzünden ne çok çileye katlanmak zorunda kalıyordu.

"Selam." dedim odanın içinde ilerleyip sorgusuz sualsiz Ateş'in yatağına çökerken. "Ateş yok mu?"

Feza bir fön makinesini –ki bunu yanında kendisi getirmiş olmalıydı- prize takarken sırıtarak, "Aynı anda odada bulunmamak için çok çaba sarf ediyoruz." dedi. "Yine bir yerlere bir şeyleri yumruklamaya gitmiştir."

"Çok üstüne gidiyorsun Ateş'in." dedim kaşlarımı çatarak. Kendimi komşunun oğlunu azarlayan anneler gibi hissediyordum ama elimde değildi. Eğer yapabilseydim Ateş'le uğraşmaması için Feza'nın ağzını bantlardım.

Feza dudaklarını büzüp yapmacık bir sesle, "Aman aman." diye mırıldandı. "Kıyamıyor musun sevdiceğine?"

Kalbimdeki volkandan haberdar olan nadir insanlardan biri de Feza'nın ta kendisiydi. Kimse ona bunu söylememişti. Ne ben ne de Azra. Ama o, bir şekilde öğrenmeyi ya da keşfetmeyi başarmıştı. Hiçbir zaman bir diyalogun içinde direkt olarak bu mevzudan bahsetmemiş olsak da arada bana attığı imalı bakışlarla ya da sözlerle bildiğini belli ediyor, hatırlatıyordu.

"Kıyamıyorum." diye cevap verdim yanaklarımın utançla ısınmasına aldırmadan. "Ama asıl seni düşünüyorum. Bir gün ters ânına geleceksin ve tek yumrukta bayıltacak seni."

Feza bu sözlerime cevap olarak sırıttı ve fön makinesini çalıştırdı. Kısa bir kurutma seansının ardından hafifçe nemli bıraktığı saçlarını eliyle geriye attı, sonra da gelip tam karşıma oturdu. Bakışları birkaç saniye sessizce yüzümde dolaştı. Ne aradığını bilmiyordum ama Feza'yı, birine boşu boşuna bakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Endişeli olduğunu biliyorum." dedi ondan çok fazla görmediğim bir ciddiyet ve olgunlukla. "Saat meselesinin seni gösterdiğinden daha çok gerdiğini biliyorum. Nehir'in Ateş'e olan ilgisinden nefret ettiğini de biliyorum."

Bunu hatırlattığında kendimi tutamadan yüzümü buruşturdum. Feza'nın omzuna bir yumruk indirmeyi de ihmal etmedim. "Nehir'i tavlayıp beni bundan kurtarabilirdin!"

Başını iki yana salladı. "Doğal bir cazibem olduğunu ve

bir ortama girince hoş karşılandığımı biliyorum. Ama sen de biliyorsun ki yüksek standartlarım beni uzun vadeli insan ilişkilerinden geride tutuyor." Buz mavisi bakışlarını o kendine has şekilde kısıp yüzümü süzdü. Sıradaki sözlerin beni beklemediğim bir yerden vuracağını bu bakış ile tahmin edebiliyordum. "Bu yüzden çok fazla yakın arkadaşım yok. Olanlar da saçma sapan sebepler yüzünden beni terk edip iki sene şehrime uğramıyorlar."

Sözleri içimde bazı duyguların çatlamasına, o çatlaklardan dışarı eskimiş bir hüznün taşmasına sebep oldu. İzmir'deki yüksek lisans mevzusu sırasında ardımda bıraktığım tek kişi Ateş değildi. Ailemden ve diğer arkadaşlarımdan da uzun aralıklarla ayrı kalmıştım. Azra bu konuda bana gönül koyduğunu başlarda dile getirdiği için onun gönlünü bir şekilde almayı başarmıştım ama Feza bu meseleye dair ilk defa konuşuyordu. Onu incittiğimi ilk defa fark ediyordum.

"Amacım seninle arama mesafe koymak değildi." dedim içtenlikle. "Bunu biliyorsun."

"Amacın bu değildi ama sonuç bu oldu."

Sesindeki soğukluk ve keskinlik kalbimi kırdı. Haklı olduğunu bildiğim için bu kırık yüzünden onu suçlayamadım. Dudaklarımı bükerek, "Özür dilerim." derken zaten ağlamaya yer aradığım için gözlerim hemen doluvermişti. "Özür dilerim Feza. Seni çok özlediğimi söylersem barışır mıyız?" Bunu söyledikten sonra ciddi olduğumu göstermek için ona kollarımı uzattım.

Feza bir iki saniye soğuk duruşunu bozmadan yüzüme bakmayı sürdürse de çok fazla dayanamadı. Dudaklarına dolanan çarpık bir gülüşle ileri uzanıp, "Ben de seni özledim kraliçe." dedi. "Eğer bir daha böyle saçmalıklar yapmazsan seni affederim."

İçimde biriken duyguların taşacak yer aramasından olsa gerek Feza'nın sarılışı içimdeki barajın duvarlarını yıktı. Zaten dolmuş gözlerimden yaşlar akmaya başlarken nereden çıkıp geldiğini anlamadığım bir hıçkırığı dudaklarımdan kaçırıverdim. Böyle bir anda ağlamaya başladığıma inanamıyordum ama kendimi durduramıyordum da.

Feza ağladığımı fark ettiği ilk an bir şaşkınlık duraksaması yaşasa da durumu çabucak toparladı. Bana sarılmaya devam ederken, "Ağlamayı kes." dedi. "Sen tarihte hiç sümüklü kraliçe gördün mü?"

Sözleri beni kısa bir an için güldürse bile dediğim gibi, içimdeki barajın duvarları yıkılmıştı ve duygu selinin önüne geçmek imkânsızdı. Zaten ben de çok direnmedim. Özgürce ağlayabileceğim bir omuz bulduğum için sevinerek ne kadar gözyaşım varsa akıttım. En son biraz sakinleşerek geri çekildiğimde Feza tişörtünü çöpe atması gerektiğinden, sümüklerimle onu mahvettiğimden bahsediyordu.

Burnumu çekerken omzuna bir yumruk daha attım. "Kapar mısın şu çeneni. Bir dostluk ânını mahvediyorsun."

Sarı kaşlarını hoşnutsuzlukla çatsa da tişörtünün kolunu eline kadar çekti. "Gel de dostluğumuzu tam olarak taçlandıralım o zaman sümüklü." deyip uzandı ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarımı silmeye girişti.

Ona itiraz etmeye, yüzümü yıkamaya gideceğimi söylemeye hazırlanır ve bir yandan da kıkırdarken odanın kapısı açıldı. Ateş küçük bir spor çantasıyla, hafif terli bir şekilde odaya girdi. Feza ile beni gördüğünde durakladı ve kaşları bir saniyeliğine çatıldı. Ardından çantayı yere bırakırken bana bakarak, "Ne oldu?" diye sordu. "İyi misin? Neden ağladın?"

Feza beni bırakıp ayağa kalktı ve gözyaşlarımla ıslanan tişörtü tek hamlede üzerinden çıkartırken, "Benim odadan çıkma sıram geldi." dedi. Sonra Ateş'e dönüp ekledi. "Umarım geldiğimde uyumuş olursun da ben de rahatça yatağıma gidebilirim."

Tişörtünü hızlıca değiştirip odadan çıkan Feza'nın ardından Ateş gelip yakınıma bir yere oturdu. Mavi bakışları yüzümü arşınlarken ben de yanaklarımı kuruluyordum ellerimle.

"Neden ağladın?" diye sordu bir kere daha. Sesi başımı okşar gibi yumuşacık çıkıyordu. Sesinin bu tonunu çok iyi hatırlıyordum, bu sesle bana kaç kez teselli verdiğini ise bilmiyordum. On mu? Yüz mü? Bin mi?

"Bir şey yok." dedim utandığım için gülmeye çalışarak. "Sadece çok bunaldım. İnsan Feza'yla konuşurken duygulanacağını düşünemiyor ama oluyor böyle şeyler."

Ateş sanki dakikalar önce çıkıp giden Feza'yı görebilecekmiş gibi uzun uzun kapıya baktı. Sonra bana dönüp, "Midye yemeye gidelim mi?" diye sordu.

Elimde olmadan sırıttım. Ateş'le beraber bir yandan ağlayıp bir yandan midye yediğim onlarca an gözümün önüne geldi. İnsanlar üzgünken bazı yiyeceklerle bu üzgünlüğü taçlandırmak ister. Kimi dondurma kaşıklar, kimi çikolata yer, Zeynep'in tercihi mesela çiğ köftedir. Benimkisi ise midyeydi. Ne zaman beni üzen, ağlatan, delirten bir şeyler olsa birileri alır, beni midye yemeye götürürdü. Bu birileri genelde Ateş ya da Efe olurdu. Çünkü en az kavga ettiğim insanlar onlardı.

Burnumu çekerken, "Olur." dedim kelimeyi uzatarak. "En son ne zaman yemiştik, hatırlıyor musun?"

"İki sene öncesinin nisan ayıydı." diye cevapladı Ateş beklemediğim bir çabuklukla. "Niye ağladığını bana hiç anlatmamıştın. Kızsal bir mesele demiştin. O neyse artık... Beraber Eminönü'ne gitmiştik. Üzerinde benim gri kapüşonlum, altında da çiçek desenleri olan bir pijaman vardı. Yarım tepsi midye yemiştin ağlayarak."

Gülümsedim. Tam olarak Ateş'in anlattığı gibi olmuştu gerçekten. Ağlamamın sebebini de ona söylememiştim çünkü o sebep Ateş'in ta kendisiydi. Meyra'nın hayatımıza iyice girdiği o günlerde uçan kuşa hislenen, üzgün, ağlak bir kıza dönmüştüm. İnsanlara derdimi söyleyemediğim, açıp göğsümü içimde taşan lavları gösteremediğimden herkes beni ağlamak için saçma sapan sebepler bulan huysuz bir insan zannediyordu ama pek de umursamıyordum açıkçası. Derdimi bilip bana acımalarından, üzülmelerindense bunu tercih ederdim.

"Bu sefer bütün tepsiyi yiyeceğim." derken Ateş'e doğru eğildim.

O da bana doğru eğildi. Yanağımda kalmış bir ıslaklığı kocaman eliyle silerken, "Yerken ağlamayacaksan olur." dedi.

Yanağımdaki dokunuş içimdeki barajı tekrar gözyaşlarıyla doldururken gözlerimi kırpıştırdım. "İlk yarısında ağlarım belki."

Ateş sıkıntıyla iç geçirdi ama "Tamam." dedi. "Burnunu silmek için Feza'nın tişörtünü kullanırsan anlaşırız."

Feza'nın o tişörtü zaten çöpe atacak olduğunu bildiğimden gülerek, "Anlaştık." dedim. Sonra Ateş bana sweatshirtlerinden birini verdi. Pijamamın üstüne giyip kapüşonunu başıma geçirdim. İki sene önce nisan ayında neredeysem

işte bugün de tam aynı noktadaydım. Ateş için ağlarken Ateş'le beraber midye yemeye gidiyordum. Üzerimde onun kokusunu taşıyan bir kıyafet vardı. Kalbim yine lavlar altında, erimiş durumdaydı. Bunca zamana ve mesafeye rağmen Ateş'ten öteye bir adım bile atamamıştım.

15

Nehir'in davet ettiği açılışa Ateş, ben ve Azra gidecektik. Feza dağın başındaki bir evde hiçbir koşulda bulunmak istemediğini, ayrıca Kerim Gürsoy'a giden bir yol bulmuşken bu işin peşini bırakmayı düşünmediğini söylemişti. Ateş onun geride kalmasına dünden razıydı. Azra biraz huysuzlansa bile en sonunda ikna olmuştu. Hatta o da Feza'yla kalmayı önermişti ama Azra'ya benim daha çok ihtiyacım vardı. Eğer yanımda, içimdeki kıskanç Nehar'ı ara sıra tokatlayıp gerçek dünyaya döndürecek birisi olmazsa bu dağ evi operasyonunda başarısız olabilirdik. Bu yüzden hiçbir itiraza fırsat bırakmadan onu peşimde sürüklemiştim.

Nehir'in bana mesaj ile gönderdiği adres şehrin epey dışındaydı. Yaklaşık bir saat süren bir araba yolculuğu Azra ile benim düşük çenemizin asla durmadığı kısa bir mola ânına dönüşmüştü. Önce saat meselesi hakkında uçuk kaçık teoriler üretmiş, sonra her nasılsa ortak tanıdıklarımızdan ve onların hayatlarındaki gelişmelerden bahsetmeye başlamıştık. Hayır, dedikodu değildi bu. Yalnızca uzak kaldığımız hayatlara dair bilgilerimizi güncelleyen modern bir sohbetti.

Ateş tüm bu süre boyunca ara sıra lafa karışsa da genel olarak yüzünde sık sık beliren tatlı bir gülüşle bizi dinlemeyi seçmişti. Tüm bu hengâmenin ortasında sanki hayatımızdaki her şey çok normalmiş gibi davrandığımız bir saat geçirmiştik kısacası. Nehir Şener bir kere daha sahneye çıkmadan önce, böyle keyifli bir yolculuk bana çok iyi gelmişti.

Verilen adrese geldiğimizde Nehir söz verdiği gibi bizi karşıladı. Üzerinde lacivert, hoş bir elbiseyle oldukça güzel görünüyor, gülümseyişiyle parıldıyordu. Bize sıcak bir karşılama sunduğu sırada istemeden de olsa göz ucuyla bakarak Ateş'in tepkisini kontrol ettim. Onun yüzünde de parıldayan bir gülümseme göreceğim diye aklım çıkıyordu ama sıra dışı hiçbir şey göremedim. İnsanlara her zaman sunduğu kibar tebessümünden ötesi yoktu yakışıklı suretinde. Bu da gönlümdeki yükü epey hafifletmişti.

"Tam zamanında geldiniz." dedi Nehir bize kalacağımız dağ evini gösterirken. "Bir saat sonra akşam yemeği için Rıfat'ın evinde toplanacağız. O zamana kadar yerleşip biraz dinlenebilirsiniz."

Akşam yemeği için erken bir saat olsa da bir şeyler yeme fikri kulağa hoş geliyordu. Zira kahvaltıda karnını çok doyurabilen insanlardan değildim. Hele gerginken iki lokmadan fazlasını yiyemiyordum. Yeni bir öğüne fırsat bulamadan yola çıktığımız için de kahvaltıdan sonra bir şey yiyememiştim. Birazdan Azra'nın kolunu kemirmeye başlayabilirdim yani.

Bir dağ evinde dördümüz kalacaktık. Üç oda vardı. Çift kişilik odayı Azra ile ben alırken yanımızdaki odaya Ateş yerleşecekti. Ateş'in odasının tam karşısında ise Nehir'in odası vardı. Nehir ile Ateş'in aynı evde kalacak olması beni

rahatsız etse de buna itiraz edecek lüksüm yoktu. Hem alt tarafı bir geceydi. Yarın buradan ayrılacaktık ve eğer işimizi iyi yaparsak Nehir'in bu işin içinde olduğuna dair güzel bir kanıt bulup bu meseleyi sona ulaştırmada büyük bir adım atmış olacaktık. Belki de bir daha asla Nehir'i görmemiz gerekmeyecekti.

Planımız Nehir'i biraz daha yakın takibe almak, eşyalarını karıştırmak, hatta yapabilirsek cep telefonuna ya da bilgisayarına girebilmekti. Son ikisini nasıl yapacağımız konusunda hiçbir fikrim yoktu. Eğer Hare yanımızda olsaydı mutlaka bir yolunu bulurdu ama burada değildi. Dolayısıyla ilkel birkaç metot deneyip işe yaramasını ummaktan başka şansımız yoktu.

Azra ile odamıza girdiğimizde yanımda getirdiğim sırt çantasını yatağın üstüne bırakıp hızlıca odayı kolaçan ettim. Sade bir dekorasyonu vardı. Üç kapılı bir gardırop, yatak başlarında birer küçük komodin, köşeye koyulmuş küçük bir masa ve iki sandalye, beş raflı bir kitaplık... Hepsi bu kadardı.

"Nehir'in odasının hemen karşımızda olması harika bir şey." dedi Azra. "Siz Ateş'le beraber Nehir'i oyalarken ben odaya girip etrafı karıştırabilirim."

Sanki her an birileri bizi duyabilecekmiş gibi tedirginlikle etrafa bakındım. "Bağırarak söylesene Azracığım. Pencerenin önünden geçen adamlar bizi duyamadı."

Azra gözlerini kısarak bana huysuz bir bakış attı. "Sen bu son bir haftada iyice paranoyak bir insana dönüştün, farkında mısın?"

Farkındaydım. Ama bu, geçerli sebepleri olan bir dönüşümdü. "Sadece bu iş bir an önce bitsin istiyorum." dedim

yatağa çökerken. "Şu ara şansımız yaver giderken Nehir'in bu işle bağlantısını bulursak replikayla birlikte polise gidebiliriz. Böylece bir an önce İstanbul'a dönebiliriz."

Arkadaşım anlayış dolu bakışlarla bana bakarken derince bir iç çekti. Aynı şeyleri onun da istediğini biliyordum ama şikâyet ediyor gibi görünmemek için, bana suçlu hissettirmemek için bunları sesli bir şekilde söylemezdi.

"Az kaldı." dedi cesaret veren bir tonlamayla. "İçimden bir ses diyor ki birkaç gün içinde bu meseleyi tamamen halledeceğiz. Sonra da torunlarımıza keyifle anlattığımız bir anıya dönüştüreceğiz."

İşlerin tam olarak bu şekilde gitmesini her şeyden çok istiyordum. "Umarım aynen öyle olur."

On beş dakika kadar sonra, önce Ateş ile ardından Nehir'le buluştuk. Akşam yemeği için misafiri olacağımız Rıfat Bey aynı zamanda işletmenin de sahibiydi. Genç bir girişimciydi ve Nehir'in anlattıklarına bakılırsa bu dağ evleri projesi için de oldukça heyecanlıydı.

Gerçi Nehir bunu belirtmese bile fark etmesi kolay bir noktaydı. Zira kendisi herkesi kapıda geniş bir gülümsemeyle karşılıyor ve her hareketiyle içindeki heyecanı dışarı yansıtıyordu. Samimi ve hoş birisiydi. İnsanın, karşısında gülümsemeden duramadığı şu doğal cazibeli insanlardan birisi. Nehir bizi onunla tanıştırırken hepimizin sırıtıp durması da bu yüzdendi.

Akşam yemeği gerçekten de Nehir'in söylediği gibi kaynaştırıcı bir yemek oldu. Masadaki hemen herkesle tanıştım ki nereden bakılsa yirmi beş kişi vardı. Tanıştıklarım arasından en çok ev sahibi Rıfat Bey'den hoşlanmıştım. Kendisi heyecanını biraz bastırınca esprili yönüyle dikkatleri üzeri-

ne çekmeyi başarmıştı. Bu işletmeyi kurarken karşılaştığı zorlukları o kadar eğlenceli bir şekilde anlatıyordu ki aklımın karmaşasından biraz olsun kurtulup keyiflenmeyi başarıyordum.

Yemekten sonra insanlar yavaş yavaş etrafa dağılmaya başladığında Azra beni bir kenara çekti ve "Nehir'i oyalamak için bir yol bulmamız lazım." dedi. "Kaldığımız eve döndüğümüzde ben biraz üşütmüş numarası yapacağım ve üst kata çıkacağım. Siz de Nehir'i üst kattan uzak tutun. Böylece ben rahat rahat odasını karıştırabilirim."

Ona, "Tamam." dedim. Yanımızda Ateş varken Nehir'i oyalamanın hiç de zor olacağını zannetmiyordum. Zira yemek boyunca gözlerini onun üstünden alamamıştı. Sürekli onunla konuşma çabası da vardı tabii. Ateş'in konuşkan birisi olmayışı böyle zamanlarda beni mutlu ediyordu. Ona abayı yakan birçok kadın Ateş'in sessizliğini aşmakta zorlanıp daha başlarda pes ediyordu. Nehir pek pes edecek gibi durmasa da ondan kurtulmamıza çok az kalmıştı. Biraz daha uğraşsındı bakalım.

Yemekten sonra ne yazık ki planı hemen uygulamaya sokamadık çünkü Rıfat Bey bize araziyi gezdirmekte ısrarcıydı. İyi yenen bir yemeğin ardından yapılacak bir doğa yürüyüşünün harika olacağını söylediğinde ona itiraz etmek zordu. Dolayısıyla havanın yavaş yavaş kararıyor olmasına aldırmadan hep beraber yola düştük.

Dağınık bir grup olarak yeşil, tepelik araziyi dolaşırken bir yanımda Ateş, diğer yanımda Rıfat vardı. Azra ve Nehir bizi iki adım arkadan takip ediyorlar ve Rıfat bu yeri nasıl bulduğunu, bu işletme fikrini nasıl hayata geçirdiğini anlatırken muhabbete ortak olabiliyorlardı.

Epey uzun bir hikâyeydi bu ve neredeyse bir saate yakın yürümüştük. "Açıkçası korkularım ve tereddütlerim hâlâ var." dedi Rıfat hikâyenin sonunda. "Ama ortaya çıkan işten memnunum, ümitliyim. O yüzden pozitif olmaya çalışıyorum."

Saatler ilerledikçe soğumaya hava yüzünden kollarımı etrafıma dolarken, "Başarılı olacağına inanıyorum." dedim. "Tarihte azimli insanlar hep başarılı olmuşlardır."

Rıfat sözlerimi tanıdıklaşan gülümseyişiyle karşıladıktan sonra beklemediğim bir şey yaptı ve üzerindeki ceketi çıkarıp nazik bir hareketle omuzlarıma bıraktı. Bu kibar hareket karşısında bir an ne yapacağımı bilemeyip bocalasam da gülümseyip teşekkürlerimi sunmayı akıl edebildim.

Tam bu sırada hemen arkamdaki Ateş'in, "Dönelim mi artık?" dediğini işittim. "Nehir ve Azra da üşüdü. Rıfat Bey'in herkese yetecek kadar ceketi yok."

Rıfat kızlara dönüp, sadece tek bir ceket giyecek kadar düşüncesiz olduğu için özür diledikten sonra rotamızı değiştirip dağ evlerine yöneldik. Kestirmeden gidip kısa bir yolculuk ile kalacağımız evin önüne geldiğimizde Rıfat'a gezi ve yemek için teşekkür ettik. O da rica etti ve eğer dilersek bir saat sonra yakılacak kamp ateşine katılabileceğimizi söyledi.

Kamp ateşi fikri kulağa hoş geliyordu. Eğer o zamana dek Nehir'in odasına sızmayı ve bir şeyler bulmayı başarırsak bunu ateşte marshmallowlar pişirerek kutlayabilirdik.

Evden içeri girdiğimizde Azra tıpkı bana söylediği gibi üşüttüğünü, halsiz hissettiğini ve biraz odaya çıkıp dinlenmek istediğini duyurdu herkese. Yaptığımız uzunca yürüyüşün bu bahaneye bir temel hazırlaması işimize yaramıştı.

Azra'yı geçmiş olsunlar ve kendine dikkat et lütfenler eşliğinde üst kata yolladıktan sonra Nehir, ben ve Ateş baş başa kaldık. Ben de tam bu sırada hâlâ Rıfat'ın ceketini giymekte olduğumu fark ettim.

"Ceketi vermeyi unuttum." dedim şaşkınlıkla. "Tüh ya. Ayıp oldu adama."

Ateş, "Bir şey olmaz." dedi sakin bir sesle. "İki adımlık mesafede donacak değil ya." Sonra şömineyi yakacağını söyleyerek oturma salonuna doğru ilerledi.

Nehir ve ben de onu takip ettik. Ateş şömineyi yakma işine girişirken ikimiz aynı anda koltuğa çöktük.

"Yorucu bir yürüyüş oldu." diye mırıldandı Nehir. "Azra gibi yukarı çıkıp yatmakla biraz şömine keyfi yapmak arasında kararsızım."

"Oyumu şömineden yana kullanıyorum." derken hem çok ısrarcı görünmemeye hem de kalması için ikna edici olmaya çalışıyordum. "Ateş hemencecik yakıverir zaten. Çok maharetlidir." *İsmiyle müsemma, bir şeyleri yakıp tutuşturmakta ustadır. Kalbim gibi mesela.*

Nehir bir an kısa bir değerlendirme yaptı. Bunu yaparken de bakışları şömineye odunları dizmekte olan Ateş'in üzerindeydi. İleri uzanıp gözlerini oymadığım için birilerinden altın madalya gibi şeyler beklediğim birkaç saniyenin sonunda, "Sanırım kalacağım." dedi. Kararını benim sözlerimin değiştirmediği aşikârdı.

Neyse ki ben bir tepki vermeden önce bana döndü ve "Nasıl?" dedi. "Sevdin mi bizimkileri?"

Hızlıca bugün tanıştığım insanları gözden geçirdim. Büyük çoğunluğundan hoşlanmıştım doğrusu. Hepsi işinde gücünde, kendi halinde insanlardı. "Evet." Bacaklarımı kar-

nıma toplayıp koltuğa gömüldüm. "Özellikle Rıfat çok tatlı bir adam. Teşekkür ederim beni onlarla tanıştırdığın için."

Ateş'e göz süzen güzel bir kadına teşekkür etmek ağırıma gidiyordu pencere önü çiçeklerim. Gelin görün ki geçilmesi gereken bir köprü vardı ve geçene kadar bazı mahlûklara dayı dememiz gerekiyordu.

Nehir hemen kendisinin de Rıfat'ı çok sevdiğinden bahsetmeye başladı. Rıfat'la da üniversitede tanışmışlardı. Aynı bölümde olmasalar da benzer ortamlara girip çıktıkları için arkadaşlıkları ilerlemişti. Anlattıklarına bakılırsa Rıfat epey eğlenceli bir adamdı. Yerinde duramayan birisiydi. Biraz kendime benzetmiştim doğrusu. Bu yüzden Nehir'in anlattıklarını araya küçük gülüşler serpiştirerek dinlerken keyfim yerindeydi.

Ateş şömineyi yaktıktan sonra bizi yanına, yer minderlerinde oturmaya çağırdı. "Burada daha çabuk ısınırsınız." dedi ve bana bakarak ekledi. "Belki sen de artık şu ceketi üstünden çıkarırsın."

Ateş'in hatırlatmasıyla ceketi çıkardım ve koltuğun koluna bıraktım. Şöminenin yanına gittiğimde yüzüme çarpan sıcaklık beni mest etti. Yine de mayışmadan hemen önce telefonumu çaktırmadan çıkartıp Azra'ya mesaj çekmeyi unutmadım. Ne durumda olduğunu sormuştum. Cevap saniyeler içinde geldi.

Bir şeyler buldum sanırım. Bakınmaya devam ediyorum. Birazdan işim biter.

Mesaj beni heyecanlandırırken Nehir'in yerinden kalkıp yanımıza gelmek yerine ters yöne doğru ilerlediğini fark edince telaşla, "Nereye?" diye sordum.

Bana dönüp hafiften şaşkın bir bakışla, "Önce lavaboya

gideceğim, ardından kahve yapacağım. Sizin de içeceğinizi varsaydım." dedi.

Ânın garipliğini sevimli bir tebessümle örtmeyi denedim. "Harika olur! Şimdiden ellerine sağlık."

Nehir gittikten sonra Ateş ve ben şöminenin karşısında baş başa kaldık. Kısa süren bir sessizliğin ardından bir değişiklik yaşandı ve bu defa sessizliği bölen Ateş oldu.

"Isındın mı?"

Ona kaçamak bir bakış atıp, "Evet." dedim. "Teşekkürler." *Ama beni kollarına alsan daha çok ısınırım delikanlı, bil bunu.*

"En son ne zaman şömine karşısında oturmuştuk, hatırlıyor musun?" diye sordu mavi bakışlarıyla gittikçe güçlenen alevleri pürdikkat izlerken.

"Erciyes'te." derken cevabı çok düşünmedim. Beraber geçirdiğimiz son kıştı. O zamanlar Meyra daha yeni ortalarda görünmeye başlıyordu, yani her yerde kuyruk gibi peşimizde dolanmıyordu. O zamanlar kalbim daha sağlam bir yerdi. Henüz lavlar tarafından eritilip deformasyona uğramamıştı. "Zeynep'le Yağız çok fena üşütmüşlerdi, eve döndüğümüzde bir hafta yatmıştı ikisi de."

Ateş hafifçe güldü. "Evet. Hare de o bir hafta boyunca ne size gelmiş ne de Zeyneplere gitmişti."

Onlardan bahsedince bizimkileri ne kadar özlediğimi fark ettim. Kuzenlerimle dertleşmek benim can damarlarımdan biriydi ve uzun bir süredir bundan mahrum kalmıştım. Neyse ki kavuşmamıza az bir zaman kalmıştı. Bir an önce eve dönüp Zeynep'in dizlerinde uyuyabilmek istiyordum. O saçlarımı okşarken başımdan geçen maceraları onlara anlatıp Hare'nin bilmiş laflarını ve ablamın azarlarını işitmek istiyordum.

"Sonraki kış yine gittik." dedi Ateş benim aklımdaki düşüncelerden habersiz. "Ama sen yoktun."

Ben yoktum. O kış bizimkiler hep beraber Erciyes'teyken ben burada, İzmir'deydim. "Meyra vardı." diye sayıklarken buldum kendimi. Hemen ardından dilimi ısırsam da kelimeler çoktan benden kopup Ateş'e varmıştı.

Yüzüne çöken bir karaltıyla, "Evet." dedi Ateş. Sesi o kadar alçaktı ki üzgün mü yoksa dalgın mı anlayamıyordum. Meyra'yı anarak onu üzmüş olma düşüncesi kusmak istememe sebep oluyordu. Ateş'in kalbinde bir yara olduğunu sadece varsaymak bile kaburgalarım ciğerlerime saplanıyormuş gibi hissettiriyordu.

Yine de konunun açılmasını fırsat bilerek uzun zamandır merak ettiğim şeyi sormak istedim. "Niye ayrıldınız?" derken sesim öyle temkinli çıkıyordu ki sanırsınız bir uçurumun kıyısındaydım. Ateş derin bir nefes verse aşağı yuvarlanacaktım. "Hiç bahsetmedin."

Ateş kısa bir an sessiz kaldı. O kısacık sessizlikte kalbim sonsuz kere büküldü, nefes bile alamadım. Sonunda, "Sanırım bir noktada benden sıkıldı." dedi sakince. Sesindeki telaşsızlık ve duruluk içime biraz su serperken aklım, birinin Ateş'ten nasıl sıkılabileceğini kavramaya çalışıyordu. Mümkünü var mıydı bunun?

Ben yeni bir soru soramadan önce Ateş bakışlarını bana çevirdi. Bebek mavisi gözleri tenimi serinleterek suretimde dolaşırken, "Sizin... Sizin Feza'yla olayınız ne?" diye sordu. "Tekrar mı birliktesiniz?"

Anlama güçlüğü beni çok ani yakaladı. Birkaç uzun saniye boyunca Ateş'in söylediği şeyi kavrayamadım. Gözlerimi ağır ağır kırpıştırırken, "Feza mı?" dedim şaşkınca. "Birlikte mi? Tekrar mı? Ben ne zaman Feza'yla birlikteydim ki?"

Sorum öyle hayret dolu çıkmıştı ki dudaklarımdan, bu sorunun cevabının bende olmadığı çok belliydi. Yine de zihnimin içini talan edip Feza ile romantik bir şeyler paylaşmış olabileceğimiz bir küçük an aradım. Ufacık bir hatıra... Yoktu! Hiç olmamıştı! Ateş böyle lakırtıları nereden çıkarıyordu?

"De-değil miydiniz?" diye sorarken onun da sesi en az benimki kadar şaşkın çıkıyordu.

"Hayır!" İtirazım dudaklarımdan beklediğimden yüksek bir şekilde fırlayınca kendimi tutamayıp kıkırdadım. Ama neşeden ziyade gerginlik dolu bir kıkırdayıştı bu. "Feza dediğin insan Azra'nın aynısı. Neden en yakın arkadaşımla sevgili olayım?" Ayrıca Feza ve ben olacak iş miydik? Akıl vardı, mantık vardı. *Bu dünyada kim beni Ateş'ten başkasının yanına yakıştırırdı?*

Ateş bir cevap vermedi ama bu seferki her zamanki sessizliğinden farklıydı. Şaşkınlıktan lâl olmuş gibiydi. Sanki bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyor, kelimeleri dudaklarından dökemiyor gibiydi. Sanırım onu ilk defa böyle görüyordum.

Tam ona böyle bir saçmalığı nereden çıkardığını soracağım sırada, Nehir elinde bir tepsiyle içeri girdi. "Kahvelerimiz geldi!" diye şakırken ne kadar mühim bir ânı böldüğünden habersizce gelip Ateş ile aramıza oturdu.

Ateş bir süre onun varlığını reddederek şaşkın bakışlarla yüzüme bakmayı sürdürse de bir noktada benden koptu ve kendisine uzatılan fincanı almak zorunda kaldı. Ben de aynısını yaptım. Nehir'in hazırladığı sade kahveyi yudumlarken boğazımda kahveden daha acı bir tat vardı ve beynimin içindeki tüm düşünceler karman çorman olmuş durumdaydı.

Yaşadığımız sahneyi düşünüyor ve bir türlü işin içinden çıkamıyordum. Karnıma tuhaf ağrılar saplanırken tek istediğim üst kata koşmak, olan biteni Azra'ya anlatmak ve bana bir akıl vermesi için ona yalvarmaktan ibaretti.

16

"Seni öptü mü?" diye bağırdı Azra heyecanla ve oldukça da yüksek bir sesle. Nasıl ileri atılıp tek elimle ağzını kapatacağımı bilemedim. Beraber benim yatağımın üstünde geriye doğru yuvarlandığımızda sesini biraz kesebilmiştim ama bir balık gibi çılgınca çırpınarak elimden kurtulmayı başardı.

Neyse ki "Öpüştünüz mü?" diye sorarken sesini biraz kısmayı başarmıştı. "Bunu bana nasıl anlatmazsın Nehar? Ya, sana inanamıyorum!" Beni iterek kendinden uzaklaştırırken kaşları çok fena çatılmıştı. Her an gözlerinden etrafa tehlikeli ışınlar saçmaya başlayabilirdi. "Seni en yakın arkadaşlıktan boşuyorum. Boş ol, boş ol, boş ol!"

"Bir dakika sakin olur musun?" derken ona tekrar yaklaşmayı denedim. Heyecanını anlıyordum. Öfkesini de öyle. Ama sakinleşip beni dinlemesine ihtiyacım vardı. Zira hikâyenin mühim kısmı Ateş'in beni öpmüş olması değildi. "Her şey yakalanmamak içindi. Gerçek bir öpücük bile sayılmaz."

Azra durakladı ve gözlerini kısarak yüzüne tuhaf bir ifa-

de yerleştirdi. Bana sessizce baktığı birkaç gergin saniyenin ardından tükürür gibi konuştu. "Konu Ateş olunca neden bu kadar salak oluyorsun bilmiyorum. Seni görünce âşık olasım kaçıyor. Gerçek sayılmazmışmış! Kızım, duyan da bu çocuk her tuttuğunu öpüyor sanacak!"

Yalvaran yavru köpek bakışlarımla ona bakıp, "Lütfen esas mevzuya odaklanabilir miyiz?" dedim. "Sana diyorum ki bir dönem Ateş benim Feza'yla beraber olduğumu düşünüyormuş. Nasıl böyle bir fikre kapılmış olabilir? Bizim Feza'yla aramızda geçen en romantik şey sinema gecelerinde birbirimize uzaktan patlamış mısır atmamız. Onda da mısır saçına denk gelirse Feza sinirlenip gidiyor!"

Sevgili arkadaşım dikkatini başka bir yöne çekmemle beraber biraz sakinleşti. Yüzünü ciddi bir ifade bürürken, "Bilmem." dedi. "Çok fazla bir arada zaman geçiriyorduk önceden. Sen İzmir'e gelmeden önce yani. Belki o yüzdendir."

Başımı iki yana salladım. "Zannetmiyorum. O zaman herkesin böyle düşünmesi gerekirdi ama bunu düşünen tek insan Ateş." Bir an duraklayıp söylediğim şeyin doğruluğunu yeterince net bilmediğimi fark ettim ve gözlerimi kocaman açarak,

"Öyle, değil mi?" diye sordum. Başkalarının da böyle düşünmesini kaldıramazdım. İnsanlara böyle düşünmelerine sebep olacak hiçbir şey vermemiştik ki!

Azra bu sorunun cevabına vakıf olmadığını göstermek için omuzlarını kaldırıp dudaklarını büktü. "Sanırım öyle." Rastalarından birini çekiştirirken, "Neden böyle düşündüğünü sormadın mı?" diye sordu.

Soramamıştım. "Tam o sırada Nehir geldi." dedim yüzümü buruşturarak. Sonra Nehir'in ismini anmam ile birlikte

zihnimdeki çarklar hızla dönmeye başladı ve neden bu lanet olası dağ evinde bulunduğumuzu hatırlayabildim. Ateş'ten ve Feza'dan daha acil bir meselemiz vardı. Aşk, aklımı bulandırdığı için birtakım çaylak hataları yapıp asıl mevzudan uzaklaşıyordum. "Nehir demişken... Sen neler buldun bu kadının odasında? Anlatsana."

Azra sorumla birlikte hevesli bir şekilde yerinden kalkıp kendi yatağının üzerindeki telefona uzandı. "Sanırım elle tutulur bir şeyler buldum." derken sesi oldukça heyecanlı geliyordu. "Öncelikle evrak çantasının içinde bir dosyada saatin bir sürü fotoğrafı var. Garip olan bu değil tabii. Müzeye girdiğini ve saatle çalıştığını biliyoruz sonuçta. Garip olan aynı dosyada bir odanın da bir sürü fotoğrafı oluşu. Bak bakalım, sana tanıdık gelecek mi?"

Telefonu bana uzattı. Ekrandaki fotoğrafa bakar bakmaz müzedeki odayı hemen tanıdım. Replikayı çaldığım yerdi burası. Sırayla tüm fotoğraflara bakarken sonunda somut bir ipucuna yaklaştığımızı hissederek heyecanlanıyordum. Bu fotoğraflar Nehir'in bu işin içinde olduğunu kanıtlar nitelikteydi çünkü orijinal saati sakladıkları gizli bölme dâhil odanın her ayrıntısını fotoğraflamıştı. Bazı fotoğrafların üzerinde kalemle işaretlemeler yapılmış ve kısaltmalar yazılmıştı.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordum fotoğrafları incelemeye devam ederken. Bazılarını yakınlaştırarak etraftaki nesneleri inceliyor ve fotoğrafların çekildiği tarihe dair fikir edinmeye çalışıyordum.

"Elbette hayır." dedi Azra. "Ayrıca ajandasının da fotoğrafını çektim. Biraz ilerlersen göreceksin. Küçük bir ajanda ve muhtemelen her şeyi oraya not etmiyor ama birkaç çıkarım yapabiliriz belki diye düşündüm."

Hızlı hızlı ilerlediğimde beyaz renkli sayfaların fotoğraflarına ulaşmam çok uzun sürmedi. Benim akıllı arkadaşım sadece son günlerin değil, soygunun yapıldığı tarihlerin de fotoğrafını almıştı. Bunu akıl ettiği için bir ara onu alnından öpmeyi aklıma not ettim ve tamamen ajandaya odaklandım.

"Her şey için kısaltma kullanmış." derken kaşlarım çatıktı. "K.G. ile görüşme. Bunun Kerim Gürsoy olduğuna eminim."

"Bu basit olan." dedi Azra. "Birçok yerde Kerim Gürsoy ile randevularını not etmiş. Hepsini çekemedim ama her hafta görüşmüşler neredeyse. Ben asıl Ç.H. kim onu merak ediyorum. Sadece iki kere görüşmüş onunla ama iki tarihi de kırmızı çember içine almış. Hem de birden çok kez."

Kırmızı çember içine alınan harflere bakarken aniden beynimin içinde bir ışık yandı. Ç.H.'nin kim olduğunu bildiğimi fark ettiğim anda yanan bu ışık içimin heyecanla dolmasına sebep olurken dudaklarımdan büyük bir kahkaha koptu. Güneşli göğü yaran bir gök gürültüsü gibi "Çengel Hamdi!" dedim heyecanla. "Çengel Hamdi!"

Azra bana delirmişim gibi baktı. "Kendi kendine isim mi uyduruyorsun şu an? Ne yapıyorsun?"

"Hayır!" derken dizlerimin üzerinde doğruldum. "İzmir'e gelmeden önce böyle bir replikayı kimin yapmış olabileceğini araştırmış ve Çengel Hamdi diye bir adamın adresini bulmuştum. Bunun tesadüf olmasının imkânı yok. Ç.H. Çengel Hamdi. Buna eminim."

"Sen var ya..." dedi Azra tıpkı benim gibi dizlerinin üzerinde doğrulurken. "On numara bir ajansın kızım! Nereden akıl ettin bunu?"

Ona hemen kısaca Âdem Arman'dan ve saat işlerinden

bahsettim. Açıkçası Âdem'e bunları sorarken bir sonuca ulaşmanın uzak bir ihtimal olduğunu düşünüyordum ama demek ki değildi. "Çengel Hamdi'nin adresi bende mevcut. Sanırım gidip onunla konuşmamız gerekecek ama Âdem pek tekin bir adam olmadığı konusunda uyardı beni."

Azra aksiyon kokusu alınca yükselen enerjisini gizlemeden, "Yanında dağ gibi Ateş olacak." dedi. "Hiçbir şeycikler olmaz. Eğer o adamdan bir isim alırsak artık hırsızlarla bağlantılı olanların Nehir ve Kerim olduğundan tamamen emin oluruz. Ateş'in Çengel Bey'i konuşturabileceğine dair inancım sonsuz."

Kalbimin hükümranının adı anılınca yine saniyeler içinde şirazem kaydı. Aklım hızla bütün mühim meselelerden uzaklaştı ve Ateş ile yaşadığımız o garip âna gelip kördüğüm oldu. Yüzüm asılırken, "Nasıl olur da Feza'yla birlikte olduğumu düşünür?" dedim üzgün bir sesle. "Belki de benden hoşlanıyordu ama bu yüzden geri çekildi. Böyle bir şey olmuş olabilir mi? Olamaz, değil mi Azra? Olamaz de, lütfen."

Azra dudaklarını büktü. Yüzüne benimki gibi hüzünlü bir ifade gelip yerleşmişti. "Umarım olmamıştır." Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı ve uzanıp omzuma vurdu. "Gidip, dünyanın en ketum adamına âşık olurken aklın neredeydi acaba?"

Sertçe bir darbe yiyen omzumu ovuştururken kaşlarımı çattım. "Aşk akıl işi mi? Sen âşık olunca seni de göreceğiz."

Büyük bir özgüven ile çenesini yukarı kaldırdı. "Göreceğiz tabii. Böyle salaklıklar yapmayacağım hiç. Adamı kaptığım gibi Kadıköy Evlendirme Dairesi'ne götüreceğim. Tek celsede halledeceğiz bu işi."

Ona bilge adamların o sakin bakışı ve dudaklarındaki o müşfik tebessümü ile baktım. "Güzelim, o işler öyle olmuyor. Olsaydı, Ateş'le üçüncü çocuğumuz ilkokula başlıyordu bu eylülde."

"Aman." dedi saçlarını savurarak. "Ben beceremedim demiyorsun da..."

"Seninle uğraşmayacağım." derken onu yatağımdan iterek yere düşürdüm. "Şimdi güzel bir uyku çekeceğim ve yarın Nehir'in daha büyük açıklarını aramak için gözümü dört açacağım."

Hızla yatağa girip yorganımı başımın üzerine kadar çekerken Azra'nın söylenmelerini duymazdan geldim. Aklımda o an Nehir falan yoktu açıkçası. Yalnızca Ateş vardı. İçimde de onunla adaş bir kördüğüm. Birbirini takip eden her bir düşüncem bu kördüğüme bir ilmek daha atıyor, iyice çözülemez hale getiriyordu. Tek tesellim Ateş'in artık Feza ile aramızda romantik bir şeyler olmadığını ve olamayacağını öğrenmiş olmasaydı. Tek umudumsa bunun bir şeyleri artık olumlu yönde değiştirmesinden ibaretti.

Ertesi sabah yapılan toplu kahvaltı boyunca gözüm Nehir'in üzerindeydi. Bundan hiç hoşlanmamıştım, zira kendisi Ateş'in dibinden ayrılmayı reddediyordu. Masada gidip onun yanına oturmuş, kahvaltı boyunca duyamadığım şeyler anlatıp durmuştu. Ateş'in az konuşuyor, seyrek cevaplar veriyor olması onu rahatsız ediyor gibi görünmüyordu ve bu da onun zannettiğimden daha tehlikeli bir düşman olduğu anlamına geliyordu. Neyse ki artık bu hırsızlık işinin içinde olduğuna neredeyse tamamen emindim de Ateş açısından

endişelenmeye gerek duymuyordum. Gidip bir tarihi eser kaçakçısına vurulmazdı, değil mi?

Kahvaltıdan sonra Rıfat'ın yanına gidip dün akşam bana verdiği ceketi geri verdim ve bir kere daha teşekkür ettim. Kendisi hoş sohbetiyle beni biraz oyalarken Nehir'i gözden kaçırma gafletine düştüm. Zira Rıfat, karşısındakinin bütün ilgisini talep eden türde bir adamdı. Mimikleri, el hareketleri, sevimli ifadesi ve pozitif mizacıyla konuştuğu kişinin ilgisinin tümüne sahip oluyordu.

Ama konuşmanın bir noktasında Nehir'i ve Ateş'i merak edip bakışlarımı etrafta dolaştırdım. İkisinin de ortalıkta olmadığını görünce ilkel bir telaş içimi kapladı. Rıfat'tan müsaade isteyip yanından ayrıldım ve etrafı kolaçan etmeye başladım. En sonunda mutfakta ikisini kahvelerini içerken ve mutfak tezgâhına dayanmış sohbet ederken bulunca yüzüme yapay, geniş bir gülümseme yerleştirdim. Yanlarına giderken artık buradan kurtulmanın zamanının geldiğine karar vermiştim.

Tam bu sırada çalan telefonum araya girmese Ateş'i ensesinden kaptığım gibi Nehir'in yanından alacaktım ama Feza'nın aradığını görünce telefonu cevaplamak zorunda kaldım.

"Alo?" dedim biraz moralim bozuk bir şekilde.

Fakat tüm moral bozukluğum karşı taraftan bir sesin nefes nefese, "Peşimdeler!" demesiyle yerle bir oldu. Yerini de devasa bir korku ve endişe bulutu kapladı.

Nehir'in bizi duyabileceği bir mesafede olduğunu fark edince hem onlardan uzaklaşmaya hem de sesimi kontrol altında tutmaya çalıştım. "Neredesin?" diye sordum gergince.

"Pansiyona dönmeye çalışıyordum." dedi Feza kesik ke-

sik. "Peşimde olduklarını fark edince saçma sapan yerlere saptım. Şu an nerede olduğumu bilmiyorum, epey koştum."

"Hâlâ peşindeler mi?" diye sordum ağlamamak için gözlerimi kırpıştırırken.

"Sanırım atlattım." Feza'nın bu cümlesi içime bir avuç soğuk su serpti. "Ama her an bir yerde tekrar karşılaşabiliriz çünkü nerede olduğumu bilmiyorum."

"Tamam, biz hemen yola çıkıyoruz." derken iki adım arkamda Ateş'in varlığını hissettim. "Sen güvende hissettiğin bir yere geç ve bize mesajla GPS konumunu at. Olabildiğince çabuk gelip seni alacağız. Tekrar peşine düşerlerse mutlaka bize haber ver, tamam mı?"

Telefonu kapatır kapatmaz Ateş'in, "Ne oldu?" diyen endişeli sesini işittim.

"Feza bir kovalamaca yaşamış." dedim yüzümde sakin bir ifadeyle. Nehir'in mutfak tezgâhının oradan bize baktığını hissedebiliyordum. "Hemen gitmemiz lazım."

Sözlerim Ateş'i harekete geçirdi. Ben de saniyeler içinde Azra'yı buldum ve ona kısa bir açıklama yaptım. Feza için öyle endişeli haldeydik ki tüm eşyalarımızı toparlayıp insanlarla vedalaşmamız on dakikamızı aldı. Arabaya biner binmez ise Ateş gaza bastı.

Normalde asla kullanmayacağı bir hızda sürüyordu arabayı. Gergin, oflamalarla dolu, sık sık Feza'ya mesajlar çektiğimiz bir yolculuk oldu. Yaklaşık kırk dakika sonra Feza'nın bize gönderdiği konuma oldukça yakın bir yerdeydik. Ona mesaj atıp eğer yapabiliyorsa beni aramasını söyledim. Ben aramıyordum çünkü eğer birilerinden saklanıyorsa onu yakalatmaktan korkuyordum.

İki saniye sonra telefonum çalınca hemen cevapladım.

"Sarı bir apartman var." dedim hızla. "Onun önündeyiz."

Feza rahatlama dolu bir sesle, "Gördüm, geliyorum." dedikten sonra telefonu kapattı.

Çok değil, birkaç dakika sonra arabanın arka kapısı açıldı ve hayatımda gördüğüm en darmadağınık haliyle Feza içeri atladı. Kapı tekrar kapandığında Ateş gaza öyle sert yüklendi ki tekerleklerden tuhaf bir ses yükseldi.

Arkaya dönerek Feza'ya baktım ve hızlıca onun üzerinde bir hasar tespiti yaptım. Tam bir şeyi olmadığına karar vermek üzereyken sol elindeki kanamayı fark ettim ve beklediğimden de yüksek bir sesle, "Eline ne oldu?" diye bağırdım.

Feza nihayet düzene girmiş nefesleri ile sakince, "Bir çitin üzerinden atlamam gerekti ve sanırım o sırada kestim." dedi. "Önemli bir şey değil."

Azra ikizinin kafasına hafif bir şaplak attı. "Ben sana bizimle gel dedim, değil mi? Tek başına niye macera arıyorsun ki sen?"

Feza, Azra'nın elini iterek uzaklaştırdı. "Önemli şeyler buldum." dedi. "Pişman değilim."

"Ne buldun?" diye sordum merakla. Hemen sonra Azra ile ikimizin keşiflerinden oğlanların habersiz olduğunu hatırladım. Bir an önce pansiyona dönüp her şeyi masaya yatırmak için sabırsızlanıyordum.

"Kerim Gürsoy bu işin içinde değil." dedi Feza tek nefeste. "Eğer Oscar ödülüne aday gösterilecek kadar iyi bir oyuncu değilse ve şeytani, üst düzey bir zekâsı yoksa bu saat hırsızlığıyla alakası olması mümkün değil."

Arabadaki diğer üç kişiden aynı anda tek bir soru yükseldi. "Ne?"

Feza birkaç saniye müsaade istedi. Arabada bir su şişesi

bulup birkaç yudum su içtikten sonra derin bir nefes aldı ve başından geçenleri anlatmaya koyuldu. Kültür Merkezi inşaatı için İzmir'deki ofislerine gittiğinde oradaki yönetici asistanından Kerim Gürsoy hakkında bilgilendirme istemiş. Kadın ona detaylı bir özgeçmiş ile beraber yapılan görüşmelerin kayıtlarını getirmiş. Feza her birini tek tek inceledikten sonra Kerim Bey ile tanışmaya karar vermiş. Beraber çalışacakları için ona ulaşması pek zor olmamış ve Kerim Bey onu evine, kahvaltıya davet etmiş. Feza oraya gittiğinde Kerim Bey'in engelli oğluyla tanışmış. Kerim Bey ona oğlunun hastalığından, onun için bir doktorun peşinde olduğundan ama bir türlü irtibat sağlayamadığından, bu uğurda plaket alacağı bir davetten bile erken ayrılmak zorunda kaldığından bahsetmiş. Feza bu davetin, Ateş ile benim katıldığımız davet olduğundan emin olmak için birkaç soru sormuş. Ardından oldukça sıkıcı geçen iki saat boyunca adamın yoğun iş temposundan ve yaptığı işlerden bahsetmesini dinlemiş.

"Adamın hayatı tıklım tıklım dolu." dedi konuşmasının sonunda. "Eşi yedi sene önce vefat etmiş ve oğluyla tek başına ilgileniyor. Maddi açıdan hiçbir sıkıntısı yok. Ayrıca elinin altında saatten çok daha değerli eserler var. Bu saat için beni yarım saat kovalatacak bir adama hiç benzemiyor."

Bu sırada pansiyonun önüne gelmiştik. Ateş hepimizden önce inip etrafı kolaçan etti ve izlenmediğimize emin olduktan sonra içeri girmemize izin verdi. Yukarı çıktığımızda hepimiz bizim odaya doluştuk.

"Nehir bu işte tek başına mı yani?" diye sordum. "Yapabilir mi bunu?"

Feza omuzlarını yukarı kaldırdı. "Belki o da bu işin içinde değildir."

Azra'yla birbirimize baktık ve sonra oğlanlara dönüp

bulduklarımızdan bahsettik. Ben Nehir'in bu işte parmağı olduğundan emindim ama nedense bir ortağı daha varmış gibi hissediyordum. Ayrıca Kerim Gürsoy'la bağlantısı da şimdi bir soru işaretine dönüşmüştü. Tam şansımız yaver gidiyor derken işlerin bu kadar karışması ve kovalamacaların başlaması dengemi altüst etmiş durumdaydı.

"Yarın bu Çengel Hamdi'yi bulmamız lazım." dedim.

"Adresi ver. Ben bulurum." dedi Ateş.

Başımı hızla iki yana salladım. "Tek başına gitmeyi anca rüyanda görürsün Ulubatlı Hasan. Beraber gideceğiz."

Ateş sözlerimden hoşlanmadığını belli edercesine kaşlarını çattı ama itiraz etmedi.

Feza üstünü değiştirip duşa gireceğini söyleyerek kendi odasına geçerken Azra da annesini aramak için balkona çıktı ve dünkü tuhaf andan sonra ilk defa Ateş ile baş başa kaldık.

Açıkçası ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Feza ile birlikte olduğum gibi çılgın bir fikre nasıl kapılmış olabileceğini anlamıyordum. Bu fikrin onu nasıl etkilediğine dair bir bilgi de yoktu elimde. Onun konuşmasını istiyordum. Bir şeyler söylemesini...

"Sen bu Çengel Hamdi'nin adresini nasıl buldun?"

Söylemesini istediğim şey bu değildi. Yine de iç çekerek ona Âdem Arman'dan ve onun Kapalıçarşı'daki dükkânına yaptığım ziyaretten bahsettim. "Eğer onun adını verirsek adamı konuşturabiliriz." dedim.

Ateş beklediğimin aksine bana kızmadı. Usulca başını salladıktan sonra kolundaki saate baktı, ardından derin bir nefes alıp, "Hadi." dedi. "Bu işi yarına bırakmayalım. Bu adamlar Feza'yı bulduysa burayı bulmaları da an meselesidir. Belki de çoktan bulmuşlardır."

"Şimdi mi gideceğiz?" diye sordum şaşkınca.

Ateş kollarını iki yana açtı. "Randevu almamız gerekmiyorsa eğer?"

Mantıklıydı. Ne kadar erken halledersek o kadar erken bitirirdik bu işi de. "Tamam." dedim. "On dakika sonra aşağıda buluşalım."

Planımız basitti. Gidip Çengel Hamdi'yi konuşturacak, sonra da Nehir'i polise vermenin bir yolunu bulacaktık. Yavaş yavaş meselenin sonuna geliyorduk. Sona yaklaştıkça benim içimdeki korku ve gerginlik de büyüyordu. Üstelik artık içimdeki bu duygu karmaşasıyla nasıl başa çıkacağımı da hiç bilmiyordum.

17

Beni öptüğü günden bu yana Ateş bana bir kere olsun karanfil dememişti.

Bunu sessiz bir araba yolculuğunda, Çengel Hamdi diye birini bulmaya çalışırken fark etmem garipti ama bu doğruydu. O malum günden sonra Ateş bana hep ismimle seslenmiş, üç heceli çiçek ismini diline bir kere dahi dolamamıştı. Beni öptüğü günden beri onun karanfili değildim.

İçime ince ince yayılan hüznün hiç sırası olmadığını biliyordum. Çünkü İzmir'in arka sokaklarında, dar yollarda araba sürerek muhtemelen hiç bulaşmamamız gereken bir adamı arıyorduk. Başımıza buralarda ne iş geleceği hiç belli değildi. Dolayısıyla düşünmem gereken son şey Ateş'in beni öptüğü gerçeği ve sonrasıydı. Fakat arabanın ön camından dışarı bakarken aklımdaki düşünceyi zihnimden kazıyıp atamıyordum.

Beni öptüğü günden bu yana Ateş bana bir kere olsun karanfil dememişti.

Bu düşünce içimde bir denizin fırtınalarla, tufanlarla ka-

barmasına sebep oluyordu. Her sabah uyanıp o gün içindeki bütün adımlarımı Ateş'e yaklaşmak için atıyordum. Lisede ona olan aşkımı keşfettiğim ilk günden beridir bu böyleydi. Durmaksızın Ateş'e yürüyor, ona yaklaşmaya, yanına varmaya çalışıyordum. Bazen bunu başardığımı düşündüğüm anlar oluyordu. Mesela Ateş beni öptüğünde nihayet aramızdaki mesafe sıfıra inmişti.

Fakat sonrasında daha da fazla uzaklaşmış gibiydik. Benden kaçmıyordu belki ama aramıza gittikçe genişleyen bir vadi dolmuştu sanki. Attığım adımlar ona yaklaşmamı sağlamıyor, hatta ne kadar yürürsem yürüyeyim ona yaklaşamıyordum.

Beni öptüğü günden bu yana Ateş bana karanfil demiyordu.

"Sola mı döneceğiz?"

Ateş'in sorduğu soruyla önce etrafa, ardından telefonumdaki haritaya baktım. "Evet." dedim istemsizce keyifsiz çıkan sesimle. "Sanırım sola döneceğiz."

Vicdan yoksunu yârim direksiyonu kırdı. Başka bir dar sokağa girdik. Ben de artık iyice yaklaştığımızı fark edip camdan dışarıyı izlemeye başladım. Âdem'in verdiği adreste iki not vardı. İlki adamın evinin altında bir bakkal dükkânı olduğu, diğeri ise eğer evde yoksa muhtemelen kahvehanede olacağıydı.

Bu yüzden kırmızı bir tabela gördüğümde, "Gülseren Bakkal!" dedim hevesle ve parmağımla biraz ötedeki binayı işaret ettim. Aradığımız binanın burası olduğuna yürekten inanıyordum.

Ateş hemen arabayı müsait bir yere çekti. Ben de onun motoru durdurmasını bile beklemeden aşağı atladım. Bu ha-

reketin onu kızdıracağını biliyordum ama içten içe kendisine bilendiğim için umursamıyordum. Bana tekrar karanfil dediği güne dek ona kızgın kalmaya karar vermiştim. Beni öpmesini, bunun sadece bir kaçış planı olmasını, bundan bir daha bahsetmeyişini... Hepsini anlıyor ve kabul ediyordum fakat artık onun karanfili olmayışım kalbime ağır geliyordu. Buna üzülmek yetmiyordu. Hüzünle beraber tuhaf bir öfkeyi de büyütüyordum içimde.

Bu düşüncelerle apartmana doğru ilerlerken, "Beklesene!" diye seslendiğini işittim Ateş'in. Biraz adımlarımı yavaşlattım fakat durmadım. Yine de Ateş'in o upuzun bacaklarıyla bana yetişmesi uzun sürmedi.

Apartmanın dar ve loş merdivenlerinden yukarı doğru çıkarken Ateş de bir basamak gerimdeydi. Ona bakmıyordum, o da konuşmuyordu fakat şu sessiz ortamda işittiğim nefes alışverişinden bile buradan olmaktan en ufak bir memnuniyet duymadığını anlayabiliyordum. Ona olan öfkemden mütevellit bu rahatsızlığı hoşuma gidiyordu. Merdivene çöküp bütün günü orada geçiresim geliyordu.

Bir an bunu gerçekten yapsam ne olur diye düşündüm. Merdivene çöksem ve kalkmayı reddetsem, bütün gün orada öylece otursam... Büyük ihtimalle Ateş de gelir tam yanıma oturur ve ben kalkmaya karar verene kadar sesini çıkarmadan öylece dururdu. Şikâyet etmezdi. Oflamazdı. Muhtemelen beni ikna etmeye de çalışmazdı. Sadece yanımda otururdu.

Tüm öfkeme rağmen bu düşünce beni gülümsetti. Böyle düşünceler zihnimde ardı ardına açılan bir sürü pencerelere sebep oluyordu. Her pencerenin ardında da beni özenle sakladığım, karanfil kokularına buladığım, üzerine titredi-

ğim bir anı bekliyordu. Mesela lunaparka her gidişimizde Ateş'in hiç sevmemesine rağmen benim ısrarımla gondola binişini hatırlıyordum. En uca oturuyorduk. Sonra gondol havalandığında ben coşup ayağa kalkıyordum. Fakat aşağı doğru inerken neşeli bağırışlarım bir korku çığlığına dönüşüyordu ve can havliyle Ateş'in koluna sarılıyordum. Her seferinde. Ateş hiç sesini çıkarmıyordu. Ya da yaz tatilinin ilk günlerinde güneş beni hasta edene kadar sokaklarda dolaşırken hiç itirazsız peşimden yürüyordu. Sonra akşam ben kusarken, "Ben sana söylemiştim Karanfil." bile demiyordu.

Zaten artık bana karanfil de demiyordu.

Tam içimdeki öfke yumuşamaya başlamışken tekrar hatırladığım bu ayrıntı adımlarımı hızlandırmama sebep oldu. Nefes nefese bir halde dördüncü kata vardığımda hiç durakladan on bir numaralı dairenin ziline bastım. Ateş beni durdurmak için arkamdan uçarcasına gelip elime uzandı ama yetişemedi. Çoktan zile basmıştım.

Ateş yine bir şey söylemedi ama bu defa sesli bir şekilde iç geçirdi. Arada bir de olsa onun sabrını zorluyor olmak güzeldi.

Sessizce geçen birkaç saniyenin ardından kapı açılmayınca zile bir kere daha bastım ve bu sefer içeriden, "Geldim geberesice, geldim!" diye bir ses yükseldi. Beni şaşkınlıklara gark eden bu ses, çok geçmeden kapıyı açan ve bize öfke dolu bakışlar saçan kısa boylu, biraz kilolu bir kadına aitti. Kadın yetmişli yaşlarının ortalarında olmalıydı. Çatık kaşlarıyla Ateş'e ve bana kısa birer bakış attıktan sonra, "Ne var?" dedi öfkeyle. "Ne istiyorsunuz?"

Böyle kaba bir tavırla ve de yaşlı bir kadınla karşılaşmayı hiç beklemediğimden olsa gerek bir an için afallayarak

Ateş'e baktım. O da şaşkındı ama yine de bozuntuya vermedi. Efendi bir tavırla, "Hamdi Bey'e bakmıştık." dedi.

Yaşlı teyze gür bir kahkaha attı. Sanki dünyanın en komik şeyini söylemişiz gibi. Sonra bizim şaşkın suratlarımıza eğlenen bir ifadeyle bakarak, "Bey mi?" dedi. "Hamdi mi? Ne beyliğini gördünüz acaba benim çengel oğlumun? Ben otuz beş senedir bir kere bile göremedim çünkü."

Bir kere daha Ateş ile birbirimize baktık. Neyse ki bu defa bir şey söylememize gerek kalmadı. "Evde yok." diye lafını sürdürdü teyze. "Kahvede falandır. Ya da yine bir cehennemin dibine gitmiştir. Bilmiyorum."

Bunları söyledikten sonra başka kelama gerek duymadan kapıyı şak diye suratımıza kapadı.

"Bu neydi şimdi?" dedim kapıya hayretler içerisinde bakarak.

"Hiçbir fikrim yok." dedi Ateş.

Apartmandan, geldiğimizin aksine yavaş adımlarla çıkarken Ateş bu defa önden gidiyordu. Sanırım benim biraz önceki gibi pervasızca kahvehaneye dalacağımı düşünmüştü ki haklıydı. Planım tam olarak bu yöndeydi. Fakat koskoca bedeniyle yolumu tıkadığı için planımı eyleme dökemiyordum. Bunu yapan Ateş yerine bir başkası olsaydı kafasına tükürürdüm. Ama Ateş'e hem kıyamıyor hem de onu çok fazla kızdırmayı pek göze alamıyordum. Sonuçta bu adam zıvanadan çıkacak kadar sinirlenirse neler olacağını henüz kimse görmemişti, değil mi?

Sokağa çıktığımızda Ateş yine benden birkaç adım önde ilerledi. Mahallenin kahvesi sokağın sonunda, köşeyi döner dönmez karşımıza çıkmıştı. Ateş içeri girmeden önce bir an duraklayıp bana baktı. Sanırım dışarıda kalmamı isteyecekti

ama sonra bunun boşa bir çaba olduğuna karar verip, omuzlarını düşürerek kahveden içeri girdi. Ben de peşinden tabii.

Kahvehanedekilerin bakışları birer birer bize odaklanırken Ateş elinde çay tepsisi tutan gençten bir adamın yanına yaklaşıp, "Çengel Hamdi'yi arıyoruz." dedi.

Adam ifadesiz bir sesle, "Öyle birini tanımıyorum." diye cevap verdiğinde araya girme ihtiyacı hissettim.

"Âdem Arman yönlendirdi bizi. Bir saat işi için."

Bu sözler genç adamın hafızasını kuvvetlendirmiş olacak ki arkamızdaki bir noktaya bir süre baktıktan sonra çenesiyle orayı işaret etti. "Şurada."

Ateş adama teşekkür ederken ben hızla arkamı döndüm ve pürdikkat bize bakmakta olan cılız bir adamla göz göze geldim. Hiç tekin birisi gibi görünmüyordu. Kimse beni uyarmasaydı bile bu adama güvenmek aklımın ucundan geçmezdi. Yine de bize neler söyleyeceğini deli gibi merak ediyordum.

Acelesiz adımlarla ona yaklaşırken adamın yüzündeki gevşek sırıtışın Ateş'i çok sinirlendirmemesini umdum. Spor salonunda yaptığı gibi gözlerinden lazerler atarak adamı kaçırmasını istemiyordum.

Çengel Hamdi'nin masasına vardığımızda filmlerdeki gibi bir sandalyeyi kendime çektim, ters çevirdim ve bacaklarımı açarak oturdum. Bu hareketin aklımdaki kadar karizmatik göründüğünü umarken tatlı bir tebessümle, "Merhaba." dedim adama.

Başını eğdi. "Merhaba." diyerek karşılık verdi. Bu sırada Ateş tam arkamdaydı. Oturmak yerine tepemde dikilmeyi tercih ediyordu ki bu hoşuma gitmişti. Böylece dışarıdan bakan insanlar için belalı bir ikili gibi görünüyorduk. Çengel

Hamdi çok korkmuş gibi görünmese de hafiften bir tedirgin olduğunu gizleyemiyordu.

"Duyduğuma göre sen kısa süre önce bir replika yapmışsın." diye girdim lafa. Yapıp yapmadığını sormadım çünkü yapmadım diyerek işin içinden çıksın istemiyordum. Sanki bu bilgiye zaten sahipmişim gibi yaparsam beni yalan söyleyerek kandırmaya çalışmaz diye düşünmüştüm. "Eski bir saatin replikası. Kemikten oyma. Epey sağlam bir iş."

Sondaki övgüm Çengel Hamdi'nin dudağının hafifçe sağa kaymasına sebep olunca replikayı yapanın o olduğuna emin oldum. Hiç sanatçı havası olmayan bir adamın o kadar detaylı bir oymayı nasıl yapabildiğini aklım havsalam almıyordu doğrusu. Adam gerçek bir yetenek olmalıydı.

"Belki." dedi düz bir sesle. Ama yakalandığının farkındaydı. "Ne olmuş?"

"Şimdi bize bazı bilgiler lazım." derken oturduğum yerde dikleştim. Bu tehlikeli kadın rolünü hem sevmiş hem de çabucak benimsemiştim. Bunda arkamda dağ gibi bir adam olmasının etkisi elbette büyüktü. Bir de ağzını bıçak açmadığı için tam olarak filmlerdeki korkutucu fedailere benziyordu. Masaya düşen gölgesinin Hamdi'yi kaşındırdığına emindim.

"Bende pek bilgi bulunmaz." dedi adam. Bakışları genelde yüzümde dolaşıyordu ama ara sıra göz ucuyla Ateş'e baktığı anları da yakalıyordum. "Tablo istersen var. Vazo istersen var. Başka türlü saatlerimiz de var ama pek bilgimiz yok."

"Cık cık cık." Başımı ağır ağır iki yana sallarken kendimi iyiden iyiye rolüme kaptırmıştım. "Şimdi ben gitsem... Buraya bir komiser abimiz gelse... Bilgiyi senden o talep etse... Öyle daha mı güzel olur Hamdiciğim?"

Komiser lafını duyunca Hamdi olduğu yerde dikleşti. Kaşları da çatıldı. "Bizim polisle işimiz olmaz hanım abla." derken sesinde ikaz eden bir ton vardı ki tepemizde dikilen Ateş'in küçük bir öksürükle boğazını temizlemesine neden oldu.

"Sana sadece tek bir sorum var." dedim adamın istediğim kıvama geldiğini düşünerek. "Saati yapmanı kim istedi? Buna cevap ver ve beni bir daha hiç görme."

Çengel Hamdi'nin tereddüdü iyice su yüzüne çıkmıştı. Bir seçim yapmaya çalıştığı çok belliydi. Tam bu sırada Ateş'in minik bir adımla masaya biraz daha yaklaşması onun doğru kararı vermesini sağladı.

"Adını bilmiyorum." dedi hızlıca. "Uzun boylu, ince yapılı, sevimli tipte bir adamdı. Yanında bir kadınla geldi. Hafiften sarışın, güzelce bir ablaydı. Bana siparişi verdiler, paranın yarısını işten önce teslim ettiler. Ben de replikayı yapıp onların verdiği adrese gittim. İzbe bir binanın merdivenine saati bırakıp paramın kalanını alıp ayrıldım. Bildiğim başka bir şey de yok."

Başımı kaldırıp Ateş'e baktım. Kahvehanenin ortasında, adamı daha fazla zorlayamayacağımızı biliyordum. E, alıp kaçıracak halimiz de yoktu ama yapabileceğimiz küçük bir şey vardı.

Hızlıca cep telefonumu çıkardım ve Nehir'in bir fotoğrafını açıp Hamdi'ye gösterdim. "Kadın bu muydu?"

Gözlerini kısarak fotoğrafa baktığı bir saniyenin ardından hızla başını salladı. "Aynen. Bu kadın."

İstediğim cevabı almıştım. Nehir Şener, artık yüzde yüz bu işin içindeydi ve biz bundan emindik. "Teşekkürler." deyip sandalyeden kalktım ve başka hiçbir şey söylemeden

hızlı adımlarla kahvehaneden çıktım. Az kalsın sevinçten okey taşlarının şıkırtısını ritim tutup sekerek ilerleyecektim ama kendime hâkim olmayı başardım. Dışarı çıkar çıkmaz ise kocaman bir sırıtışla Ateş'e döndüm.

"Biliyordum işte!" dedim hevesle. "O kadının bu işin içinde olduğunu biliyordum."

Benim neşemin aksine Ateş'in yüzünde minicik bir gülümseme vardı. Yola çıktığımızdan beridir kendi kendimi doldurduğumdan olsa gerek bu sakinliği sinirimi bozdu.

Tek kaşımı yukarı kaldırarak, "Hayırdır?" diye sordum. "Nehir Hanım'ın tarihi eser kaçakçısı çıkmasına üzüldün mü yoksa?"

Alayla ama hafiften de bir sinirle söylediğim sözler Ateş'in yüzünde saniyeler içinde belirip kaybolan bir şaşkınlığa sebep oldu. Bana cevap vermesini beklediğim sırada yine sakinliğini hiç bozmadan, "Takip ediliyoruz." dedi.

İşte buna hiç hazırlıklı değildim.

Tüm neşem önce bir anda yüzümde donuverdi, ardından cam kırıkları gibi eteğime döküldü. Kalp atışlarım aniden gazı köklerken endişeli gözlerle Ateş'e baktım. Göz göze geldiğimiz o anda tüm korkumu yüzümden okuduğunu biliyordum ve aradığım tüm tesellileri onun bebek mavisi bakışlarının dehlizlerinde buluyordum. Korkmamamı söylüyordu. Sözcükler olmadan. Dudaklarını bile kıpırdatmamıştı ama ona güvenmemi istediğini biliyordum.

"Tamam." diye mırıldandım. Ona zaten güveniyordum. Dünyanın tüm öfkesini kalbimde biriktirmiş olsam bile, günlerdir bana karanfil dememesinin ağrısıyla delicesine kıvransam bile ona olan güvenime gölge düşmezdi. Bana zarar gelmemesi için yapılacak ne varsa Ateş yapardı. Üs-

tünden atladığımız tüm çukurlarda elimi tutardı. Denizde ne kadar derine dalarsam dalayım peşimden gelirdi. Ne zaman kaybolsam bulurdu. Bir keresinde az kalsın bir dikenliğe düşecekken beni geriye çekmiş, sonra dikenliğin içine kendisi yuvarlanmıştı. Şimdi de farklı bir şey olmayacaktı.

Uzanıp insanüstü bir sükûnetle elimi tuttu. Yüzünde hiçbir telaş belirtisi olmadan, "Üç deyince." dedi. Gerginliğinin tek emaresi kelimeler arasında duraklamasından ibaretti. "Koş."

Elini sımsıkı tuttum.

"Bir."

Ciğerlerimi bana uzun süre yetmesi için derince bir nefesle doldurdum.

"İki."

Ateş'in yüzüne son bir bakış atıp kendimi olacak her şeye hazırladım.

"Üç."

Çılgınlar gibi koşmaya başladım.

Dünya etrafımdan bir renk bulanıklığı olarak akıp gidiyordu. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki birkaç adım sonra düşüp kalacağım diye korkuyordum. Buna rağmen Ateş'in elimi sımsıkı tutuşu bacaklarıma bende hiç olmadığını zannettiğim dermanı veriyordu. Onunla beraber bir sonraki adımı atarken buluyordum kendimi. İleri. Daha ileri. Hızlı. Daha hızlı.

Nereye gittiğimizi görmüyordum bile. Ateş nereye sürüklerse oraya dönüyordum. Sağa. Sola. Tekrar sola. İleri. Nereye gittiğimizi yalnızca Ateş görüyordu, bütün bu karmaşa içinde ise ben sadece onu seçebiliyordum.

Dönüp arkama bakmaya korkuyordum. Bir adım arkam-

da bizi kovalayan adamlardan birini görsem ne yaparım bilmiyordum. Yüzüme vuran rüzgâr nemlenen gözlerimi kurutmasa belki de o an ağlardım. Bu kadar korktuğuma kendim bile inanamıyordum ama kalbim yarılmak üzereydi sanki.

Dünyanın sonuna dek koştuk. İzmir'i geçtik, İstanbul'u geçtik, bütün Avrupa'yı dolaştık. Hiç duraklamadık. Hatta biraz bile yavaşlamadık. Ciğerlerim sanki birazdan dumanlar tütmeye başlayacakmış gibi yanıp kavruluyordu. Tam bir adım daha atmaya mecalim kalmamıştı ki Ateş aniden durdu. Ben de ona çarparak durdum. Nefes nefese kalmış bir şekilde, "Neden durduk?" diye sorduğum sırada onları gördüm. Karşımızda iki adam yolu kapatıyordu.

Korkuyla arkaya baktığımda iki adamın da orada beklediğini gördüm. Köşeye sıkıştığımızı idrak edince oksijene yeni kavuşmuş ciğerlerime bir şaşkınlık darbesi indi, nefesim boğazımda düğümlendi.

Tam bu sırada, bir kurtarıcı olarak Ateş'in nazikçe elimi sıktığını hissettim. Battığım denizden hızla yüzeye çıkıp kuvvetli bir nefes aldım ve bakışlarımı ona çevirdim.

"Nasıl... Nasıl yumruk atıldığını... Hatırlıyor musun?"

Ateş'in bu kesik kesik sorusuna başımı sallayarak cevap verdim. "Gücü omzumdan alacağım." dedim iyi bir öğrenci gibi. "Kolum dümdüz olacak. Bütün gücümle vuracağım ve hiç tereddüt etmeyeceğim."

Ateş başını salladı. Elimi bırakmadan önce son bir kez daha sıktı, hemen ardından da beni bu kavgadan sağ çıkmaya yemin ettirecek hareketini yaptı. Eğilip saçlarımın arasına küçük bir buse bıraktı ve fısıldadı. "Göster kendini."

18

Hayatımda ilk defa bir insanın suratına yumruk atıyordum. Sertçe. Tam elmacık kemiğinin üstüne. Tahmin ettiğim kadar heyecan verici bir şey değildi açıkçası. Elimin altında ezilen insan etinin verdiği histen pek hoşlanmamıştım ama adamın başının geriye doğru savrulduğunu görmek iyi hissettirmişti. Yüzünde alaylı bir ifadeyle üzerime yürürken aniden onu karşılayan yumruğumla uğradığı şaşkınlığı izlemek de hoştu doğrusu.

Adamlardan biri benim önümdeyken diğer üçü Ateş'e yönelmişti. Cüsselerimize bakıldığında mantıklı bir dağılımdı ama sevgili yârimi köşeye sıkışmış bir halde görünce içim sızladı. Yumruğumla sersemleyen adamı birkaç saniyeliğine kendi haline bıraktım ve yerden bir taş alarak Ateş'in karşısındaki adamlardan birine savurdum. Küçüklüğümden beri bir şeylere taş atmakta ustalaşmıştım. Adamlardan bir tanesini tam kafasından vurunca dudaklarımdan bir zafer kahkahası koptu. Lakin bu sadece, adam acı ve öfke içinde

bana dönüp üzerime yürümeye başlayana kadar sürdü. Bana doğru yaklaştığını gördüğümde yüz ifadem hızla değişti. İki adamla yumruklarımla başa çıkmayacağımı bildiğim için etrafa bakındım. Bir sopa olarak kullanabileceğim bir tahta parçası bulunca hiç düşünmeden elime aldım ve yumruğumun etkisinden sıyrılmakta olan diğer adama hiç acımadan bir darbe indirdim.

Bu sırada kafasına taş fırlattığım adam hızla üstüme geliyordu. Kendimi onunla da kapışmaya hazırladığım sırada hiç beklemediğim bir şey oldu. Kaşla göz arasında Ateş uzandı, adamı yakasından tutup benden epey uzak bir köşeye fırlattı. Bir insanı böyle zorlanmadan uçurabildiğini görünce gözlerimi hayretle açmadan edemedim. İçim, bu karizmatik kurtarışa karşı minnetle dolarken Ateş'i alkışlamak istiyordum lakin vaktimiz yoktu.

O adam sol köşeye doğru uçarken bir diğeri Ateş'e bir yumruk sallamayı denedi. Fakat Ateş zarif bir hareketle bundan kurtulmayı başardı. Bu da yetmezmiş gibi adamın kolunu tuttu, büktü ve karnına sertçe dizini geçirdi. Keşke bu hareketi bana da öğretmiş olsaydı!

Odağımı kaybetmeye başladığımı hissedince gözlerimi Ateş'ten aldım ve biraz önce kafasına bir sopayla vurduğum adama baktım. Yerde hareketsiz yatıyordu. Bir an için onu öldürmüş olabileceğimi düşünerek telaşa kapıldım. Kötü bir insan olduğu sugötürmez bir gerçek olsa bile bir cana kıymanın haddim olmadığını biliyordum. Bu adamı da bir hapishanede, parmaklıklar ardında görmek isterdim fakat bir mezarda görmeyi çok da arzulamıyordum. Hele ki onu o mezara kendi ellerimle sokmayı hiç ama hiç arzulamıyordum.

Korkuyla adama yaklaştığım sırada göğsünün aldığı ne-

feslerle inip kalktığını fark ettim. Yaşadığını görmek kalbimdeki o tuhaf ağırlığın kalkmasına sebep oldu. Bayıldığı için de üzülecek değildim.

Tam bu sırada birisi kolumu kavrayınca dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu ve çırpınmaya başladım ama çok geçmeden kolumu tutan kişinin Ateş olduğunu fark ettim. Bir anda Formula 1 yarış arabalarına özenen kalp atışlarım bu farkındalıkla yavaşlarken Ateş'in bana uzattığı eli tutum ve bir kere daha koşmaya başladık.

Neyse ki bu sefer avantajlıydık. Zira peşimizdeki adamlardan sadece birinin bizi kovalayacak takati kalmıştı ve o da çok uzun sürmedi. Bir ara sokakta bulduğumuz alt geçidi hızla geçip sola döndükten sonra adama izimizi kaybettirmeyi başardık.

Nihayet gözden uzak bir köşede hızlı ve kesik nefeslerle soluklanırken biraz kendime gelebildim. "Kurtulduk." derken başımı kaldırıp Ateş'e baktım ve fark ettiğim şey sol yanıma bir ok gibi saplandı. "Ka-kaşın..." diye sayıkladığım sırada gözlerim yanağına doğru akan kandaydı. Böyle bir darbe aldığını hiç fark etmemiştim.

Ateş elini kaşına götürmeden önce kısa bir süre bakışlarını benim üzerimde dolaştırdı. Sonra iki parmağıyla dokunduğu kaşından eline bulaşan kanla yüzünü buruşturdu. "Önemli değil." dedi varla yok arası bir sesle. "Pansuman yaparım."

Başımı hızla iki yana salladım. "Olmaz öyle." diye itiraz ederken ona yaklaşıp yaraya daha yakından baktım. "Hiç değilse bir eczaneye gidip birkaç şey alalım da yarayı temizleyeyim. Mikrop kapmasın."

"Dönüp arabayı almamız lazım."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Yarayı temizleyeceğiz." dedim emreder gibi. "İtiraz istemiyorum."

Hemen cep telefonumu çıkartıp en yakın eczanenin yerine baktım ve ardından Ateş'i sürüklemek suretiyle oraya götürdüm. O kapıda beklerken ben içeri girip pansuman malzemelerini aldım. Dışarı çıktığımda ise çok yakınımızda olan sahil tarafına inmeyi önerdim. Orada oturacak bir yer bulup pansumanımızı yapabilirdik.

Yürüdüğümüz kısa mesafe boyunca Ateş ikide bir dönüp arkamıza bakmaktan ve takip edilip edilmediğimizi kontrol etmekten kendini alamadı. İyice akşam çökmüştü artık. Bu saatten sonra bütün mafya babaları evlerine gitmiş, çoluk çocuklarıyla vakit geçirmeye adamışlardır kendilerini diye umuyordum. Bir gün içinde bir kovalamaca yeterliydi zaten.

Sahilin tenha bir köşesinde bir bank bulup oturduğumuzda derhal eczaneden aldığım pansuman malzemelerini çıkardım. Önce pamuğa biraz oksijenli su döktüm ve karşımda pek de memnuniyetle oturmayan Ateş'in kaşından yanağına doğru akan kanları temizledim. Arıkanlar ve Erarslanlar olarak oldukça dinamik bir gruptuk biz. İçimizden birileri -çoğunlukla ben- sık sık bir yerlerini yaraladığı için küçük yaralara pansuman yapmayı küçük yaşta öğrenmiştik. Bu yüzden kalbim sızım sızım sızlasa da elim ayağıma dolanmadan yaraya müdahale edebiliyordum.

Kanları güzelce temizledikten sonra başka bir pamuğa tentürdiyot döküp küçük üflemeler eşliğinde Ateş'in kaşına bastırmaya başladım. Ateş arada sırada bir saniyeliğine yüzünü buruştursa da genel olarak bir heykel kadar hareketsizdi. Ben içimdeki milyonlarca duygu yüzünden kıpırdanmadan duramıyorken onun böyle sabit oluşu çığlık atmak istememe sebep oluyordu. Ağlayarak sormak istiyordum; bunu nasıl yapabiliyorsun?

İnsanlar konuşarak anlaşırdı. Ateş'in ise anlaşma biçimi sessizlikten geçiyordu. Bazen, kendi düşüncelerimle çok uzun süre baş başa kaldığımda yani, acaba bu yüzden mi beni sevmiyor diyordum. Çok gürültülü olduğum için mi? Bağırarak konuştuğum, gür kahkahalar savurduğum, sokaklarda sessiz sedasız yürümeyi başaramadığım için mi?

Sebebin bu olduğunu zannetmiyordum aslında. Fakat bu olsaydı bile, içimdeki o kocaman sevdaya rağmen değişemezdim. Ateş için bile olsa Ece Nehar olmaktan vazgeçemezdim. Zaten ben Ateş beni, şu anki beni, gürültümü, haylazlığımı, aşırılığımı sevsin isterdim. Daha azına da razı gelemezdim.

Bir parça sargı bezini kesip kaşının üzerindeki yaraya yerleştirdim ve güzelce bantladım. Daha ellerim Ateş'in teninden uzaklaşırken hasret lavları iç organlarıma doğru akmaya başlamıştı. Tam bu sırada, Ateş içimden geçenleri duymuş gibi "Ellerini uzat." dedi.

İlk bir saniye ne dediğini idrak edemesem de bana uzatılmış elini görünce ben de elimi uzattım ve işte o zaman elimin üstünde, eklem yerlerinde belirmiş ve hafifçe kan sızdıran yaraları gördüm. Ateş'in derdine düştüğümden olsa gerek, elimin acısını bile hissetmemiştim.

Ateş önce elimi kavradı ve çatık kaşlarıyla yaralarıma hızlı bir bakış attı. Ardından biraz önce benim yaptıklarımı tekrar etmeye koyuldu. Tek eliyle elimi kavramışken diğeriyle tentürdiyotlu pamuğu elimin üstüne bastırdı. Ben onun gibi bir buzdağı olmadığım için acıyla irkildim ve dudaklarımdan bir oflama döküldü. Ateş, yanan tenimi serinletmek için üflerken tekrar sakinleştim ve acıyı hissetmemek için ona odaklanmayı seçtim.

Sanki küçük bir yarayı temizlemiyor da açık kalp ameliyatı yapıyormuş gibi ciddi ve dikkatli görünüyordu. Güneş hepten battığı için bebek mavisi bakışları gündüz olduğu kadar parlamıyordu. Yine de kalbimi eritecek kadar mavi ve sonsuzdular. Düzgün burnu, uzanıp bir öpücük kondurmam için yaratılmadıysa bu kadar güzel oluşunun açıklaması neydi, bilmiyorum. Bakışımı dudaklarına bilerek hiç değdirmiyordum. Zira beni öptüğü günün hatırası şu an baş edemeyeceğim bir düşmandı.

Zaten o günden beri bana karanfil de dememişti.

Üzüntüyle yutkunduğum sırada Ateş sargı bezine uzandı. Tepkimi bambaşka ve kıyaslanamayacak kadar küçük bir acıya yorduğundan olsa gerek, "Bitti." dedi. "Şimdi saracağım. Bir iki güne geçer acısı."

Geçmez, demek istedim. *Senelerdir geçmiyor Ateş.* Bunun yerine sadece usul usul başımı salladım.

Ateş güzelce elimi sardı. Sonra pansuman malzemelerimi toparlayıp poşete doldurdu. Ona bakan hiç kimse, eğer kaşındaki yarayı saymazsak, biraz önce üç adam dövdüğünü ve dakikalar boyunca sokaklarda kovalandığını düşünmezdi. Benim saçım başım birbirine girmiş, tipim kaymışken o hâlâ derli topluydu ve bu hali kalbime ağır geliyordu.

"Yarın ilk iş polise gidiyoruz." dedi sakince. Sesi denizin durgun dalgalarına benziyordu.

"Hâlâ somut bir kanıtımız yok." diye cevap verdim.

"Ama en azından hırsızlığa karışmış birinin adı var elimizde." Bunu söylerken bakışları yüzümde dolaşıyordu. "Polis Nehir'i bizden daha iyi araştırır."

Haklıydı. Bu yüzden itiraz etmedim. Polise gitmek ve bu işin içinden sıyrılmak kulağa harika geliyordu ama aklımda

farklı bir soru vardı. "O gün kahvaltıdan sonra..." dedim tereddütle. "Ne konuşuyordunuz Nehir'le mutfakta?"

Alacağım hiçbir cevabın hoşuma gitmeyeceğini biliyordum. Üremek istemedikleri için nesli tükenen pandalardan bahsetmiş olsalar bile canım sıkılacaktı. Neden böyle sorular sorarak kendime işkence ediyordum? Yakında hapsi boylayacak bir kadındı Nehir en nihayetinde. Kendime acı çektirmenin hiçbir manası yoktu fakat duramıyordum.

Ateş hafifçe omuz silkti ve bakışlarını benden kaçırdı. "Havadan sudan şeyler işte."

Keşke onu, utandığını fark edecek kadar tanımıyor olsaydım. Keşke yüzündeki küçük ifadeleri göremiyor olsaydım. "Nehir'den hoşlandın, değil mi?" diye sordum usulca. Yutkunma ihtiyacımı zar zor bastırdım.

Bebek mavisi bakışlarını gözlerime çevirip kısa bir bakış attıktan sonra, "Tarihi eser kaçakçıları ilgimi çekmiyor." dedi. Hayır demedi. Niçin hayır demiyordu? Sadece hayır. Tek kelime ile hayır.

"Evet, yakında hapse girecek olması çok üzücü." derken yapmacık bir üzüntüyle alt dudağımı sarkıttım. "Kısa aşk hikâyeniz için ne hazin bir son."

Ateş'in kaşları çatıldı. Buna eşlik eden alaylı bir gülüşle, "Aşk hikâyesi mi?" diye sordu.

"Ah doğru ya!" Başımı iki yana salladım. "Senin gönül işleriyle aran yoktu, değil mi?"

Bana cevap vermedi. Gözlerime uzun bir bakış atıp iç çekti yalnızca. Seninle uğraşmayacağım demekti bu ama ben onunla uğraşmak istiyordum. İçimdeki bütün o duygular, aşk, korku, hüzün, hasret, heyecan, hezeyan ve diğer her şey öyle bir raddeye ulaşmıştı ki patlayarak infilak ede-

ceğimi hissediyordum. Ateş'e söylemek istediğim binlerce şey dilimin ucunda birikiyordu. İleri atılıp onu öpmek ile yüzüne okkalı bir tokat indirmek arasında gidip geliyordum ve beynimin hâlâ mantıkla düşünebilen bir kısmı bana her ikisini de yapamayacağımı söylüyordu.

Bu yüzden aniden ayağa fırladım ve arkamı dönüp yürümeye başladım. Son günlerde ağlak bir tavşana dönüştüğüm için gözlerim hemencecik doluvermişti. Hızlı adımlarla ilerlerken Ateş'in seslendiğini işittim.

"Nehar! Nereye gidiyorsun?"

Büyük bir yenilgi hissi omuzlarıma çökünce istemsizce durakladım. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken hırsla tek ayağımı yere vurdum. Bana ismimle seslenmemesi için Ateş'i eşek sudan gelene kadar dövmek istiyordum.

Tam bu sırada tekrar, "Nehar..." dedi. Sesi daha yakından geliyordu. "Ne oldu?"

Ağır bir hareketle ona döndüm. Göz göze geldiğimiz anda ağladığımı fark etti. Yüzünü ele geçiren panik, öfkemi dindirmedi. Sadece içimdeki duyguları daha karmaşık bir hale getirdi. "Bana neden karanfil dediğini hiç sormadım." derken sesim titreyerek çıkıyordu dudaklarımdan. "Çünkü sorarsam büyüsü bozulurdu."

Aramızdan sert bir rüzgâr esti. Üzerimdeki bol tişörtün etekleri ve saçlarım havalandı. Ateş'te yaprak kımıldamadı.

"O yüzden bana neden artık karanfil demediğini de sormayacağım. Bunun beni ne kadar üzdüğünün hiçbir önemi yok. Sormayacağım, anladın mı?"

Sesimdeki üzüntü beni bile gafil avladı. Tüm çaresizliğim nihayet dudaklarımdan dökülecek bir tınıya kavuşmuş gibiydi. Ne kadar engel olmaya çalışsam da bir damla gözyaşı

daha yanağıma doğru süzüldü. Ağladığım için kendimi de dövmek istiyordum. Herkesi, her şeyi dövmek istiyordum. Bütün dünyayı falakaya yatırsam belki biraz rahatlardım.

"Senin sessizliğini benim kadar kabullenen bir başkası daha yoktur." derken Ateş'in çatık kaşlarına, aralamaya tenezzül etmediği dudaklarına baktım. Artık içimde tutamadığım bu hisler, kontrolümün dışında dudaklarımdan kayıp giderken karşımda öylece duruşuna baktım. "Ben senin sessizliğinle savaşmadım. Bir kere bile. Değiştirmeye çalışmadım. Bir kere bile. Onu kabullendim. Anladım. Ya da en azından anladığımı sandım."

Elimin tersiyle ıslanan yanaklarımı kuruladım ve gözlerimi kırpıştırarak görüşümü bulanıklaştıran yaşlardan kurtulmaya çalıştım.

"Sevmediğin yemekleri yerken daha yavaş yiyorsun, oradan öğrendim. Sevdiğin şarkılarda işaret parmağınla ritim tutuyorsun. Kazandığınız basket maçlarından sonra en sevdiğin renkleri giyiyorsun. Mavi ya da siyah. Hiç turuncu kıyafetin yok çünkü turuncuyu sevmiyorsun. Hiç söylemedin ama limondan hoşlanmadığını biliyorum. Böyle daha birçok şeyi biliyorum. Sana dair binlerce ayrıntı... Ve bu böyle gider zannettim. Bu şekilde sonsuza kadar ilerleyebiliriz."

Geriye doğru bir adım attım çünkü sabit durmak beni öldürüyordu ve Ateş'e yaklaşamazdım. Yaklaşmak istemiyordum.

"Ama ilerleyemeyiz çünkü sen bir buzdağısın Ateş."

Son cümlem ağzımdan inanılmaz bir öfkeyle çıkmıştı. Bir insan sizi sevmedi diye ona kızabilir miydiniz? Ben kızıyordum.

"Bir insanın söyleyecek hiç mi bir şeyi olmaz ya?" diye

bağırdım. "Şu konuşmayı bile bölmüyorsun. Nehar, bak, o öyle değil demiyorsun. Yanlışsın demiyorsun. İtiraz etmiyorsun. Neden ya neden?"

Biraz öncekinin aksine ileri doğru atıldım ve Ateş'le aramızdaki mesafeyi sıfıra indirene kadar durmadım. İki elimle o sert göğsüne kuvvetli bir darbe indirirken hiç tereddüdüm yoktu.

"Feza'yla birlikte olduğumu zannetmişsin. İnsan gelip sormaz mı ya? İnsan gelip var mı böyle bir şey, varsa da nasıl oldu diye sormaz mı?"

İkinci bir darbe için ileri atıldığımda Ateş bileklerimi kavradı ama hırçın bir tavırla çırpınarak kendimi kurtardım.

"Bırak! Dokunma bana!"

Tekrar iki adım geri attım. Aramıza, bir daha asla eskisi gibi olamayacağımız gerçeğinin ve Ateş'in hâlâ tek kelime etmemiş olması farkındalığının dolmasına izin verdim.

"Konuşmuyorsun çünkü sen korkaksın." derken sesim eskisi kadar yüksek değilse bile çok daha keskindi. Ona haksızlık etmeye başladığım bir noktaya geldiğimin farkındaydım ama tepkisizliği beni delirtmişti. "İsmi Ateş olan birinin daha cesur, daha tutkulu olmasını bekliyor insan. Oysa sen bir buzdağısın. Cesaretle de, tutkuyla da alakan yok Ateş. Sen. Bir. Buzdağısın."

İçimdeki zehri dökmenin verdiği anlık bir rahatlamayla derin bir nefes aldım. Ardından Ateş'in incinen bakışlarını fark etmenin hüznü tonlarca ağırlıkla kalbime çöktü. Pişmanlığın bu kadar hızlı cereyan edeceğini tahmin edemezdim fakat kalbimin üstüne bir an çöken on tonluk bir ağırlık gibi beni eziverdi. Tam özür dilemeye hazırlandığım sırada ise hiç beklemediğim bir şey oldu.

Ateş ileri atıldı. Aramızdaki mesafeyi kılıçtan geçirdiği kısa bir saniyenin ardından tek eliyle ensemi, diğeriyle belimi kavradı ve beni kendine çekip gerçek olabileceğine inanamadığım bir tutkuyla öptü.

Davet gecesindeki o öpücüğü unutun. Çizin üstünü. Çünkü Ateş tarafından öpülmek öyle bir şey değildi. Onunla alakası bile yoktu. Buna kıyasla o geceki öpücük, tatlı bir buseden ibaretti.

Kalbim delirmiş gibi çarpıyordu. Ne ara kapattığımı hatırlamadığım gözlerimin önünde alevler vardı. Yüreğimi de alevler sarmıştı. Ateş her yerdeydi. Beni öyle ani, öyle hazırlıksız yakalamıştı ki karşı koymak gibi bir şansım yoktu, hiç olmamıştı. Dudakları tüm kalelerimi bir bir devirirken gönüllü bir teslim oluşla kollarımı boynuna dolamaktan öteye gidememiştim.

Bu defa yanlış yorumlayabileceğim hiçbir şey yoktu ortada. Böyle bir öpüşün tutkudan başka açıklaması olamayacağını biliyordum. Ateş beni öpüyordu ve bunu yalnızca istediği için yapıyordu. Kimseden kaçmıyorduk. Hiçbir şeyden saklanmıyorduk. Birbirine kavuşan dudaklarımız arasında tek bir bahane dahi yoktu. Bu, gerçekti. Eriten, tüketen, benden alabileceği her şeyi alan yakıcı bir öpüştü.

Nefesim tükendiğinde Ateş hafifçe geri çekildi ama dudakları tenimden ayrılmadı. Öpüşünü önce yanağımda, ardından boynumda hissettim. Bu gerçekti ama gerçek olduğuna inanmak öyle zordu ki.

"Bir daha söylesene." dediğini işittim. Kesik kesik bir fısıltıydı. Kulağımın yanından geçen dudakları tekrar dudaklarımı bulmadan önce söylenen bir fısıltı. "Bi-bir daha söyle, hadi."

Gözlerinin içine bakabileceğim kadar geri çekildim. Neyi tekrar söylememi istiyordu bilmiyordum. Ortada bir buzdağı olmadığı aşikârdı. Bunu duymaya ihtiyacı olduğunu zannetmiyordum. Zaten benim bütün kelimelerim de aklımdan uçup gitmiş, geriye yalnızca iki tanesi kalmıştı. Ben de Ateş'in bakışlarındaki o yoğunluğa, beni gerçekten öpmüş oluşuna ve sıkı sıkı tutuşuna sığınarak onları söyledim. Bebek mavisi gözlerinin içine bakarak, "Seni seviyorum." dedim.

19

Ateş

İki yaşıma kadar tekrarlayan heceler dışında bir kelime ve cümle oluşturmayı başaramadığımda annem bir konuşma zorluğu yaşadığımdan şüphelenmişti. İlk başta doktorlar bir sıkıntı olmadığını, bazı çocukların geç konuşabileceğini söylese de dört yaşına geldiğimde kekeme bir çocuk olduğum kesinleşti.

Ben Ateş Arıkan. Eğer beni anlamak istiyorsanız hikâyeye tam olarak bu noktadan başlamamız gerekir ve bu hikâye ancak size, annemin ne kadar güçlü ve harika bir kadın olduğundan bahsedersem başlayabilir.

Mine Arıkan oğlunun konuşma zorluğunu erken yaşta keşfeden zeki bir kadındı. Her ne kadar iki yaşımdayken beni götürdüğü doktorlar ona bir sorun olmadığını telkin etse de o işin peşini bırakmamış ve o zamandan itibaren bu konuda araştırmalara başlamıştı. Konuşma zorluğumu fark etmesinden daha önemli olan şey, konuşamıyor oluşumun

beni ne kadar utandırdığını ve küçük bir çocuk olarak cesaretimi ne kadar kırdığını fark etmesiydi. Bunu fark ettiğinde beni karşısına almış, sanki kocaman bir adammışım gibi, "Bu mesele, sen biriyle paylaşmaya karar verene dek sen, ben ve baban arasında kalacak." diye söz vermişti. Sonra bana uzun uzun bunun düzeltilebilir bir durum olduğundan, bende herhangi bir eksiklik veya yanlışlık olmadığından, bu durumun beni kimseden farklı yapmadığından bahsetmişti. Ben hatalı bir ürün değildim. Sadece aşmam gereken bir engel vardı. Aşabileceğim bir engel. Yaşım oldukça küçük olmasına rağmen, hâlâ silik bir hatıra olarak o günü anımsıyordum. Annemin geniş ve cesaretlendiren gülüşünü, kendine has güzel kokusunu ve üzerindeki kahverengi kazağı...

O günden sonra annemle ikimiz dünyanın en iyi takımını kurduk. O ve ben, kekemeliğimi aşmak için yoğun bir tempoda çalışmaya başladık. Annem etrafımızdaki hiç kimseye sezdirmeden bir eğitmenler ve psikolojik danışmanlar ordusunu benim için ayağa kaldırdı. Üç senenin her bir günü saatler boyu süren egzersizler, arada küçük oğlunun sinir ve ağlama krizleriyle süslenen çalışma seansları ve hiç sarsılmayan bir inanç, meyvelerini çabuk vermeye başladı. Annemin desteğiyle büyük bir gelişme kaydettim. İlkokula başladığımda konuşmam büyük oranda düzelmişti. Odaklandığım ve sakin kaldığım sürece normal bir çocuk gibi konuşmayı başarabiliyordum. Bu muazzam bir gelişmeydi.

Elbette annemin mücadelesi burada bitmedi. Verdiğimiz tüm mücadeleye rağmen benim sinirlendiğimde, heyecanlandığımda ya da üzüldüğümde konuşmak yerine susmayı tercih ettiğimi ve bunu neden yaptığımı biliyordu. Bunu da düzeltmek istiyordu.

"Harika bir sesin var ve bu sesi herkes duymalı." Bana söylemeyi en çok sevdiği cümlelerden birisiydi bu. Bunu her söylediğinde ben de onun için bir şarkı söylüyordum çünkü şarkı söylerken kekelemiyordum. Ve bu da annemi mutlu ediyordu.

Annem kendimi herhangi bir insandan daha aşağıda ya da eksik hissetmem düşüncesine dahi katlanamıyordu. İçime kapanmamdan nefret ediyordu. Bir defasında bana, "Sen bir ateş böceğisin ve ateş böcekleri eşsizdir." demişti.

Bunu söylediğinde ona hafifçe gülüp, "Ke-ke-kekeme olanlar da mı?" diye sormuştum.

Hiçbir tereddüt yaşamadan başını sallamıştı. "Özellikle kekeme olanlar ve bunu yenmek için hiç pes etmeden çalışanlar."

Teyzem, eniştem, amcam veya yengem benim kekemeliğimden haberdar mıydı hiçbir zaman öğrenemedim. Ya annem bana söz verdiği gibi bu meseleyi gerçekten üç kişi arasında tutmayı başarmıştı ya da akrabalarım oyunculuk konusunda oldukça yetenekli insanlardı. Her ne şekilde olursa olsun meselenin kuzenlerime ve arkadaşlarıma sirayet etmediğini biliyordum. Mine Arıkan oğlunu yaşıtlarının acımasız laflarından koruma konusunda muazzam bir iş çıkarmıştı. Kuzenlerim bana zorbalık yapmazlardı fakat okuldaki yaşıtlarım için aynı şeyi söylemek zordu. Küçük yaştaki çocuklar bazen çok zalim olabiliyorlardı.

İlköğretimi bitirip liseye geçtiğimde küçük bir gerileme yaşadım. Duyguların daha şiddetli ve su yüzünde yaşandığı o dönemlerde konuşmak tekrar benim için zorlaşmaya başladı ama bu defa susmak da zordu. Bu da karıştığım birkaç yumruk kavgasına ve müdürün odasına yaptığım birkaç zi-

yarete sebep oldu. Beni yoran, öfkeli bir insana dönüştüren bir dönemde, bu defa paçamı kurtaran babam oldu.

Heyecanlanmadığımda, öfkelenmediğimde ya da üzüntümü dizginleyebildiğimde rahatça konuşabiliyordum. Yani sakin kalabildiğim müddetçe hiçbir sorunum yoktu. Bu yüzden babam bana sakin bir insan olmayı öğretti. Konuşmakta zorlandığım anlarda nasıl sakinleşeceğimi, sakinleşemediğimde susup ortamdan uzaklaşmamı sağlayan o gücü nasıl bulabileceğimi ve sonradan içimde biriken duyguları nasıl dışarı atacağımı... Bunun çok basit bir yolu vardı; basketbol.

Babamla beraber evimizin bahçesinde oynamaya başladığımız bu oyun hayatımı tamamen değiştirdi. İlk başta işe yarayacağını düşünmemiştim ama sonra beni gerçekten dizginlediğini fark ettim. Bana küfreden ergenlere cevap veremediğimde basketbol oynadım. Hocanın sorduğu sorunun cevabını bildiğim halde söyleyemediğimde sahaya koşturdum. Hararetli tartışmalarda kendimi savunamadığımda sahanın ortasından atışlar yaparak sakinleştim. Derken zamanla sessiz, sakin ama çok iyi basketbol oynayan Ateş Arıkan oldum.

Konuşamamanın iyi tarafları da vardı. Öfkelendiğim zamanlarda suskunlaşıyordum ve kimsenin kalbini kırmadığım için insanlar beni genelde seviyordu. Basket sahası dışında ortamın parlayan yıldızı olamasam da halimden memnundum. Arkadaşlar konusunda doğuştan şanslıydım. En yakın arkadaşım, amcamın oğlu Efe'ydi ve diğer kuzenlerimle de çok iyi anlaşıyordum. Popüler olmak gibi bir kaygım yoktu. Zaten üzerime çok dikkat çekince heyecanlanıp kekelemeye başlıyordum. Böylesi en iyisiydi.

Elbette bu sırada annemin geçit vermeyen, birazcık bile yumuşamayan kararlılığı sayesinde egzersizlerime ve terapilere devam ediyordum. Lise yıllarında bunlara katlanmak işkence gibi gelse de her zaman içten içe bana yardımcı olduklarının farkındaydım. Can sıkıcı her egzersiz beni bir adım öteye taşıyordu.

Fakat ne yazık ki her şeyin bir yokuştan yuvarlandığı zamanlar da vardı. Geçirdiğim trafik kazası sonucu yaşadığım sakatlık beni tek kurtarıcımdan, yani basketboldan uzaklaştırdığında mahvolduğumu düşünmüştüm. Kendimi bir an takla atan bir arabanın içinde, bir an sonra ise hastane yatağında bulduğumda hayatımın keskin bir şekilde yön değiştirdiğini biliyordum. O dönem derin bir depresyona kapılıp kaybolmamı engelleyen iki kişi vardı; annem ve Nehar. Annem yine pes etmeme izin vermedi. Gerektiğinde azarlayarak, gerektiğinde şefkatle, gerektiğinde beni bıktıran uzun ve bilimsel konuşmalarıyla beni kıyısında durduğum uçurumdan düşmekten korudu. İlk günden, bu zamana kadar. Mine Arıkan tek bir saniye bile şüphe duymadı, pes etmedi, havlu atmadı. Benim atmama da müsaade etmedi.

Nehar ise...

Eğer benim hikâyemin yarısı bana aitse diğer yarısı Ece Nehar Erarslan'a aitti. İçimde herkesten daha fazla yer kaplayan o güzel kıza.

Onun bu hikâyedeki yerini öğrenmek için de epey geriye gitmemiz gerekiyordu çünkü Nehar'ın bendeki yeri kendi kısa tarihimde oldukça eskiydi.

Ece Nehar ailedeki en yaramaz çocuktu. Daha dört beş yaşlarındayken abisi Yağız'ı bile tahtından indirmiş, herkesin bu kadar da olmaz dediği, diğer annelerin kendi araların-

da *Nisan Hanım'ın bir kızı var, akıllara zarar* diye fısıldaşmasına neden olan bir afacana dönüşmüştü. Kimse onu zapt edemiyordu. Kimse ona ayak uyduramıyordu. Hatta bir süre sonra, kimse onunla uğraşmak istemiyordu.

Ben hariç.

Aramızdaki yaş farkına rağmen iyi oyun arkadaşlarıydık. Çünkü Nehar benim özendiğim her şeyi yapabiliyorken, ben de tam onun istediği gibi hiçbir şeye itiraz etmeden yaramazlıklarına ayak uyduruyordum. Efe'nin doğum günü pastasını çalıp yarısı yiyerek hastalandığımız gün, Trabzon'da gezerken bir kedinin peşine takılıp kaybolduğumuz akşam, ailelerimiz izin vermediği halde gizlice korku filmi izleyip tir tir titrediğimiz gece... Bunlar çocukluğumun en güzel anılarıydı ve Nehar hepsinin başkahramanıydı.

Bu yüzden onu uzun süre en sevdiğim arkadaşım olarak gördüm. Benim için hep çok değerli oldu ama işler bir noktada değişmeye başladı. Bunun tam olarak hangi nokta olduğunu bilmiyordum. Sadece bir gün Nehar yanımda neşeli bir kahkaha attığında yüzü, sesi, alnına düşen saçları, ona dair her küçük detay kalbimi öyle bir heyecana boğdu ki sorduğu soruya sesli bir şekilde cevap veremedim. Dilim dönmedi. Sadece gülerek başımı sallayabildim.

Sonra uzun bir süre kendimi Nehar'ın benim için Bahar'dan ya da Zeynep'ten daha farklı olmadığına ikna etmeye çalıştım kendimi. Elbette onu seviyordum. Bahar'ı ya da Zeynep'i sevdiğim gibi... Daha fazla değil. Daha farklı değil. Daha derin değil.

Bunu kendi kendime ne kadar tekrarlarsam tekrarlayayım Nehar'ın karşısında dili düğümlenen bir adama dönüşmekten kurtaramadım kendimi. Ona saçlarının ne kadar gü-

zel olduğunu söylemek istedim ama yapamadım. Ne kadar güzel güldüğünü söylemek istedim ama olmadı. Ne zaman bunlar dilimin ucuna yürüse kaslarımın hâkimiyetini yitiriverdim ve en sonunda bir yaz gecesi, bahçedeki bank şeklindeki salıncakta, Nehar omzumda uyuyakaldığında kendime gerçeği itiraf etmek zorunda kaldım. Bir saattir uyanmaması için sesli nefesler almaktan bile kaçındığım bu kıza umutsuzca âşık olmuştum. O ânı çok net hatırlıyordum. Hafif hafif sallanan salıncağı, Nehar'ın burnuma dolan hoş kokusunu, gecenin sessizliğinde ayırt edebildiğim derin nefeslerini ve fırsat verilse ömrümün sonuna dek öyle kalabileceğimi fark ettiğim o biricik ânı. Elimle kalbimi yoklamıştım. Sonra nereden geldiğini görmediğim Efe gelip karşımıza oturmuş, hayırdır dercesine tek kaşını kaldırmıştı. Ona sesli bir cevap vermesem de olan biten ortadaydı.

Farkında olmadan senelerdir göğsümde bir karanfil büyütüyordum ve artık onu görmezden gelemeyeceğim, ondan vaz da geçemeyeceğim bir noktadaydım.

Ona ilk kez karanfil diyen ben değildim. Şu meşhur tiyatro oyunundan sonra herkesle birlikte söylemeye başlamıştım ama zamanla benim dilimde karanfil başka bir manaya bürünmüş ve kök salmıştı. Böyle bir çiçekti çünkü. Büyümesi için seralara ihtiyacı yoktu. Vahşiydi. Zoru seviyordu. Kırmızı rengiyle de aşkı ve bağlılığı temsil ediyordu.

Karanfil. Tek kelime, üç hece. Söylerken hiç zorlanmadığım bir sözcük. Kelimeleri yan yana dizmekte zorlanan bir adamın sürekli tekrarladığı aşk itirafı.

Karanfil.

Nehar'ı sevmek kolaydı, bu sevginin her geçen gün büyüyüp kalbimde benden daha fazla yer kaplamasını engel-

lemekse zor olandı. Yaptığı her hareket, söylediği her söz, yüzünde gezinen her mimik, kısacası ona dair, onunla alakalı, onda başlayıp onda biten her şey içimdeki karanfilin köklerinin daha derine inmesine sebep oluyordu. Her geçen gün ona daha sıkı bir düğümle bağlanıyordum. Gözümün bir ucu hep onun üstündeydi. Tökezleyecek olsa elini tutuyor, ağlayacak olsa mendil uzatıyor, tüm gülüşlerini hafızama altın yaldızlı bir iple işliyordum.

Ben Ateş Arıkan, Nehar'a dair her şeyi, her bir ayrıntıyı tarihiyle, saatiyle, gerekli gereksiz tüm detaylarıyla hatırlıyordum. Zihnimin içinde oldukça detaylı bir Ece Nehar Erarslan ansiklopedisi vardı ve sürekli güncelleniyordu.

Tüm bu olayı üzücü bir aşk hikâyesine dönüştüren iki şey vardı; ilki uzun bir süre benim Nehar'ın karşısına geçip duygularımı asla açamayacağıma inanmamdı, ikincisi ise onun bana karşı bir şeyler hissetme ihtimalinin çok cılız olmasıydı. Ki bu çıkarımı yapmam için oldukça mantıklı sebeplerim vardı.

Mesela Nehar ele avuca sığmayan birisiydi ve her zaman albenili olanı, tehlikeli olanı, heyecanlı olanı seçiyordu. On beş yaşındayken yazlıkta tanıştığı, yazın kavurucu sıcağında dahi deri bir ceketle dolaşan şu motorcu çocuk gibi. Bütün yaz onun peşinde dolaşmıştı. Motoruyla etrafta hava atmasını oldukça çekici bulduğunu belli etmekten hiç çekinmiyordu. Macera dolu bir hayat olarak görüyordu onunkini. Oysa sadece ehliyetini yeni almış bir ergendi.

Nehar'ın o çocuğa olan ilgisi bir sonraki yaz kaybolmuştu. Tekrar karşılaştıklarında gülümseyip iyi günler demekten başka bir şey yapmamış ve ardında kalbi kırık bir genç adam bırakmıştı. Bunu izlerken üzüldüğümü söyleyecek kadar ikiyüzlü birisi değildim.

Ondan sonra uzun bir süre Nehar'ın öyle ilgiyle peşine takıldığı birisini görmedim ve bu beni biraz ümitlendirdi. Bizim arkadaşlığımız günden güne güçlenirken, benim ona kayıtsız kalmam her geçen saniye zorlaşıyorken ve nihayet konuşma zorluğum konusunda çok güzel gelişmeler kaydetmişken ikimizin bir ihtimali olabileceği konusunda heyecanlanmaya başladım. Ama ne yazık ki ona ilk kez açılmayı düşündüğüm dönemde araya o her şeyi ters yüz eden trafik kazası girdi. Yalnızca arabam değil, hayatım da tepetakla oldu.

Kazadan sonra ruh halim gerçekten çok kötüydü. Kendimi, zirvesine ulaşmak üzere olduğum dağın eteğinde buluvermiştim bir anda. Beynimi uyuşturan ağrı kesiciler, en büyük desteğim olan basketbolun hayatımdan çıkması, dizlerim kanaya kanaya çıktığım onca yolu gerisin geriye yuvarlanmam... Baş edebileceğimi düşündüğümden daha fazlaydılar.

Beni depresyonun karanlık dehlizlerinden kurtaran ellerden birinin Nehar'a ait olduğunu söylemiştim. Onun günden güne zayıflayan halimi görmesinden hoşlanmıyordum ama işin peşini bırakan türde insanlardan değildi. Tüm tedavi sürecinde asık suratıma ya da sessizliğime aldırmadan her gün yanıma gelmiş, ya bir film açmış ya bana bir kitap okumuş ya da yanımda oturup saatlerce hayatında olan bitenden bahsetmişti. Filmleri, kitapları ya da olayları hatırlamıyordum. Ama Nehar'ın konuşmalarını, yaptığı komik yorumları, kitapta hoşuna giden bir sahneye rast geldiğinde kitabın üstünden bana bakıp hevesle gülümsemesini çok iyi hatırlıyordum. En nihayetinde beni iyileştiren bunlardı.

Fizik tedavi sürecinden sonra tekrar spora başlamam da Nehar'ın desteğiyle olmuştu. Kendimi ilk kez spor salonun-

da bulduğumda bunun basketbolun yerini tutmayacağını düşünmüştüm. Eh, tutmamıştı da. Fakat sağlıklı bir vücuda sahip olmanın psikoloji üzerindeki etkisi de tartışılmazdı.

Eteğine düştüğüm o dağı tekrar tırmanmaya başladım. Başlarda isteksiz ve yorgundum ama ilerledikçe yolu hatırladım, hızlandım, güçlendim.

İşin doğrusu Nehar'a aşkımı itiraf etmeye karar versem, çok çalışsam, nerede neyi söyleyeceğimi güzelce ezberlesem dahi karşısında kekelemeden konuşamayacağımı biliyordum. İçten gülüşlerinde ya da bana attığı uzun bir bakışta bile şirazem kayıyordu da iki kelimeyi bir araya getirecek gücü bulamıyordum kendimde. Kalbimi bütünüyle ona açacağım o kutlu anda kendimi bildim bileli savaştığım en büyük engelim elbette önüme barikat kuracaktı. Fakat ben artık çocuk değildim. Kendime acıyıp, kendimi eksik görüp güzel ihtimallerin canına kıymak istemiyordum. Eğer Nehar beni sevecekse kekelerken de severdi. Konuşamazken de.

Elbette utanacaktım. Açıkçası nasıl debelenip duracağımı düşünürken bile yüzümü ellerimle kapatasım geliyordu. Keşke bunun başka bir yolu olsaydı ama yoktu. O yüzden karar verilmişti; Nehar'la konuşacak, ona duygularımdan söz edecektim.

Fakat ne yazık ki bu noktada hayatımın ikinci trafik kazasını yaşadım. Bu seferki gerçek bir kaza değildi ama beni freni boşalmış, yokuş aşağı giden bir kamyon gibi çarpmıştı.

Her şey Efelerin evinde otururken Feza'nın heyecanla içeri dalmasıyla başladı. Normalde yeryüzündeki bütün mülkiyetin veliahdı gibi acelesiz adımlarla ve mağrur bir ifadeyle yürüyen adamın yüzünde çocuksu bir neşe vardı. Öyle ki içeri daldığında hepimize teker teker selam bile verdi. Oysa genelde beni atlardı.

Sonrasında Efe'ye dönüp, "Arabam aniden arızalandı." dedi. "Seninkini alabilir miyim? Mühim bir işim var da."

Feza'dan beklenmeyen bir diğer hareketti bu. Birinden bir şey istemektense gidip bir araba fabrikası falan satın almaya çalışması gerekirdi. Gelip kibarca rica etmesi ilginçti.

Efe itiraz etmeden arabasının anahtarını Feza'ya uzatırken, "Neden Azra'nınkini almadın?" diye sordu.

Feza nihayet kendi karakterinin bir belirtisini gösterdi ve tiksinir gibi yüzünü buruşturdu. "O bir külüstür kullanıyor ve ben bir kraliçeyle randevuya çıkacağım."

Herkes bir anda keyifle gülüşmeye ve Feza'ya tebrikler yağdırmaya başlarken benim aklım kraliçe kelimesine takılıp kalmıştı. Ne yazık ki bahsi geçen bu kraliçenin gerçek ismini soramadan Feza geldiği gibi şimşek hızıyla yanımızdan ayrıldı.

İçimde tuhaf bir kaşıntı vardı. Bir ses durmadan kulağıma o kraliçenin Nehar olduğunu söylüyordu. Feza'nın, herkesin aksine inatla Ece diye seslendiği Nehar. Bu temelsiz bir şüphe değildi. Açıkçası bir süredir Feza'nın Nehar'dan hoşlandığından şüpheleniyor ama bunun üzerinde düşünüp bunu gerçek bir ihtimale dönüştürmek istemiyordum.

Bir kere beraber çok fazla zaman geçiriyorlardı. Bunda bir sorun yoktu tabii ki. Sonuçta Azra ve Nehar'ın samimiyetini biliyordum. Feza da Azra'nın çevresinden çok fazla uzaklaşmazdı. Ama son aylarda Feza'nın Nehar'la konuşmaları daha çok onunla flört ediyor gibiydi. İkisini baş başa çok daha fazla görüyordum. Kızların bayıldığı o çarpık gülümseyişinin eşliğinde Nehar'a uzattığı bir papatya gözümün önüne gelince kalbime binen ağırlıkla koltuğa çöktüm.

Düşüncelerin önündeki baraj bir kere kalktı mı zihni ba-

san seli engellemek imkânsızdı. Dakikalar boyu orada oturup ihtimallerin birer kurt gibi beynimi kemirmesine izin verdikten sonra nihayet dayanamayıp ayağa kalktım ve odadakilere acil bir işim olduğunu söyleyip arabama atladım. Gideceğim adres belliydi. Şüphelerimden kurtulmanın tek yolu Nehar'ı görmekten geçiyordu.

Erarslan malikânesine vardığımda içeri girmeden önce göğsümü genişletecek derin bir nefes aldım. Kendimi, yukarı çıktığımda Nehar'ı her zamanki renkli pijamalarının içinde göreceğime, ona mısır patlatmam için beni ikna etmeye çalışacağına inandırdım. Feza'nın kraliçesi başka birisiydi. Benim karanfilim değildi.

Zile bastım. Çok geçmeden kapıyı Bahar açtı ve beni içeri davet etti. Ona Nehar'ı sorduğumda üst katta olduğunu söyledi. Kendisi mutfağa doğru ilerlerken ben merdivenlere yöneldim ve tam o esnada merdivenlerin başında onu gördüm.

Üzerinde siyah bir elbise vardı. Eteği dizlerinin hemen üstünde sonlanan, güzel bir elbise. Dalgalı saçları boynunun iki yanından atlas parçaları gibi salınmıştı. Yüzü her zamanki iç titreten güzelliğindeydi ve kırmızı bir ruj dudaklarını, boynuma inen bir giyotine çevirmişti. Nasıl oldu da onu gördüğümde dizlerimin üstüne çökmedim, bilmiyorum.

Beni görünce yüzünün nasıl da aydınlandığını seyrettim. "Ateş!" dedi hevesle. Ayağındaki ince topuklularla merdivenleri hızlı hızlı inerken düşecek diye aklım çıktı ama haylaz karanfilim düşmeden tam önümde durmayı başardı. "Hoş geldin Köprülü Mehmet Paşa." derken yanaklarında heyecanlı halinin pembeliği vardı. Kendi etrafında bir kere dönerek, "Nasıl olmuşum?" diye sordu.

Gördüğüm en güzel şeydi. Koyu yeşil bakışlarıyla, pem-

be yanakları ve kırmızı dudaklarıyla, kimseciklerde olmayan içten gülüşüyle hayatım boyunca gözlerimin değdiği en güzel, en büyülü şeydi. "Çok... Çok güzelsin," demeye zorladım kendimi. İçimde hâlâ küçük bir umut, bütün bunların bir tesadüf olabileceğini söylüyordu. Beni hâlâ ayakta tutan da bu küçücük umuttu. Bu yüzden ona tutundum ve son bir gayretle, "Nereye?" diye sordum.

Nehar omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Feza götürecek. Muhtemelen Çırağan Sarayı'na falan gideceğiz yani. Umarım orası için çok rüküş giyinmemişimdir."

Bu sözler içimdeki o küçük umudu da katletti. Geç kalmışlığın korkunç canavarı dört elle boğazıma sarılırken gülümsemeyi denedim. O andan sonrası benim için bulanıktı. Nehar'a Yağız'la konuşmam gerektiğini söyleyip niyetlendiğim yönün tam tersi tarafa yürüdüm. Ardından mutfaktaki çıkış kapısından kendimi dışarı atıp arabama atladım.

Bir saate yakın nereye gittiğimi bilmeden sürdüğüm arabam en sonunda spor salonunun önünde durdu. Gidebilecek daha iyi bir yer bulamamıştım. İçimdeki duyguları konuşarak anlatamıyordum ve bildiğim diğer tek seçenek de top sürmek ya da bir şeylere yumruk atmaktı.

Akşam saatlerinde oldukça tenha olan salonda kendime gözlerden uzak bir kum torbası bulmam zor olmadı. Isınmayı bile beklemedim. Eldivenlerimi elime geçirmedim. İçimdeki bütün üzüntüyle, geç kalmışlığın öfkesiyle, aşkımın etrafını saran dikenli acıyla kum torbasını yumruklamaya başladım. Bir sporcu gibi değil de bir adamın enkazı gibi yumruklamaya başladım. Feza Saykı beni bir kamyon gibi çarpmıştı.

Her yumrukta Nehar'ın gülümseyen yüzü bir kere daha kalbime indi. Her yumrukta kendi etrafında dönüşü... Göz-

lerindeki o muazzam ışıltı... Sanki kum torbasını değil de kendimi karşıma almış dövüyordum. Aradan yarım saat bile geçmeden öyle yorulmuş, öyle hırpalanmıştım.

Soluklanmak için durduğum bir anda aynadaki yansımamı gördüm. Bir seksen sekiz boyunda kocaman bir adam. Darmadağın. Perişan. Kum torbasını yumruklamak değil kum torbasına sarılıp ağlamak istiyordum ama yapamayacağımı biliyordum. Bu yüzden yorgunluktan dermanım kalmayana dek yumruklar savurmaya devam ettim.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Bir kere daha soluk soluğa durakladığımda, arkamdan birinin, "Etkileyici bir gösteriydi." dediğini işittim.

Ses ilk başta tanıdık gelmedi ama dönüp bakınca sesin sahibinin Meyra olduğunu gördüm. Hare'nin arkadaşlarından biri. Başımı eğip, "Teşekkürler." dedikten sonra tekrar önüme döndüm.

Fakat Meyra kolayca başınızdan savabileceğiniz birisi değildi. Sözleri bitene kadar kalmayı tercih ediyordu. Ağır adımlarla tam önüme gelip durduğunda, ona dönüp bakmamanın kabalık olacağını biliyordum.

Göz göze geldiğimizde uzun uzun yüzümü süzdü. Benden hoşlandığını anlamam için dâhi olmama gerek yoktu. Tıpkı onun, benim onunla bir ilişki düşünmediğimi anlaması için dâhi olmasına gerek olmadığı gibi.

"Merak ediyorum..." dedi sözcükleri uzatarak. "Daha ne kadar, çocukluk arkadaşını uzaktan yavru köpek bakışlarıyla izlemeye devam edeceksin?"

Neyi kast ettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Herhangi bir şeyi inkâr edecek gücüm olmadığı için, "Seni ilgilendirmez." dedim.

Meyra'nın pes etmesi için bu yeterli değildi. "Gidip ona duygularından bahsetmeyi düşünüyor musun?"

Düşünüyordum ama geç kalmıştım. Meyra'ya cevabım derin bir sessizlik oldu.

"Ben de öyle düşünmüştüm." dedi tatlı tatlı gülümserken. "O zaman neden ikimize bir şans vermiyorsun? Belki o zaman kalbindeki yara daha çabuk kabuk bağlar."

Kum torbasını hafifçe ittirirken, "Düşündüğün gibi bir adam değilim." dedim ona. Bende ne gördüğünü zannediyordu bilmiyorum ama Meyra gibi birinin istediği şeye sahip olduğumu zannetmiyordum.

"Çok daha fazlasısın." diye karşılık verdi hiç tereddüt etmeden. "Ayrıca bildiğim bir şey var. İşine yarayacak bir şey. Eğer gözlerini dikip baktığın manzara seni üzüyorsa, kafanı çevirip başka yöne bakmalısın. Mutluluk her zaman bizim umduğumuz şekilde vücut bulmaz."

Bunları söyledikten sonra yanıma yaklaşıp parmaklarının ucunda yükseldi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sadece ihtimalleri düşünmeni istiyorum."

Sonra yanımdan ayrıldı ve beni bütün yıkılmışlığım ile baş başa bıraktı. Ben de kum torbasına sarılıp ağlayamadığım için yumruk atmaya devam ettim.

20

Ateş

Hayatımda işlerin yolunda gitmediği ve benim akıntıya karşı yüzmekte zorlandığım birçok dönem olmuştu. Ama Nehar'ı bir başkasıyla düşünmek bunların arasında en kötüsüydü. Hele ki bu başkasının; tanıdığım, bildiğim, sevdiğim bir arkadaşım olması çok, çok daha kötüydü.

Uzun bir süre boyunca gözlerimi ne zaman kapatsam siyah elbisesi içindeki mutlu Nehar'ı gördüm. Güzelliği zaten her seferinde kalbime farklı bir ölüm tattırıyordu. Fakat bu defa yağlı urganı boynuma geçirip altımdaki tabureyi iten şey mutluluğuydu. Karanfil mutluydu. Gözleri parlayacak, yanakları heyecanla kızaracak kadar mutluydu. Kendi etrafında döndüğü o büyülü sahneyi aklımdan çıkarıp atamıyordum. Mutluluğun ona ne kadar yakıştığını görmezden gelemiyordum.

Mutluluğu bozulsun istemiyordum. Sadece, hayatım bo-

yunca ona bu mutluluğu verecek kişinin ben olmasını dilemiştim. *Olmadı.*

Odamdan nadiren çıkarak ve neredeyse insan içine karışmadan geçirdiğim birkaç günün ardından Efe geldi. Odamdaki kanepeye oturup bacak bacak üstüne attı ve beni bu kadar üzen şeyi ona anlatmazsam oradan asla gitmeyeceğini söyledi. Yalnız kalmak istiyordum. Efe'yle uğraşacak halim de yoktu. O yüzden ona olan biteni kısaca anlattım. O da her zamanki gibi beni ses çıkarmadan dinledi ve en sonunda, "Meyra haklı." dedi. "Yani Nehar ve Feza gerçekten birlikteyse, sen de kendi yoluna bakmalısın. Böylelikle etrafta bu asık suratla dolaşıp durmazsın belki." Sonra bu söylediğinin ne kadar mantıklı bir şey olduğuna dair yarım saat süren uzun bir açıklama yaptı.

Hayatımda yaptığım en büyük hatalardan biri de kendi ilişkilerinde çok başarılı sayılmayan, daha önce bir defa bile âşık olmamış Efe Arıkan'dan ilişki tavsiyesi almaktı sanırım. Fakat o kadar ne yapacağını bilmez haldeydim ki ona tamam dedim. Biraz da Efe'nin artık susması ve gitmesi için yapmıştım bunu. Ne yazık ki kendisi ben Meyra'yı arayana dek başımdan ayrılmadı.

Böylelikle hayatımda ilk ve son kez ilişkiye hiç benzemeyen tuhaf bir ilişkiye adımımı atmış oldum.

Meyra kötü biri değildi. Biraz şımarık bir kızdı ama insanların bunu görmezden gelmesini sağlayacak daha iyi özellikleri de vardı ve biz iyi anlaşıyorduk. Muhabbet edebiliyor, beraber vakit geçirebiliyorduk ama en nihayetinde ikimiz de birbirimize âşık falan değildik. Ben onunla konuşurken hiç heyecandan kekelemiyordum, o da bana aşk dolu bakışlar atmıyordu. Sadece çok fazla vakit geçiren iki arkadaş gibiydik. Aramızda özel bir şey olmadığı çok barizdi.

Bu yüzden sevgililik oyunumuz çok da uzun sürmedi. Meyra, sürmesi için epey çabalasa da Nehar, İzmir'e gittikten bir süre sonra benimle daha fazla vakit kaybedemeyeceğine karar verdi. Çünkü ne aramıza giren insanlar ne Nehar'ın benden kilometrelerce öteye gitmiş olması ona olan sevgimde ve bağlılığımda bir azalmaya neden olmuştu. Bunun böyle devam edeceğini anlayan Meyra pes etti.

Ayrılırken Meyra'ya, "Özür dilerim." dedim. "Sana, düşündüğün gibi bir adam olmadığımı söylemiştim."

Meyra gülümsedi. "Harika bir adamsın Ateş." diye cevap verdi. "Sadece biz birbirimiz için doğru insanlar değiliz. İşin kötüsü ne biliyor musun? Ben bunu en başından beri biliyordum ama yine de denemek istedim."

Gürültülü bir ayrılık olmadı. Birbirimize iyi dileklerimizi sunup yollarımızı ayırdık.

Nehar'ın İzmir'e gidişine gelecek olursak... Bu kararı herkesi şaşırtmıştı. Beni ise hem şaşırtmış hem de kafamı karıştırmıştı. Feza ve Nehar'ın randevuya çıktığı o günden sonra her ikisiyle de oldukça az aynı ortamda bulunmaya çalışmıştım. Hatta ikisinin birlikte dâhil olduğu ortamlara neredeyse hiç girmedim çünkü etrafta bir enkaz gibi dolaşıp acıma dolu bakışları üzerimde biriktirecekmişim gibi geliyordu. Öyle bir anda birisi bana bir şey sorsa asla konuşup cevap veremezdim. Bu duruma düşmek istememiştim ama Nehar, İzmir'e gideceğini söyledikten sonra ondan ayrılma korkusu her şeyin üzerine çıktı.

Açıkçası onun neden yeni başlamış bir ilişkinin üzerine böyle bir karar verdiğini anlamıyordum. Bunu Efe'ye söylediğimde omuz silkerek, "Pek sevgili gibi değiller." dedi bana. "Belki yürütemeyip ayrılmışlardır."

Bu ihtimal beni biraz mutlu etmiş olsa bile Nehar'ın apar topar, bir anda İzmir'e gidişi boynumu büktü. Giderken bütün neşemi de yanında götürmüş gibiydi. Zaten son zamanlarda eskisi kadar vakit geçiremediğimiz için onu özlüyordum. Şimdi istediğim zaman göremeyeceğim bir mesafede olması kalbimi dağlıyordu. Nasıl olmuştu da her zaman yanımda olan karanfilimle arama bunca şey girebilmişti? Buna ben mi izin vermiştim?

Bu sorunun cevabını asla tam olarak bulamadım ve araya Neharsız iki sene girdi.

Tek bir gününü bile onu düşünmeden geçirmediğim koskoca iki sene. Tatil için geleceği zamanları iple çektim ama çoğunda gelmedi. Geldiği zamanlarda da ya ben şehir dışındaydım ya da onu görmeye fırsat bulamadan çekip gitti. Birkaç kez onu görmek için İzmir'e gitmeye niyetlendim ama ne zaman bunu Nehar'a söylesem araya başka şeyler girdi. Sınavları gibi, gitmesi gereken bir okul gezisi gibi şeyler...

Bir süre sonra onun aslında beni görmek istemediğini anladım ve ısrar etmeyi bıraktım. Bilmiyorum, belki ayrılmadan önce onunla aramıza koyduğum mesafe incitmişti karanfili. Ya da farkında olmadan başka bir şey yapmıştım. Bir kez yüz yüze gelsek gönlünü alırdım ama gelmedik ve ben sadece Arıkan ve Erarslanların olduğu ortak sohbet grubuna attığı fotoğraflarla yetinmek zorunda kaldım. Günümün en güzel anları onlar haline geldi. Liseli bir ergen gibi gün içinde Nehar'ın ders çalışırken ya da ders dinlerken sıkılıp fotoğraf atmasını bekliyordum. Sosyal medyada paylaştığı şeyleri takip ediyor ve ara sıra yaptığımız telefon konuşmalarıyla hayata tutunmaya çalışıyordum.

Sonra bir gün ilginç bir şey oldu. Hiç beklemediğim bir şey. Cep telefonuma Fırtına'dan bir mesaj geldi.

Seninki burada.

Üniversite zamanlarında sık sık takıldığımız kafenin sahibiydi Fırtına. Benim kadar sessiz bir adamdı. Ona kalbimdeki aşktan hiç bahsetmemiştim ama o bir şekilde anlamıştı. İnsanlara çok dikkatli baktığındandı belki de. Bilmiyorum. Mesajı aldığımda bunların hiçbirini düşünmedim. Odaklanabildiğim tek şey nihayet Nehar'la aynı anda, aynı şehirde oluşumuzdan ibaretti. Zaten yoldaydım, hiç hesap etmeden direksiyonu kırdım ve Fırtına'nın Yeri'ne yöneldim.

Heyecanım elimi ayağıma dolaştırıyordu ama kendimi sakinliğe zorladım. İki sene sonra Nehar'ı göreceksem eğer, karşısında dut yemiş bülbül gibi kalamazdım. Bu sebeple sakinleşmem, heyecanımı kontrol altında tutmam ve elimden geldiğince odaklanmam gerekiyordu.

Onu tam da Fırtına'nın Yeri'nden çıkarken yakaladım. Önüne bakmadan yürürken gelip göğsüme çarptı. *Hikâyemizin belki de tek cümlelik özeti.* Başını kaldırdığı ânı nefesimi tutarak izledim. Yeşil gözleriyle karşılaştığımda eğer kilitlenip kalmamış olsam mutluluktan ağlayabilirdim.

"Hoş geldin Karanfil."

İki sene sonra onun gözlerine bakarak kurduğum bu cümlenin başında hafifçe takılsam da fark edilmedi. Nehar'ın gözleri sevinçle yüzümü dolaştı, ardından onu kollarımın arasında buldum. Bir anda her şey kayboldu. Aramızda giren her şey ama her şey, bütün dünya eriyip gitti. İnsanlar, şehirler, mesafeler, kırgınlıklar... Nehar'a sarılırken Nehar'dan başka hiçbir şey kalmadı, o da kollarımın arasındaydı. Kalbime en yakın yerde. Kalbimin tam içinde. Hatta kalbimin bizatihi kendisiydi.

Geçen iki sene Nehar'ı biraz değiştirmişti. İzmir'in gü-

neşinden olsa gerek, son gördüğümden daha esmerdi. İsmini koyamayacağım birkaç küçük değişiklik daha vardı. Sanki biraz daha büyümüştü, biraz zayıflamıştı. Fakat gülüşüyle, bakışıyla, konuşmasıyla hâlâ benim karanfilimdi.

Sonunda şeytanın bacağını kırdığıma, artık Nehar tekrar İzmir'e dönse bile aramıza bir daha bu kadar ayrılık girmeyeceğine sevinirken ve bu sevinçle beraber Nehar'ı da yanıma alıp arabama doğru yürürken tuhaf bir şey oldu. Nehar aniden elimi tuttu. Sıkıca. Kalbim bu ani temasla gümbürdemeye başlarken başımı kaldırıp ona baktım. Sessizce, "Koşmamız lazım." dedi.

Beraber, el ele koşmaya başladığımız o andan sonra kendimi aklımın almadığı bir maceranın içinde buldum. Tarihi eserlerin, kaçakçıların ve bizi kovalayan tehlikeli adamların bulunduğu bir macera... Bu işlerin adamı değildim ama meselenin ortasında yüreğimin ta kendisi duruyordu. Ona zarar gelme ihtimali kalbimi bine katlarken kendimi geri çekme gibi bir imkânım yoktu. Nehar neredeyse ben de oradaydım. Bu oyunun değişmez kuralı buydu.

Atıldığımız macerada yeri geldi bir müzeden kamera görüntüleri çaldık, yeri geldi insanları gizlice takip ettik, yeri geldi güzel kıyafetler giyip davetlere katıldık. Bunlardan, Nehar'la baş başa katıldığımız davet hayatımda asla unutamayacağım günler arasındaydı.

Her şey kaldığımız pansiyonun koridorunda onu kırmızı elbisenin içinde görmemle başladı. Daha güzel olamaz dediğim her seferinde farklı bir güzellikle vuruyordu beni. Bir karanfil gibi kıpkırmızı, hevesli bakışlarıyla ışıldayarak tam karşımda dururken benden sağ kalmamı beklemesi acımasızlıktı. Konuşabilmemi beklemesi ise başlı başına zalimlik-

ti. Yine de elimden gelenin en iyisini yaptım ve fısıltıyla da olsa ona ne kadar güzel göründüğünden bahsettim. Ne kadar güzel göründüğünün üzerime düşen silik gölgesinden yalnızca. Yoksa Zeki Müren gibi tekerlemeler söyleyebiliyor olsam bile onun güzelliğini anlatacak bir kelime çıkamazdı dudaklarımdan.

Davet boyunca gözlerimi Nehar'dan uzak tutmaya çalıştım. Zira kelimelerimi bir araya toplayabilmemin tek yolu buydu. Ona dikkatle bakarsam dilimin dönmeyeceğini biliyordum ama ona hiç bakmamak da başarabileceğim bir şey değildi. Bu yüzden sadece dengeyi kurmak için çabaladım. Baş edebileceğim bir heyecan aralığını bulmaya...

Ta ki Nehar'ın saçlarını ensesinden çektiği bir âna kadar. Ensesinin hemen altındaki küçük, dolunay şeklindeki dövmeyi gördüğümde denge falan kalmadı. Bende akıl da kalmadı. Birazcık kalmış olsa elimi uzatıp o dövmeye dokunmadan önce kendimi durdurmayı başarabilirdim, lakin yapamadım. Parmaklarım Nehar'ın tenine değene dek yeltendiğim işi fark etmedim bile. Ancak o ürperdiğinde kendime gelip elimi çekebildim.

Sonra işler hepten sarpa sardı. Nehar kırmızı elbisesi içinde takip ettiğimiz adamın peşine düşünce benim elimden gelen tek şey ona eşlik etmekti. Ona zarar gelmesini engellemek. Oysa ilerlediğimiz yol benim yüreğimi kılıçtan geçirmeye gidiyordu, haberim yoktu.

Köşeye sıkıştığımız o an, aklıma gelen tek çözüm varoluşumun bütün zerreleriyle arzuladığım bir şeydi. Bunun bir bahane olmadığına yemin ederim ama hevesimi de inkâr edemem. Nehar'ın ensesini kavrayıp dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda kalbimde aynı anda patlayan binlerce top

güllesini de. Uzun sayılmayacak ömrümün en güzel saniyelerini Nehar'ın dudaklarında geçirdim ve ertesi gün Nehar karşıma geçip, "Hiç olmamış gibi yapalım." dese de buna pişman olmadım.

Pişman olmadım olmasına ama ona tekrar karanfil diye seslenemeyeceğim kadar incindim. Benim Nehar'ı öpmem konuşulmayacak bir mesele değildi. Dilim dönmediği halde ben bile konuşma taraftarıydım. Konuşamayacak olsam bile bir şeyler söylemeye çabalardım. Çabalayacaktım. Oysa o karşıma geçip gülümsemiş ve bunu hiç önemsememi söylemişti.

Sonra araştırmalar, kovalamacalar geri döndü. Yine birilerinin peşine düştük. Bir yerlere davet edildik. Kalbimin kırıklığını her zamanki sessizliğime gömüp Nehar'ın yanında durmaya devam ettim. İstediğim tek şey onu bir kere daha öpmekken, sanki ilki bile hiç yaşanmamış gibi davranmaya devam ettim fakat her geçen gün zorlanmaya başladım. Her geçen gün fiziksel olarak ona bu kadar yakın olup ruhen uzakta olmak zorlaştı.

Şimdi İzmir'de, adını bilmediğim bir sahilde, tam karşımda durmuş bana öfkesini kusmakta olan Nehar'a bakıyorken bu zorluk had safhadaydı. Boğazımı sıkmakta, beni nefessiz bırakmaktaydı.

Nehar bana, "Bir insanın söyleyecek hiç mi bir şeyi olmaz ya?" diye bağırırken elimden gelen tek şey yutkunmak oldu.

Neden konuşamadığımı söylemek için bile dilimin dönmesi gerekiyordu ama dönmüyordu. Tam şimdi bir açıklamaya girişmeye niyetlensem, aynı heceyi tekrarlamaktan ikinci kelimeye geçemeyeceğimi biliyordum. Kendimi sakinleştirebileceğim, içimdeki üzüntüyü dindirebileceğim bir

anda değildik. Konuşamazdım. *İstemediğimden değil. İstemediğimden değil.*

Ben çaresizliğimle boğuşurken, "Konuşmuyorsun çünkü sen korkaksın." dedi Nehar boynuma bir kılıç indirir gibi. Söylediği şeyin canımı bu kadar yakmasının esas sebebi sonuna kadar doğru olmasıydı. Ben bir korkaktım. "İsmi Ateş olan birinin daha cesur, daha tutkulu olmasını bekliyor insan. Oysa sen bir buzdağısın. Cesaretle de, tutkuyla da alakan yok. Sen. Bir. Buzdağısın."

İşte bu doğru değildi. Kalbimde Nehar adında sönmeyen bir ateş ile yaşıyordum senelerdir. Her geçen gün harlanan, alevlenen, beni yakıp tüketen, dumansız bir ateşti bu. Varlığından şüphe duyulmayacak kadar bedelini ödediğim bir ateş. Belki bunu konuşarak anlatamıyordum ama nasıl göstereceğimi biliyordum.

Fazla düşünmedim. Aramızdaki mesafe iki adımımı aldı. Ellerim, sanki ezelden beri olması gereken yerlerini bulur gibi Nehar'ın belini ve ensesini kavradı. Dudaklarım da dudaklarına olan hasretin kalbine nihayet bir hançer sapladı. Nehar'ı öptüm. Bu sefer bir ilk öpücüğün çekingenliğiyle değil üstelik, kalbimde yanan ateşin varlığından haberdar etme arzusuyla öptüm.

Bu defa, "Hadi bu hiç yaşanmamış gibi yapalım." demeyeceğini garantileyecek şekilde öptüm.

Tek bir soru işareti, en ufak bir tereddüt, minicik bir duraksama dahi barındırmayan bir öpüştü. Her şeyi yıktım. Adımın hakkını verdim. Her yeri tutuşturdum, bütün şehri alevlerin koynuna bıraktım. Nehar'la bundan sonra bir ihtimal ya vardı ya da yoktu. Cevap her neyse bu öpüşten sonra ortaya konacaktı.

Nefes almak için geri çekildiğimde, "Bir daha söylesene." dedim dudaklarımda yalpalayan kelimelerle. Aramıza en ufak mesafenin girmesine izin vermeden. "Bi-bir daha söyle, hadi."

Nehar hafifçe benden uzaklaştı ama nefesinin tenime çarptığı bir uzaklıktı bu. Titreyen yeşil gözleriyle gözlerime bakarken içimde uyandırdığı sevdadan haberi bile yoktu. Sessizliği bana çok uzun geldi. Dudakları aralandığında kalbimin kırılmasına hazırladım kendimi.

Oysa beklediğimin tam tersiyle karşılaştım.

"Seni seviyorum." dedi karanfil tek nefeste. Ürkek bir sesle.

Kelimelerin gücünü bilen bir adamdım ben. Onlarla boğuşurken ne kadar kuvvetli olduklarını tekrar tekrar tecrübe etmiş biriydim. Fakat on üç harfin yan yana gelip beni böyle nefessiz bırakabileceği, kalp atışlarımı durma noktasına getirebileceği aklıma dahi gelmezdi.

İnandığım ve sevdiğim her şey üzerine yemin ederim ki hayatımda daha çok konuşmak istediğim başka bir an olmamıştı. Fakat hissettiğim heyecanın düzgün bir cümleye izin vermeyeceğini biliyordum. Bu yüzden aramıza tuhaf bir sessizliğin dolmasını engellemek için Nehar'ı tekrar öptüm. Kendime biraz zaman kazandırdım, ardından bir hile yaptım. Beni kurtarabileceğine inandığım minik bir hile. Dudaklarımı Nehar'ın teninden ayırmadan kulağının kıyısına geldim ve duygularımın hiç değilse ufak bir parçasını ifade edebilecek bir şarkıya başladım.

"Gel gönlümü yerden yere vurma güzel ne olursun,
Gül dururken dikenleri derme güzel ne olursun..."

Aklıma gelen ilk şarkıydı bu. Kalbimde Nehar'ın sevdasıyla dinlediğim onca sefer yüzünden olsa gerekti. Kelimeler

beni zorlasa da notalar her zaman bir çıkış kapısıydı. Keşke kendi cümlelerimle anlatabilseydim derdimi ama böylesi de sessiz kalmaktan çok daha iyiydi.

Kollarımı karanfilin beline dolayıp ona biraz daha sıkı sarıldım.

"Git diyemem, kal diyemem, sen goncasın, gül diyemem
Çok severim, söyleyemem, sorma güzel ne olursun..."

Tüm çaresizliğimi şarkının tınılarına yüklemeyi denedim. Nehar beni anlasın, söyleyemediğimi bilsin istedim. Nedenini elbet bir gün öğrenecekti, şu an sadece bu kadarını anlayıp beni boğuştuğum bataklıktan kurtarmasına ihtiyacım vardı. Biraz sakinleşmem gerekiyordu, sonra konuşacaktım.

"Sevgin nefes, sevgin candır, sevgin bana heyecandır
Kalbim ince bir fidandır, kırma güzel ne olursun..."

Nehar'ın elini saçlarımın arasında hissedince yüzümde hiç ummadığım bir tebessüm büyüdü bir anda. Kalbim bir çocuğun kalbine dönüştü. İçinde kötü olan hiçbir şey kalmadı. Gözlerimi kapatıp kendimi âna ve karanfilin güzel kokusuna kaptırdım.

"Git diyemem, kal diyemem, sen goncasın, gül diyemem
Çok severim, söyleyemem, sorma güzel ne olursun..."

Şarkım biterken son dizeyi bir kere daha, neredeyse yalvarırcasına tekrarladım. *"Çok severim, söyleyemem, sorma karanfil ne olursun..."*

Kısa bir sessizlik oldu. Nehar'ın eli hâlâ saçlarımı okşuyor ve arkamızdan denizin sakin dalgalarının sesi geliyordu. Ömrümü içine hapsetmekte tereddüt yaşamayacağım bir andı. Senelerdir ilk defa acısız bir adamdım. İlk defa tamdım. İlk defa tam anlamıyla mutluydum.

Nehar'ın titreyen bir fısıltıyla, "Tamam." dediğini işitince kalbimin üstündeki son ağırlık da kalktı. Anlamıştı. Hep anlardı, biliyordum. Bu akşam için bundan daha iyisini umamazdım.

21

Bir rüya görmediğime kendimi nasıl inandırabilirdim?

Bir rüya görmediğimi kendime nasıl kanıtlayabilirdim?

Ateş'in kolları arasında, tatlı sesinden direkt olarak bana söylenen şarkıyı dinlerken bunu düşünüyordum. Hayatım boyunca hayalini dahi kuramadığım bir mutluluk kozasının içindeydim. *Ateş'in kollarının arasında.* Daha önce sığınmadığım bir yer değildi burası ama ilk defa tam anlamıyla sığınıyordum. Çok değil, birkaç dakika önce gözlerinin tam içine bakarak onu sevdiğimi söylemiştim. O da bana karşılık vermişti. Tam olarak beklediğim şekilde değildi ama kimse bunun bir aşk itirafı olmadığını iddia edemezdi. Öyleydi. Beni sevdiğini söylemişti.

Parmaklarım Ateş'in saçlarının arasında dolaşırken ne kadar zamandır öylece durduğumuzu bilmiyordum. Açıkçası aklım, etrafımızda zamanın akıyor olduğu gerçeğini de kavrayamıyordu. Nasıl olurdu da ben Ateş'e kavuşunca akrep ve yelkovan durmazdı? *Dünya'nın ekseni yerinden*

kaymadı deyin de tam olsun bari! Kaydı arkadaşlar, dünyanın ekseni de yerinden kaydı, gökyüzünden yıldız tozları da yağdı, yeryüzündeki bütün yanardağlar da patladı. *İnanmayanın kendi meselesidir, beni hiç ilgilendirmez.*

Yine de dediğim gibi, olan biten her şeye rağmen zaman durmamıştı ve bizi ayıran, Ateş'in telefonunun beklenmedik çalışı oldu. "Bu-bu önemli." dedi sevgili yârim kollarını benden yavaşça ayırırken. "Feza arıyor."

Önce kaşlarımı çattım. Sonra Ateş'in Feza'ya diğer insanlardan farklı bir melodi atadığını fark edince kaşlarım hızla yukarı kalktı. Bu aramanın önemli olduğunu hemen anlamıştı çünkü normal şartlar altında Feza onu pek aramazdı.

Ateş aramayı cevaplayıp telefonu kulağına götürdü ve sakin bir sesle, "Alo?" dedi. Kısa bir sessizlik oldu. En azından benim için. Çünkü Feza'nın ne dediğini duyamıyordum ama Ateş, "Hemen geliyoruz." diyerek telefonu kapatınca iyi bir şey olmadığını tahmin etmem zor olmadı.

"Ne oldu?" diye sordum korkuyla.

"Birileri pansiyondaki odalarımıza girmiş." Ateş'in yüzüme bakmadan, sanki her gün gerçekleşen bir olaydan bahsedercesine kurduğu bu cümle içimin dehşetle dolmasına sebep oldu. "Fe-Feza pansiyondan çıkışımızı yaptırmış. Eşyaları alıp ayrılmışlar oradan. Gidip onları almamız gerek."

Beni harekete geçirmek için başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Neredeyse koşturarak arabayı bıraktığımız yere döndük. Yola koyulduğumuzda bu defa peşimizde birileri olup olmadığını kontrol eden bendim. Ateş yalnızca yola bakıyor, tek kelime etmeden, ulaşabildiği en yüksek hızda arabayı sürüyordu.

Azra ve Feza'nın bizi beklediği yere ulaştığımızda on-

ları almak için durduk ve İzmir'e ilk geldiğimiz gün kendi valizini taşımakta nazlanan Feza'nın bütün valizleri hızla bagaja koyuşunu sessizce izledim. İkizler arabaya atladığında Ateş tekrar gaza bastı. Ben de onlara doğru döndüm ve bembeyaz kesilmiş arkadaşıma elimi uzattım.

"İyi misin?"

Azra başını salladı ama bu, pek de inandırıcı değildi. Zira iyi olsaydı bunu mutlaka sözcüklerle bildirirdi.

"Siz gecikince yemek için dışarı çıkmıştık." dedi Feza sıkıntılı bir sesle. "Döndüğümüzde odaların altını üstüne getirmişlerdi. Resepsiyonda duran çocuğu biraz sıkıştırdım ama bir şey görmediğini söyledi. Nasıl görmediyse artık."

"Çalınan bir şey var mı?" diye sordum.

"Yok." dedi Azra. "Cüzdanım odadaydı ama almamışlar. Saati aradıkları belli."

Bu, bana biraz mantıksız geldi. "Saati güvenliksiz bir pansiyon odasında tutacak kadar salak olduğumuzu düşündülerse çok darılırım."

Feza'dan homurdanmaya benzer bir gülüş yükseldi. "Bence sadece bizi korkutmak istediler. Saati bulamayacaklarını biliyorlardı."

"Başardılar!" dedi Azra gözlerini kocaman açarak. Hemen sonra kaşları hafifçe çatıldı. "Bu arada, biz saati nerede tutuyoruz?"

Rahat bir tavırla omuz silkip, "Çantamda." dedim.

Bunun üzerine arabadaki herkesten aynı anda tek bir soru yükseldi. "Ne?"

Onlara tuhaf bakışlar attıktan sonra, "Asıl size ne?" derken önüme dönüp arkama yaslandım. "Gerçek bir tarihi eser olmadığının farkındasınız, değil mi? Sadece bir replika."

Azra'nın sabırla iç çektiğini işittim. "Ama diğer insanlar gerçek olduğunu düşünüyor!"

"Çantamda taşıdığımdan onların haberi yok." Destek bulmak için başımı çevirip Ateş'e baktım. Bakışlarımı hissedince gözlerini bir an için yoldan ayırıp bana çevirdi ve göz göze geldiğimizde hiç beklemediğim bir şey yapıp gülümsedi. GÜLÜMSEDİ. Buna o kadar hazırlıksız yakalandım ki az kalsın aşktan kalbim duracaktı.

"Öyle gülünmez ama." dedim fısıltıyla. "Günah."

Ateş'in gülümsemesi daha da genişledi. Neyse ki yola bakmak zorunda kaldı da ben ruhumu teslim etmeden bu ânı da atlattık. Aldığım hasarı toparlamam biraz zamanımı alacak gibiydi ama yaşayacaktım.

Tam bu sırada Azra ileri doğru kafasını uzatıp, "Ne fısıldaşıyorsunuz siz?" diye sordu huysuz bir sesle. Ona son gelişmeleri anlatmak için adeta ellerim kaşınıyordu. Bu sevdanın benden sonra en çok cefasını çeken kişi oydu ne de olsa. Mutlu haberleri hemen duymayı hak ediyordu. Fakat baş başa kalana dek beklememiz gerekiyordu.

"Ben sana sonra anlatacağım." diyerek onu geri ittim.

Tekrar önüme döndüğümde Feza, "Nereye gidiyoruz biz şimdi?" diye sordu.

Ateş kısa bir sessizlikten sonra, "Bilmiyorum." dedi. "Takip edilmediğimizden emin olunca müsait bir yerde duracağım. Konuşur, karar veririz."

Saate baktım. Neredeyse gece yarısı olmak üzereydi. Bu da Ateş ile sahilde zannettiğimden daha uzun süre vakit geçirdiğimiz anlamına geliyordu ki o anları hatırlayınca yanaklarım ısındı. Yanımda oturan kızıl saçlı adamın içimde tutuşturduğu yangın hâlâ cayır cayır yanıyordu. Tazecik anı-

ların üzerimdeki etkisi tarif edilemezdi. Kalbim, peşimizde bizi kovalayan kötü adamlar olduğu gerçeğini tamamen boş verip diğer iç organlarımla el ele tutuşarak halaya durdu. Ateş beni seviyordu pencere önü çiçeklerim. Kendi sessiz yoluyla, tam anlayamadığım bir şekilde ama yine de bir şekilde... Ateş beni seviyordu.

Hızla giden arabanın camından sarkıp uçuşan saçlarımla rüzgâra doğru haykırmak istiyordum bunu. "İzmir'in çiçekler açan dağları! Ateş beni seviyor!" diye bağırmak, herkesi uyandırmak, tüm sevdiklerime uzun uzun sarılmak, sonra da kendimi serin sulara atmak istiyordum. Bütün çocuklar ellerini çırpa çırpa, yüksek sesle söylesin istiyordum; Ateş Nehar'ı seviyor! Çocuklar bile bilsin istiyordum. *Ateş Nehar'ı seviyor!*

Bunca zamandır bu deli sevdayı kendi kalbimin sınırları içinde, dillendirmeden tutmayı başarmıştım ama artık yapamazdım. İlk fırsat bulduğumda Ateş ile aşkımızı dağlara yazardım. Şarkıdaki gibi. *Var ya, sevdamı dağlara yazarım var ya!* Bütün ağaçlara ismimizi kazırdım. Yanından geçtiğim herkesin kulağına fısıldardım. *Ateş ve ben birbirimize âşığız, duyanlar duymayanlara söylesin lütfen.*

Heyecanla yerimde kıpırdanmadan edemedim. Bütün bunları düşünmek bile mutluluktan nefessiz kalmama sebep oluyordu. Bir de yaşayacağımı düşününce... Nefes alabilmek için hafifçe arabanın camını araladım. İçeriye dolan temiz havayı derince soludum. Acaba Ateş de benim kadar heyecanlı mıydı?

Mutlu olduğu aşikârdı. Bu kaosun ortasında bile onu gülümseten ve benim canıma kast eden bir mutluluktu üstelik bu. Ama heyecanlı mıydı? Başımı çevirip ona baktığımda

gayet sakin durduğunu gördüm. Her zamanki gibi. Fakat ayrıntılarda birkaç şey gizliydi. Direksiyonu sıkı sıkı tutuyordu mesela. Beyazlayan eklemlerinden anlamıştım bunu. Ayrıca hafif hafif dizini titretiyordu ki normalde sabit durmakta sıkıntı çekmezdi.

O da heyecanlıydı. Duygularımız tamamen karşılıklıydı.

Dudaklarıma kadar yükselen bir sevinç çığlığını zar zor bastırdığım sırada Ateş arabayı durdurdu. Epey tenha bir yerde olduğumuzu fark edince, "Neredeyiz?" diye sordum.

"Şehirden çok uzaklaşmadık." dedi Ateş. "Ana yola yakınız." Sonra kapısını açıp aşağı atladı. Tabii hepimiz ona ayak uydurduk.

Serin İzmir gecesine adımımı atınca bir ürperti enseme doğru yürüdü. Kaldığımız o ucuz pansiyonu bu kadar çabuk özleyeceğim aklıma gelmezdi ama en azından orada, ciddi konuşmalarımızı yataklarımıza yayılarak yapabiliyorduk.

"Ne yapıyoruz şimdi?" dedi Azra. "Son durum ne? Siz neler buldunuz bugün? Ayrıca neden bu haldesiniz?" Benim elimdeki sargıyı ve Ateş'in hırpalanmış simasını kastediyordu.

Ateş, Azra'ya bakarak, "Nehir'in bu işin içinde olduğunu Çengel Hamdi onayladı." diye cevap verdi. Sonra başımıza gelenlerin hızlı bir özetini geçip karıştığımız küçük kavgadan da bahsetti. "Yarın sabah ilk iş polise gideceğiz. Her şeyi anlatıp, replikayı onlara teslim edip bu meseleden kurtulacağız."

Bu düşünce içimi rahatlatıyordu. Topu polise attıktan sonra gönül rahatlığıyla evime dönebilir ve Ateş'in aşkının keyfini sürmeye başlayabilirdim. Sadece bir gece daha sabretmem gerekiyordu. Minicik bir gececik.

"Bu harika." dedi Feza sesinde hissedilen büyük bir rahatlamayla. "Peki, bu gece ne yapacağız?" Kısa bir sessizlik

oldu. "Sakın bana dördümüzün de arabada kalacağını söylemeyin."

Ateş ona kısık gözleriyle uzun uzun baktı. "İstersen seni bir otele bırakabilirim ekselansları."

Feza'nın yüzüne o tanıdık memnuniyetsizlik ifadesi gelip bağdaş kurarken başını iki yana salladı. "Hiç komik değil."

Bunu söyledikten sonra bize tiksinir gibi bakıp arabaya atladı. Sanırım herkesten önce biraz kestirip biz arabaya bindiğimizde de dışarıda beklemeyi planlıyordu. Eh, benim için hiçbir sakıncası yoktu.

Ateş'in telefonunun melodisi duyulunca sevgili yârim izin isteyip bizden uzaklaştı ve Azra'yla ikimiz baş başa kaldık. Bakışlarımı ona çevirdiğimde kıstığı gözleriyle beni izlediğini gördüm. Yüzüme yayılan sırıtışı engelleyemezken, "Ne var?" diye sordum.

Adeta bir Sherlock Holmes edasıyla tek kaşını yukarı kavislendirdi ve "Bir şeyler olmuş." dedi. "Hissedebiliyorum bunu. Neler oldu?"

Şöyle bir etrafımıza göz gezdirdim ve bizi duyabilecek kimse olmadığından emin olunca Azra'ya iyice yaklaşıp heyecanla, "Neler olmadı ki!" dedim. Neler olmamıştı ki?

Ardından, daha sonra uzun uzun konuşabileceğimiz detayları atlayarak, en yakın arkadaşıma olan bitenin hızlı bir özetini geçtim. Çengel Hamdi'yle buluşmamızdan, adamların bizi kovalamasından ve Ateş ile sahildeki kavuşmamızdan bahsettim. Azra da yakın arkadaşlık görevini her zamanki gibi muazzam bir şekilde yerine getirerek doğru yerlerde şaşırdı, heyecanlandı ve çığlığını bastırmaya çalıştı. En sonunda kendimi sıkı sıkı ona sarılırken buldum ki yaşadığım onca şeyden sonra bu çok iyi gelmişti.

"Ben sana söylemiştim." dedi Azra geri çekildiğinde gururla. "Bu çocuk sana karşı boş değil demiştim! Bu çocuk sana yanık demiştim!"

Demişti, evet. Ama bunları beni hayatta tutmak için mi yapmıştı yoksa gerçekten Ateş'ten bir şeyler sezdiği için mi, hiç emin olamamıştım. Neyse ki artık aradaki farkın bir önemi yoktu. Kalmamıştı.

Ateş yanımıza döndüğünde Azra ne kadar harika bir arkadaş olduğunu bir kere daha kanıtladı ve bizi baş başa bırakmak için arabaya geçti. Ona uzaktan bir öpücük gönderdikten ve içten içe teşekkür ettikten sonra Ateş'e döndüm.

Karşı karşıya geldiğimizde, "Kim aradı?" diye sorarken kıpırdamadan duramıyordum. Mutluluğum sabit durmama engel oluyordu.

"Efe." dedi Ateş sakince. Bu sırada bebek mavisi bakışları yüzümü arşınlıyordu. Eskiden bana bakarken herkes gibi baktığını düşünürdüm ama şimdi öyle olmadığını bilmek kanatlanıp uçmak istememe sebep oluyordu. Ateş bana, diğer herkese baktığından farklı bakıyordu. Benim ona baktığım gibi bakıyordu. "Şirketteki işlerle ilgili bir mesele vardı da. Onun için aramış."

Dudaklarımı büzdüm ve aramızdaki mesafe hoşuma gitmediği için ağır ağır iki adım atarak ona daha da yaklaştım. "Benim yüzümden işini gücünü, her şeyi bıraktın. Kendimi suçlu hissediyorum."

Elini uzatıp yüzümü kavradı. Başparmağı hafifçe yanağımda dolaşırken yüzünde küçük bir tebessüm vardı. "Sen... Sen daha mühimsin." dedi alçak bir sesle. Sonra boştaki eliyle benim sargılı elimi aldı ve göğsüne bastırdı. Tam kalbinin üstüne.

Elimin altında Ateş'in kalp atışlarını hissettiğimde daha önce bana hiç uğramamış bir duygu, heyecanla karışık bir sevinç, midemi burkan bir sevda ateşi tenimde dolandı. Ateş, yüzeyinde küçük dalgalar dışında bir hareketlilik göremediğim sakin bir deniz zannediyordum. Fakat elimin altında gümbür gümbür atan kalp bana bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Denizin dibinde kopan fırtınaların uğultusunu adeta kulağıma fısıldıyordu. Bu patırtıların yüzeydeki sakinlikle alakası yoktu. Bilmediğim bir hikâye yatıyordu avucumun altında. Bunu yeni fark ediyordum.

"Bilmediğim şeyler var, değil mi? Seninle ilgili." diye sordum usulca.

Ateş ağır ağır başını salladı.

"Anlatacak mısın peki?"

Bir kere daha başını salladı.

Ona biraz daha yaklaşıp iyice sokuldum. O da beni kollarının arasına almakta hiç tereddüt etmedi. Gözleriyle gözlerim arasında çok kısa bir mesafe vardı. Bu mesafeden, havanın karanlığına rağmen mavilerinin içinde kaybolup gidebiliyordum. Çıktığım her güzel yolculuk onun gözlerinde son buluyordu ve bu hiç değişmiyordu. "Beni seviyorsun, değil mi Ateş?"

Yüzündeki gülümseme büyüdü. Eğilip dudaklarıma tüy gibi bir buse bıraktıktan sonra tek hecelik fısıltıyla, "Çok." dedi.

Kalbim, yine göğsümün ortasında birtakım festivaller doğurdu. İçimde zaten bir şüphe kalmamıştı ama bunu tekrar tekrar duymak da paha biçilemezdi. Beni seviyordu. Tıpkı benim onu sevdiğim gibi.

Arabadaki ikizleri hatırlayınca bu sarılma ânımızın fazla

uzadığını hissettim. Bir an önce İstanbul'a dönmek ve her yere dört kişi gitmeyi bırakmak için sabırsızlanıyordum doğrusu. İsteksizce Ateş'in kolları arasından sıyrılırken, "Hadi, biraz uyumaya çalışalım." dedim. "Sabah ifade vermeye giderken dinç olmamız gerek."

Sevgili yârim bu fikre itiraz etmedi. Arabanın yanına geri döndüğümüzde kapıyı açmadan hemen önce telefonumun cebimde titrediğini hissettim. Kızlardan mesaj gelmiştir düşüncesiyle telefonu elime aldığımda ekranda gördüğüm isim ensemden aşağı bir ürpertinin yürümesine sebep oldu.

Nehir Şener bir mesaj gönderdi.

Bildirime dokunurken kalbim neredeyse duracaktı. Mesajı açıp ekranda Ateş ve benim uzaktan çekilmiş bir fotoğrafımızı gördüğümdeyse neredeyse durdu. Kısa bir an için atmayı bıraktı, ardından daha hızla çarpmaya başladı. Biraz önce yaşadığımız o özel ânın fotoğrafına bakarken kulaklarım uğulduyordu.

Ekranı korkuyla aşağı kaydırdım ve fotoğrafın altında yazanı okudum.

Saati alıp aşağıdaki adrese tek başına gel ve yakışıklı sevgiline hiçbir şey olmasın.

"Karanfil?"

Tam bu anda Ateş'in sesini işitince elimde olmadan yerimde sıçradım. Arabanın öbür yanından bana doğru bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Hiç!" dedim hemen. "Ablamla mesajlaşıyorum. Önemli bir şey değil." Sonra daha fazla soru sormasını önlemek için kapıyı açıp arabaya bindim. Arkada Azra'nın cep telefonundan izlediği dizinin kısık sesi geliyordu. Dikiz aynasından

gördüğüm kadarıyla da Feza kapüşonuyla yüzünün yarısını örtmüş, uyuyordu.

Ateş yanımdaki koltuğa otururken ben de ayakkabılarımı çıkarıp koltukta kıvrıldım ve yalancı bir uyku pozisyonuna geçtim. Yüzüm kalbimin hükümdarına dönüktü. Onun da yerine yerleşmesini, arkasına yaslanıp kollarını birbirine dolamasını sessizce izledim.

Filmlerde böyle zamanlarda hep tek başına maceraya atılan karaktere kızar, küfrederdim. *Salak,* derdim. *Niye arkadaşlarına söylemiyorsun? Niye bir plan yapıp birlikte gitmiyorsunuz?* Şimdi maceranın tam ortasında dururken bunu neden yapmadığını çok iyi anlıyordum. İşler ciddileşince ve tehlike gerçek bir hal alınca insan sevdiklerini korumak zorunda olduğunu fark ediyordu. Özellikle onları bu tehlikenin ortasına sürükleyen kişi ta kendisiyse.

Tam şu an bizi gözetlemekte olan insanların bir anda tetiği çekip Ateş'e, Azra'ya ya da Feza'ya büyük bir zarar verebileceği gerçeği beynimdeki diğer tüm düşünceleri bastırıyordu. Onları bu olayların içine sürükleyen insan bendim ve zarar görürlerse bu tamamen benim suçum olurdu. Bunu kaldıramazdım. Bununla yaşayamazdım. Elimdeki tek seçenek filmdeki salak karakter olmaktı.

Arabadaki herkes uykuya dalana kadar bekledim. Sonra, çok da salak olmadığım için, gideceğim adresi bir kâğıda not edip uyandıklarında bulabilecekleri bir yere bıraktım. Ne zaman uyanırlardı bilinmezdi tabii ama hiç değilse beni aramak istediklerinde bir başlangıç noktaları olurdu.

Sonra hepsine son bir bakış atıp yavaşça kapıyı araladım. Aşağıya atladığım anda kalbim inanılmaz bir üzüntüyle burkuldu. Onları bırakıp gitmek istemiyordum ama başka

yolum yoktu. Muhtemelen şu an beni izleyen insanlar ben arabaya döndüğüm anda kim bilir neler yaparlardı?

Derin bir nefes aldım, toplayabildiğim bütün cesareti topladım ve ilerlemeye başladım. Öyle ya da böyle bu saat meselesi bu gece kapanacaktı.

22

Hissettiğim korku ve panik kulaklarımı uğuldattığı için hiçbir şey düşünmeden yürümeye çalışıyordum. Çünkü eğer bir kez düşüncelerimin girdabına düşersem bir daha çıkamayabilirdim. Bir kez olasılıkları düşünmeye başlarsam korkudan bir adım daha atamayacak hale gelebilirdim ve böyle bir lüksüm yoktu. Başımıza açtığım onca işten sonra tereddüde düşmek gibi bir lüksüm bile yoktu. İlerlemek zorundaydım.

Ateş'in bana öğrettiği yumruk atma taktiklerini hatırlamaya çalıştım. Dün işime yaramışlardı. Belki bu gece de işime yararlardı. Doğrusu Nehir'in suratına şöyle sert bir yumruk geçirmeyi çok isterdim. Geriye doğru savruluşunu görmek içimi belki bir nebze soğutabilirdi.

Her şeye rağmen o kadının benden istediğini alamayacak olması beni sevindiriyordu. Gerçek saatin ait olduğu yerde olduğuna emindim. Elbette ona elimdekinin replika olduğunu söylemek gibi bir niyetim yoktu. Zira tek kozum bu saati gerçek zannetmesiydi. Bunu sonuna kadar kullanmayı ve

bir şekilde Nehir'in yanından sağ salim ayrılabilmeyi planlıyordum. Bunu tam olarak nasıl yapacağımı bilmiyordum. Yani beni öldürmemeleri için hiçbir sebepleri yoktu ama bir yolunu bulacaktım. Kimse kusura bakmasın ama Ateş'e daha yeni kavuşmuşken ölmek gibi bir niyetim yoktu.

Başlatmayın ulan saatinize de, sanat eserinize de!

Böyle atarlı giderli düşüncelerle yürürken bir anda ağzımın üstüne kapanan bir el ve beni arkamdan saran güçlü kollar ani bir kalp krizi geçirmeme sebep oldu. Korkuyla tepinmeye başlarken, ağzım kapalı olduğu halde bağırmaya çalışırken bayılmanın tam kıyısındaydım. İşte tam bu sırada tanıdık, sıcacık bir ses, "Sakin ol." dedi. "Benim, Ateş."

İçime yayılan rahatlamayı size tarif etmem mümkün değildi. Fakat izlendiğimiz gerçeğini ve saati almaya tek başıma gitmem gerektiğini hatırladığımda bu rahatlama hiç de uzun sürmedi. Ateş'in beni saran kolları gevşeyince kollarının arasından sıyrılıp ona döndüm ve gözlerinin içine yalvararak bakarken, "Geri dön, ne olur." dedim. "Lütfen Ateş. Arabaya geri dön hemen."

Sesimdeki telaş ve yakarışlar Ateş'in çatılan kaşlarına tesir etmedi. Sıktığı dişlerinin arasından, "Ne yaptığını zannediyorsun?" diye sorarken beni duyup duymadığını bile bilmiyordum doğrusu.

Fakat beni duymasına ihtiyacım vardı. İleri atılıp yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ateş, sana yalvarıyorum." dedim gözlerine bakarak. "Lütfen arabaya dön. Lütfen. Lütfen."

Başını iki yana salladığı sırada küçük bir klik sesi duyuldu. İlk başta bu sesi uydurduğumu zannettim ama Ateş de ellerimin altında taş kesilince onun da duyduğunu anladım. Tanıdık bir kadın sesi, "Sana yalnız gelmeni söylemiştim

tatlım." dediğinde omuzlarım yenilgiyle çöktü. Bu, Nehir Şener'di ve Ateş'in tam arkasında belirmişti. Elinde tuttuğu silahla ağır adımlar atarak bize yaklaşıyordu.

"Yalnız geliyordum zaten." dedim. "Ateş'in arabaya dönmesine müsaade edersen yine yalnız olurum."

Nehir sıkıntıyla ofladı. "Bu denemenin seni bir yere vardıracağını umdun mu sahiden?" diye sordu düz bir sesle. Ben de bu sırada etrafımızı saran beş adamı ve onların silahlarını fark ettim. Buradan kurtulma umudum anbean azalırken Ateş'e doğru yaklaştım. Elim eline değdiğinde hiç duraksamadan parmaklarını parmaklarıma kenetledi. Burada oluşu hem beni kahrediyor hem de ayakta kalabilmem için güç veriyordu.

Gecenin bir vakti hafif hafif yağmur atıştırırken, loş sokak ışıkları altında etrafımız silahlı adamlarla çevrilmeden önce bu meseleden zarar görmeden sıyrılabileceğimize inanıyordum. Gerçekten. Hatta buna çok yaklaştığımızı düşünüyordum ama bir şeyleri yanlış hesap etmiş olmalıydım ki bu noktaya gelmiştik. Ve benim iyi yöndeki inancım neredeyse tükenmişti. Şu an yalnızca Ateş'e zarar gelmemesi için dua edebilecek kadar gücüm vardı.

Ona benim yüzümden bir şey olursa bununla yaşayamam Allah'ım.

Nehir sanki bize bir kafeye gitmeyi öneriyormuş gibi sıradan bir sesle, "Yolun ortasında durmayalım." dedi. "Misafirlerimizi depoya götürelim. Ayrı arabalarla."

Etrafımızı saran adamlardan birisi kolumu tutup beni koparırcasına Ateş'ten ayırdı. Ateş önce öne doğru bir hamle yaptı ama başıma dayanan silah onun terbiye edilmiş bir aslan gibi pusmasına sebep oldu. Kolumu tutan adam beni

oyuncak bir bebekmişim gibi sürükleyerek siyah bir arabanın yanına getirdi. Zorla arabaya bindirilmeden önceki o küçük anda Ateş'e baktım ve yüzündeki çaresizliği gördüğümde yüreğim yarıldı. Eğer tam bu sırada arabanın kapısı yüzüme çarpılmasaydı bu manzara beni üzüntüden öldürebilirdi.

Araba çalışmadan hemen önce sağıma bir adam ve yolcu koltuğuna Nehir Şener oturdu. Sonra onun talimatıyla şoför arabayı çalıştırdı. Nereye gittiğimize dair bir fikrim yoktu. Tek umudum Nehir'in beni çağırdığı adrese gidiyor olmaktı. Zira Azra ve Feza'nın bizi orada bulma ihtimali hâlâ vardı. Ama bunu öğrenmenin hiçbir yolu yoktu çünkü etraf zifir gibi karanlıktı. Arabanın camından sadece cama vuran yağmur damlalarını görebiliyordum.

"Seni karşımda ilk gördüğümde gerçek olduğuna inanamadım." dedi Nehir benim düşüncelerimin arasına sızarak. "Yani bu kadar salak olduğuna inanamadım. Dünyanın öbür ucuna kaçtığını, herkesten saklandığını falan düşünüyordum ama sen tam tersini yaptın."

Olay aslında Nehir'in zannettiğinden epey farklıydı. Yine de böbürlenme seansını bölmek istemiyordum. Yüzümü hoşnutsuzlukla buruştururken ona cevap vermeyi reddettim. Ama Nehir bundan pek de etkilenmiş gibi değildi. İç çekerek konuşmaya devam etti.

"Her yerde seni arıyorduk ve sen bir anda burnumun dibinde bittin. Üstelik benim kim olduğum hakkında da en ufak fikrin yoktu. Şansa bakar mısın? Yani en azından ilk başta bunun şans olduğunu düşünmüştüm. Ya da çaldığın saat için alıcı arayışında falan olduğunu..."

Ah Nehir, diye geçirdim içimden. *Saatin değersiz bir rep-*

lika olduğunu öğrendiğinde uğrayacağın hayal kırıklığını tahmin bile edemiyorum.

"Bu yüzden seninle arkadaş olmaya karar verdim. Böylelikle hayatına biraz burnumu sokup sessiz sedasız saati geri alabilirdim."

Evet, Nehir'i bu dâhiyane, bu şeytani planı için alkışlamak isteyen var mıydı arkadaşlar?

"Ama sonra öğrendim ki..." derken keyifsiz bir sesle iç geçirdi çakma mafya patroniçesi. "Sen bizim Hamdi'yi bulmuşsun. Eh, bunu pek beklemediğimi tahmin edersin. Üstelik polise gitmek gibi laflar çıkmış ağzından. Hiç yakıştıramadım."

Boş konuşuyorsun Nehir, diye bağırarak kendimi arabadan atmamı engelleyen tek şey Ateş'in başka bir arabada bu pislik insanların elinde oluşuydu. Gerçekten tek başıma gelmiş olsaydım şu an asfaltı öpüyor olabilirdim.

Bu sırada Nehir ile dikiz aynasından göz göze geldik. Önceden sevimli bulduğum yüzü şimdi çizgi filmlerdeki kötü cadıları anımsatıyordu. "Amacın ne hiç bilmiyorum tatlım." dedi bana şeker kıvamında bir sesle. "Açıkçası umursamıyorum da. Sadece saatimi almak ve sizden kurtulmak istiyorum. O kadar." Sonra iç çekti. Yine. Ve ekledi. "Gerçi güzel suratlı sevgiline yazık olacak. Her yerde bulunmayan bir yakışıklılığı vardı."

Ateş'ten bahsederken geçmiş zaman kipi kullanması midemin altüst olmasına, karnıma isimsiz bir ağrının saplanmasına sebep oldu. Aklıma gelen ihtimalin dilime yürümesine izin vermedim ama suskunluğumu da daha fazla koruyamadım.

"Ateş'e bir zarar gelirse saati ancak rüyanda görürsün Sadettin Köpek!"

Nehir bana tuhaf bir bakış attı. "Hayatım, şu an birilerini tehdit edecek bir pozisyonda değilsin."

"Saat bende." dedim sanki çantama el atsalar alamayacaklarmış gibi büyük bir özgüvenle. "Gerçekten onu almak istiyorsan biraz gönlümü hoş tutman gerekecek."

Yüzüne yerleştirdiği geniş bir gülümsemeyle başını iki yana salladı, sonra da gözlerini dikiz aynasından ayırıp önüne baktı Nehir. "Gönlü hoş tutmak pek benim tarzım değil." derken sesi oldukça ciddi çıkıyordu.

Hazır konuşmaya başlamışken aklımı kurcalayan en büyük sorulardan birini de sormak istedim. "Kerim Gürsoy da bu işin içinde mi?" Bunu öğrenmenin bana ne gibi bir yararı olacağını bilmiyordum ama Nehir'in bunca şeyi tek başına yapmış olmasını da istemiyordum.

"Kerim mi?" dedi küçük bir kahkaha eşliğinde. "Hayır, tabii ki. O sadece gerekli bağlantıları sağlamam için katlanmak ve flört etmek zorunda kaldığım ihtiyar herifin teki."

Kadına dair öğrendiğim her ayrıntı midemi bulandıran başka bir şeye dönüşüyordu. Tüm bunların içinde kendimi bir de Kerim Gürsoy için üzülürken bulmayı ben de istemezdim ama zavallı adamın bir piyon gibi kullanılmış olması da zoruma gitmişti. Bir an Nehir'e bendeki saatin replika olduğunu söylemek ve bütün kötü planlarını nasıl da bertaraf ettiğimi anlatmak için inanılmaz bir istek duydum. Fakat dediğim gibi... Saat benim tek kozumdu. Bunu hemen harcarsam elimde hiçbir şey kalmazdı.

Araba izbe bir yerde durduğunda yanımdaki adam beni itekleyerek aşağı indirdi. Hemen etrafa göz gezdirdim ve nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım ama başaramadım. Hem çok karanlıktı hem de daha önce böyle yerlerde hiç işim olmamıştı.

Nehir'in depo olarak adlandırdığı binaya ilerlerken arkamızdan bir arabanın sesi daha geldi. Ateş'i görebilmek umuduyla başımı geri çevirip baksam da yanımda yürüyen adam beni bir kere daha itekleyerek görüş açımı bozdu. Ona içimden okkalı bir küfür savururken boş ve soğuk binanın içinde ilerlemeye başladım. Nehir'in topuk sesleri binanın içinde yankı yapıyor, sinirlerimin bozulmasına sebep oluyordu. Neyse ki biz içeri doğru ilerlerken kapıda bir gürültü oldu da sinir uçlarıma dokunan bu ses, bıçak gibi kesildi.

Ateş'in tanıdık sesinin, "Nehar!" diye seslendiğini işittiğimde içimdeki yanardağ zelzeleler eşliğinde harekete geçti. Karanlıkta sadece siluetlerini seçebildiğim adamlara bakarak, "Ateş!" diye karşılık verdim. "İyi misin?"

Fakat Ateş cevap vermeden önce Nehir'in bet sesi aramıza doldu. "Aman ne dokunaklı sahne." dedi ifadesizce. "Böyle devam ederseniz gözyaşlarımı tutamayacağım."

"Tutamayacaksın zaten yakında." diye mırıldandım kendi kendime.

"Bir şey mi dedin canım?"

Nehir'in sorusuna yüzüne boş bir bakış atarak cevap vermek isterdim ama karanlık buna müsaade etmiyordu. Bu yüzden onu tamamen boş verip bir kere daha, "Ateş!" diye seslendim. Onun sesini duymak şu saçma ortamda içimi biraz olsun rahatlatan tek şeydi.

"Buradayım." dedi gönlümün sultanı. "İ-iyi misin?"

Neredeyse neşeli bir sesle, "Harikayım!" dedim. Çünkü onun da en az benim kadar korktuğunu biliyor ve kalbindeki korkuyu bir masanın üstünde biriken tozlar gibi üfleyerek uzaklaştırmak istiyordum.

"Tamam." diye mırıldandı Ateş. Sesi daha alçaktı ama

artık daha yakından geliyordu. "Sakın saçma sapan bir şey yapma. Anlaştık mı?"

Keşke ona bunun sözünü verebilseydim ama işin doğrusu kendime pek güvenmiyordum. Filmin salak karakteri olma konusunda epey başarılı olduğumu keşfetmiştim. O kadar salaktım ki Ateş'e yakalanmadan buraya kadar bile gelememiştim.

"Bu kadar sohbet yeter." dedi Nehir. Sonra oflayarak ekledi. "Işıkları açar mısınız? Yüzlerine bakmadan bu insanları tehdit etmenin bir anlamı yok. Silahımı nereye doğrulttuğumu bile göremiyorlar."

Hızlanan bir çift adım sesi ortamdaki sessizliği doldurdu. Ardından bir ışık patlamasıyla depo aydınlandı. Gözlerimi kırpıştırıp kısarken yüzümü Ateş'in sesinden yana çevirdim ve nihayet aydınlığa alışınca onun güzel yüzüyle karşı karşıya geldim.

İyiydi.

Yani, onu kollarından tutmuş iki adam vardı ve bir tanesi de başına bir silah dayamıştı ama buna rağmen Ateş iyiydi. Yaralanmamıştı. Kalbime sıcak bir rahatlık yayılırken bunca saçmalığın ortasında gülümserken buldum kendimi. Çünkü Ateş iyiyse hâlâ bir şansımız var demekti.

"Güzel." dedi Nehir ve tekrar yürümeye başladı. Ben dönüp ondan yana bakmadım ama o gelip Ateş'le aramıza girdi ve yüzünü bana döndü.

Hayatımda gördüğüm en çirkin yüz ona aitti ve bunun fiziksel özellikleriyle hiçbir alakası yoktu. Yüzeysel açıdan baktığımızda güzel denilecek bir kadınken yaptıkları, tavrı ve kibirli duruşuyla mide bulandırıcı bir yaratığa dönüşüyordu. Omuzlarını dik tutuşu ve çenesini yukarı kaldırışıyla

güçlü ya da özgüvenli göründüğünü düşünüyor olabilirdi ama bildiğim bir şey vardı; ego ve özgüven aynı şey değildi. Nehir'in bugün değilse bile bir gün mahvına sebep olacak şey de bu ikisini birbirine karıştırmasıydı.

"Şimdi..." diye lafa girdi yüzüme tüm o kibirli tavrıyla bakarken. "Nasıl yapalım? Sen bana saatin yerini söyler misin? Yoksa ben şu yakışıklıya ateş mi edeyim?"

Elinde, sanki varlığı çok doğalmış gibi tuttuğu silaha baktım. Ucuyla omzunun üstünden Ateş'i işaret ediyordu.

"Ateş'e bir zarar gelirse bana ne yaparsan yap, saatin yerini öğrenemezsin." derken sakin kalmak için insanüstü bir çaba sarf ettim. Bu aptal kadına istediği şeyi vermektense şurada ölüp gitmeyi tercih ederdim. "Eğer onun gitmesine izin verirsen sana saatin yerini söylerim."

Ateş'in, "Hayır." diye bağırdığını işitsem de ondan tarafa dönmedim. Kızgın mavi bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordum.

Nehir gözlerini devirerek, "Sen karışma tatlım." dedi Ateş'e. "Bırak da kadınlar iş konuşsun."

"Tek şartım bu." dedim tekrar. Kararlı bir sesle. "Ateş gitsin. Sen de saatini al." Bunları söylerken bir yandan da saatin replika olduğunu hemen anlamaması için dua ediyordum. Acaba orijinal saatle arasındaki farkı o da biliyor muydu? Acaba saati eline aldığında ilk baktığı yer yelkovanı mı olacaktı? Bu sorular vebalı fareler gibi zihnimi kemirirken kumar oynamaktan başka şansım olmadığını biliyordum.

"Şuna ne dersin?" dedi Nehir hafifçe yana dönüp silahını Ateş'e doğrulturken. "Sen bana saati ver, ben de Ateş'i kevgire çevirmeyeyim?"

Bu sefer öfke ve korkuyla, "Hayır!" diye bağıran bendim.

Nehir benden istediği tepkiyi almanın mutluluğuyla genişçe gülümsedi. "On saniyen var Neharcığım."

Korku bütün bedenimi kaplar, boğazıma tırmanıp nefesimi sıkıştırırken ne yapacağımı bilemedim. Saati Nehir'e verirsem buradan ikimiz de çıkamazdık fakat kadının blöf yapar gibi bir hali de yoktu.

"On."

Ateş can havliyle, "Nehar," diye bağırdı. Çırpındığını ve diğer üç adamın onu tutmakta zorlandığını görebiliyordum. "Sakın aptalca bir şey yapma."

"Dokuz."

Elim çantama doğru gitti.

"Sekiz."

Hafifçe yutkundum. Hızlı düşünmeye, yeni bir fikir bulmaya çalışıyordum.

"Yedi."

Gözlerimi Ateş'e çevirdim. Başını iki yana sallıyordu. Saati vermemi istemiyordu ve nedenini anlıyordum. Saati aldığı anda Nehir'in bizimle işi bitecekti.

"Altı."

Ama ona doğrultulan silahı görmüyor olamazdı. Nehir'in blöf yaptığına inandığını da zannetmiyordum.

"Beş."

Bana yalvarışlarla bakan bebek mavisi gözlerinde bir çözüm yolu bulmaya çalıştım. Bana bir ipucu versin istedim. Bir yol göstersin.

"Dört."

Yol falan yoktu.

"Üç."

Ama saati Nehir'e vermeyecektim.

"İki."

O silahtan çıkan bir kurşun Ateş'i de bulmayacaktı.

"Bir."

Kendimden benim bile beklemediğim bir hızla Nehir'in üzerine atıldım. Silahın ucunu Ateş'ten uzaklaştırana kadar kolunu büktüm. Silah ateşlendi ama kurşun metal bir şeye çarptı. Bundan güç alarak Nehir'le boğuşmaya başladım. Adamlar bana ateş edemezlerdi çünkü Nehir'i vurma ihtimalleri vardı. Bu sırada karışıklıktan faydalanan Ateş de harekete geçmişti ve onun kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum.

Öfkeli bir canavar gibi Nehir'in saçlarına yapışırken, "Saat falan yok." dedim keyifle. "Orijinal saat şu an müzede, güvende."

Önce acıyla inledi. Ardından, "Ne saçmalıyorsun sen?" diye çemkirdi.

"Bendeki sadece replika." derken nefesim yetse kahkaha atardım ama Nehir'in karnıma geçirdiği yumruk buna müsaade etmedi.

"Yalan söylüyorsun."

Dizimi karnına geçirirken neredeyse ağlamaklı olan suratına bakıp keyifle sırıttım. "Hayır. Doğruları söylüyorum." Bir kere daha saçına asılıp başını aşağı eğdim. "Ne yaparsan yap, saati alamayacaksın. Çünkü onu senden kaçırmayı başardım ve o kadar aptalsın ki bunca zamandır bir replikayı kovalıyorsun."

Göz göze geldiğimiz kısacık bir anda Nehir'in gözlerinde parlayan o delilik ateşini izlemek keyifliydi. Fakat sonra hiç beklemediğim bir şey oldu. Nehir kulaklarımı sağır eden bir çığlık atıp beni üzerinden itti. Aniden karşılaştığım bu

kuvvet karşısında şaşkınlıkla geriye doğru savrulurken bana doğrultulan silahı fark ettim. Beynim bunun gerçek olamayacağını söyledi. Şu noktada beni öldürmesi saçmalıktı. Saati alamadığı gibi bir de cinayetle suçlanırdı. O yüzden hayır, bana doğrultulan bu silah gerçek olamazdı.

Fakat gerçekti. Ve bir kez daha ateşlendi. Deponun içinde yankılanan korkunç ses bu sefer bir metal şıngırtısıyla sonlanmadı.

Karnıma saplanan tuhaf bir acıyla öne doğru eğilirken birden etraf bulanıklaşmaya başladı. Yutkunmaya çalıştım. Bu sırada çok uzaklardan, çok ama çok uzaklardan birinin adımı seslendiğini duyar gibiydim. Tanıdık, tatlı, sıcak bir ses... Dönüp ona, bana seslenen Ateş'e bakmak istedim ve sert bir şeye çarptım. Gözlerimi aralayıp neye çarptığımı görmek istedim ama olmadı.

Bir kere daha yutkunmayı denedim.

Olmadı.

Sonra her yer karardı.

23

Ateş

Balıkesir'deyiz. Ayaz'ın ailesinin daveti üzerine onların çiftliğinde misafiriz. Hava çok sıcak. Herkes bu sıcakla baş etmek için bir yol ararken Nehar bana çiftliğin biraz ötesindeki göle gitmeyi öneriyor. Aslında bunu herkese soruyor fakat diğerlerinin yapacak işleri var. Bu yüzden bana dönüp başını yana eğiyor ve "Lütfen." diyor. "Lütfen Şehzade Ateş. Biraz daha burada durursam sıkıntıdan bayılacağım."

Yeşil bakışlarıyla bana böyle bakarken benden istediği herhangi bir şeyi geri çevirmem söz konusu dahi değil. Bana beklentiyle uzattığı eline bakıyorum bir süre. Sonra elini kavrıyor ve beni kendine doğru çekmesine izin veriyorum. Aramızdaki mesafe hızla kapanırken karanfil neşeyle yerinde zıplıyor. Onunla gelmeyi reddeden abisine dil çıkarırken beni çekiştirerek yürümeye başlıyor.

Göle varana kadar onu izlemekten, anlattıklarını dinlemekten ve her geçen saniye ona daha da âşık olmaktan fazlasını yapamıyorum. Üzerindeki pembe tişört, durmadan hareket ettiği için dalgalanan, karışan, dağılan uzun saçları ve sürekli düşüp durduğundan ötürü berelenmiş dizleriyle bir kız çocuğundan neredeyse farkı yok. Öyle hayat dolu, öyle cıvıl cıvıl ki güzelliği kalbimi ağrıtıyor. Onu hiç durmadan etrafa neşe saçabileceği bir yere götürmek ve o mutluluğun tadını çıkarırken karşısına oturup onu izlemek istiyorum. Kalbimde asla eskimeyen, azalmayan bir arzu bu. Nehar'ı hep mutlu görmek istiyorum. Onu mutlu gördüğüm sürece yaşayabileceğimi biliyorum.

"Dün gece Zeynep'le Ayaz arka bahçede gizlice buluştu, biliyor musun?" diyor yanıma yaklaşıp bir sır verir gibi.

Omuzlarımı yukarı kaldırıp, "Nişanlılar." diye cevap veriyorum. "Sanırım bunu yapabilirler."

Yüzünden haylaz bir gülüş geçiyor. "Arın enişteme göre yapamazlar. Zavallı Ayaz'a öyle bir bakıyor ki çocuk onun yanındayken Zeynep'e selam bile veremiyor. Bu yüzden gizlice görüşmek zorunda kalıyorlar. Çok romantik, değil mi?"

Söylediği şeyler onu o kadar keyiflendiriyor ki ben de kendimi gülümserken buluyorum. "Amcam da haklı." diyorum. "Nedim Berk ile yaşananlardan sonra tedirgin olmadan edemiyor."

Nedim Berk'in yani Zeynep'in eski sevgilisinin adı geçince Nehar'ın güzel yüzünü bir memnuniyetsizlik ifadesi mesken tutuyor. "Aman, o salak çocuk!" diye mırıldanırken içindeki bütün nefreti de dışa vuruyor. Fakat bu hiç uzun sürmüyor. Yanına vardığımız göl, birdenbire onun ilgisinin merkezine yerleşiyor ve ben ne olduğunu anlamadan alçak

dallarından biri gölün üzerine uzanan bir ağaca tırmanırken buluyorum onu.

"Düşeceksin." diyorum endişeyle. Kaşla göz arasında tırmanacağı yolu yarıladığı için onu durdurmaya fırsatım olmuyor. Tek yapabildiğim ona ayak uydurmak. Bu yüzden ben de ağaca tırmanıyorum.

Nehar gölün üzerine doğru uzanan dalın ucuna ilerlerken ben bir an için duraklayıp dalın ikimizi de tartacağından emin olmaya çalışıyorum. Yeterince sağlam bir dal olduğuna ikna olunca ben de ilerleyip Nehar'ın yanına oturuyorum.

Ayaklarım suya değiyor. Nehar'ınkiler ise değmek üzere. Aradaki birkaç santimlik farkı kıskanacağını ve ayaklarını suya değdirmek için yapmaması gereken bir şey yapacağını biliyorum. Bu yüzden tetikteyim. Eğer düşecek gibi olursa onu hemen tutacağım.

"Benim ayaklarım suya değmiyor!" diye mızırdanıyor ben bunları düşünürken ve dönüp sanki bunun suçlusu benmişim gibi hafifçe omzuma vuruyor. "Neden benim ayaklarım suya değmiyor?"

"Çünkü kısasın." diyorum onu sinirlendireceğimi bilerek.

"Değilim. Boyum bir yetmiş üç."

"Bir yetmiş."

Gözlerini kısıp bana uzun bir bakış atıyor. "Seni göle iterim."

"Ben de seni peşimden çekerim." Bu cümleyi kurarken kelimeler dilime dolaşmasın diye büyük çaba sarf ediyorum. Çünkü kalp atışlarım yavaş yavaş kontrolden çıkmaya başlıyor. Sakinleşmek ve ânın keyfini sürmeye devam etmek için derin bir nefes alıyorum.

Nehar bana cevap vermiyor. Bunun tek sebebi aklından bir yaramazlık geçirmesi. Gözlerindeki o haylaz ışıltıyı tanıyorum. Dudaklarını bu şekilde büzdüğünde başımıza hayırlı bir iş gelmeyeceğini de biliyorum. Bu yüzden teyakkuza geçiyorum ve dalın üstünde tuhaf bir açıyla ters dönmeye yeltenirken kolundan tutuyorum.

"Karanfil." diyorum iç çekerek. "Ne yapıyorsun?"

Sanki her gün yaptığı bir şeyden bahsedermiş gibi sakin bir sesle, "Daldan sallanacağım." diye cevap veriyor. "Ayaklarımı göle sokmak istiyorum."

Ona kıyıya gitmeyi ve bunu kıyıda yapmayı öneriyorum ama kaşlarını çatarak başını iki yana sallıyor. "Göle düşeceksin." diye ikaz etsem de sözümü dinlemeyeceğinin farkındayım.

İyi bir yüzücü oluşuna güvenerek onu serbest bırakıyorum.

İki eliyle dala asılıp gölün üzerinde sallanmaya başlıyor. Kahkahaları kuş cıvıltılarına karışıp göğe yükselirken gölün içinde çırptığı ayakları suyu dalgalandırıyor. İmkân verilse bütün ömrümü tam burada geçirebilirim. Bir dalın üzerinde oturup Nehar'ın çocuklardan çalınma neşesini izleyerek. Fakat böyle bir şansım olmadığını biliyorum. Bu yüzden bu âna dair tüm detayları annemden aldığım kuvvetli hafızama ince ince işliyorum; Nehar'ın gülüşünü, dalı kavrayan ince parmaklarını, karman çorman olmuş kahverengi saçlarını, ismimi seslenirken yüzünün aldığı şekli... Her biri elli sene sonra bile hatırlayabileceğim güçlü bir anıya dönüşüyor zihnimin içinde.

Sonra, tam da beklediğim gibi Nehar'ın dudaklarından tiz bir çığlık kopuyor. Ardından ben uzanıp kolunu kavra-

yamadan bir gürültüyle göle dalış yapıyor karanfil. Bunun olacağını bildiğim için derin bir nefesle iç geçirirken gölde çırpınan güzel kadına bakıyorum. Dağınık saçları şimdi ıslak ve yüzüne yapışmış. Tişörtü daha koyu bir renkte. Nihayet kendini yüzeyde tutabilecek kadar sakinleştiğinde ise esmer teninden su damlaları süzülüyor. Islak bir kedi yavrusu gibi. Fakat güzelliğinin üstüne en ufak bir gölge dahi düşmemiş.

"Beni neden tutmadın?" diyor öfkeyle elini suya çarparken.

"Çünkü süper güçlerim yok karanfil." Olsaydı da seni kurtarmaktan dünyayla ilgilenecek vakti bulamazdım, diye düşünüyorum. Zihnimin içinde bir imge beliriyor; kırmızı bir pelerinle Nehar'ın etrafında uçuşup duruyorum.

Nehar bana bakıp kaşlarını çatıyor. "Yalancı. Sadece düşmemi istedin." Sonra yüzerek bana yaklaşıyor ve hızla değişen ifadesini neredeyse takip edemiyorum. "Neyse ki su çok güzel. Sen de gelsene."

Üzerimdeki tişört ve altımdaki şorta bakıp bunlarla göle girmek istemediğime karar veriyorum. Islak ıslak eve yürümenin hoşuma gitmeyeceğini biliyorum. "Kalsın."

Nehar homurdansa da itiraz etmeyip gölde sakin sakin yüzmeye başlıyor. Ben de uzaktan onu izliyorum. Hayatımın bir noktasında bu âna geri dönmek için umarsız bir istek duyacağımı daha o zamandan biliyorum. Bir gün bu âna dönmek için belki de ömrümün kalan kısmını feda etmeyi dahi göze alabileceğim. Öyle huzur dolu, öyle güzel bir an...

Bu sırada Nehar gölün orta kısmında daireler çizerek yüzmeyi bırakıp korku dolu bir çığlık atıyor. Kalp atışlarım aynı saniye içerisinde çılgıncasına hızlanırken pelerinli bir

süper kahraman olmayışıma lanet ederek, "Ne oldu?" diye soruyorum. Alacağım cevaba göre göle dalmaya ya da Nehar'a elimi uzatmaya hazırım.

Nehar gözlerini kapatıp başını iki yana sallarken, "Ayağıma bir şey değdi! Ayağıma bir şey değdi!" diye art arda tekrarlıyor. "Ateş! Bu gölde kurbağalar var ve ayağıma bir şey değdi!"

İçime bir rahatlık duygusu ağır ağır yayılırken Nehar'ın bu haline gülmeden edemiyorum. Daldan biraz sarkıp ona elimi uzatıyorum. "Kurbağalar seni yemez, korkma."

Yüzündeki tiksinti ifadesine eklenen bir kaş çatışla elimi kavrıyor Nehar. Parmaklarım bileğine dolandığında onu yukarı çekmeye hazırlanıyorum ama hemen öncesinde göz göze geliyoruz ve ben tam bu sırada onun yeşil bakışlarında tanıdık bir parıltı yakalıyorum. Bir muziplik parıltısı.

Karanfil benden hızlı davranıyor, ben gardımı almaya fırsat bulamadan bütün gücüyle koluma asılıp beni suya çekiyor. Gürültüyle gölün içine dalarken nefesimi tutmaya yetecek zamanı bulamıyorum. Gölün suyu genzime kaçıyor. Bir yandan öksürüyor, bir yandan çırpınıyor ve en sonunda nihayet dengeye ulaşmayı başarıyorum. Göğsüm derin nefeslerle inip kalkarken sırılsıklam olmuş bir halde Nehar'ın tam karşısındayım.

Bu sırada Nehar kahkahalar atıyor. Öyle içten gülüyor ki kalbime çöken ağrıyla nasıl baş edeceğimi şaşırıyorum. Yüzüme inen saçlarımı elimle geri atarken nefes almayı boş verip başını göğe çevirmiş gülen karanfili izliyorum.

Var olan en güzel şey o.

Onu kıyaslayabileceğim başka bir şey yok.

Yeryüzündeki tüm güzel şeyleri terazinin bir kefesine koy-

salar, diğer kefenin ağır basması için Nehar'ın yalnızca gülüşü yeter. O kadar güzel.

Her şeyden güzel.

"Kızdın mı?"

Azalan kahkahasının arasında gözlerimin içine masum bir bebek gibi bakarak sorduğu bu soru göğsümü kaynayan bir kazana çeviriyor. İleri atılıp yüzünün her yanına öpücükler kondurmak, kızmadığımı, isterse beni bir bataklığın dibine bile çekebileceğini, asla ama asla şikâyet etmeyeceğimi söylemek istiyorum. Ama dilim dolanıyor. Başımı iki yana sallayıp zar zor, "Kızmadım." diyorum.

Yüzüme dikkatlice bakıp gerçekten kızmadığıma emin olunca elini göle daldırıp sanki yeterince ıslanmamışım gibi üzerime su sıçratıyor. Neşesine bir toz dahi değmesin istediğim için ben de ona karşılık veriyorum. Gülüşleri tekrar semayı dolduruyor. Göğsümü dolduruyor. Ruhumu dolduruyor.

Ruhumu dolduruyor.

Ben Nehar'dan ibaret bir adama dönüşüyorum.

Baktığım ama görmediğim cam yüzeyde bir yansıma gibi oynayan bu eski anı kalbimi sıkıştırırken o âna geri dönmek ve sonsuza dek o anda kalmak için ömrümün geri kalanını feda edebileceğimi düşünüyordum.

Ömrümün geri kalanı...

Bu sözcük öbeği damağımda acı bir tat bıraktı. Zira içinde bulunduğum şartlar altında ömrümün geri kalanı bana uzun, azap dolu ve sonu gelmeyecek yıllar gibi görünüyordu. Nehar'la geçecek bir dakika için hepsini feda etmeye hazırdım. Tüm kalbimle hem de.

Karanfil olmadan bir gün daha yaşama gücünü kendimde nasıl bulacağım?

Bu soru zihnimde her belirdiğinde midemin acı bir bu-

lantı hissiyle kasılmasına engel olamıyordum. Ellerim bir anda buz kesiyordu. Soğuk terler sırtımdan aşağı boşanıyordu. Nefesim boğazımda düğüm olurken gözlerimi kapattım ve düşünmemeyi denedim. Düşünceler zehirliydi. Her kötü ihtimal kalbime bir ok gibi saplanıyordu ve ben kan kaybından ölmenin kıyısındaydım.

"Ateş?"

İsmimi seslenen tanıdık bir ses düşüncelerimin arasına sızınca ağır bir hareketle sesin geldiği yöne döndüm. Azra elinde bir karton bardakla karşımda duruyordu. Yüzüme bakınca ağlamaklı bir ifadeyle gözlerini kırpıştırarak bardağı bana uzattı.

"Hiçbir şey yemedin. Bari bir bardak kahve iç."

İtiraz etmeye yetecek gücü bulamadığım için uzanıp bardağı aldım ve Azra'nın içtiğimi görmesi için de beklemeden yudumladım. Yakan bir sıcaklık boğazımdan aşağı yuvarlandı. Hiçbir lezzet hissetmedim.

Bundan sonra hayatım böyle mi olacaktı?

İçimde yaralı bir hayvan acıyla kükrüyorken benim dilimden tek kelime dökülmedi. Konuşabilmeyi, bir şeyler söylemeyi, bunun için çabalamayı dahi düşünemiyordum. Bu zamana kadar hep Nehar'a bir şeyler anlatmak için konuşmak istemiştim. Ona ne kadar güzel olduğunu anlatabilmek için. Onu ne kadar sevdiğimin, hiç değilse dünya üzerine düşen gölgesinden bahsedebilmek için. Onu mutlu edip gülümsetebilmek için. Şimdi o beni duyamıyorken dilim dönse ne olurdu, dönmese ne? Söylemek istediğim tek bir kelime dahi kalmamıştı.

Nehar, sen vuruldun, benim sesim kendini astı. Ne olur uyan.

Azra bir süre daha karşımda durdu. Bir ara bana bir şey söylemeye yeltendi ama en sonunda pes edip gitti. Tekrar kendimle ve hiçbir yere sığdıramadığım acımla baş başa kaldığımda zihnimde başka bir güzel anı dans etmeye başladı. Ehliyetimi ilk aldığımda Nehar'ı gezdirmek için yola koyuluşumu hatırladım. Sınava girmeden önce benden defalarca söz almıştı, arabamla gezdirdiğim ilk insan o olacaktı. Fakat uzun uzadıya bu anının içinde kaybolamadan doktorun yoğun bakım ünitesinden çıktığını gördüm.

Ayağa kalkıp kendimi üç uzun adımda adamın karşısında bulduğumda ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Neyse ki tam yanımda beliren Azra benim yerime konuştu.

"Durumu nasıl doktor bey? Kendisini görebilir miyiz?"

Doktor sıkıntılı bir sesle, "Durumunun netleşmesi için beklememiz gerekiyor." dedi. "İçinizden biri beş dakikalığına yanına girebilir ama çok uzun kalmayın."

Filmlerde ya da kitaplarda sık sık karşılaştığımız, replikleri ezbere bildiğimiz sahnelerden biriydi bu. Başıma geleceğini hiç düşünmemiştim. Kendimi bir gün bu sahnenin içinde bulacağım hiç aklıma gelmemişti. Öyle ki yaşarken bile bir parça hayal gibi geliyordu.

Nehar'ın yanına kimin gireceği konusunda tartışmamız gerekmedi. Azra beni, "Ona, onu çok sevdiğimi söyle." diye tembihledikten sonra bir hemşirenin peşine takılıp beni yönlendirmesiyle güzelce ellerimi yıkadım. Ardından bana verilen önlük, bone ve galoşu hızlıca giydim. Nihayet Nehar'ın bir hasta yatağı üzerinde bilinçsiz bir şekilde yattığı odaya girdiğimde ise ellerimden ve ayaklarımdan bütün güç çekildi. Yatağın yanındaki sandalyeye çöker gibi oturdum.

Bu yatakta böyle sessiz sedasız, böyle kıpırtısız yatan

kadın benim karanfilim olamazdı. Bir kere Nehar bu kadar süre hareketsiz duramazdı. Hiçbir şey yapamasa ayaklarını sallar, ellerini çırpar, içindeki olağanüstü enerjiyi bir şekilde dışarı atmak için kıpırdanıp dururdu. Konuşurdu. Bana sataşırdı. Yüzü asla bu kadar uzun süre gülümsemesiz kalmazdı.

Hele tenindeki o solgunluk... Bu imkânsızdı. Yeryüzündeki en güzel renkler her zaman Nehar'ın yüzünde olurdu. Kalbimi kıskacına alan o güzel yüzünde.

Bana merakla, haylazlıkla, adını koyamadığım parıltılarla bakan yeşil gözlerini görememek ise kendimi mezarda gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Nehar, sen vuruldun, beni ölmeden gömdüler. Ne olur uyan.

"Karanfil." dedim kim bilir kaç saat sonra ilk defa konuşarak. Gözyaşlarım görüşümü kapatırken uzanıp Nehar'ın elini tuttum. İğnelerle delik deşik olmuş elleri avucumun içinde cansız bir kuş gibi yatarken söyleyecek başka bir şey bulamayıp bir kere daha, "Karanfil." dedim.

Başparmağım elinin üstündeki yumuşak teni hafifçe okşadı. "Nasıl böyle sessiz olursun aklım almıyor. Sessizlik benim işim değil miydi?"

Yarı yarıya kekeleyerek, nefesimi yolun yarısında yitirerek söylediğim sözcükler Nehar'a varıyor muydu bilmiyordum. Tek umudum beni duymasıydı. Ona söyleyemediğim o kadar çok şey vardı ki beni duymamasının ağırlığını omuzlarım taşıyamazdı.

"Sen hep konuşursun. Hep gülersin. Hep aklımı başımdan alırsın."

Yüzüne bakarken kalbim öyle bir eziliyordu ki nasıl hâlâ hayatta olduğuma şaşırıyordum. Bir insan kalbinde bu kadar ağırlıkla nefes almayı nasıl başarabilirdi?

"Sana anlatmam gereken çok şey var." derken tek elimi uzatıp onu incitmekten korkarak yüzüne dokundum. Bu kadar cansız olmasına alışık değildim. Elimin değdiği tenin heyecanla kızarmadığını görmek beni bir adamdan geriye kalmış boş bir kabuğa çeviriyordu.

"Söz veriyorum, uyanırsan ne kadar zorlanırsam zorlanayım, ne kadar yorulursam yorulayım her şeyi anlatacağım."

Parmaklarım göz kapaklarının üzerinde gezindi. Yeşil bakışlarını bir kez olsun görebilmek için veremeyeceğim ne vardı?

"Aç gözlerini Karanfil, ne olursun. Eğer uyanırsan bir daha hiç susmayacağım."

Aralarda heceleri tekrarlayarak, ağırlaşıp dolanan dilimi zorlayarak ona söz verirken ciddiydim. Daha ona onu sevdiğimi bile söyleyecek zamanı bulamamıştım. Şarkılar sayılmazdı. Öpüşler de öyle. Gözlerinin içine bakarak kendi kelimelerimi söylemek istiyordum. Kelimelerim yanaklarını pembeleştirsin, dudaklarını genişçe iki yana kıvırsın ve bakışlarını aşkla doldursun istiyordum.

"Lütfen." dedim bir kere daha yalvararak. "Lütfen uyan."

Filmlerdeki gibi olmasını bekledim. Nehar'ın elimi hafifçe sıkmasını ya da gözlerini kırpıştırarak aralamasını.

Olmadı.

Bir hemşire gelip beni odadan çıkarana dek Nehar'a yalvarmayı sürdürdüm ama o uyanmadı.

24

Ağzımda acı, tuhaf bir tat vardı. Mide bulandırıcı bir tat. Dilim damağıma yapışmış gibi hissediyordum. Beni bu kuruluktan kurtaracak bir bardak suyun hayaliyle inledim. Ardından gözlerimi ağır ağır kırpıştırarak açtım.

Beni yabancı bir yüz karşıladı. Kırklı yaşlarda, sevimli bir kadın yüzüydü ve gülümsüyordu. "Günaydın Uyuyan Güzel." dediğini işittim kadının. "Artık korkmaya başlamıştık."

Sözlerini anlamlandıramadım. Bir yudum su içmek dışında hiçbir şey yoktu aklımda. "Su." dedim kulağıma yabancı gelen pürüzlü bir sesle.

Sadece su istiyordum.

Bir şey daha vardı. Biri. Bir endişe seli üzerimden geçti. Gözlerim yeniden kapanmadan önce, "Ateş." diye sayıkladım. Sonra tekrar uykuya daldım.

Gözlerimi ikinci açışımda biraz daha iyi hissediyordum. Ağzımdaki acı tat epey azalmıştı. Gözlerimi açtığımda başımın içinde hissettiğim acı da öyle. Farklı bir odada olduğu-

mu hemen fark etmiştim. Burası daha beyaz bir yerdi. Daha aydınlık. Zihnim yavaş yavaş kendini toparlarken hastanede olduğumu düşündüm. En son neler olduğunu tam olarak hatırlamıyordum ama Nehir Şener'in şer dolu yüzü gözlerimin önündeydi.

Dudaklarımdan istemsiz bir inilti döküldüğünde odanın içinde bir hareketlilik oldu ve bir saniye sonra Azra'nın yüzü karşımda belirdi.

Rastalı saçları daha önce hiç görmediğim kadar kaos içindeydi. Gözleri küçülmüş, kıpkırmızı olmuş bir haldeydi ve yüzünde neredeyse hiç renk yoktu. Bana bakıp derince bir iç çekti ve "Günaydın geri zekâlı." dedi.

Hoş bir karşılamaydı. Gülmeyi denedim ama dudaklarımdan tatsız bir homurtu döküldü. "Neler oldu?" diye sorarken başımı çevirip etrafa baktım. Azra'yla odada yalnızdık.

Ateş neredeydi?

"Arabada on dakikalığına içim geçmiş." dedi Azra düz bir sesle. Fakat sözlerinin geri kalanında belirgin bir öfke baş göstermişti. "Gözlerimi bir açtım, Ateş de yok, sen de yoksun. Önce dedim ki, bunlar yeni kavuştular. Belki biraz baş başa kalmak istiyorlardır. Böyle umdum yani. Sonra bıraktığın notu ve adresi görünce senin bir aptallık peşinde olduğunu hemen anladım. Feza'yı uyandırdım ve yola çıktık. O yolu nasıl gittiğimizi bir biz biliyoruz, bir de Allah biliyor. Zar zor vardık adrese. Tam deponun önüne geldiğimizde bir silah sesi duyduk."

Durdu. Yüz ifadesini kontrol altına almaya çalıştığının farkındaydım ama dudaklarının titreyişini önleyemiyordu. "Sonra içeri daldık tabii. Ben daldım yani. Feza aramızdaki en zeki insan olarak polisle konuşmaktaymış o sırada."

Hafızam yavaş yavaş yerine gelmeye başlayınca yüzümü buruşturdum. Silah sesini ben de çok iyi hatırlıyordum ve sadece hatırlamak bile karnımdaki yaranın sızlamasına sebep oluyordu.

"Sonra ne oldu?"

"Sonrası karman çorman." dedi Azra. "Ben içeri girdiğimde Ateş iki adamla boğuşuyor, bir yandan da adını haykırıyordu. Nehir'i gördüm. Sana silah doğrultmuştu ve yüzü bembeyazdı. Koşup üstüne atladım ama çok geç kalmıştım çünkü çoktan... Çoktan vurulmuştun. Derken polisler geldi. Ambulans geldi. Hepimiz kelepçelenirken Feza seni hastaneye getirdi."

Daha fazla dayanamayıp, "Ateş?" diye sordum. "O nerede? İyi mi?"

Azra kısa bir duraklama yaşadı. "Fiziksel olarak iyi." Bunu söyledikten sonra derince bir çekti. "Ama hayatımda bu kadar... Mahvolmuş bir insan görmemiştim."

Hissettiğim acı ve üzüntüyle yatağa daha çok çöktüm. O kadar kötü hissediyordum ki yatağın beni yutmasını dilerdim.

Azra bunu fark etmiş olacak ki gülmeyi denedi ve "O yokken uyandığın için sana fena bozulacak." diye espri yapmaya çalıştı. "Yoğun bakımdan çıktığında Feza'yla ikisinin birbirine sarıldığını gördüm. Bunu başarmak için vurulman gerektiğini sadece sorsan da söylerdim." Eh, bu ortamda yapılabilecekler arasında en iyisi buydu ama işe yaramamıştı.

"Nerede?" Sorum dudaklarımdan yalnızca bir fısıltı gibi çıkmıştı. Çünkü sadece bu kadarına dermanım kalmıştı.

"Polise ifade veriyor. Sen yoğun bakımdan çıkana dek erteledi. Hiç konuşmadığı için... Polisler de epey anlayış gösterdi ama..."

Azra'nın cümlesinin ortasında kapının açıldığını işittim. Başımı o yöne çevirdiğimde içeri girmekte olan Ateş'i gördüm. Yorgun kalbim kendinden beklemediğim bir hızla çarpmaya başladı. Demek ki hâlâ takati vardı. Sadece Ateş için.

Göz göze geldiğimiz ilk anda hızla inen göğsünden Ateş'in derin bir soluk verdiğini anladım. Tıpkı benim gibi. Bu sırada Azra, "Geldi bile." diye mırıldanıp apar topar ortadan kayboldu. Ben bu sırada Ateş'i sağ salim karşımda görmenin güzelliğine yeniliyordum.

Baş başa kaldığımızda Ateş bir süre o mesafede durup yüzüme baktı. Yanıma gelmesi için yanıp tutuşsam bile ona müsaade ettim. Aramızdaki birkaç metrenin hasreti yüreğimi ezse de o yanıma gelecek gücü bulana dek bekledim. Bekleme konusundaki başarılarımla bilinmediğimden, benim için oldukça uzun bir dakika oldu bu.

En sonunda gelip tam yanı başımdaki sandalyeye oturduğunda ona gülümsedim. Kurumuş dudaklarım bu gülümsemeyle gerilirken bir felaket gibi görünüyor olmalıydım ama şu an dert edeceğim şey bu değildi. "Selam." dedim bakışlarım onun yüzünde dolaşırken. Ne zamandır kendimde olmadığımı bilmiyordum ama görüşmediğimiz saatler içerisinde Ateş onlarca kilo vermiş gibi görünüyordu. Yüzünü böyle ince gösteren şey hüzün müydü yoksa yorgunluk mu, emin olmadım. Gözleri kıpkırmızıydı. Bebek mavisi bakışlarındaki yoğunluk kalbime onlarca kanca saplıyor, sonra her köşesinden kalbimi çekiştirmeye başlıyordu. Bir de üstüne Ateş'in suskunluğu eklenince kendimi lavlar içinde boğulacak gibi hissediyordum.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sorarken sesimin

inceden bir titremesini engelleyemedim. Dudaklarımın arasından sıyrılıp giden çaresiz nefesi de öyle.

Ateş tek eliyle yüzünü sıvazlarken bakışlarını benden ayırdı. "Ba-bana... Bana..." Eli bu defa iyiden iyiye uzamış kızıl saçlarının arasında daldı ve göz kapakları mavi bakışlarını örttü. "Bana ne yaptığından haberin bile yok."

"Özür dilerim." dedim. İçimdeki tüm mahcubiyeti ve samimiyeti sesime yüklemeye çalışarak söyledim bunu. "Özür dilerim Ateş. O an aklıma gelen tek şeyi yaptım. Sana zarar gelmesinden çok korkmuştum."

Çenesi gerildiğinde dişlerini sıktığını fark ettim. Üzerinden bu gerginliği alma umuduyla uzanıp elimi yanağına koydum ve başparmağımla hafifçe okşadım. Ateş'in bakışları tekrar beni buldu ve gözlerindeki o yoğunluğun anbean dağılışını, yerini bambaşka bir ifadenin alışını izledim. Tekrar, "Özür dilerim." diye fısıldadım. "Böyle olacağını hiç düşünmemiştim."

Bana uzun uzun attığı bir bakışın ardından başını çevirip avucumun içine derin bir öpücük kondurdu ve aynı anda kalbimde kanatları kırılmış tüm kuşlar iyileşip gökyüzüne savruldu. "Sana bir şey olsa ne yapardım?" dedi kelimeleri avucumda birikirken. Sesi kendi kendine konuşuyor gibi kısık çıkıyordu. "Sana bir şey olsa benden geriye ne kalırdı?"

"Bana bir şey olmadı." Yani teknik olarak bana bir şey olmuş sayılmazdı. Biraz vurulmuştum ama hangimiz vurulmuyorduk ki pencere önü çiçeklerim? Hepimizi vuran bir kurşun olmasa da, bu hayatı yarasız atlatan kim vardı? Böyle şeyleri çok da büyütmemek lazımdı en nihayetinde. "İyiyim. Karşındayım. Buradayım ama bana böyle uzak kalırsan üzüntüden ölüp gidebilirim."

Senin bugünden sonra benden uzak kalmak gibi bir lüksün yok Şehzade Ateş. Bu konuyu bir netleştirelim lütfen.

"Uzak değilim." derken yanağını tekrar elime yasladı. "Tam yanındayım."

Yeterli değildi. Aramızdaki mesafe hâlâ çok fazlaydı. Bu yüzden yatakta hafifçe yana kaydım ve Ateş'e elimi uzatıp, "Tam yanımda değilsin." dedim. "Gel."

Onun için ayırdığım alana bakıp yorgun bir şekilde gülümsedi. "İkimiz sığmayız."

Çocuk inadımla kaşlarımı çattım. "Sığarız."

"Hemşireler görürse çok kızarlar."

"Hâlâ hemşirelerden korkuyor musun?" Küçükken korkuyordu çünkü.

Ateş'in pes etmesi uzun sürmedi. Onun da benim tam yanımda olmaya ihtiyaç duyduğunu biliyordum. Ayakkabılarını çıkarıp yanıma uzandığında başımı hemen benim için oyulmuş o güzel boyun boşluğuna yerleştirdim. O da beni koluyla sarıp kendine çekti.

"Bak." dedim keyifli, mayışmış bir sesle. "Sığdık."

Tek eli ağır ağır saçlarımı okşarken, "Canın yanarsa söyle." diye fısıldadı.

"Yanmaz." Sesim iyiden iyiye uykulu bir hal alırken göz kapaklarımı açık tutmakta zorlanıyordum. Şimdi biraz öncekinden daha rahat bir döşeğim varken uykuya daha fazla direnemeyeceğimin farkındaydım. "Sanırım uyuyacağım." dedim Ateş'e. Varla yok arası bir sesle.

Görmedim ama hafifçe gülümsediğine yemin edebilirdim. Eli hâlâ saçlarımın arasında ağır ağır, bir aşağı bir yukarı ilerlemekteydi. Önce derin bir nefes aldığını işittim. Ardından alçak, kıvamlı ve melodik bir sesle mırıldanmaya başladığını...

"Baksana talihe mal verir kimine, seni vermiş benim gibi birine..."

Üçüncü kez uyandığımda yatakta tek başımaydım fakat odada yalnız değildim. Gözlerimi açar açmaz karşımda benimkilere eş yeşil bakışlar belirmişti. Gözyaşlarıyla dolu yeşil bakışlar. Sarı saçlarını ya da güzel yüzünü görmeden de onun ablam Bahar olduğunu hemen anlayabilirdim ve elbette, bir kurşun yemenin bütün ailemi buraya getireceğini bilmem gerekirdi. Ayrıca bu aile birleşmesinin benim için pek de iyi sonuçlanmayacağını da...

"Abla?" dedim sanki bir kurbağa yutmuşum gibi çıkan sesimle.

Ablam burnunu çekerek bana baktı. "Sonunda uyanabildin baş belası."

Hafifçe doğrulduğumda diğerlerini de gördüm. Hare sol çaprazımda, kollarını birbirine bağlamış duruyor, Zeynep de onun tam yanında çatık kaşlarla bana bakıyordu. Efe ise diğer köşedeydi. Hiçbirinin mutlu görünmediğini fark edince tekrar yoğun bakıma giresim geldi. Zaten Ateş de ortalarda yoktu...

"Günaydın." derken sesimi yüksek ve enerjik tutarak ortamdaki gerginliği azaltmayı denedim. "Bu kadar mısınız? İhtiyarlar heyeti yok mu?"

Ablamın gözlerinden üzüntü hızla silindi ve yerini öfkeli bir ifadeye bıraktı. Muhtemelen çok yanlış bir şey söylediğimi o an fark ettim ama geri almak için artık çok geçti.

"Annem seni bu halde görünce bayıldı!" diye bağırdı bana. Sonra hemen sakinleşip, "Zavallı kadın..." diye de-

vam etti. "Neyse ki hemşireler hemen onunla ilgilenmeye koyuldu. Babam da onun yanında tabii. Birazdan gelirler."

Dudaklarımdan boğuk bir inilti koptu. Suçluluk duygusu altında ezilmek bir kurşun yemekten daha zordu pencere önü çiçeklerim. Bunu size rahatlıkla söyleyebilirdim.

"Nasıl hissediyorsun?"

Bu soruyu soran Zeynep'ti. Yanıma yaklaşmış ve empati dolu bir ifadeyle konuşmuştu. Onun da endişeli olduğu ortadaydı ama bana daha ılımlı yaklaşmayı başarıyordu.

"İyiyim." dedim fazla düşünmeden. "Sen nasılsın?"

Zeynep hafifçe gülümseyip, "Aptal." diye mırıldandı. "Başın çok büyük bir belada. Bunun farkındasın, değil mi?"

İç çekerek başımı iki yana sallarken huşu içinde tebessüm ettim. "Ne zaman değil ki Zeynep Sultan? Ne zaman değil ki..."

Zeynep bir kere daha gülerken Hare araya girdi. "Bize önce nasıl bu hale geldiğini, sonra da neden seni abimle sarılıp uyurken bulduğumuzu açıklaman gerekiyor. O yüzden şu iyileşme işini biraz hızlandırırsan..."

Ateş'le sarılarak uyuduğumun bütün aile tarafından görüldüğünü öğrendiğim anda hiç beklemediğim bir utanç vücudumu ele geçirdi. İnleyerek üzerimdeki yorganı alnıma kadar çektiğim sırada Zeynep'in, "Ateş konusunda bir açıklamaya ihtiyacın var mı gerçekten?" diye sorduğunu işittim. "Yani neler olduğu oldukça açık değil mi?"

Normalde çok fazla utanan bir insan değildim ama yorganın altında suratım alev alev yanıyordu. İnsanlara sevgililerıyle ilgili sataşıp dururken ne hissettiklerini şimdi anlıyordum. Bir gün benim başıma gelebileceğini nereden bilebilirdim? Ateş beni hiçbir zaman sevmez zannetmiştim!

"Değil!" dedi Hare, sanki bariz olanı diğerleri göremiyormuş gibi bir sesle. "Yani abim... Ve Nehar... Sizin aklınıza daha önce böyle bir şey gelmiş miydi?"

Zeynep ve Bahar'dan olumsuz cevaplar mırıltıyla yükselirken, "Ateş senelerdir Nehar'a âşık." diyen kişi dakikalardır suskunluğunu koruyan, hatta odadaki varlığını unuttuğum Efe'ydi.

Bu yeni bilgi utancımı çabucak yenmemi sağladı. Yorganı başımdan hızlıca çekip, "Ne?" derken vurulduğum gerçeğini bir an için unutup doğrulmaya çalıştım ama karnımdaki kurşun yarası nefesimi kesen bir acıyla bana bunu yeniden hatırlattı. Dudaklarımdan nefes, hava kaçıran bir balondan kaçıp gider gibi giderken tekrar geriye yaslandım. "Ve sen bunu biliyor muydun?"

Efe sadece omuz silkti.

"Senelerdir derken kaç senedir mesela?" diye soran ise Hare'ydi. Etrafında olup biten bir şeyi gözden kaçırdığı için kendisini bıçaklamak istiyor olmalıydı. Üstelik söz konusu şahıs aynı evde yaşadığı abisiydi. Onunla dalga geçebilirdim ama benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu. Kalbim ağzımda atarken Efe'nin cevabını bekliyordum.

"On altı yaşından beri."

Duyduğum kelimeler kalbimin heyecanla kasılmasına sebep oldu. Hızlıca hesap etmeye çalıştım. Ateş on altı yaşındayken ben henüz on beşime basmamıştım. Yani ben bunca zamandır, Ateş'e karşılıksız bir aşk beslediğimi zannederken, o beni aşktan haberimin olmadığı zamanlardan beri seviyormuş. Hesabın sonucu aynen böyle çıkıyordu. *Buna inanabiliyor muydunuz?*

Hayret ve heyecanla geçen birkaç saniyenin ardından

Efe'yi daha çok sorguya çekmeye hazırlanıyordum ki odanın kapısı açıldı ve annemle babam içeri girdi. Annem beni görür görmez, "Bebeğim!" diye bağırarak bana koşturunca Ateş'i kısa bir süreliğine unutuverdim.

Kendimi Nisan Erarslan'ın şefkat dolu kolları arasında bulduğumda anne sevgisinin keyfini çıkararak ona sarıldım ve bana binlerce kez iyi olup olmadığımı sormasına, ardından akıl almaz bir çabayla beni rahat ettirmeye çalışmasına katlanmak zorunda kaldım. Bütün bu ilginin iki gün süreceğini, kendimi daha iyi hissettiğimde korkunç bir anne öfkesiyle yüzleşeceğimi bildiğimden hiç sesimi çıkarmadım. Yaramazlık haneme daha fazla çarpı koyulsun istemiyordum.

Sonraki yarım saat annemin ve babamın etrafımda dönmesiyle, sorular sorup cevaplar beklemesiyle geçip giderken kendimi yeniden yorgun bir halde buldum. Bunu fark eden annem odadaki kalabalığı hızla boşalttı. Alnıma bir öpücük kondurup güzelce dinlenmemi söyledikten sonra odadan çıktı.

Onlar çıktı ve ben de uyku pozisyona geçtim ama çok geçmeden odanın kapısı bir kere daha açıldı. Başımı çevirip baktığımda gelenin Ateş olduğunu görünce birden kendimi daha iyi hissettim.

O da daha iyi görünüyordu doğrusu. Yüzüne biraz renk gelmişti. Saçları yine dağınıktı ama bu zaten benim sevdiğim bir manzaraydı. Üzerindeki kıyafetleri değiştirdiğini fark etmiştim ki bu da hiç değilse biraz olsun dinlenme fırsatı bulabildiğini gösteriyordu.

Kapıdan girişi, bunu gizlice yaptığını gösterir gibi temkinliydi. Kapıyı kapatmadan önce başını uzatıp koridoru kolaçan etmesine bakılırsa aslında burada olmaması gerekiyordu. Eh, bu umursayacağım bir gerçek değildi doğrusu.

"Selam." dedim keyiften dört köşe olmuş bir sesle. "Kimden kaçıyorsun?"

Ateş son kez arkasına baktıktan sonra bana doğru ilerlerken, "Bütün dünyadan." dedi. "Sana varmaya çalışıyorum."

Yüzüme o kadar geniş bir sırıtış yayıldı ki yanaklarım acıdı. Fakat kalbimdeki aşktan dolayı hissettiğim acının yanında bu bir hiçti. Ateş'in yanıma varmasını beklediğim o kısacık zaman diliminde az kalsın fenalık geçirecektim.

"Benimle uyumaya mı geldin?" diye sordum aramızdaki mesafe tükendiğinde.

Gülerek başını iki yana salladı. "Hemşire bir daha bunu yaparsam beni senin yanına almayacağını söyledi."

Bunu söyleyen hemşire hanıma içten içe gücenirken dudaklarımı büktüm. Bu sırada Ateş sandalyesini yatağıma iyice yanaştırıp oturdu ve elimi tuttu. "Olan biten her şeyden sonra sevgilimle biraz uyumayı hak etmiyor muyum?"

Sorduğum soruya bir cevap beklerken Ateş'in yüzüne çocuksu bir gülüşün ağır ağır yayılışını izledim. "Ne-neyinle? Tekrar söyle."

Uzandım ve sırf bunu yapabildiğim için Ateş'in kızıl renkli sakallarına dokundum. "Sevgilimle. Değil mi?" *Sıkıysa değil de yiğidim.*

"Öyle." diyerek beni onaylarken gözlerinin içi bile gülüyordu.

Göz kapaklarım her geçen saniye ağırlaşırken, "Sonunda bu maceranın içinden çıkmayı başardık." diye mırıldandım. Her an uykuya dalıp gidebilirdim, oysa Ateş'le konuşmak istediğim bir milyon şey vardı. Henüz ona Efe'den öğrendiklerimi soramamıştım. Ya da Feza'yla benim neden ve ne zaman beraber olduğumuzu düşündüğünü hâlâ bilmiyor-

dum. Fakat dediğim gibi, gözlerimi açık tutmak için göz kapaklarımı bir kürdanla tutturmam gerekiyordu.

Ateş derince bir iç çekerek, "Çok şükür." dedi. "Lütfen bir daha tarihi eserleri kurtarmaya çalışma, olur mu Karanfil?"

Halsiz bir şekilde güldüm. "Söz veriyorum. Artık polisin işini tamamen polise bırakacağım."

Elimi elinin içine alıp bir öpücük kondurdu sevgili yârim. "Teşekkür ederim." Sonra diğer elini uzatıp nazikçe yanağımı okşadıktan sonra, "Hadi uyu." dedi. "Gözlerini zor açık tutuyorsun."

Ateş'in dokunuşları son direnişimi de kılıçtan geçirirken gözlerimi kapattım. "Şarkı söylesene," diye mırıldandığımda sesim varla yok arasında çıkmıştı ama Ateş elbette beni duydu. Eli tenimde ağır ağır dolanırken, "Bugün dağların dumanı aralandı, hoş geldin," diye şarkıya başladı.

"Bugün dağların dumanı aralandı, hoş geldin,
Ah ışıklar içinde kaldım, yandım efendim."

Sevgilimin güzel sesi içime sızarken olan biten her şeye rağmen gözlerimi inanılmaz bir mutluluğa kapadım.

"Sen bana yangın ol efendim, ben sana rüzgâr,
Tutuşsun gün, yansın geceler, zamanımız dar.
Sen bana geç geldin, ben sana erken,
Tutuşsun gün, yansın geceler, vaktimiz varken."

25

Kendi odamda uyanmak dünyanın en harika şeylerinden biriydi. Özellikle sıkıyönetim altında geçen sıkıcı hastane günlerinden sonra nihayet kendi yatağımda uyanmak tartışılmaz bir nimetti. Kendi yatağında uyanma olayına şükredilmesi gerekiyordu arkadaşlar. *Her sabah bunu yaşadığı halde şükretmeyen varsa derhal etsin, bekliyorum.*

Tam tahmin ettiğim gibi nazlanmalarla ve üstüme titremelerle geçen iki günün ardından annem ve babam yavaş yavaş sertleşmeye başlamışlardı. O ilk anlardaki üzüntünün yerini öfke alıyordu giderek. İlk yaptırımları Azra, Feza ve Ateş'in yanıma gelmelerini yasaklamak olmuştu. Koydukları onlarca katı kural arasında en çok çiğnenen de buydu elbette. İkizler bu yasaktan yalnızca bir saat sonra bana dondurma getirmek için gizlice yanıma girmişler, aynı gecenin ilerleyen saatlerinde ise Ateş iyi geceler öpücüğü vermek için uğramıştı. Sonraki günlerde de bu olay aynı bu şekilde sürüp gitmişti.

Bunun dışında hastanedeyken cep telefonuma erişimim de yasaktı. Ya da internete. Ya da televizyona. Hatta babam günlük gazeteler dışında okuyabileceğim herhangi bir dergi veya kitabı da yasaklamıştı. Kurşunun yapamadığını yapmak ve beni can sıkıntısından öldürmek istiyorlardı.

Az kalsın başaracaklardı da. Gazetelerdeki burç köşelerini bile okuyup ezberlediğim, bulmacalardaki bütün fotoğraflara kaş bıyık çizdiğim günlerin ardından kendimi evimde bulmasaydım hastane odamın camından atlamak suretiyle intihar edebilirdim. Neyse ki buna gerek kalmamıştı.

Her geçen gün iyileşen yaram -ki iyileşmesi ve artık hayatımdan çıkıp gitmesi için doktorların her dediğini harfiyen yapıyordum- uysal tavırlarım ve masum bakışlarım ile evimin rahatlığını bir avantaja çevirip annem ve babamın gazabından az da olsa sıyrılabileceğimi umuyordum. En azından Ateş'i görebilecek kadar. En azından onunla artık uzun uzun konuşabilecek kadar...

Zira hâlâ adamakıllı bir konuşma yapamamıştık. Gün içindeki bütün kaçak görüşmelerimizin toplamı hepi topu bir saat ederken konuşulması gereken onca seneye dair bir laf açmak çok zordu ve ben sabırsız biriydim. Artık Ateş ile konuşup ne var ne yok, her şeyi öğrenmek istiyordum. Aklımdaki soruları ona sırayla sormak, cevaplarıma kavuşmak istiyordum. Bu yüzden bugün ne yapıp edip onunla baş başa kalmanın bir yolunu bulacaktım. Sabahın erken saatlerinde gözümü bu misyona açmıştım ve kararlıydım.

Tam bu amaca dair bir planı kafamda şekillendirmeye başladığımda kapının çaldığını işittim. Mutfakta kahvaltı hazırlamakta olan ablamın, "Geldim!" diye seslenip kapıya koşturması beni güldürdü. Zira binanın girişindeki misafirimizin onu duyması pek mümkün değildi.

Aradan geçen kısa bir dakikanın ardından evimizin kapısı açıldı ve sevdiceğimin güzel sesi kulaklarımda yankılandı. "Günaydın Bahar. Nasılsın?"

Ateş'in teknik olarak evimize, beni görmeye gelmesi de yasaktı ama dediğim gibi, ikimizin de bunu dikkate aldığı yoktu. Yasaklara usulca başımızı sallıyor, sonra bulduğumuz ilk fırsatta birbirimize uzanıyorduk.

Sert bir sesin, "Senin ne işin var burada?" dediğini işitince gözlerimi devirdim. Ne yazık ki sevgili babacığım bu yasağı epey dikkate alıyordu. Hâlâ. Israrla.

Nefesimi tutup kulağımı kabarttığım sırada Ateş'in, "Nehar'ı görmeye geldim." deyişini işittim. Sesi biraz önceki gibi neşe dolu değildi. Yine de geri adım atmayacağını sezdiğim bir tınısı vardı.

"Göremezsin." diye cevap verdi babam. Tam olarak zalim bir kral, şatomun önüne dikilmiş korkutucu bir ejderhaydı.

Fakat parlak zırhlı şövalyem Sör Ateş de bir o kadar korkusuzdu. "Biliyorsun ki pencereden Nehar'ın odasına tırmanabilirdim." derken tehlikeli sularda kulaç attığının farkında olmalıydı. "Ya da daha kötüsü, Nehar penceresinden aşağıya inmeyi deneyebilirdi." Bu çok doğruydu. Bugünkü B planım tam olarak buydu aslında. "Ama bunun yerine ben kapıyı kullanmayı seçtim. Dürüstlüğün ve cesaretin bir önemi olmalı."

Ateş'in uzun cümleler kurduğu nadir bir an yaşanıyordu. Bütün bunları beni görmek için yaptığını bilmek ise kalbimi erimiş bir çikolataya çeviriyordu.

"Yok." dedi araya giren üçüncü bir ses. Abim Yağız'a aitti. Kendisi beni görmek için kalkıp Fransalardan geldiği

için ejderhalar ikiye çıkmıştı. "Biraz bile önemi yok hem de. Hoşça kal Ateş."

"Of, saçmalamayı bırakın artık." İşte Sör Ateş'e gereken destek kuvvet çok gecikmemişti. Zırhını kuşanıp ejderhaları azarlamaya girişen bu korkusuz savaşçının adı Nisan Erarslan'dı. Ateş çoktan galibiyetini kutluyor olmalıydı, zira ejderhaların bu çetin ceviz karşısında hiçbir zaman bir şansı olmamıştı. "Ateş, oğlum, sen de geç kahvaltıya. Nehar da sofraya gelecek zaten şimdi."

Babamla abimin homurdanmaları arasında Ateş'in anneme teşekkür ettiğini işittim. Bu sırada odamın açık kapısından içeri ablam Bahar giriş yaptı. Yüzünde geniş bir sırıtışla bana bakıp, "Seninki geldi." dedi.

Sırıtarak başımı salladım. "Duydum."

"O zaman artık kalkıp kahvaltıya teşrif edecek misin?"

Başımı bir kere daha, tek bir sefer salladım. "Elbette."

Yataktan kalkıp elimi yüzümü yıkamam biraz zamanımı aldı. Yakın zamanda öğrendiğim ilginç şeylerden biri de kurşun yaralarının insanı yavaşlattığıydı. Bu yavaşlık yüzünden süslenmeye fırsat bulamadım ve yüzümü yıkayıp saçlarımı taradıktan sonra annemin balkona kurduğu kahvaltı masasına gittim.

Ateş'i gördüğüm anda yüzüme yayılan o koca sırıtışı engellemeyi denedim. Gerçekten. Lakin başarması imkânsız bir görevdi bu. Dudaklarım, beynimden bir komut bile beklememişti. Öyle birdenbire, öyle başına buyruk kıvrılivermişlerdi. "Hoş geldin." derken hiç değilse sesimdeki kuş cıvıltılarını zapt etmeyi denedim. Fakat yine beceremedim.

Ateş bana cevap veremedi çünkü abimin sertçe çektiği sandalyenin gürültüsü aramıza doldu ve dikkatimizi çeke-

rek bakışmamızı böldü. Kaş çatarak abime baktığımda onun halinden memnun bir şekilde sırıttığını fark ettim. "Buyur yavrum, otur sandalyene."

Kaşlarımı çatarak sandalyeye çöktüm. Aslında böyle bir durumda sessiz kalmazdım ama amel defterim epey kabarık olduğu için son zamanlarda herkesin bana istediğini söylemesine izin veriyordum. Elbette söyledikleri her şeyi bir köşeye not da ediyordum. İşler normale döndüğünde faiziyle ödenecek bazı borçlar birikmişti. Özellikle de abim için.

Kahvaltımız uzun zamandır yaptığımız en keyifli kahvaltıydı. Bunda manzaramın Ateş olmasının etkisi elbette çok büyüktü ama bir de Nehir Şener'in adının artık anılmıyor oluşu vardı.

Evet, o lanet isim. Nehir Şener... Kendisi şu sıralar hem cinayete teşebbüsten, hem de tarihi eser kaçakçılığı yüzünden yargılanıyordu. Öyle bize artistlik yaptığı gibi mafyavari bir hayatı olmadığı da ortaya çıkmıştı. Saati çalabileceği bir plan yapınca gidip eli silahlı, tarih meraklısı bir adamla anlaşmış akıllı. Abdullah Dağcı. Saat karşılığında hem büyük bir para teklif etmiş hem de Nehir'e bazı kaynaklar sağlamış. Bu adamın fedailerini ara sıra etrafına toplayıp bize şov yapmasından ibaretmiş her şey. Silahı hayatında ilk kez eline alıyormuş Nehir Hanım. Saati satmaya çalıştığı Abdullah efendi, buna cinayet istemediğini söylediği halde o adamlarla bizi korkutmaktan geri durmamış. Korkarsak her şey onun istediği gibi gider zannetmiş. Biraz aptalmış anlayacağınız. Muhteşem soygun planı çöpe gidince de iyice delirmiş. Delirince de ne olduğunu gördük zaten.

Gerçi biraz da benim şom ağızlılığımın suçuydu bu ama... Her neyse. Sonuç olarak polislerle geçirdiğim, her detayın

ifadesini tekrar tekrar verdiğim uzun saatlerin ve onları takip eden uzun günlerin sonunda, Nehir Şener de saat hırsızlığı da hayatımızdan tamamen çıkmıştı. Ben iyileştiğimde bu konu hepten kapanacak ve bir daha asla açılmayacaktı. En azından bütün bunlara kahkahalarla güleceğimiz zamanlar gelene kadar...

Dediğim gibi, kahvaltımız epey keyifli geçti. Neredeyse bütün bu saat olayından önceki neşeli ve normal günlerdeki gibiydi her şey. Fakat kahvaltıdan sonra işler pek istediğim gibi gitmedi. Küçük bir çocuk gibi odama gönderildim. Babama attığım yavru köpek bakışlarının ya da anneme gizli gizli yakarışlarımın hiçbir önemi yok gibiydi. Dosdoğru odama geri postalandım ve bana tek bir merhamet kırıntısı dahi gösterilmedi. Ben ki İzmir'e bile kimseye danışmadan gitmiş, ele avuca sığmazlığıyla bilinen Nehar Sultan, ben ki ailenin serseri çiçeği Ece Nehar Erarslan tıpış tıpış odama giderken sevgili yârime veda bile edemedim. Tek yapabildiğim kapıyı arkamdan biraz sert çarpmak olmuştu ki bundan da hemen pişman olup, "Rüzgâr çarptı." diye bağırdım. Sonra da kırılan gururumu ve hayallerimi kucağımda toplayıp yatağıma geçtim.

En azından artık cep telefonum vardı da can sıkıntımı kızlara sataşarak azaltabiliyordum.

Kızlar hakkında da minik bir bilgilendirme vermem gerekirse... Üçü de olan biten her şeyi öğrendikten sonra bir süre benimle konuşmayı reddetmişlerdi. Tamamen hem de. Hastaneye beni ziyarete geliyorlar, kendi aralarında sohbete koyulup benim söylediğim her şeyi duymazdan geliyorlar, hatta ve hatta aralarında fısıldaşarak benim duyamadığım şeyler bile konuşuyorlardı. Muhteşem bir işkence şekli, kes-

kin zekâ ürünü olan bir öç alma yoluydu. Beni onlardan sakladığım her şey için pişman ettirmeyi başarmışlardı.

Günler süren bu işkencenin ardından bana yeterince eziyet ettiklerine karar verince Ateş ile ilgili her şeyi en başından dinlemek istemişlerdi. Aslında Ateş'ten bahsetmek benim için zordu çünkü hepsi onu tanıyordu. Çünkü senelerdir ben yanardağımı içimde tutuyor, dumanını bile yüreğimden salmıyordum. Fakat buna rağmen, yanaklarım kızararak da olsa, arada onların sataşmalarına katlanmak zorunda da olsam her şeyi anlatabilmeyi başarmıştım.

"Abim ve sen..." demişti Hare, hikayeyi dinledikten sonra. "Sanırım ömrüm boyunca buna inanamayacağım."

Böyle söylemesine rağmen kısa bir süre içinde o da Ateş ve Nehar'ı benimsemişti. Herkes benimsemişti aslında. Sabah buralarda ejderha taklidi yapan abim Yağız bile... Gerçi o daha ziyade damat olarak düzgün bir insan getirdiğim için mutluydu sanırım. "Eli yüzü boyalı, her tarafı delik deşik bir adam da getirebilirdin." demişti bir akşam yanımda otururken. "Hiç değilse Ateş'in bir seri katil olmadığını biliyoruz."

Meselelere böyle olumlu yönlerden bakmayı kesin ona yeni sevgilisi öğretiyordu. Fakat tüm bu olumlu bakışlara rağmen Ateş'e sataşmadan da duramıyordu. Yeni sevgilisinin mucizeleri de bir yere kadar işe yarıyordu sanırım.

Tam kızlara mesaj attığım sırada camda duyduğum tıklama sesi gözlerimin irice açılmasına sebep oldu. Hızla doğrulup camdan tarafa baktığımda bahçedeki ağacın dalına tırmanmış, her an düşecekmiş gibi duran Ateş'i gördüm.

Yerimden öyle büyük bir heyecanla fırladım ki yaramın acısını bile umursamadım. Pencereyi açıp geri çekildiğimde yerimde zıplamak istiyordum. Ateş'in koca cüssesine rağmen

zarif bir hareketle içeri süzülmesini izlerken çığlık atmamak için elimle ağzımı kapattım. Babam ve abim iş için evden ayrılmışlardı ama annemle Bahar hâlâ mutfaktaydı. Bu yüzden sessiz olmamız gerekiyordu. İçimde çalgılı çengili olaylar, birtakım festivaller ve kutlamalar dönerken bu nasıl mümkün olacaktı bilmiyordum ama sınırları zorlayacaktım.

Ateş içeri girip pencereyi arkasından kapatıncaya kadar zor sabrettim. Hemen sonrasında ise kendimi onun kollarına attım. Yanağına uzun bir öpücük bırakırken belime dolanan kollarının sefasını sürdüm. "Hoş geldin gönlümün sultanı." derken hafifçe geri çekilip yüzüne baktım.

Bebek mavisi gözleri gözlerimi bulduğunda fısıltıyla, "Hoş buldum Karanfil." dedi.

"Sen benim için ağaçlara mı tırmandın?" Yüzünü ellerimin arasına alıp yanaklarını sıktım. "Sen korkusuzca babamla abimin karşısına mı dikildin benim için? Ben sana kıyamam hiç."

Onu çocuk gibi sevmemden gizli gizli hoşlandığını yüzündeki gülüşten anlasam da ellerimden kurtulmasına izin verdim. "Sessiz ol da Nisan Teyze duymasın sesimizi. Bahar oyalayacaktı onu."

Ablama bu iyiliği karşısında bir teşekkür etmem gerektiğini zihnimin bir köşesine not ederken Ateş'le beraber dağınık yatağıma oturduk. Rahat bir konum bulana dek ben biraz debelendim. En sonunda ikimiz de sırtımızı yatağın başlığına yasladık ve ayaklarımızı uzattık. Ben bir de başımı Ateş'in omzuna yaslamayı tercih ettim. Çünkü artık bunu rahatlıkla yapabiliyordum.

Ateş elini uzatıp elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Selam."

Gülümsemeden edemedim. "Selam."

"Uzun zamandır ilk defa baş başa ve yan yanayız." Bunları söylerken kelimeleri saçlarımın arasında kayboluyordu. "Yani hastane odasındaki kaçamak görüşmeleri saymazsak..."

Ateş'in kokusu, dokunuşları ve büsbütün varlığıyla anbean mayışırken, "Onlar sayılmaz." diye mırıldandım. Evet, gizli kapaklı görüşmelerimiz eğlenceliydi ama hepsini toplasak bile şu an ile boy ölçüşemezlerdi.

"Sana anlatmam gereken çok fazla şey var." dedi sevgili yârim. Sesinde tuhaf bir ciddiyet vardı. Bu da merakımın başını kaldırıp etrafa bakınmasına neden olmuştu.

"Neymiş onlar?"

Ateş'in hafifçe doğrulduğunu hissettim. Benden biraz uzaklaşıp yüzünü bana döndüğünde aramıza giren mesafe biraz kalbimi kırdı ama gözlerime değen mavi bakışlar bu kırgınlıkları derhal onardı.

"Ben... Ben..." Sıkıntıyla kaşlarını çattığı küçük bir ânın ardından gülerek başını iki yana salladı sevgilim. Derin bir nefes alıp, "Sana çok önemli iki şey söyleyeceğim." dedi. Kelimeleri tek tek seçip özenle yan yana diziyor gibiydi.

"Tamam. Bekliyorum."

"Birincisi..." Aldığı derin nefesi uzun bir solukla verdi. "Ben kekemeyim."

Kaşlarım duyduklarımla yukarı doğru kavislenirken, "Yo." dedim bir çocuk saflığıyla. "Değilsin."

Fakat Ateş'in bakışı da, duruşu da oldukça ciddiydi. Onun bu ciddiyetini fark edince kalbime yayılan tuhaf hissin eşliğinde sessizce sordum. "Öyle misin?"

Benden gözlerini kaçırdığı kısacık bir anda ağır ağır ba-

şını salladı. "Küçüklükten beri." diye açıkladı. "Pek kimse bilmiyor. Annem, babam, Hare ve bir de Efe."

Kaşlarım ani ve beklenmedik bir huysuzlukla çatıldı. "Efe mi?" Odaklandığım noktanın bu olmaması gerektiğinin farkındaydım ama Efe Arıkan bu aralar fazla göze çarpmaya başlamıştı. "Ben şimdi öğreniyorum ama Efe zaten biliyor muydu?" *Tam olarak nasıl bir ilişkiniz var sizin Şehzade Ateş?*

Ateş bir an şaşkınca durakladı. Ardından, "Beraber çalışmaya başladığımızda söylemek zorunda olduğumu düşündüm." diye açıkladı. "Yani bir toplantının ortasında, heyecanlandığımda öğrensin istemedim."

Mantıklı bir açıklamaydı. Yine de Efe'den sonra öğrenmek beni biraz incitmişti. "Bana neden söylemedin peki?"

Gözlerimin içine bakarken omuzlarını yukarı kaldırıp dudaklarını büktü. Ben bunu cevap olarak kabul etmeye hazırdım ama o, sanki bir şeyi hatırlamış gibi durakladı ve kısa bir saniyenin ardından sakince, "Utandım." dedi.

Ne hissedeceğimi bilemediğim birkaç saniye geçti. Onu anlamayı denedim ama bunu nasıl yapacağımı bilemedim. İçimde hüzün, kırgınlık, şefkat ve merhamet karmakarışık bir yumak haline gelmişti. Sessizliğin uzamasını istemediğim için, "Ama hiç kekelediğini hatırlamıyorum ki." dedim. Oysa daha bunu söylerken birkaç anı zihnimde ışıldamaya başlamıştı. "Yani... Belirgin bir şey hatırlamıyorum."

Ateş derin bir nefes daha aldı. "Annem bunu yenmem için küçüklüğümden beri uğraşıyor." dedi. "Dört yaşımdan beri çabalıyorum ve konuşmamı büyük ölçüde düzeltebildim. Ama bazen... Çok heyecanlandığımda, üzüldüğümde ya da sinirlendiğimde kelimeler be-beni zorlamaya ba-başlıyor ve..."

Duraklayıp elleriyle yüzünü kapadığında boğazımda koca bir yumru oluştu. Yutkunamadığım, yutamadığım ağır bir yumru. Aldığım nefes ciğerlerimde sıkışıp kalırken dizlerimin üstünde doğrulup ona yaklaştım ve ellerini tutup yüzünden ayırdım. Ardından o güzel sureti avuçlarımın arasına alıp gözlerinin içine baktım.

"Ateş." dedim. "Sen dünyanın en mükemmel adamısın." Bunu ona ilk defa söylemiyordum ama ilk defa söylerken bu kadar yakın ve bu kadar ciddiydim. "Kendimi bildim bileli sana hayranım. Tanıştığım herkesi istemsizce seninle kıyaslarım ve hiçbirisi seninle boy ölçüşemez. Bu dün de böyleydi, bugün de böyle. Konuşurken takılman, bir engelin olması bunu değiştirmez. Değiştirmemesi bir kenara, böyle bir şeyle bunca zamandır hiç şikâyet etmeden, yılmadan, yorulmadan mücadele ettiğini bilmek, sana karşı beslediğim hayranlığı on katına çıkarır. Belki de yüz. Ne olur benden utanma." Dolan gözlerimi yaşların akmaması için kırpıştırdım ama sesimin boğuklaşmasını önleyemedim. "Lütfen, kırma kalbimi."

Uzun uzun yüzümü izlediği birkaç saniyeden sonra Ateş de en az benimki kadar boğuk bir sesle, usulca, "Seni seviyorum." dedi. Ardından sanki çok yorulmuş gibi derin bir nefes verdi. "Söylemek istediğim ikinci şey bu-buydu. Söyleyemeyeceğim diye çok... Çok korkuyordum."

Gözlerimi bir kere daha kırpıştırdığımda bu sefer gözyaşlarımın yanağıma doğru yol almasını engelleyemedim. Kelimelerini yitirme sırası bendeydi. Ateş ilk kez bana beni sevdiğini söylüyordu. Kendi kelimeleriyle. Tam bizim hikâyemize uyacak şekilde bunu yapmak için bir ağaçtan, odamın penceresine tırmanması gerekmişti ve ikimizin de başı beladaydı. Mükemmel bir andı.

Bir kere daha, "Seni seviyorum." dedi Ateş. Bu sefer daha sakin bir şekilde, daha az zorlanarak. "Se-seni on altı yaşımdan, hatta çok daha öncesinden beri seviyorum Karanfil." Elini uzatıp yanağımdaki ıslaklıkları silerken gülümsedi. "Sana bunu defalarca söylemek istedim. Hiç-hiç değilse hissettirmek istedim ama konuşmak benim için çok zor. Özellikle de karşımda sen varken."

"Konuşmak zorunda değilsin." diye araya girdim yanağımı onun avucuna yaslarken. Zorlandığını görebiliyordum. Hem zaten ben duymak istediğim şeyi duymuştum. Bundan sonra Ateş hiçbir şey söylemese bile olurdu.

"Hayır." dedi. İtirazı keskin ve kararlıydı. "Se-sen hastanedeyken söz verdim. Eğer uyanırsan bi-bir daha korkaklık edip susmayacağım dedim. Ne kadar zor olursa olsun. Sana... Sana kalbimdeki her şeyi anlatmak istiyorum."

Bir an durakladım. Ateş'in ciddiyeti ve cesareti bana da tesir ederken, "Tamam." dedim ve uslu bir kız olup tam karşısına bağdaş kurdum. Dizleri dizlerime değiyor, gözleri gözlerime bakıyordu. Kalbim duyacaklarımın hevesiyle öyle heyecanlıydı ki evde yalnız olmadığımızı, burada gizli kaçak görüştüğümüzü bile unutuvermiştim. Kendimi yeryüzünde değil de başka bir boyutta gibi hissediyordum. İki kişilik bir boyuttu bu. Sadece Ateş'i ve beni kapsıyordu. "Dinliyorum."

Ateş derince bir nefes aldı ve kararlılığını kaybetmeden anlatmaya başladı. Önce konuşma zorluğundan ve annesiyle nasıl çabaladıklarından bahsetti. Dört yaşından beri sürüp giden zorlu bir maceradan... Söylediği her kelimeyle kalbimin hacmi biraz daha arttı. İçine daha fazla sevgi sığdırabilmek için genişlemesi gerekiyordu ama dünyanın bütün sevgisini göğsüme sığdırmam mümkün müydü bilmiyorum.

Ardından benden bahsetmeye başladı Ateş. Dudaklarında yalpalayan kelimeler zehirli oklar gibi kalbime saplanıyordu. Fakat konuştukça sakinleştiğinin de farkındaydım. Tekrarlayan heceleri gitgide azaldı. Bana karanfil derken tek nefeste söylüyordu. Bana bakarken ise söylediklerinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Öğrendiğim her yeni şeyle birlikte bu adama biraz daha tutuluyordum.

Hikâyenin Meyra'yı içeren kısmına geldiğimizde ufak çaplı bir sinir krizi geçirdim ama bunu içimden geçirmek zorunda kaldım zira Ateş'in konuşmasını bölmek istemiyordum. Kendisi bu konuşmaya çok büyük cesaretle başlamış ve sabırla sürdürüyordu. Bu yüzden bütün o delirmeleri zihnimin içinde yaşayıp, bu sırada Efe'ye uygulayacağım işkenceleri planlamaya başladım. Onun için bundan sonraki günler çok uzun ve acılı olacaktı. Çok uzun ve çok acılı.

Sonra anlattıklarının bir noktasında Ateş usulca, "Feza'yla aranda hiçbir şey olmadı." dedi. "Ama o gün seni randevuya çıkarmıştı, değil mi?"

Bu yanlış anlaşılmanın acısı da içimde birikirken, "Biz o randevuya dört kişi gittik!" diye inledim. Ateş'in neden yanlış anladığını görebiliyordum ama işler hiç de düşündüğü gibi olmadığı için itirazım fazla şiddetli olmuştu. Sesimin çok yüksek çıktığını fark edip hemen toparladım. Konuşmanın bu kısmında annem içeri dalarsa ikinci bir sinir krizi geçirmek zorunda kalırdım.

"Feza, Sare'yle randevuya çıkmak istiyordu." derken sesim daha alçaktı. Sare, Feza'nın takıldığı asilzadeler çevresinden bir kızdı. "Ama sosyetenin saçma sapan işlerini biliyorsun. İlk randevuya yanlarında şaperon olmadan çıkmak istememiş Sare Hanım." Duraklayıp yüzümü buruşturdum.

Şaperon ne demekse? "Bu yüzden ben, Feza, Sare ve Sare'nin erkek kardeşi hep beraber gittik. Çıktığım en berbat randevuydu, inan bana."

Ateş rahatlamış bir şekilde gülerek başını iki yana salladı. "Araya iki senelik bir ayrılık girdiğini biliyorum ama... O kadar sevindim ki bunları duyduğum için."

Ben de güldüm. İçimde onlarca karmaşık duygu varsa bile hepsinin en üstünde cayır cayır, alev alev bir mutluluk vardı ve içimi ısıtıyordu.

"Peki, dövme?" dedi sevgili yârim kısacık bir sessizliğin ardından. "Bir anlamı var, değil mi?"

Gülümseyerek gözlerimi kaçırdım. Utanma ve konuşurken zorlanma sırası bende gibiydi. Üstelik benim mücadele ettiğim bir konuşma zorluğum da yoktu. Yine de "Yani sen dünyaysan, ben de ay olabilirim." derken kalbim delice çarpıyordu. "Sürekli etrafında dönüyorum ve senden hiç uzaklaşamıyorum."

Ateş hızlı bir itirazla başını iki yana salladı. "Hayır. Eğer ben dünyaysam sen ancak güneş olabilirsin. Işığınla bana yaşam veriyorsun."

Sözleri kalbime sızıp içimi ısıttı. Her yer yine lavlar altındaydı. Dolan gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırdıktan sonra, "Ben hep seni sevdim Ateş." dedim usulca. "Gönlümün sultanı. Kalbimin yanardağı. Hep seni sevdim. Seninle yarışabilecek tek bir insan bile olmadı. Olmayacak da."

Beni kendine doğru çekip dudaklarını alnıma bastırdı. "Seni seviyorum." dedi bir kere daha. "Gönlümün karanfili. Başımın püsküllü belası. Sen benim kalbimin ta kendisisin."

İçimde büyüyen mutluluğu anlatmaya kelimeler yetmezdi. Zaten bizim aramızda kelimelerin çok da yeri yoktu.

Onlar olmadan anlaşmayı öğreneli seneler olmuştu. Şimdi Ateş'in kalbindeki yerimi biliyorken konuşmak hepten lüzumsuzdu.

Bu yüzden kollarımı Ateş'in boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldım. Bu sırada o bir kere daha, "Seni seviyorum." dedi. Sanırım söylemek hoşuna gitmişti. Ben de tekrar tekrar duymaktan hiç şikâyetçi değildim.

26

Ateş'le konuşulması gereken en önemli mevzuları nihayet konuşmuştuk. Bu kaçak göçek bir görüşme sırasında gerçekleşmişti ama birçok soru işaretime cevap alabildiğim için mutluydum. Bu mutluluk ilerleyen günlerde cezama daha uslu bir şekilde katlanmama yardımcı olmuştu. Bir bu, bir de Ateş'in fırsat buldukça pencereme tırmanıp yanıma gelmesi elbette. Yine de uzun günlerin, sıkıcı odamda bir başıma otururken pek kolay geçtiğini söyleyemezdim. Annemle ya da babamla kavga edecek yüzüm olmadığı için katlanmaya çalışıyordum ama her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Ömrümün hiçbir döneminde bu kadar hareketsiz kalmamıştım. Bir kafese kapatılmış gibiydim ve buradan ne zaman kurtulacağım merak konusuydu.

Bu şekilde geçen bir ayın sonunda bir ikindi vakti kapım savrularak açıldığında saçma sapan bir diziyi hızlandırılmış bir şekilde izlemekle meşguldüm. Bölünmesinden hiç rahatsız olmadığım diziyi durdurup içeri dalan ablama baktım.

Yüzünde genişçe bir sırıtışla kollarını açtı ve "Müjdemi isterim!" diye bağırdı. Hemen arkasında Zeynep ve Hare duruyordu.

Sıkıcı hayatımda bir heyecan parıltısı görmüş olmanın hevesiyle yerimde doğruldum ve "Ne oldu?" diye sordum. Hevesle gözlerim kocaman açılmıştı.

"Eniştemden izin koparmayı başardık." dedi Zeynep, ablamı beklemeden. "Bize gidiyoruz."

"Vallaha mı?" Dudaklarımdan hayretle dökülen bu sorunun peşinden kalbim hızla çarpmaya başladı. Sırf Zeyneplere gitme ihtimalim doğdu diye bu kadar heyecanlandığıma inanamıyordum. Zamanında beni heyecanlandıran şeyler gece yarısı abimin arabasını çalıp şehir dışına kaçmak gibi şeylerdi. Şimdiyse babamdan izin alabildiğim için bayılmak üzereydim. *Hey gidi Nehar Sultan... Neydim demeyeceksin, ne olacağım diyeceksin işte.*

"Evet." Zeynep neşeyle ellerini çırptı. "Bu akşam bizde kalmak için izin aldım. Uzun zaman sonra eksiksiz olarak kuzenler gecesi yapabileceğiz."

Ellerimi heyecanla çarpan kalbimin üstünde birleştirdim. Gözlerim mutluluk yaşlarıyla dolarken, "Eksiksiz derken?" diye sordum. "Ateş de mi?"

Ablam kıkırdayarak kolumu tuttu ve yataktan kalkmam için beni çekiştirdi. "Evet, Ateş de... Ama aynı zamanda abim de..."

Zeynep maalesef der gibi dudaklarını büktü. "Zaten eniştemi asıl ikna eden şey Yağız'ın da bizimle kalacak olmasıydı. Onun dışında kimseye güvenmiyor gibi. Zavallı adamda bazı ciddi travmalara sebep oldun."

Bu neşemi ve hevesimi gölgelemeye yetmedi. "Olsun."

dedim ablamın çekiştirmesiyle yataktan kalkarken. "Abim de sevdiğimiz birisi sonuçta."

"Hadi hazırlan." diye araya girdi Hare. "Şu haline bakılırsa daha duş alman lazım. Kesin makyaj falan da yapmak istersin sen şimdi."

"E herhalde." dedim müstakbel görümceme bakarak. "Bunca zaman sonra sevgilim beni pijamalarım dışında bir şeyle görecekse biraz süslenmek hakkım değil mi?"

"Hakkın tabii ama hızlı ol da Kuzey Amca fikrini değiştirmeden çıkalım şu evden."

Hare haklıydı. Annem ve babam fikrini değiştirmeden önce hazırlanıp bu evden çıkmam gerekiyordu. Bu fırsatı elimden kaçırırsam o kadar üzülürdüm ki beni apar topar acile götürmek zorunda kalırlardı. Bu yüzden aceleyle banyoya koşturdum. Hızlıca duş alıp saçlarımı yıkadıktan sonra ablamın giymem için seçtiği pantolonu ve gömleği giydim. Benim seçeceğimden çok daha şık şeylerdi bunlar. Ardından Hare'nin saçlarımı önce kurutmasına, sonra da güzelce balıksırtı örmesine müsaade ettim. En sonunda hafif makyajımı tamamlamış ve hazır bir şekilde karşılarına dikildiğimde kendimi uzun zamandır olmadığı kadar enerjik hissediyordum. "Hadi, çıkalım bir an önce."

Evden çıkıp Zeynep'in arabasına doluştuğumuzda yüzümde güller açıyordu ve karnımda tuhaf bir heyecan ağrısı vardı. Bu akşam birçok ilkin yaşanacağını bildiğim içindi bu. Vurulduğum zamandan bu yana ilk defa kuzenlerimle toplu şekilde bir araya gelecektim ve ilk defa Ateş'le kalabalık bir grubun içinde yan yana olacaktım. Elbette herkes olan biten her şeyi öğrenmişti. Ateş ve Nehar olayını kabullenmişlerdi de. Fakat kimse bizi bir çift olarak yan yana görmemişti. Özellikle de abim.

Abim Yağız Erarslan kaba ve zorba bir adam değildi. Kız kardeşlerinin üzerinde baskıcı bir tavrı da hiçbir zaman olmamıştı. Fakat ara sıra kıskançlık ettiği olurdu. Ateş'le ikimizi yan yana gördüğünde huysuzluk edeceğini düşünüyordum. Bizi ayırmaya falan çalışmazdı elbette ama bir süre çatık kaşlarıyla mücadele etmemiz gerekebilirdi.

"Abim sürekli mesaj atıp duruyor." dedi tam yanımda oturan Hare gözlerini devirerek. "On dakika içinde üç defa nerede kaldığımızı sordu."

Kıkırdayarak Hare'nin boynuna doğru kıvrıldım. "Özlemiştir beni. Ondan."

Hare saklamaya çalıştığı bir sırıtışla başını iki yana sallarken, "İğrençsiniz." dedi. "Vıcık vıcık."

Ona biraz daha sokuldum. "Yo. Nasıl iğrenç olalım? Birbirimizi görebildiğimiz mi var? Yazık bize Hare."

"Yalana bak." diye atıldı şoför koltuğunda oturan Zeynep. "Bahar bize anlatıyor Ateş'le gizli saklı görüşmelerinizi."

"Onlar sayılmaz ki." Üzüntüyle iç çekerek sesime acıklı bir ton kattım. "Daha doğru düzgün bir randevuya bile çıkamadık, biliyorsunuz."

Ablam elini uzatıp acımasızca bacağımı çimdikledi. "Bunu kendini kurşunların önüne atmadan önce düşünseydin."

Eh, böyle olacağını tahmin edemeyişim bir kenara, kendimi kurşunların önüne atmaktan başka çıkış yolu bulamadığım şeyler yaşamıştım. Fakat bu güzel anda, nihayet kuzenlerime ve hayatımın aşkına kavuşacakken bunları hatırlamak istemiyordum. Bu yüzden kızlara ben odamda hapisken hayatlarında neler olduğunu sordum. Aslında ha-

yatlarından habersiz değildim fakat telefon görüşmeleri ve internet kalitesine göre yer yer bir azaba dönüşen görüntülü görüşmeler dışında da sohbet edebilmeyi özlemiştim.

Araba Zeynep ve Ayaz'ın evinin önünde durduğunda doğruldum ve kızlara, "Nasıl görünüyorum?" diye sordum. "Ateş beğenir, değil mi?"

Hare dudaklarını büküp, "Abim seni kusarken bile görmüştü." dedi. "Ve hâlâ sana âşık. O yüzden ne giydiğinin çok da bir önemi olduğunu zannetmiyorum."

Ona içerlemiş bir bakış atıp yüzümü buruşturdum. "Çok güzel görünüyorsun desen ne olurdu sanki seni sinsi kızıl?"

Hare gülerek uzandı ve yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Muhteşem görünüyorsun." dedi.

Bunun zorla koparılmış bir iltifat olması umurumda bile değildi. Derhal sırıttım ve tüm kalbimle buna inanarak arabadan indim. Kızlar önde, ben arkada evin kapısına dizildik ve daha Zeynep zile basmadan kapı açılıverdi.

Ateş'i karşımda gördüğüm an kalbim öyle güçlü bir şekilde kaburgalarıma çarptı ki canımın fiziksel olarak acıdığını hissettim. Üstünde lacivert bir tişörtle, epey uzadığı için buklelerine kavuşan kızıl saçlarıyla ve yüzünde beni dermansız bırakan bir gülümsemeyle, "Hoş geldiniz." dedi.

Kızlar onun bu hevesli karşılaşmasıyla dalga geçerek eve girdiler. Bense ayakkabılarımı bilerek ağır ağır çıkardım ve Ateş'e yanaşmak için herkesin biraz uzaklaşmasını bekledim. Sonra onunla aramızdaki mesafeyi kapatıp sıkıca boynuna sarıldım. Kollarını belime dolayıp beni iyice kendine çekmek için bir saniye bile beklemedi. Kulağımın kıyısında tatlı bir sesle, "Hoş geldin Karanfil." dediğinde kalbim neredeyse duracaktı.

Güzel gözlerinin içine bakabileceğim kadar ondan uzaklaştım ve içimden taşan aşkla, "Hoş buldum sevgilim." diye karşılık verdim.

Ateş'in güzel dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sevgilim." diye tekrarlarken hafifçe bana yaklaştı. Beni öpeceğini düşündüm ve kendimi buna hazırladım fakat içeriden gelen bir, "Nehar!" nidası ikimizin de irkilmesine ve birbirimizden uzaklaşmamıza sebep oldu.

Ateş iç çekerek, "Yağız'ın burada olduğunu unutmuşum." diye mırıldandı. Sonra elimi kavrayıp beni hafifçe çekiştirdi. "Hadi içeri geçelim."

Parmaklarımı onun parmaklarına kenetledim ve peşine takılıp salona doğru ilerledim. Bu akşam sahiden de eksiksizdik. Salona girdiğimde ilk önce Mahmut Kulaklı'yı gördüm. Kendisi Efe'nin ve Ayaz'ın çok yakın bir arkadaşıydı. Onun tam yanında kendisini her gördüğümde öfkeli bakışlarla süzdüğüm Efe Arıkan oturuyordu. Onu henüz affetmemiştim. Aslında bakarsanız onu affetmeyi hiç düşünmüyordum. Düşüncelerim daha ziyade ona hayatı zindan etmeye yönelikti. Bir daha kimsenin ilişkisine karışmayacağından, kimseye aşk konusunda tavsiyeler vermediğinden emin olacaktım.

Onların yanındaki tekli koltuğa pek sevgili arkadaşım Feza kurulmuştu. Karşılarındaki kanepede ise Azra ve Hare oturuyordu. Ablam da onların hemen yanına sıkışmıştı. Zeynep ve Ayaz ayaktalardı, ev sahipleri olarak ortalıkta dolanıyorlardı. Biraz önce bana seslenmiş olan abimi ise henüz görememiştim.

İçeri girdiğimiz fark edildiğinde neşeli bir uğultuyla karşılandım. Herkes beni gördüğü için mutluydu ve ben onları gördüğüm için neredeyse ağlamak üzereydim. Efe'yi bile özlemiştim ama bunu asla sesli olarak itiraf etmezdim.

"Şunlara bakın!" dedi Azra bu gürültülü an içinde herkesi bastıran bir sesle. "Resmen el ele tutuşuyorlar. Allah'ım! Ben bu günleri ne kadar çok bekledim. Şükürler olsun, şükürler olsun!" Sevgili arkadaşım abartılı bir hareketle Bahar'ın kucağına doğru devrilirken salonu çocukça, "Ooo!" nidaları doldurduğu için utanarak Ateş'in koluna sarıldım ve yüzümdeki sırıtışı gizledim. Normal şartlarda utangaç birisi değildim ama bu, daha önce tecrübe etmediğim bir durumdu. Neyse ki Ateş sakinliğini korumakta bir ustaydı da beni usulca boş olan üçlü koltuğa çekiştirdi.

Tam sevgilimin yanına oturduğum sırada uzun boyu ve babama çekmiş esmerliğiyle abimi fark ettim. Salonun kapısında duruyor ve doğruca bana bakıyordu. Kaşları hafifçe çatılmıştı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Ağır adımlarla bize doğru yaklaşmasını ve tam önümüzde durmasını izledim. İki saniye boyunca sessizce bakıştık, sonra ben gülümseyerek, "Selam." dedim.

Abim bana cevap vermek yerine bakışlarını Ateş'e çevirdi ve bir baş hareketiyle ona yana kaymasını işaret etti. Ateş ilk başta hareket etmese de abimin ısrarlı bakışları sonucunda pes etti ve iç çekerek benden uzaklaştı. Abim de hiç utanmadan gelip tam ortamıza oturuverdi. Suratımı asarak ona doğru döndüğümde ise yüzüme tatlı tatlı gülümseyip, "Selam güzelim." dedi. "İyi görünüyorsun."

Kaşlarımı çatmayı bırakmadan, "Sen ne zaman Paris'e döneceksin ya?" diye sordum. "Gitsene artık."

Elini kaldırıp yanağımdan canımı acıtan bir makas aldı. "Sen iyileşmeden gitmiyorum hiçbir yere." derken beni sinirlendirmek için böyle konuştuğunu biliyordum. Hafta başına uçak biletini çoktan ayırtmıştı.

Onun elini itip huysuz bir sesle, "Senden bunların intikamını alacağımı biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Deneyeceğine eminim."

"Ben de başaracağıma."

Abimle her zaman didişmeli bir ilişkimiz vardı. Birbirimizi üzmez, kırmazdık ama birbirimizle uğraşmayı severdik. Karakter olarak birbirimize benzediğimizi düşünüyordum. Ablam Bahar eşek şakalarını ve sataşmaları pek kaldıramazken biz savaşa daima hazırdık. Yine de haftalar sonra ilk defa Ateş'i görmüşken abimin biraz daha uyumlu ve ılımlı olmasını dilerdim.

Yüzüm asık bir şekilde önüme dönüp hiç değilse sevdiğim insanlarla aynı ortamda bulunmanın keyfini çıkarmaya karar verdim. Zira bu, şu sıralar her zaman bulamadığım bir lükstü. Zeynep ve Ayaz bize çay ikram ederken Mahmut doğaüstü bir maç kavgasını anlatıyordu. Tribünler sırlı yerlerdi. Daha önce hiçbir maçı tribünde izlememiştim ama Mahmut'un anlattıklarına bakılırsa mutlaka uğramam gereken yerlerden birisiydi. Herkes aşırı gürültülüydü, aşırı heyecanlıydı ve her an kavgaya hazırdı. Mesela Mahmut'un anlattığı hikâyede, aniden kendilerini kavganın orta yerinde bulan Mahmut ve Efe'nin olayla hiçbir alakaları yoktu. Sadece birbirine sataşan iki cüsseli adamın arasında kalmak gibi bir talihsizlik yaşamışlardı.

"Çıkmak için çok çabaladım." diyordu Mahmut başını acıklı bir şekilde iki yan sallarken. "Ama her yerden acımasızca saldırıyorlardı. Kendimi çıkaramayacağımı anlayınca hiç değilse sağdıcımı kurtarayım dedim." Dramatik bir edayla Efe'ye döndü. "Bu yüzden onu ittim."

Efe arkadaşına boş bir bakış atıp iç geçirdikten sonra,

"İki sıra aşağıya yuvarlandım." dedi. "Yediğim tekmeleri saymıyorum bile. Müthiş bir kurtarıştı gerçekten."

İşte bu moralimi düzelten bir hikâyeydi. Efe'nin tribünlerde Mahmut tarafından itilişini ve yuvarlanarak aşağı düşüşünü aklımda canlandırmaya bayılmıştım. Keyifle gülüp, "Oh." dedim. "Ellerine sağlık Mahmut."

Mahmut başını saygıyla eğip, "Rica ederim yengeciğim." diye cevap verdiğinde abimin homurdandığını işittim.

"Ne yengesi ya? Delirtmeyin adamı."

Mahmut, abimin sinirli tavrını sakince ve bir psikolog edasıyla inceledikten sonra, "Sağdıcım." dedi. "Hiç papatya çayı içmeyi düşündün mü? Gevşetir biraz seni. Sinirlerini yatıştırır. Böyle giderse erken yaşlanacaksın sen çünkü."

Bunun üzerine abim, Mahmut'u dövmenin onu papatya çayı içmekten çok daha fazla rahatlatacağına dair bir şeyler söylerken omzumda küçük bir dokunuş hissettim. Ateş kolunu koltuğun sırtına uzatmış, parmaklarıyla hafifçe omzumu okşuyordu. Başımı ona doğru çevirdiğimde göz göze geldik. Dudaklarında küçük bir tebessüm vardı ve bana, sanki odada ikimizden başkası yokmuşçasına yoğun bir bakışla bakıyordu.

Kalbimdeki yanardağ yine faaliyete geçip lavlar püskürürken manzaram bir anda, koyu renk bir saç yığınıyla bölünüverdi. Abimin kırmak istediğim kafası bir anda Ateş'le aramıza girdi ve havadaki romantizmi saniyeler içinde yok etti. Bana değil, Ateş'e bakan abim manzaramı bölünce onları görebilmek için hafifçe öne eğilmek zorunda kaldım. Yağız Bey kaşlarını çatmış sevgilime bakıyordu, Ateş ise ona öpücük atmakla meşguldü.

Nasıl ya?

Ateş'i seneler boyunca hemcinslerimin ilgisinden kıskanmak zorunda kaldıktan sonra bir de abimden kıskanmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Neyse ki şanslı günümdeydim. Ben abimi iterek koltuktan düşürmeyi planlarken buna gerek kalmadan onun telefonunun çaldığını gördüm. Aynı saniyede yüzüme geniş bir sırıtış yayıldı çünkü abimin bu aramayı cevapsız bırakmayacağını biliyordum.

Tahmin ettiğim gibi oldu ve abim telefonunu alıp kız arkadaşıyla konuşmak için evin başka bir odasına giderken ben Ateş'le aramdaki mesafeyi kapatıverdim. Bu defa onu koltuğun köşesine sıkıştırdım ki kimse yanımdan kaldıramasın. Eğer abim bir kere daha gelip aramıza girmek isterse beni tutup sürüklemesi gerekecekti. Savaşmadan vazgeçmeyecektim.

Sırtımı onun göğsüne yasladığımda Ateş hiç tereddüt etmeden kolunu omzuma dolayarak beni kendisine çekti. Bu sırada Mahmut hâlâ tribün anılarını anlatmaya devam ediyordu. Kimsenin dikkatinin bizim üzerimizde olmadığını görünce, "Benden başka herhangi birine öpücük atman hiç hoş değil." dedim sadece Ateş'in duyabileceği huysuz bir sesle. "Rica ediyorum artık böyle şeyler yapma."

Ateş kulağımın kıyısında tatlı bir sesle güldükten sonra, "Abinin seveceği bir damat olmaya çalışıyorum." diye karşılık verdi.

Bu cümle hoşuma gitse bile inadımı sürdürerek, "Ben seviyorum işte seni." dedim. "Neyine yetmiyor şehzadem?"

Ateş'in başparmağı hafifçe kolumu okşadı. Dokunuşu tenimde bir lav nehri çizerken göğsünün derin bir nefesle yükselip alçaldığını fark ettim. Rahatça konuşabilmek için kendisini sakinleştiriyordu, artık bunu biliyordum. O yüz-

den bu sessizlikten hiç rahatsız olmadım. En sonunda, "Yetiyor." dedi. "Ama senden uzak kalmaya katlanamıyorum artık. Abinin suyuna gidersek... İşimiz kolaylaşabilir."

Haklı bir noktaya değiniyordu doğrusu. Ben de artık ondan uzakta olmaya katlanamıyordum ama işin anahtarı abim değildi. Asıl annemle babamın yumuşaması ve benim gerçek bir kurşunla vurulduğum gerçeğini unutmaları gerekiyordu. Ancak o zaman cezam bitecekti ve ben nihayet özgürlüğüme kavuşacaktım.

Tam buna dair fikirlerimi söylemeye hazırlanıyordum ki Zeynep ayağa kalkıp tabu oynamayı önerdi. Tabu en sevdiğimiz oyunlardan birisiydi ve rekabetçi bir topluluk olduğumuz için kanlı bıçaklı mücadelelerimiz oluyordu. Herkes hevesle ayaklandığında Ateş'le ikimiz sabit kaldık. Birbirimizden uzaklaşasımız yoktu. Takımlar seçilene dek bulunduğumuz konumu korumaya kararlıydık.

Küçük ve gürültülü bir tartışmanın sonunda Zeynep ve Feza takım seçmeye karar verdiler. Zeynep ilk olarak Hare'yi takımına aldı ve onu affetmesi için kocasına bir öpücük gönderdi. Feza ise gözlerini kısıp Ateş'le ikimize döndü. "Takımıma Nehar'ı almak istiyorum." dedi ciddi bir sesle. "Tabii Ateş bunu yanlış anlamazsa. Onu sadece takım arkadaşım olarak göreceğime söz veriyorum Ateş. Ağlamazsın, değil mi?"

Evet, Feza'nın son zamanlarda en sevdiği aktivitelerden birisi buydu. Zamanında ikimizi yanlış anladığı için Ateş'le dalga geçmek. Ortak sohbet gruplarımızda da buna benzer cümleleri sık sık kurduğu için şaşırmamıştım fakat bu defa odamda tek başıma olmadığım için kıkırtımı bastırmam gerekti. Zira Ateş'in bu durumdan hiç hoşlanmadığını biliyordum. Gülerek onu incitmek istemezdim.

Sevgilim, "Çok komiksin." dedi Feza'ya dümdüz bir sesle. "Umarım kaybedersin."

Takımlar seçildiğinde ve Ateş'le ikimiz farklı takımlara düştüğümüzde ne yazık ki koltuktan kalkmak ve birbirimizden uzaklaşmak zorunda kaldık. Fakat uzun bir zaman sonra ailemle oyun oynamak bana o kadar iyi gelmişti ki kendimi hiç de kötü hissetmedim. Kahkahalarla, ufak tefek kavgalarla ve herkesin kafasının kaldıramayacağı kadar büyük bir gürültüyle geçen iki saatin sonunda küçük bir mutluluk peltesiydim. Her nasılsa yine aynı oda içinde Ateş'le yan yana düşmüştük, konuşmaktan ve gülmekten yanaklarım kızarmıştı, Hare'nin özenle ördüğü saçlarım hafiften dağılmıştı. Baharatlı bir cipsi ağzıma atarken Efe'nin çizerek anlatmaya çalıştığı şeyi sabote etmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Tam böyle bir anda durdum ve *işte bu benim hayatım*, diye düşündüm. Sevdiğim adam, ailem, gürültü ve kahkahalar. Her şeyden sonra elimde kalanlar bunlardı ve ben bunların hepsine ta gönülden minnettardım. Hayatını ona zindan edeceğime emin olduğum Efe'ye bile.

27

Teyneplerde kaldığımız geceden sonra evdeki hapis cezam belki biraz yumuşar diye ummuştum fakat bir değişiklik olmadı. Sonraki iki hafta boyunca aynı esareti sessizce yaşamaktan kaçamadım. Fakat iyi hal indirimi diye bir şey gerçekten vardı sanırım. Ben mızırdanmadan, boynumu eğip cezama razı geldikçe annem ve babam biraz daha yumuşuyorlardı. Sanırım onları üzdüğüm için gerçekten pişman olduğumu anlamaya başlıyorlardı. Ki pişmandım. Hayatımın hiçbir anında vurularak ailemi derbeder etmeyi arzulamamıştım. Bana inanıyorsunuz, değil mi pencere önü çiçeklerim?

Bir akşam annem kapımı çalıp odamdan içeri girdiğinde dizlerimin üstüne koyduğum Savaş ve Barış'ın üç yüz yirmi birinci sayfasındaydım. Annemin bana iyi geceler dilemek için uğradığını düşünmüştüm ama o gelip ayak ucuma oturmayı seçmişti. Kitabı kapatıp ona döndüğümde gülümseyerek, "Her zaman hakkında en çok endişelenmem gereken çocuğum sen oldun." dedi. "Abin de az değildi ama hiç de-

gilse o büyüdükçe uslandı. Ablansa hiçbir zaman çok uçarı bir çocuk olmadı ama sen... Her akşam vücudundaki bütün parçaların tam olduğundan emin olmam gerekiyor hâlâ."

Mahcup bir gülümsemeyle başımı eğdim. "Özür dilerim. Nasıl oluyor, ben de anlamıyorum ki. Birdenbire kendimi belanın ortasında buluveriyorum."

Annem tatlı tatlı iç geçirip başını iki yana salladıktan sonra, "Sanırım bu yüzden şu Ateş olayına sevindim." dedi. Yaşı ilerlemesine rağmen her daim genç kalan ve çocuksu bir masumiyet taşıyan yüzünde sevimli bir gülümseme vardı. "Yanında aklı başında ve gerektiğinde seni belalardan sürükleyerek uzaklaştıracak kadar kuvvetli biri olursa senin hakkında bu kadar endişelenmem gerekmez diye düşünüyorum."

Başımı hevesle sallayarak "Kesinlikle." diye cevap verdim. "Ateş'le birbirimizi tamamlıyoruz."

"Yine de baban Ateş'in şu son olayda başarısız olduğunu düşünüyor. Senin vurulmana müsaade etmemesi gerektiğini savunuyor."

"O müsaade etmedi ki!" dedim gözlerimi açarak. "Bana yardımcı olabilmek için elinden gelen her şeyi yaptı. İşini gücünü bırakıp benim saçma sapan meselelerimin peşine düştü. Vurulmamda hiçbir suçu yok."

Tamamen doğruları söylüyordum. Bugüne kadar yaramazlıklarımın suçunu kimseye atmaya çalışmamıştım fakat bunu yapacak olsaydım bile seçeceğim son insan Ateş olurdu. Beni tek parça halinde tutabilmek için neler feda ettiğini biliyordum ve hakkının yenmesine izin veremezdim.

Annem usul usul başını salladı. Sonra bir kere daha iç çekerek, "Ateş, seni yarın akşam dışarı çıkarmak bizden izin istedi." dedi.

Gözlerim bir anda kocaman açıldı. "Ne? Yarın akşam mı?" Bundan haberim yoktu. Sürekli Ateş'le mesajlaşıyor ve onun müsait olduğu anlarda telefon görüşmeleri yapıyorduk ama böyle bir şeyden bahsetmemişti.

"Evet, sürpriz yapmak istiyordu sanırım ama henüz babanı ikna edemedi."

"Anne ya..." dedim ağlamaklı bir sesle. "Yazık çocuğa vallahi. Niçin böyle yapıyorsunuz?"

Annem kaşlarını yukarı kaldırıp sessiz bakışlarla sorumun bariz cevabını işaret ettikten sonra ılımlı bir sesle, "Babanı ikna edebilirim." diye önerdi. "Ama bazı şartlarım var."

O an önüme sunacağı her şartı kabul edeceğimi biliyordu, oldukça akıllı bir kadındı. Hevesle başımı salladım. "Gönder gelsin."

Bana elli sayfalık bir sözleşme sundu desem yeriydi. Bundan sonraki hayatımda telefonumun her zaman açık, şarjı dolu ve ulaşılabilir olmasından başlayıp herhangi bir suça tanıklık ettiğimde yapacağım ilk ve tek şeyin polise gitmek olacağına varan uzun bir liste dinledim. Söylediği her şeye başımı sallamaktan başka çarem yoktu. En sonunda annem taleplerini bitirdi ve "Anlaştık mı?" diye sordu.

"Anlaştık." dedim tereddütsüzce. "Şimdi yarın akşam Ateş'le çıkabilecek miyim?"

Annem oturduğu yerden sakince kalktı ve "Babanla konuşacağım." dedi. "On ikiden önce de evde olacaksın."

Onun odadan çıkıp kapıyı kapatmasını bekledikten sonra içimde mutluluğun patlamasına müsaade ettim. Yorganımı tekmeleyip yatakta yuvarlanarak sergilediğim sevinç gösterisinden hemen sonra kızlara mesaj attım ve yarın akşam için hazırlanmama yardım etmek zorunda olduklarını söy-

ledim. Ben bunu söylemesem bile hepsinin işi gücü bırakıp bizim eve doluşacağını biliyordum fakat işimi şansa bırakmak istememiştim. Çünkü Ateş Arıkan'la ilk randevuma çıkacaktım. Nihayet!

Bütün gece heyecandan yatakta dönüp durduğumu, bir gram bile uyuyamadığımı söylemem sanırım kimseyi şaşırtmazdı. Kendimi sanki ilk kez karnesini alacak, ertesi gün ilk bisikletine kavuşacak bir çocuk gibi heyecanlı hissediyordum. Kıpırdamadan durmakta zorlanıyor, akrep ve yelkovanı iterek zamanı hızlandırmak istiyordum.

Ateş sürprizinin bozulduğunu öğrenmesin diye ona bu konu hakkında bir şey söylememeyi tercih ettim. Hevesini kırmak istemiyordum. Annemle konuştuğumuz gecenin sabahında bana akşam beni yemeğe çıkaracağını söylediğinde ise içimdeki bütün heyecanın bir kere daha ortalığa saçılmasına izin verdim. Kahvaltı masasında o kadar çok konuştum ki aile fertlerim güne baş ağrısıyla başlamak durumunda kaldılar. Neyse ki abim çoktan Paris'e dönmüştü yoksa bu neşem yüzünden benden nefret ederdi.

Kahvaltıdan sonra akşama kadar vakit geçirebilmek için kendi kendime cilt ve saç bakımı yapmaya karar verdim. Fakat bu olaylardan pek anlamadığım için en sonunda annemin desteğini almam gerekti. Bu da kesinlikle doğru bir karardı çünkü akşam kızlar bize geldiğinde bebek poposu kadar yumuşak bir cildim ve mis gibi kokan saçlarım vardı.

Daha önce birkaç kez küçük randevulara gittiğim olmuştu. Genelde bir arkadaşım beni bir arkadaşıyla tanıştırmak isterdi ve ben de reddedecek bahane bulamadığım için gitmek zorunda kalırdım. Bana yakıştığını düşündüğüm sıradan bir elbiseyi giyip hafif bir makyajla evden çıktığım

randevulardı bunlar. Şu an yaşadığım heyecanın onda birini bile hissetmemiştim. Şimdiyse heyecandan bayılmamak için derin nefesler almam gereken bir durumdaydım.

"Abimle her gün konuşuyorsun." dedi Hare gözlerini kısıp beni anlamaya çalışarak. "O senin çocukluk arkadaşın. Neden bu kadar heyecanlandığını anlayamıyorum."

Hare bunu gıcık bir insan olduğu için söylemiyordu. Her ne kadar arada gıcık bir insan olabilse de duygularımı anlamadığını söylerken oldukça ciddiydi. İnanılmaz keskin bir zekâsı olan sevgili arkadaşım, iş insani duygulara geldiğinde biraz bocalıyordu. Sosyopat falan değildi elbette. Duygusuz da değildi. Sadece daha önce hiç âşık olmamıştı.

"Çünkü bu bizim ilk randevumuz." dedim ona siyah elbisemin eteğini düzeltirken. "Bu benim seneler boyunca hayalini kurmaktan bile çekindiğim, çünkü gerçekleşeceğine pek inanmadığım ilk resmi randevumuz. Ateş'le her gün görüşüyorum ama onunla her akşam romantik bir yemeğe çıkmıyorum."

Söylediklerim ona mantıklı geldi mi, bilmiyorum. Başka bir soru sormadı, yalnızca gülümseyip takı kutumdan benim için bir şeyler seçmeye devam etti.

Birçok elbise denemiş, en sonunda siyah ve sade bir tanesinde karar kılmıştım. Ablam saçlarımı güzelce düzleştirdikten sonra makyajıma el atmış ve kendimin çok daha çekici bir versiyonu olmamı sağlamıştı. Aynaya baktığımda başka birini görmüyordum ama pijamalarımın içinde bu kadar güzel olmadığım da bir gerçekti yani.

Azra hazırlanma kısmında bana pek yardım etmese bile duygusal destek olarak yine yanımdaydı. Senelerdir olduğu gibi... Bu randevunun mutluluğunu benim kadar yaşamayı hak eden biri varsa o da kesinlikle Azra'ydı.

"Eve geldiğinde her şeyi, bütün ayrıntılarıyla bize anlatmak zorundasın." dedi onun tam yanında oturan Zeynep. "Sırf bu yüzden kocamı bu gece evde tek başına bıraktım. Sakın beni pişman etme."

Evden sağ salim çıkabilmem için onlara bu sözü vermem gerekti. Çok da zorlanmadım çünkü heyecan artık beynimi iyice eritmiş, işe yaramaz bir pelte haline getirmişti. Tam o sıralar birisi bana Boğaz Köprüsü'nü satmaya çalışsa pazarlık yapmadan alıverirdim.

Kapı zilini duyduğumda heyecanımın bir kısmı ismini koyamadığım yoğun bir duyguyla yer değiştirdi. Gözlerimin nemlendiğini, aynı zamanda ağzımın kuruduğunu hissettim. Zihnimde sürekli aynı cümle dönüp duruyordu. *Ateş Arıkan'la gerçek bir randevuya çıkıyorum.* Eğer bir zaman makinem olsaydı geçmişe gidip on altı yaşındaki Nehar'a sarılmak isterdim. Kendisini ve kalbindeki temiz aşkı bugüne kadar hiç azaltmadan, hatta her geçen gün çoğaltarak büyütmeyi başaran o kıza sıkıca sarılmak isterdim. Sonra gözlerinin içine bakıp mutlu olacağını fısıldamak isterdim. Bunu o kadar çok hak ediyordu ki...

Kuzenlerimi zar zor geride bırakıp merdivenlerden inerken attığım her adımda dizlerim titriyordu. Nihayet Ateş'i, gönlümün yanardağını karşımda gördüğümde ise nefesim ciğerlerimde düğüm oldu ve durmak zorunda kaldım. Durup ona baktım. Beyaz bir gömlek ve koyu renk bir pantolon giymişti. Kızıl saçlarının lüleleri tam da benim sevdiğim gibiydi. Yeni tıraş olduğu için yüzü bütün güzelliğiyle ortadaydı ve bütün bunların ortasında bebek mavisi gözleri paha biçilemeyen mücevherler gibi parıldıyordu.

"Karanfil." dedi tek nefeste, bakışları yüzümü dolaşırken. "Ço-çok güzel olmuşsun."

Aramızdaki mesafeyi acelesiz adımlarla kapatıp tam karşısında durduğumda, "Sen de çok güzel olmuşsun." diye karşılık verdim. "Öpeyim mi bir kere?"

Ateş tatlı bir sesle güldükten sonra bana doğru eğildi ve yanağını uzattı. Ben de yanağına bir öpücük kondurdum. Sonra onun koluna girip, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Güzel bir yere." dedi keyifli sesiyle.

Onunla gideceğim her yerin güzel olacağını zaten biliyordum. Yani bana bilmediğim bir şey söylememişti. Fakat hissettiğim heyecan ısrarcı olmamı engelledi. Arabaya binip yola koyulduğumuzda onu sorularımla sıkıştırmak yerine hayran hayran yüzüne bakmayı tercih ettim. Elinden geldiğince bu bakışları tolere etmeye çalıştı ama bir noktada bana dönüp, "Dikkatimi dağıtıyorsun." dedi. "Kaza yaparsam baban bir daha asla görüşmemize izin vermez. Bunun farkında mısın?"

Gerçek bir kaza tehlikesinin var olduğuna inanmasam da bakışlarımı ondan çektim ve uzanıp radyoyu çalıştırdım. Senelerdir olduğu gibi bu arabada yine benim hazırladığım bir çalma listesi açıktı. Ben düğmeye basar basmaz Göksel'in neşeli sesi arabayı doldurdu. En sevdiğim şarkısıydı bu. İçimde böyle bir mutluluk taşıyor ve heyecandan bir yıldız gibi parıldıyorken bu şarkıya eşlik etmekten başka şansım yoktu.

"Benden sorsan ummanlardır derdim, hani gözlerin var ya...

Bülbülleri susturup dinlerdim, tatlı sözlerin var ya."

Uzanıp çapkın bir tavırla Ateş'in yanağından bir makas aldım.

"Katmer katmer gül açar gönlümde, hani gülüşün var ya...

Daha mutlu olamam ömrümde, beni öpüşün var ya..."

Bir kırmızı ışıkta durduğumuzda Ateş bakışlarını gözlerime çevirdi. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Gerçek bir mutluluğu göğsünde büyüten bir adamın gülüşü. Bu adamın gözlerinin tam içine bakarak sanki benden ona yazılmışçasına bize özel olan bu şarkıyı söylemeye devam ettim.

"Senden başka, senden başka gözüm görmez hiç kimseyi.
Senden başka, senden başka duyamam ben hiç kimseyi.
Senden başka, senden başka sevemem ben hiç kimseyi.
Senden başka, senden başka... Olamam senden başkasıyla!"

Küçük serenadım ve Ateş'e olan apaçık ilan-ı aşkım şarkının kalanında da devam ederken Ateş'in tek yaptığı arabayı sürmek ve ânın tadını çıkarmak oldu. Daha önce benzer anlar yaşamıştık. Defalarça bu arabada şarkılara eşlik etmiş, olduğum yerde dans etmiş, Ateş'e gülücükler göndermiştim. Fakat bu defa farklıydı. Bu defa Ateş'in bana baktığı kısacık anlarda gözlerinde parlayan o duygunun aşk olduğuna emindim. Bu defa o, şarkının her sözünü onun için söylediğime emindi. Bu defa benim kalbim mutlulukla eziliyordu, yanı başımdaki adama duyduğum hasretle değil.

Araba durduğunda oldukça şık, deniz kıyısında bir restoranın önündeydik. Ateş arabanın anahtarını valeye teslim ettikten sonra yanıma geldi ve tereddütsüzce elimi tuttu. El ele ilerledik ve bizi karşılayan görevlinin yönlendirmesiyle iki kişilik masamıza geçtik. Mekân büyük, masalar ise azdı. Bu da sağımızda solumuzda bize yakın kimsenin olmadığı manasına geliyordu. Loş ışıklar arasında, romantik bir ortamda neredeyse baş başaydık.

Karşı karşıya oturduğumuzda bir garson önce bize içe-

cek servisi yaptı, ardından menülerimizi uzattı. Ateş'le yemekler üstünde kısa bir kritik yapıp ne yiyeceğimize karar verdikten sonra garson yanımızdan ayrıldı. Sadece ikimiz kaldığımızda ona uzun bir bakış atıp *"Şimdi bu adam benim sevgilim mi?"* diye düşündüm. Kendime verdiğim cevap genişçe sırıtmama sebep oldu.

Bir süre ikimiz de bir şey söylemeden bakıştık. Ateş'in derin bir nefes almasını ve bardağına uzanıp bir yudum içmesini izledim. "Bu-bu anı o kadar çok kafamda kurdum ki." dedi gözlerime bakmadan. "Sanki şimdi o hayallerden birindeymişim gibi hissediyorum."

Genişçe gülümsedim. Ben hiç böyle anlar hayal edecek kadar cesur olmamıştım ama Ateş'in bunları düşlediğini duymak kalbimi sızlatıyordu. "Ne hayal ediyordun mesela?" diye sordum benden pek duyulmayan alçak bir sesle. Sanki bu ânı ürkütmekten korkuyor gibiydim.

Omuzlarını hafifçe yukarı kaldırdı, kısa bir an için yüzüme bakıp tekrar gözlerini kaçırdı. "Mekân değişiyordu, zaman değişiyordu. Birçok şey değişiyordu ama sen hep böyle karşımda oluyordun. Hep bana... Bana gülümseyerek, heyecanla bir şeyler anlatıyordun. Ben de burada böyle, oturup seni izliyordum."

Cümlesi bittiğinde gözleri yeniden yüzümü buldu. Yanaklarımın heyecandan kıpkırmızı kesildiğini fark etmiş olmalıydı. "Hayallerinde bile geveze miydim yani?"

Beyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve başını salladı. "Öyleydin."

"Neyse ki pek şikâyetçi görünmüyorsun."

Yine bakışlarını eğdi ve gülümsemesini bozmadan, "Bir gün bile şikâyetçi olmadım." diye karşılık verdi. "Konuşmanı seviyorum."

Daha fazla dayanamayıp, "Neden konuşurken yüzüme bakmıyorsun?" diye sorduğumda Ateş'in bakışları gözlerime sabitlendi. Birkaç saniye sessizce durduktan sonra hafifçe yutkundu.

"Heyecanımı biraz olsun azaltıp..." Duraklayıp bakışlarını önündeki bardağa indirdi. "Takılmadan konuşabilmek için."

Kalbim bir an için öyle çok sevgiyle doldu ki infilak edip dört bir yana saçılacağımdan korktum. Nihayet büyük aşkıma kavuşmuşken, mutluluktan da olsa ziyan olup gitmek istemezdim. O yüzden derin bir nefes aldım ve uzanıp masanın üstünden Ateş'in elini tuttum. "Ben birazdan heyecandan kusabilirim." dedim gülerek. "Çok garip değil mi? Neredeyse tüm hayatımız beraber geçti ve sensiz tek bir gün bile düşünemiyorum. Fakat böyle karşında dururken sanki seni ömrümde ilk defa görüyormuş gibi hissediyorum." Sanırım Hare biraz haklıydı. Gerçekten de anlaması ve açıklaması zor bir duyguydu bu.

"Çünkü bu akşamı çok bekledik." dedi Ateş elimi sakince okşarken. "Nihayet böyle el ele olmayı ben çok bekledim."

Ben de, diyecektim lakin konuşmamız yemeklerimizin gelişiyle bölündü. Garson servis yaparken elimi Ateş'in elinden ayırmak zorunda kaldım. Sonra aramızdaki sohbeti biraz yumuşatmaya, daha sakin bir tona boyamaya karar verdim. Ateş'in rahatlamasını, sakinleşmesini ve dilediği gibi konuşmasını istiyordum. Bu yüzden beni alt etmek için çabalayan heyecanımla savaştım ve onu azaltamasam bile dizginlemeyi başardım. Ateş'e annemle yaptığımız konuşmadan, babamı onun ikna ettiğinden, kızların bizim hakkımızda yaptığı şakalardan bahsettim. Sevgilim zamanla gevşedi, keyiflendi ve nihayet gözlerimin içine bakarak

konuşmaya başladı. O da bana annesinin ne kadar mutlu olduğunu, abimin onunla uğraşıp durduğunu ve Hare'nin hâlâ bu aşkı anlamaya çalıştığını anlattı.

Bir ara Nehir Şener hakkında bile konuştuk. Ateş yine gözlerini kaçırarak onu ne kadar korkuttuğumdan bahsetti, ben bir kere daha karşısında mahcup oldum. Bu yüzden bu konudan hızla uzaklaşıp daha güzel şeylerden, mesela artık birlikte planlayacağımız gelecekten bahsetmeye başladım.

Keyifli bir yemeği noktaladığımızda sohbetimiz iyice koyulaşmıştı. Ateş havanın güzel olduğunu söyleyip, deniz kıyısında yürümeyi önerdi. Şımarıkça gülümseyerek, "El ele mi?" diye sordum.

"Artık hep el ele." dedi Ateş tereddütsüzce.

Restorandan çıkıp sahile indiğimizde hava gerçekten çok güzeldi. Elim Ateş'in avucunun içinde olduğundan hava bana diğer insanlardan biraz daha güzeldi. Muhabbetimiz kaldığı yerden devam ederken yaklaşık yirmi dakika kadar yürüdük, sonra boş bir bank bulunca Ateş'i oraya çekiştirdim. Ayağımdaki ayakkabılar yürümek için pek uygun değildi ve böyle muhteşem bir gecede canımın azıcık bile acımasını reddediyordum.

Banka diz dize oturduğumuzda yüzüm Ateş'e dönüktü. Ona olabildiğince yaklaşıp yüzüne tatlı bir tebessümle bakarken gecenin başından beri aklımda dolanan o soruyu nihayet sormaya karar verdim. "Bana..." dedim alçak bir sesle. "İlk ne zaman âşık oldun?"

Kısa bir an düşündü, sonra, "Bilmiyorum." dedi. "Sana ezelden beri âşıkmışım gibi geliyor. Hatırlamıyorum."

Bu güzel bir cevaptı ama duymak istediğim cevap değildi. O ilk ânı merak ediyordum. Ne zaman kalbinde olduğumu fark ettiğini, bununla nasıl yüzleştiğini bilmek is-

tiyordum. Ateş sanki bütün bunları bakışlarımdan okumuş gibi, "Ama sana âşık olduğumu fark ettiğim ilk günü hatırlıyorum." diye devam etti konuşmaya. "Bir yaz gecesiydi. Bahçe salıncaklarından birindeydik ve sen omzumda uyuyakalmıştın."

Hızlıca hafızamın derinliklerine daldım ve bu muhteşem anıyı bulup gün yüzüne çıkardım. Yüreğimde neşeli kuşlar uçuştu, o yaz akşamının hatırasını altın yaldızlı bir çerçeveyle gönlümün en güzel köşesine astım.

"Ben sana, sen basketbol oynarken âşık olmuştum." dedim karşılık olarak. Gözlerim gözlerinin içinde tamamen kaybolmuştu. "Seni sahada gördüm ve kalbimde bir yanardağ patladı. Her yeri lavlar sardı." Bu cevabım Ateş'i gülümsetince ben de genişçe gülümsedim, ardından sıradaki sorumu dile getirdim. "Peki, beni ilk kez ne zaman öpmek istedin?"

Ateş küçük, utangaç bir kahkaha attı. Sonra, "Sizin eve gelmiştim." dedi. "Yağız'la buluşup dışarı çıkacaktık. Yağız'ın hazırlanmasını beklerken bahçede senin yanında bekliyordum. Üzerinde turuncu bir pijama takımı vardı ve..." Durup derince bir iç çekti. "Elma şekeri yiyordun. Seni ilk o zaman öpmek istemiştim."

Kıkırdayarak onun boynuna doğru kıvrıldım. "Öpemedin ama." diye mırıldandım oyunbaz bir sesle. "Çok yazık."

Sevgilim derin bir iç çekti. "Çok."

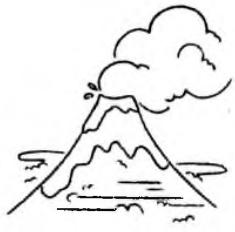
"Ben seni ilk kez bir basketbol maçından sonra öpmek istemiştim. O kadar yakışıklı görünüyordun ki..." diye mırıldandım mayışmış bir sesle. "Sonra da hep öpmek istedim zaten. Her gördüğümde. İstisnasız. Her seferinde."

Kalbimin sultanı bir kere daha güldü. Gülüşünün sesini o

kadar çok seviyordum ki bütün gece burada onu güldürecek bir şeyler söylemek, sonrasında da bu sesin keyfini sürmek istiyordum. "İyi ki basketbol oynuyormuşum. Yoksa seni tavlamam mümkün değilmiş."

"Basketbol oynamana bayılıyorum." derken aşkla iç geçirdim. "Her şeyine bayılıyorum Ateş. O kadar güzelsin ki. Sana bayılıyorum."

Ateş'in parmakları usulca saçlarımı okşadı. Derin bir fısıltıyla, "Karanfil." dediğinde başımı hafifçe kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Seni çok seviyorum." dedi usulca. Sakince. Tane tane. Ardından benden bir cevap beklemeden uzanıp beni öptü. Bu, yeryüzündeki en güzel ilk randevuydu.

Son

Sonbaharın tatlı rüzgârı saç tokamdan kurtulan birkaç tutamı gözümün önüne getirirken kıstığım bakışlarımla gözlerimi bir an bile kırpmadan Efe'ye bakmayı sürdürdüm. O da aynı şekilde bana sert bakışlar atarak arabasının kapısını açtı ve son âna kadar göz temasını kesmedi. Ardından arabaya atlayıp öyle sert bir şekilde gaza bastı ki arkasından yüzümü buruşturmak zorunda kaldım. *Artist.*

"Karanfil." dedi sevgilim Ateş tatlı bir iç çekişle. "Buna ne zaman son vereceksin?"

Sanki hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi ona masum bir bakış attım. "Neye?"

Ateş bariz olanı söylemekten geri durmadı. "Efe'ye hayatı zindan etmeye."

"Öyle mi yapıyormuşum?" diye sorarken sesim öyle şaşkın, öyle masum çıkıyordu ki bir yerlerden birilerinin elinde Oscar ile bana koşmasını bekledim.

"Geçtiğimiz altı ay içinde mahvettiğin yedinci randevusuydu bu." dedi Ateş usulca. "Yazık değil mi çocuğa? Böyle giderse yalnız ölecek."

Cevap veriyorum; değildi. Hem de hiç ama hiç yazık değildi. Yalnız ölmeyi tamamen hak ediyordu. Ateş'i karşısına alıp Meyra ile ilgili o saçma sapan akılları vermeden önce düşünecekti bunları. Benim ciğerime kaç el kurşun sıkılmıştı bu Meyra yüzünden. Birine yazıksa asıl bana yazıktı. *Haksız mıyım pencere önü çiçeklerim?*

"Ben öyle bir şey yapmıyorum." dedim istikrarla. "Efe artık büyümeli ve mahvettiği ilişkileri için kendisinden başka suçlu aramamalı."

Bebek mavisi bakışlarıyla uzun uzun yüzümü süzerken kaşlarını tatlı bir şekilde yukarı kaldırışı, anlattığım masalların hiçbirine inanmadığını gösteriyordu. Hiç umursamadım.

"Kıza, Efe'nin cinsel yolla bulaşan hastalıklar konusunda endişeli olduğunu, doktora görüneceğini söylemişsin."

Bunun için zaten hazırda olan mükemmel savunmamı öne sürmeden önce keyifle gülümsedim ve işaret parmağımı müsaade ister gibi havaya kaldırdım. "Ben öyle demedim. Ben sadece cinsel yolla bulaşan hastalıklar konusunda herkesin dikkatli olması gerektiğini, Efe gibi adamların bile bu konuda doktor kontrollerini atlamaması gerektiğini söylemiştim." Sözlerimin bitiminde omuzlarımı yukarı kaldırıp dudaklarımı büzdüm. "Buradan nasıl olup da Efe'nin böyle çirkin bir şeyden muzdarip olduğu manasını çıkarmış hiç bilmiyorum. Halbuki Efe hiç öyle bir adam mı yani?"

Ateş bir kere daha iç çekti. "Karanfil." dedi yalvarır gibi. "Kuzenini böyle yanlış anlaşılmaların içine atamazsın."

Yo, atarım.

Durduğum yerde hafif hafif sallanırken geri adım atmamak konusunda fazlasıyla kararlıydım. "Dediğim gibi, ben atmadım. Kendisi düştü. Daha zeki kızlar bulsun."

"Sonra sen de onları kaçırmak için daha korkunç yollar bul."

Kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım. "Sevgiline korkunç diyemezsin İlteriş Kağan." Ardından bu Efe muhabbetinden sıkıldığıma karar verip yerde duran basketbol topunu aldım ve "Hadi başlayalım artık." dedim. "Beni oyalayarak mağlubiyetini geciktiremezsin."

İzmir'e giderken Ateş bana bir söz vermişti. Bu saat meselesi tamamen kapandığında ikimiz bir basketbol maçı yapacaktık. O zamanlar henüz onun kalbindeki hükümdarlığımdan haberim yoktu. Kalbinde yanardağ taşıyan bir tek ben varım zannediyordum. Nereden nereye geldiğimizi düşününce kollarımı iki yana açıp sokaklarda koşturasım geliyordu. İtiraf etmem gerekirse bunu bir defa yapmıştım da. Fakat şimdi daha mühim bir meselemiz vardı. Ateş'i basketbol maçımızda yenmem gerekiyordu.

"Kendini çok fazla ümitlendirme." dedi potaya doğru ilerlerken. "Sonra üzüleceksin ki biliyorsun, bunu hiç istemem."

Üzüntülerim Ateş'in kolları arasında tesellilerle son bulmaya başladığından beri hiçbir hüzünden korkmuyordum aslında. Dünya başıma yıkılsa bile Ateş bana sarıldığında bunu atlatabilirmişim gibi geliyordu. Böyle bir sığınak harika bir şeydi. İnsan böyle sığınağı varsa elbette her fırtınayı göğüslerdi.

"Sen beni bırak da kırılacak gururun için endişelenmeye başla." derken elimdeki topu bir kere sektirdim. "Ya da boş ver. Hiç endişelenme. Öperim geçer."

Ateş'ten keyifli bir gülüş sesi yükseldi. Göğsünden kopup gelen, koyu kıvamlı, tatlı bir gülüş. Biraz dizlerim titredi ama böyle sarsıntılara alışıktı bu bünye.

"Ya da be-ben seni öperim." dedi tam karşıma dağ gibi dikilirken. "Teselli için."

Elimi kaldırıp onu durdurdum. "Tebrik etmek için demek istedin herhalde." Her halükarda birimizin diğerini öpeceğini bilmek hoştu.

Başını eh dercesine yana eğdikten sonra, "Çok konuştun." diye ellerini çırptı. "Başla bakalım."

Böylece başladık.

Öncelikle benim kötü bir basketbol oyuncusu olmadığımı bilmenizi isterim. En iyisi değildim ama iyiydim. Bu yüzden başlangıçta, yani Ateş'in ısındığı dakikalarda birkaç üçlüğü potadan içeri yollarken çok zorlanmadım. Fakat Ateş'in harika bir basketbol oyuncusu olduğunu da bilmeniz gerekir. Biraz ısınıp topla arasındaki buzları erittiğinde bana geçit vermeyen, art arda topları potaya yollayan bir canavara dönüşmesi seyirlik bir manzaraydı doğrusu. Biraz romantiklik yapıp benim kazanmama izin veresi bile yok gibiydi. Gerçi böyle bir şey yapsa huysuzlaşıp surat asacağımı biliyordu ama yenildiğimde de sonuç çok farklı olmayacaktı.

Bir ara hırslanıp hızlı ataklara geçsem ve Ateş ile aramızdaki farkı kapatmaya biraz yaklaşsam bile oyunun yarısında sonuç belliydi. Çok fena yenilecektim ve bundan hiç hoşlanmıyordum. Bir noktada en azından berabere kalabileceğimizi falan ummuştum. Lakin Ateş düşündüğüm kadar paslanmamıştı basketbol konusunda.

Benden biraz ötede topu sektirdiğini ve bir üçlük için hazırlıkta olduğunu fark edince derin bir nefes aldım ve ona doğru koşmaya başladım. Aslında boynuna atlamayı düşünmüştüm ama beni fark edip arkasını döndüğü için sırtıyla buluştum. Bir koala misali kollarım ve bacaklarımla ona sıkıca sarılıp hamle yapmasını engellemeye çalıştım.

"Buna faul diyorlar." dedi Ateş. Sanki sırtında atmış kiloluk bir insan asılı değilmiş gibi. "Bunu yapamazsın."

"Bana yapabiliyormuşum gibi geldi." derken kollarımı ona iyice doladım. Dudaklarım kulağının tam yanındaydı, bu yüzden oyunbaz bir fısıltıyla, "Selam." dedim.

"Selam." diye karşılık verdi ve elindeki topu hiç zorlanmadan potaya fırlattı.

Top mükemmel bir yay çizerek, kenarlara bile değmeden potanın içinden geçince dudaklarımdan bir hıhlama döküldü. "Bu sayılmaz." dedim.

"Mantıklı bir sebep söyler misin?"

Mantıklı bir sebebim yoktu. Aklıma gelen ilk şeyi söylemeyi seçtim. "Çünkü sırtında ben varım."

Ateş başını hafifçe çevirip beni görmeyi denedi. "Peki, bu benim suçum mu?"

Tereddütsüz cevap verdim. "Tamamen."

İç çekişi bal kadar tatlıydı. "Lütfen açıkla."

"Bu kadar iyi oynamasaydın bunu yapmak zorunda kalmazdım." dedim. "Beni bu yola senin muhteşemliğin itti. Bunu inkâr edemezsin."

"Yani..." diye tatlı tatlı mırıldandı sevgilim. "Benim kazandığımı kabul ediyorsun."

"Bilerek yenildim." Bunu söylerken gülmemi engelleyebilseydim belki biraz inandırıcı olabilirdim. Belki. Birazcık. "Sırf senin gururun kırılmasın diye."

Nasıl yaptığını bilmiyorum ama bir şekilde beni çevirmeyi ve dudaklarımdan kopan bir çığlık eşliğinde kollarının arasına almayı başardı. Bir an için sırtındaydım, bir an sonra ise kollarında. Başım dönerken küçük, yaramaz bir kahkaha atıp Ateş'in gözlerine baktım. Onun gözleri de benim yüzümü arşınlıyordu.

"Demek gururum kırılmasın diye, öyle mi?"

Kahkaham saklayamadığım bir sırıtışı dönüştü. Başımı

sallarken dünyadaki en saf insanın bile bana inanmayacağının farkındaydım. "Aynen öyle."

"Buna inanmış gibi yapacağım." dedi karamel kıvamında bir sesle. "Sırf senin gururun için."

Uzanıp yanağına uzun bir öpücük kondurdum. "Tam bir şövalyesin."

Her şey sonlanalı ve biz İstanbul'a döneli tam altı ay geçmişti. Bu altı aydan üçünü cezalı olarak, ebeveynlerimin prangaları altında geçirmiş, cezamın bitiminde annemle babamdan çok uzun, onları nasıl üzdüğümü anlatan, kalp parçalayıcı bir konuşma dinlemiş ve bundan sonra böyle yaramazlıklar yapmayacağıma yemin edip her ikisinden de bir milyonuncu özrümü dilemiştim. Benim cezamla birlikte Azra, Feza ve Ateş'in cezası da bitmiş, hemen o akşam üçü de bize akşam yemeğine davet edilmişlerdi.

En yakın arkadaşlarımı ve sevgilimi tekrar özgürce görebilmek öyle güzeldi ki bütün akşam ışıklar saçıp gözlerimden kalpçikler çıkarmıştım.

Sonra hayat yavaş yavaş monotonlaşmaya başlamıştı ki olan biten her şeyden sonra bu harika bir şeydi. Azra bir laboratuvarda staja kabul edilmiş, Feza babasıyla çalışmaya başlamış, Ateş de Efe'yle beraber çalışmaya geri dönmüştü. Bu sırada ben yüksek lisansımı henüz tamamlayamamıştım. Bir dönemi daha İzmir'de geçirmem gerekiyordu ama beni göndermeye kimsenin gönlü yoktu. En sonunda hep birlikte bir plan yapıp dönüşümlü olarak benim yanımda kalmaya karar vermişlerdi. Buna başta itiraz etsem de nöbetlerin çoğunu Ateş'in devraldığını görünce biraz sakinleşip plana ılımlı bakmaya başlamıştım.

İzmir güzel bir yerdi. Ateş ile daha güzel olacağı kesindi. Bunun için dört ay boyunca bebek bakıcılarıyla dolaşmaya katlanabilirdim.

Yüksek lisanstan sonra doktoraya başvurmayı planlıyordum ama bu elbette şehir dışında olmayacaktı. Eğer böyle bir şey yaparsam kimse buna engel olmazdı ama kalkıp peşimden benim gittiğim şehre taşınırlardı. O yüzden İstanbul'da kalmaya karar vermiştim. Çok zor bir karar da olmamıştı. Sevdiğim herkes buradaydı sonuçta. Ailem, arkadaşlarım, sevgilim...

Sevgilim.

Bu kelime beni her seferinde gülümsetmeyi başarıyordu. Kalbimden her seferinde bir kuş sürüsünü göğe uçurmayı başarıyordu.

"Beni yere indirecek misin?" diye sordum Ateş'e.

"İndireyim mi?"

İç çekme dürtüme karşı koyamadım. "Sonsuza kadar böyle duramayız. Ayrıca acıktım."

Ateş beni nazikçe yere bıraktıktan sonra ne yemek istediğimi sordu. Hamburger yemek istediğimi söyleyince ise en yakın fastfood restoranına doğru yola koyulduk. Kısa bir süre sonra, elimizde karbonhidrat ve zararlı yağlarla dolu tepsilerimizle denizi gören bir masada oturuyorduk ve ben, sanki günlerdir hiçbir şey yememiş gibi hamburgerime saldırıyordum.

"Boğulman üzücü olur." dedi Ateş sakince bana bakarken. "Belki biraz yavaş yemelisin."

Bu kibar kibar laf sokuşları beni benden alıyordu doğrusu. Ağzımdaki koca lokmayı hızlı hızlı çiğnerken, "Boğulursam kurtarırsın yiğidim." dedim. "İşin ne?"

Hafifçe omuz silkti. "Doğru. Senden başka işim yok benim."

İçeceğimden bir yudum alırken keyifle sırıttım. Ateş'in sessizliğinin altında yatan romantik adamı çok seviyordum.

"Bunun için dünya sana minnettar." dedim.

Genişçe gülümsedi. Sonra bir peçete alıp elini uzattı ve burnuma nasıl bulaştırdığımı hiç bilmediğim sosu nazikçe sildi. "Pasaklı."

Ağzıma bir patates tıkıştırırken başımı salladım. "Bu doğru." Böyle şeyleri inkâr etmenin manası yoktu sonuçta. Hele de Ateş'e... Yürümeye başladığım zamanlardan beri beni tanıyan ve izleyen adama... "Seni üzüyor mu?"

Isırdığı lokmayı çiğnerken şaşkınca kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Pasaklı olmam." dedim bir patatesi daha ketçaba batırırken. "Biliyorsun, ömrün boyunca bununla uğraşmak zorunda kalacaksın. Hatta ileride daha bile pasaklı olabilirim. Sonuçta, ev, iş, çocuklar... Bunlar kolay şeyler değil."

Kısa bir sessizlik oldu. Gözlerimi kaldırdığımda Ateş'in yüzünde neredeyse şapşal bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm. "Ne?" dedim sessizce. Ama aynı gülümseme benim yüzüme bulaşmıştı bile.

"Çocuklar mı?" diye sorarken sesi alçaktı.

Yanaklarım artık tanıdıklaşan bir utançla ısınırken, "Neden olmasın?" dedim.

Ateş kollarını masanın üzerine koyup bana doğru eğildi. Küçük bir masada oturuşumuz ve onun koca bir adam oluşu sayesinde aramızdaki mesafe iyice azaldı. Sadece santimetrelerce ötemden içimi titreten, oyunbaz bir sesle, "Karanfil." dedi. "Bu bir e-evlenme teklifi mi?"

Kıpkırmızı kesildiğime emindim. Ayrıca heyecandan dizlerim titriyordu ama hiç umursamadım. Bakışlarımı Ateş'in bakışlarından bir saniyeliğine bile ayırmadan bir defa daha, "Neden olmasın?" dedim.

Dünyanın en güzel gülüşünün sahibi bir kere daha gülümsedi. Aramızdaki mesafeyi kısa bir hamlede sonlandırıp dudaklarımdan hızlı bir öpücük çalarken, "Öyleyse kabul ediyorum." dedi. "Hadi evlenelim."

Bir hamburgerciye girerken aklımda sevgilime evlenme teklifi etmek gibi plan yoktu. Ama olan bitenden öğrendiğim bir şey varsa o da planların hiçbir halta yaramadığıydı zaten. Hiçbir zaman süslü evlilik teklifleri, ışıklar, balonlar, kalpler bekleyen biri de olmamıştım. İşin aslı, altı ay öncesine kadar evlilik gibi bir şeyi düşünmemiştim bile. Çünkü Ateş'in beni sevebileceği ihtimali bana çok uzak görünüyordu. Bu yüzden hayatın bu köşelerine dair zihnimde belli kalıplar yoktu. Hamburger yerken, yüzüme soslar bulaşmışken ve Ateş'in kızıl, kıvırcık saçları tam sevdiğim gibi darmadağınıkken karar verilen bir evlilik meselesi bana uyardı. Ayrıntılar mühim değildi. Mühim olan Ateş'ti ki o da artık hep yanımdaydı. Üstelik Ateş'le kavuştuğumuzdan beri bir gün evleneceğimizi zaten biliyordum. Şamata dolu bir düğünümüz olacaktı ve düğünden sonra Şehzade Ateş'i alnından öpüp Sultan Ateş ilan edecektim. Bunlar öngörülebilir şeylerdi.

Karnımızı doyurup hamburgerciden çıktığımızda sahilde el ele yürümeye başladık. Bunlar benim için fazla sakin aktivitelerdi; sahilde yürümek, boş bir parkta basketbol oynamak ya da yıldızların altında oturup göğü seyretmek... Ama Ateş bu sakinliği seviyordu. Ben de ona ayak uydurmayı seviyordum. Onunla yaptığım her şeyden inanılmaz bir keyif alıyordum. Hem son maceramız o kadar büyük, o kadar şatafatlı bir macera olmuştu ki uzun bir süre sakinlikten şikâyet edemezdim.

Ateş'in koluna sarılıp batmak üzere olan sonbahar güneşinin keyfini çıkarırken, "Abimin kız arkadaşının bir kitap yazmakta olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Sevgili yârim usul usul başını salladı. "Yağız ile konuşurken lafı geçmişti ama detayları bilmiyorum."

"Ben de henüz detayları öğrenemedim." derken dudaklarımı sarkıttım. Etrafımda benden gizli şeyler dönmesinden hoşlanmazdım ama aklıma gelen eğlenceli bir fikir bu hoşnutsuzluğun sigara dumanı gibi hızla dağılmasına sebep oldu.

"Belki benim hikâyemi de yazar bir gün!" diye atıldım hevesle. "Nasıl çilekeş bir yaşam sürdüğümü tüm dünyaya göstermek için..." Dramatik bir tavırla iç geçirdim. "Şimdiden çok satanlara girdiğini görebiliyorum."

Dünyanın en güzel kahkaha atan adamı neşeli bir kahkahasını İstanbul semalarına savurdu. "Neden olmasın?" dedi beni teşvik eden bir sesle. Bu tarz deliliklerimden hoşlandığını biliyordum.

Bu asla gerçek olmayacak fikir beni heyecanlandırdığı için eşelemeyi sürdürdüm ve "Sence benim hikâyemin adı ne olurdu?" diye sordum Ateş'e.

Beklediğim kadar uzun süre düşünmedi ve usulca, "Bin Bela Bir Karanfil." dedi.

Bin Bela Bir Karanfil. Bir an durup kulağa nasıl geldiğini düşündüm. Hoşuma gidince elimde olmadan kıkırdadım. "Karanfil benim, evet."

Bana yandan bir bakış atan sevgilimin yüzünde hâlâ biraz önceki kahkahasının izleri vardı. "Bin bela da sensin."

Huysuz bir ifadeyi yüzüme kondurmayı denedim. Kaşlarımı çatmayı ya da dudaklarımı bir çizgi haline getirmeyi... Ama kimi kandırıyordum ki? Ateş sonuna kadar haklıydı. Üstelik bir de aşırı tatlıydı. Bu yüzden ona huysuzluk yapmaya çalışmanın hiçbir manası yoktu. Başaramayacaktım.

Ben de yeni bir soru sormaya karar verdim. "Peki, senin hikâyenin ismi ne olurdu Şehzade Ateş?"

Yine kısa bir düşünme sessizliğinden sonra sevgilimin güzel sesi duyuldu. "Bin Bela Bir Karanfil." dedi bir kere daha.

Kalbimdeki yanardağ yine magmatik faaliyetler ile gümbürdemeye başlarken, "Aynısı." diye mırıldandım.

Ateş gülümseyerek uzandı ve başıma bir öpücük bıraktı. "Seninkinden ayrı bir hikâyem yok benim. Hiç olmadı."

Bu doğruydu. İlk günden son güne dek Ateş ve ben hep aynı hikâyenin kahramanlarıydık. Aramıza giren mesafeler, insanlar, yanlış anlaşılmalar bunu asla değiştirememişti. Bir noktada kesişen, yarısında birleşen bir yol değildi bizimki. Aynı yoldu. En başından beri. Bazen yan yana, bazen ayrı ayrı adımlasak da hep aynı yoldaydık. Hikâyemiz de birdi, kalplerimiz de. Hatta bundan sonra geleceğimiz de.

Beni tanıyorsunuz. Bir noktada, bir yerlerde hayatlarınıza girmeyi başardım. Eğer bu satırları okuyorsanız muhtemelen macerama sonuna kadar eşlik de ettiniz. Eğer benimle sonuna kadar geldiyseniz ya da sadece geçerken uğradıysanız, hatta bir noktada başka bir yoldan devam etmeye karar verdiyseniz... Hiç fark etmez, hepinize çok teşekkür ederim. Anlatacaklarım burada sonlanıyor ama Ateş ile beraber yürüyeceğim uzun bir yol olduğunu biliyorum. Sizin de benim mutlu olduğumu bilmenizi isterim. Sevgili pencere önü çiçeklerim, sizlerin de kendi mutluluğunuza kavuşmanızı her şeyden çok isterim.

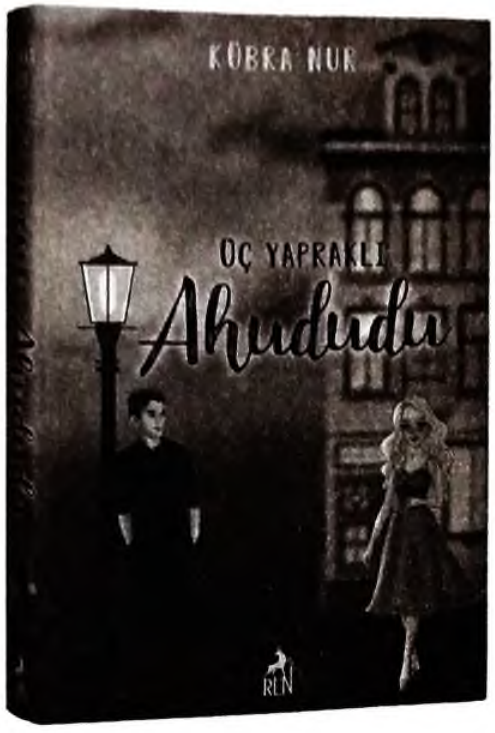
Serseri karanfiliniz Sultan Ece Nehar Erarslan size mutlu ömürler diler. Kendi kısa tarihinizi kendiniz yazmaktan korkmayın ve tarihin yalnızca sevdasından vazgeçmeyenleri hatırladığını da unutmayın.

Bin Bela Bir Karanfil Çalma Listesi

Baksana Talihe - Göksel
Senden Başka - Göksel
Hoş Geldin - Birsen Tezer, Hüsnü Arkan
Karanfil - Yeni Türkü
Bu Havada Gidilmez - Manuş Baba
Olsun - Sertap Erener
Beni Al - Pinhani
Sensiz Ben - Pera
Deli - Cihan Mürtezaoğlu
Delidir - Sezen Aksu
Söylese O Ben Söyleyemem - Mabel Matiz
Döneceksin Diye Söz Ver - Yüksek Sadakat
Ben Seni Çok Sevdim - Cem Adrian
Mecbursun - Sertap Erener
Zalim - Levent Yüksel
Gel Gönlümü Yerden Yere Vurma Güzel - Melihat Gülses
Yangın - Dolu Kadehi Ters Tut

Youtube çalma listesi için aşağıdaki QR Kodu okutabilirsiniz.

Spotify çalma listesi için aşağıdaki QR Kodu okutabilirsiniz.

Pansiyonumun hemen yanı başında gece kulübü açma girişiminde bulunan bu adamdan daha ilk bakışta, hatta adını duyduğum ilk anda nefret etmiştim. Hem de bütün kalbimle ve inanılmaz bir şiddetle.

Eğer içinde yaşadığımız dünyanın düzenini biraz olsun kabullendiyseniz şunu bilirdiniz; böyle ani ve büyük nefretlerin yalnızca iki sonucu vardır. Ya siz silahlarınızı kuşanıp nefret ettiğiniz kişiyi mahvedersiniz ya da hiç hesapta yokken ona âşık olursunuz ve o sizi mahveder.

Benim başıma hangisinin geldiğini tahmin etmek hiç de zor değil. Ama hikâyemin bütün detaylarını sizinle paylaştığımda ve nihayetinde beni yakından tanıdığınızda artık çok yakın iki arkadaş olacağımızı ve beni anlayacağınızı ümit ediyorum. Başlayalım mı?

Yüzümdeki gülümseme görülmediği için karanlığa minnettar olurken, "Beni bu karanlıkta nasıl buldun?" diye sordum. Tesadüfen falan olduğunu söylerse rezil olacağım bir saniye sonra aklıma geldi.

Ama neyse ki Ayaz öyle demedi. "Parlıyorsun." dedi yumuşacık, benden başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle. "Işığına çekildim."

Kırık bir kalple Ankara'dan ailemin yanına dönerken tek istediğim biraz sükûnetti. Kalbimin kırık parçalarını bir araya toplamaktan fazlasında gözüm yoktu fakat çaldığım bir kapı karşıma hiç ummadığım birini çıkardı. Hikâyem bitti zannederken gözlerinde yıldızları misafir eden bir adamla karşılaştım. Bana daha önce hiç kimseden duymadığım bir masal anlattı. İkimizin masalını. Gökyüzünde bir hilal. Karşımda Kız Kulesi. Ilık, sakin ve eşsiz bir İstanbul gecesi.

Ben Zeynep Arıkan. Bir İstanbul gecesinde benden bile habersiz başlayan hikâyeme hoş geldiniz.

İnadım, merakım ve birtakım tasvip edilmeyen huylarım yüzünden şu fani dünyada başıma gelmeyen yalnızca birkaç şey kaldığını size kıvançla bildirmek isterim sevgili pencere önü çiçeklerim. Başıma ne işler açtığımı size tek tek anlatacağım fakat aramızda kalacağına dair bana söz vermek zorundasınız. Çünkü babam, peşime bir avuç tarihi eser kaçakçısını taktığımı ve onlardan köşe bucak saklanırken Ateş Arıkan'ı da bu işe dâhil ettiğimi öğrenirse beni bir kuleye kapatır. Hem de bir prenses olduğum ve korunmaya ihtiyaç duyduğum için değil, aksine etrafımdaki zavallı insanları benden ve benim belalı başımdan korumak için.

Ben Nehar Erarslan. Tarihe ve Ateş'e ezelden beridir sevdalı, her iki sevdası yüzünden de olmadık işlere bulaşan, insanlara tuhaf isimlerle seslenen ve her nasılsa kendini sürekli akıl almaz olayların ortasında bulan Nehar Erarslan.
Bu da benim tarihi eserlerle, kovalamacalarla ve içimdeki yanardağdan taşan aşkla dolu hikâyem.
Eğer sırrımı tutacaksan ve bütün bu karmaşaya hazırsan, başlayalım mı?

renkitap

REN

ISBN 978-625-7500-31-9